

ΩΗΣΑΥΡΟΣ

28
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1940

Τὰ φυτὰ ἔχουν καρδιά ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ

Τὰ πειράματα ἑνὸς Ἰνδοῦ βιολόγου

Ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια ἕνας διάσημος Ἀγγλὸς ἐπιστήμων ὁ φράνσις Νταρνί, γυῖος τοῦ σοφοῦ Ἀγγάλου συγγραφέως τοῦ συγγραμματος περὶ καταγωγῆς τῶν εἰσὼν ἀνιστάσας τοὺς ἀκροατοὺς τοῦ σὶν ἁρετικανικῇ Ἐπιστημονικῇ Ἐταιρείᾳ μετὰ ἀνακοινώσῃ τοῦ ὅτι (τὰ φυτὰ ὅπως καὶ οἱ ἀνθρώποι ἔχουν καρδιά, αἰσθήσεις καὶ συνείδησι)! Κανεῖς δὲν τολμοῦσε τότε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτοὺς τοὺς παραλογισμοὺς, ὅπως τοὺς χαρακτηρίζαν. Μὲρ μερικῶν ὁμῶς εἰὼν ἑνὸς σοφοῦ Ἰνδοῦ βιολόγου, κωσληγίτης στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Καλκούτας ἀπέσειξε μετὰ τὸν πρῶτον τρόπον ὅτι ὁ Νταρνί εἶχε ἀπὸλυτον δίκην. Ὁ Ἰνδὸς μάλιστα καθηγητὴς προχωρεῖ ἀκόμη πρὸς πολλὰ καὶ μᾶς βεβαιώνει ὅτι τὰ φυτὰ ἔχουν ἕνα σύστημα κυκλοφορίας τοῦ χυμοῦ τῶν καὶ ἀκόμη νευρικό σύστημα τόσο τέλει, ὥστε εἰς μερικά εἶδη ἡ εὐαίσθησι τοῦ εἶναι ἀξιοθαύμαστον.

Μὰς εἶνε γνωστὸ, λέγει ὁ Ἰνδὸς βιολόγος, ὅτι ὑπάρχουν φυτὰ πού κοιμῶνται καὶ φυτὰ πού ξενυχτοῦν. Ἡ ἀνὴρ τῶν πρῶτων κλείνουν τὸ βράδυ καὶ δὲν ἀνοίγουν παραμόνακα τὸ πρῶτον παρουσιάζοντας εἶσι μίαν ἀδρανείαν πού μοιάζει καταπληκτικὰ μετὰ τὸν ὕπνον τῶν ἀνθρώπων. Ἡ νοσηρὸν π.χ. πού τὸ ἀνθος τοῦ ὕψωνται λίγο πρὸς πᾶν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν νεφρῶν ἀνοίγει τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ ζεσταθῇ στὸν ἥλιον καὶ βυθίζεται τὸ βράδυ κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ μολὶς ἀρχίῃ νὰ πέφτῃ ἡ θερμοκρασία. Τὸ ἀσπρὸ κρινὸν πάλι ἔχει τὴν ἴδιαν συνήθειαν. Ἡ τουλίπα ἐπισπᾶ κλείνει τὰ πετάλα τῆς, μολὶς σκοτεινιάσῃ ὁ οὐρανὸς, λέει καὶ φοβᾶται ὅτι θὰ βρέξῃ. Ἡ Γαλιανέζικη ἀνεμώνη, τέλος ὅταν νυκτωρ ἡ ὥρα χαλᾷ ὁ καιρὸς γέρνει τὸ ἀνθος τῆς πρὸς τὴ γῆ, ὅπως ἕνας ἀνθρώπος πού κάθεται γέρνει τὸ κεφάλι τοῦ ὅταν ἀποκοιμηθῇ. Μὰ μήπως καὶ τὰ ὁμορφῆ ἀνὰ τοῦ γνωστοῦ μας (τῆς γαλιανέζικης) δὲν συμμετρῶνται τὸ ἕνα κοντὰ τὸ ἄλλο, ὡς νὰ κρυώνουν μολὶς ὅταν ὁ ἥλιος, ὅπως κάνουν τὰ ζῶα στὴ φωνή τους, ὅταν θέλουν νὰ κοιμηθῶν;

Ἐπὶ τὴν ἀκοῆν φυτὰ πού κοιμῶνται τὴν ἡμέραν καὶ ξυγρῦνουν τὴν νύκτα, τῶν ὁποίων τὰ ἀνὰ ἀλγίστων μολὶς ὅσον ὁ ἥλιος, γιὰ νὰ κλείσουν πάλι τὸ πρῶτον, ὅπως τὰ ἀνὰ τοῦ καπνοῦ καὶ πολλῶν κακτοειδῶν.

Μὰ τὰ φυτὰ εἶνε καὶ ἐξυπνα! Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶνε καὶ ὁ διάσημος βιολόγος Ἐλλιστ. Ἡ περισσοτέρα φυτὰ, μᾶς βεβαιώνει, ἀποφεύγουν μ' ἕναν εὐφραστάτον τρόπον τὰ ἐμπόδια πού συναντοῦν οἱ ρίζες τους. Πολλὰ δὲ «ἀνταρξικτικὰ» π.χ. κατὰφεύγουν ἀπὸ χιλιεὶς πονηρίας γιὰ ν' ἀναπτυχθῶν καλύτερα.

Ὅλα τὰ φυτὰ εἶνε εὐαίσθητα μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἡ Ἰνδικὴ μίμζα, πού μεγαλύνει καταπληκτικὰ καὶ ἀσχηματίζει πᾶν τὸ ἔσχατον μίαν ὁροσὲρ καὶ πυκνὴν χλοὴν στολισμένην μετὰ κόκκιναν λουλουδιὰ. Ὁταν λοιπὸν κάποιος διαβάτῃς τὴν χλοὴν νὰ περᾷσιν κοντὰ ἀπὸ τὸ καλὴ τῆς Ἰνδικῆς μίμζας βλέπει κινᾶται πλῆκτος τὴν ἀνθισμένην καὶ ὁροσὲρ χλοὴν νὰ μαραινέται ζωφικὰ καὶ νὰ πέρνῃ ἕνα κίτρινον χρώμα. Ἡ ἴδια συμβαίνει καὶ ὅταν τὴν χλοὴν νὰ βροσκήσῃ κανεὶνα ζῶον κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν χλοὴν. Τότε τὸ κίτρινον αὐτὸ χρώμα πού πέρνει ἡ ὑπερευαίσθητη αὐτὴ μίμζα κἀβὲι τὴν ὄρεξιν τοῦ ζῶου πού πηγαίνει πρὸς πέρα γιὰ νὰ βρῇ ἄλλαν τροφὴν.

Ὁ σοφὸς Ἰνδὸς καθηγητὴς χρησιμοποιοῦνς διάφορα λεπτὰ ἐκλεκτὰ ηλεκτρικὰ μηχανήματα ἀφαντᾷσας ἀκριβεῖς καὶ μὴ μπόρεσε εἶσι ν' ἀνακάλυψῃ τὴν «καρδίαν» τῶν φυτῶν. Αὐτὴ ἡ καρδιά δὲν ἔχει βέβαια τὸ σχῆμα τῆς ἀνθρώπινης, λειτουργεῖ ὅμως κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον: σκορπίζει τὸ χυμὸν σ' ὅλο τὸ φυτὸ καὶ παρουσιάζει τὴν ἴδιαν ἀντιδράσιν μετὰ τὸ νευρικό σύστημα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῶων. Ὁ διάσημος καθηγητὴς ἐφίστα τὴν προσοχὴν μᾶς καὶ σὶς συνέπειες πού ἔχει τὸ δλητῆριον τοῦ φειδίου κῆμπος στὰ φυτὰ.

«Τὸ δλητῆριον τοῦ κῆμπος λέει, εἶνε θνητὸν πρὸς γιὰ τὰ ζῶα σὲ δύο 2) 100 τοὺς χιλιετογράμμου. Ἐκῶνα ἐπιμόνα πειράματα στὰ φάρια μετὰ μίαν διάλυσιν τέτοιον δλητῆριον 1 πρὸς 1.000. Τὸ ἀποτέλεσμα: Οἱ σφυγμοὶ τοῦ φαρίου λιγότερον γρηγορὰ καὶ ὕστερον ἀπὸ 20 τῆς ὥρας ἐπαύσαν ἐντελῶς. Ἐπειτα ἔκανα παρόμοια πειράματα καὶ στὰ φυτὰ. Ἐ, λοιπὸν, μίαν ἐνεσίαν μετὰ διάλυσι δλητῆριον 1% παρουσιάζει τὴν ἴδιαν φαινόμενον. Τὸ φυτὸ ἀρχίζει αἰγὰ αἰγὰ νὰ χάνῃ τὴν ὁρσάν του, μαραινέται καὶ σὲ λίγο εἰδείκνυε καθαρὰ ὅτι εἶχε τελειῶς ἀπονεκρωθῇ».

Τὸ μόνο λοιπὸν πού λείπει ἀπ' τὰ φυτὰ εἶνε ἡ φωνή! Ὁ σοφὸς βιολόγος μᾶς βεβαιώνει ὅτι τὰ φυτὰ ζοῦν μίαν «σωπλὴν ζωὴν», ἤρεμην καὶ ἀπόκρυφον, πού δὲν εἶνε ἐκὼλο νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς μετὰ τὸν ὄφθαλμον.

«Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει, μᾶς ντοίζει, ὅτι αὐτὴ ἡ σωπλὴν καὶ ἀπόκρυφον ζωὴν τοὺς διαφέρει καὶ πολὺ ἀπ' τὴν ζωὴν τῶν ζῶων. Ἀν τὰ φυτὰ εἶχαν φωνὴν θὰ μᾶς εἰδείκνυε καθαρὰ ὅτι εἶνε καὶ αὐτὰ «ζῶοντα ὄντα», γιὰ δὲν τοὺς λείπει οὐτε ἡ καρδιά, οὐτε ἡ εὐαίσθησι, οὐτε ἡ ἐξυπνάδα, οὐτε ἡ συνείδησις!».

Ἡ δίκη τοῦ Χάρρυ Ρέλλις

Πρωτότυπο διήγημα

Εἶνε μερικὲς ἱστορίες πού μοιάζουν μετὰ μυθιστορήματα.

Ἐνὰ πρῶτον τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1862 ἕνα ὄψιον ἀμάξι πολυτελείας περνοῦσε μετὰ τὴν μικρὴν πόλιν Τελαμὸν τῆς Ἰρλανδίας. Ἐξῶθεν σ' ἕνα σταυροδρόμι ἐσπᾶσε μίαν ἀπὸ τὴν ρύθμιν τοῦ. Ὁ μόνος ἐπιβάτης τοῦ—ἕνας κύριος μετὰ ὕψος πολὺ ἐπίσημον καὶ μετὰ στολὴν ἀξιωματικὴν—στενωκωρήθηκε πολὺ γιὰ τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ περιστάτικόν.

Ἡ ἀμαξία κατέθηκε ἀμέσως νὰ ἐξεβῇ τ' ἄλογα, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐστειλε τὸν ὑπηρετὴν τοῦ νὰ φωνάξῃ ἕναν τεχνίτην.

Ὁ τεχνίτης ὅμως πού ἦρθε, μολὶς εἶδε τὴν ζημίαν κούνησε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ εἶπε:

—Κύριε συνταγματάρχα, γιὰ νὰ διορθώσῃ αὐτὸ, θέλει μίαν μέραν.

—Μὰ πᾶρ ὁ διάβολος! μουρμούρισε ὁ συνταγματάρχης. Ἐκεῖ τοὺς λαχίστιον ἐδῶ κανένα ξενοδοχεῖο τῆς προκοπῆς;

—Βεβαίως, κύριε συνταγματάρχα, εἶπε ἕνας κοντόκοντος ἀνθρώπος μετὰ ἀγασθὴ φυσιογνωμίαν. Νὰ ρῆτε στὸν γαμπρὸν μου. Ἐκεῖ τὸ καλύτερον ξενοδοχεῖο τῆς Τελαμῶν.

—Ἀν θέλετε ὑπερῶς νὰ σὰς ὁδηγῶ ἔκκεῖ τώρα ἀμέσως.

Ὁ συνταγματάρχης σκέφθηκε λιγάκι καὶ ἐπειτα δέχθηκε.

Ἡ ἀφίξις τοῦ συνταγματάρχου στὴν Τελαμὸν μαθεύθηκε γρηγορὰ σ' ὅλη τὴν πόλιν.

Μολὶς τακτοποιήθηκε κάπως στὸ ξενοδοχεῖο πού τὸν ὠδήγησαν, ὁ ἀξιωματικὸς ρώτησε τὸν ξενόδοχον:

—Καὶ πῶς θὰ περάσω ἐδῶ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν μου;

—Ἡ κίνησις ἐδῶ εἶνε μικρὴ, συνταγματάρχα μου ἀποκρίθηκε ὁ ξενόδοχος. Ὅσοτον μπορεῖτε, ἀν θέλετε νὰ πᾶτε ὡς τὸ δικαστήριον. Ἐκεῖ δίκη σήμερον, πρόκειται νὰ δικασθῇ ἕνας μεγάλος κακούργος.

Κι' ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος χαμπλῶν τῆς τῆς φωνῆς τοῦ φημίρισε μετὰ καποῖον ῥέθρον καὶ ἐπαυρᾷ μαζύ:

—Δικαστὴς ἕνας ἀπὸ τὴν συμμορίαν τοῦ διαδότη τοῦ ληστικῆς Κουίλτ!

—Τοῦ ληστικῆς Κουίλτ; Ποιὸς εἶν' αὐτός; ρώτησε ἀδιόφορον ὁ ἀξιωματικὸς.

—Ρωτᾶτε ποιὸς εἶνε ὁ Κουίλτ, συνταγματάρχα; Μὰ τὸν ξέρετε ὅλον ὁ κόσμος. Θὰ ἀσπείρεσθε, ἀσπείρετε. Γιὰτὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἐξερεῖτε τὸν ληστικὸν Κουίλτ, τὸν ἀσπύλλητον, πού τὸσον καιρὸν τώρα τρομοκρατεῖ τὴν Ἰρλανδίαν.

—Μὰ τὴν πιστὴν μου πρῶτη φορὰ ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης. Ἐρχομαι, βλέπετε, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

—Ἐ, τότε εἰσαγετέ μετὰ δικαιοδοσίαν, ἐξακολουθεῖς ὁ ξενόδοχος. Πιάστε, λοιπὸν, καθὼς σὰς ἔλεγα ἕνα ὅπλον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Κουίλτ, τὴν περσικὴν ἐσθία, τὸν Χάρρυ Ρέλλις. Καὶ σήμερον δικάζεται ἐδῶ. Θέλετε νὰ παρακολουθήσετε τὴν δίκην τοῦ;

Ὁ συνταγματάρχης ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς.

—Δὲν μ' ἐνδιέφερουν καὶ τόσο οἱ δίκαι, εἶπε. Ὅσοτον, θὰ πᾶω.

—Θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου νὰ σὰς κρατήσῃ τὴν καλύτερον θέσιν.

Ὁ δικαστὴς κολακεύτηκε πραγματικῶς ὅταν ἔμαθε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ξένου. Τὸν ὑποδέχθηκε μ' εὐγένειαν καὶ τοῦ ἐξοσφάλισε μίαν καλὴν θέσιν. Ἡ δίκη ἀρχισε.

Ὁ κατηγοροῦμενος ἀρνιόταν ὅτι ἦταν αὐτός ὁ Ρέλλις καὶ ἰσχυρίζονταν πῶς τὴν ἡμέραν πού εἶνε τὸ ἐγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖον τὸν κατηγοροῦσαν—ὅτι ὁλοσπῇ εἶχε ληστεύσει ἕναν ὁδοπρόσόν στὸ δλητῆριον δρῶμα καὶ ἐπειτα τὸν εἶχε σκοτώσει—δὲν ἐδικαιολογῶν ὅτι ἦταν Ἰρλανδία, ἀλλὰ μακρὰν, στὸν Ντόβερ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπείμην μάλιστα πῶς ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἕνα σατανικὸν σχέδιον τῆς συμμορίας τοῦ Κουίλτ, γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ αὐτὸς καὶ ἔτσι νὰ μὴν ἀναζητηθῶν οἱ πραγματικοὶ δράστες.

Μὰ οἱ ἐνορκοὶ ἦσαν ἀποφοροσμένοι νὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατον.

—Ἐκεῖς τίποτε νὰ προσέφεραν καὶ

πληροῦμεν; τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος.

—Ἐγὼ σὲ θεωρῶ ἐνοχόν...

—Εἴμαι ἐντελὴς ἀδῶς!... φώναξε ὁ κατηγοροῦμενος.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, σήκωσε ἐξῶθεν τὸ κεφάλι τοῦ καὶ μίαν φωνὴν χαρᾶς τοῦ ἐξέφυγε:

—Θεὲ καὶ Κύριε! Εἶνε δυνατόν; Μὰ νὰ νὰ ὁ ἀνθρώπος πού θ' ἀποδείξῃ πῶς λέω τὴν ἀλήθειαν...

—Τὶ σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ πλῆκτος ὁ Πρόεδρος. Ἐξηγήσου...

—Ὁ Θεὸς μετὰ ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν, κύριε δικαστὰ εἶπε ὁ κατηγοροῦμενος, δεικνύοντας τὸν συνταγματάρχην. Ὁ κύριος πού κάθεται πλάι σὰς μπορεῖ νὰ πιστοποιήσῃ πῶς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος ἡμῶν παρῆκα στὸν Ντόβερ...

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἐκπληκτὸν συνταγματάρχην, ἐξακολουθεῖ:

—Θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην, συνταγματάρχα μου, νὰ διηγηθῆτε στὸ δικαστήριον πῶς τὴν ἡμέραν αὐτὴν μετὰ εἶδατε στὸν Ντόβερ; Καὶ πῶς ἐνῶ εἶμαι ἐκεῖνος πού σὰς πῆρε τὴν ἀποσκευὴν σὰς καὶ τὴν μετέφερε στ' ἀμάξι ὅταν ἐγὼν ἦτον ἀπὸ τὸ πλοῖον πού σὰς ἐφερε ἀπ' τὴν Γαλλίαν;

Ὁ συνταγματάρχης, λόρδος Κίντερν, κύτταξε τὸν Ρέλλις ἐκπληκτός.

—Δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, εἶπε τέλος, ρίχνοντας μίαν περιφρονήτικὴν ματιὰ στὸν κατηγοροῦμενον.

—Δὲν θυμάστε, κ. συνταγματάρχα πῶς ἦρθε ἕνας ἀνθρώπος, τὴν ὥραν πού βγήκατε στὴν προκομὴν καὶ σὰς ἐθαλάξε ὡς τὴν ἀποσκευὴν σὰς;

—Δυστυχῶς, δὲν θυμάμαι τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ...

—Καὶ ὅμως, εἰσαφέρετε σεις. Σὰς εἰδείξατε τότε καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημάδι πού ἔχω στὸ κεφάλι μου ἀπὸ ἕνα παλὸν τραῦμα.

Τὴ στιγμὴν αὐτὴ τὸ πρόσωπον τοῦ συνταγματάρχου φωτισθῆκε λίγο.

—Ναί... εἶνε ἀλήθεια εἶπε. Αὐτὸ τὸ θυμάμαι...

—Δόξα σοὶ ὁ Θεός! φώναξε ὁ κατηγοροῦμενος. Τώρα, κ. συνταγματάρχα, δὲν μένει παρά νὰ θυμηθῇ τὸ μόνον τὴν ἀκριβὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀφίξεώς σὰς στὸν Ντόβερ γιὰ νὰ μετὰσῃτε...

Ὁ συνταγματάρχης σκέφθηκε γιὰ λίγη ὥραν, καὶ μετὰ εἶπε:

—Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ. Τὴν ἔχω ὅμως νομίσῃ σημεῖωσιν στὸ ἡμερολόγιόν μου, πού θρίσκει στὸ μπαούλο μου.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν κάνει στὸ ἀκροατήριον μεγάλαν αἰσθήσιν... Ἡ δίκη διεκόπη. Ὁ συνταγματάρχης πᾶνε τὸ ξενοδοχεῖόν του καὶ ἔβριξε τὸ ἡμερολόγιόν του. Κι' ἐξακολούθησε τὸν ὅτι ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του στὸν Ντόβερ ἦταν ἡ ἴδια μετὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος...

Καποῖν αὐτοῦ ὁ συνταγματάρχης θυμηθῆκε καὶ ἄλλα περιστάτικα. Καὶ τέλος ὅλως ὅτι πραγματικῶς ὁ κατηγοροῦμενος ἦταν ὁ ἀκροφύριος τοῦ Ντόβερ. Δέχθηκε μάλιστα νὰ τὸ βεβαιώσῃ αὐτὸ τὸ δικαστήριον καὶ ἐνόρκως.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ δίκη συνεχίσθηκε καὶ ὁ κατηγοροῦμενος ἀθώωθηκε.

Τὴν ἄλλαν μέραν τὸ πρῶτον ἀμάξι τοῦ λόρδου Κίντερν ἦταν ἐτοιμὸν γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδιόν του.

Σ' ἀποστάσι μερικῶν μιλίων ἀπ' τὴν Τελαμὸν, ἕνας ἀνθρώπος περιέμενε στὸ δρῶμα. Τὸ ἀμάξι στάθηκε.

Ὁ ἀνθρώπος μῆλκε μέσῃ. Κι' ὁ ἀνθρώπος αὐτός ἦταν ὁ Ρέλλις...

—Λοιπὸν, τοῦ εἶπε ὁ συνταγματάρχης, δὲν σούλενα πάντα πῶς θὰ σ' ἐσώζα ἂν ἐπέφερες στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης;

Καὶ γελώντας πρόσθεσε:

—Παῖδάκι καὶ οἱ δύο καλὰ τὸ ρόλο μου!

—Ἀρχνέθῃ θὰ σοὺ εἶμαι εὐγνώμων γιὰ πάντα, εἶπε ὁ Ρέλλις.

Ὅπως θὰ μαντέψατε βέβαια, ὁ συνταγματάρχης λόρδος Κίντερν δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν περιδρόμον ληστικῆς Κουίλτ. Κι' αὐτὴ εἶνε μίαν ἀληθινὴν ἱστορίαν πού θρήνηκε γρημμένη στ' ἀπομνημονεύματα τοῦ ἴδιου τοῦ ληστικῆς Κουίλτ.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσίς

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ. 27-135 - 29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀπὸ τὸ τηλέφωνο

Στὸ τηλέφωνο εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς γνωριμίας τους. Ὁ αὐτὸς τὴν ξέρε. Τὴ βλέπει νὰ περᾷ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ρῶτησε καὶ ἔμαθε τὸ ὄνομα τῆς. Πληροφορήθηκε γιὰ τὴν ζωὴν τῆς. Κι' ἕνα ἀπόγευμα τὴν πῆρε στὸ τηλέφωνο. Ἦθελε τόσο ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς. Δὲν τοῦ εἶχε τύχει ποτὲ αὐτὴ ἡ εὐτυχία. Καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος.

Ἐμπρός, ἀπάντησε αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἄλλαν ἀκρὸν τοῦ οὐρανοῦ.

Παραύει στὸ ἀκουσθὲν ὁ ἄλλος. Δὲν βρίσκει τί νὰ πῇ. Ψελλίζει ἕνα ὄνομα.

—Λάθος κύριε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς.

—Τὰ ἴδια τὴν ἐπομένην.

—Λάθος, κύριε.

Τὴν τρίτην μέραν θυμωμένη κάπως ἡ κοπέλα, τοῦ συνιστᾷ νὰ βλέπῃ μετὰ μεγαλύτερη προσοχὴν στὸν κατάλογον τοὺς ἀριθμοὺς τῶν τηλεφώνων.

—Θὰ ἦταν πολὺ ἀν' ἡμέραν νὰ σὰς ἀκούω; Τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτό.

—Δὲ σὰς καταλαβαίνω, κύριε.

—Μὰ εἶνε τόσο ἀπλό...

Δὲν ἐκλείσει ἐκεῖνη. Ὡς γιὰτὶ εἶνε ἀπαλὸς ὁ τόνος τοῦ, ὡς γιὰτὶ διέκρινε τὴν συγκίνησιν στὴ φωνὴν τοῦ ὡς γιὰτὶ διεπίστωσε τὸ πάθος στὰ λόγια τοῦ, ὡς ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἀπλῆ περιέργειαν τὸν ἄφησε νὰ τῆς λέγῃ... Ὅχι καὶ πολλὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη. Ἐκλείσει ἀφ' οὗ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θ' ἀκούει τὴν συνέχειαν. Ἡ συνέχειαν ἦταν πρὸς θυελλώδην. Ἀπὸ τὴν θερμότητά τοῦ ἐρωτικὸν τραγούδι.

Τὸ ἀκουσε χωρὶς διακοπὴς αὐτὴ τὴν φορὰ. Ἐνὰ ἐρωτικὸν ρεσπορτὰζ πού ἀνέβλυζε ἀπὸ μίαν φλογισμένην καρδίαν. Ξεχείλιζεν ἀγάπην ἀγνήν καὶ ἀληθινήν. Γιὰτὶ ἀγνὰ καὶ ἀληθινὰ τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἀς μὴν τὴν ἔξερε, καὶ ἀς μὴν ὑποπτεύονταν ἐκεῖνη τὴν ὑπαρξὴν τοῦ. Ἐνὰς ρωμαντικὸς μετὰ ὁμοίαν μέσῃ. Ὁ Ρωμαντὸς πού ἀντικαθίστα τὴν σκοτεινίαν τοῦ σκάλα μετὰ τὸ τηλέφωνο.

Τίποτα δὲν ἀλλάξε στὴ ζωὴ. Ὁ τρόπος τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τὰ ἐκφραστικὰ μᾶς μέσῃ μόνον μεταβάλλονται. Τὰ αἰσθητικὰ μένουν ἀνάλωτα. Ἰδίως στὸν ἔρωτα. Ἐπικράτει τοῦ κυνισμοῦ σὶς ἐρωτικὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων βλέπετε καὶ κατηγορεῖτε τὸ παρόν. Εἰστέ ἀδικοῖ. Κυνισμὸς ὑπῆρχεν σὲ ὅλους τοὺς καιροὺς. Καὶ αἰσθητικὸς ἐπίσης.

Τὴν ἐποχὴν πού αὐτοκτονεῖ ὁ Βέρθερος ὁ Καζανόβος δὲν ἀφίνει ὑπερέρριον γιὰ ὑπερέρριον καὶ κυρία γιὰ κυρία. Οὐτε καὶ τώρα ἐλπίσαν οἱ ρωμαντικοί. Λιγότερον ὅμως θεωροῦνται καὶ ἐπιδεικτικοὶ οἱ δικοὶ τοὺς ἔρωτες, σκεπάζονται ἀπὸ τοὺς ἔρωτες, ἐκείνων πού δίχως παραδῶν καὶ χωρὶς αἰδῶ κάποτε, περιφέρονται στοὺς δρόμους καὶ τὰ πάρκα.

Τὰ τεχνικὰ τώρα μέσῃ στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ρωμαντισμοῦ. Τὸ σύστημα τοῦ τηλεφώνου πού μεταδίδει τοὺς παλμούς μίαν φενομένην καρδίαν.

Τὰς εἰς γίνε συνήθεια τῆς κόρης. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἱστορία αὐτὴ τὴν διασκέδαζε. Ὅσο περνοῦσε ὡς ὁ καιρὸς, καὶ τὸ τηλεφώνημα συνεκίζονταν ἀρχίως νὰ ἐνδιέφεραν καὶ σὶς ὁμοίως ὥστε νὰ τοῦ κᾶν παραπάνον ἀν' ἐκεῖνα μέσῃ κανένα ἐμπόδιον δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ διακεχέτῃ μετὰ τὸ οὐρα τὴν φωνὴν τοῦ.

ΕΝΑ ΞΑΦΝΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

«Ὁ Κερλέντζ εἶνε ἄρρω-
στος βαρεῖά. Τὸν βρῆκα σ'

τῆς ἄρπαξα τὰ χέρια καὶ
τῆς εἶπα:

ριμένω. Δεν ήταν ευνοϊκό
μια γυναίκα νέα σαν την
Κλαίρη να θαφτῇ κοντὰ σ'

Ὁ γνωστὸς κωμικὸς ἀκροβάτης
Κάρλο παντρεύτηκε τὴν ἐκλεκτὴ τῆς

Πλὴν αὐτὴ μοι ἀπήντησεν σφόδρα φε-
(φουρκισμένη:
«—Δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μούτρα σου, πα-
(λήγορε, κοπρίτη!...)
Ο ΓΕΡΩ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

να απρόσπτο δυστύχημα..
ΛΟΥΙΣ ΦΑΡΑΝ

.....

Ὁ γνωστὸς κωμικὸς ἀκροβάτης
Κάρλο παντρεύτηκε τὴν ἐκλεκτὴ τῆς

Είσοδογράμμοι:
Μηχ. Γαλλία
ὁ Σουεδικὸς Γ.

12ον — Δεν ξανάθε... Πώς συμ-
βαίνει αυτό;... Μήπως είναι αρ-
ρώστος;...
— Όχι, είναι καλά... 'Η γει-
τόνισσα που ξέρετε, η κυρά-Καλυψώ, πη-
γε και τον Βόσκο εκ μέρους μου και τον
ερώτησε για ποιο λόγο δεν είχε ξανάρθει.
... Κι' ο Βόσος της απάντησε ότι δεν
πρόκειται να ξανάρθει ποτέ και πως φρον-
τίζει να φύγει για το εξωτερικό...
— Μήπως έχει καμιά πρόταση συμφέ-
ρσας;... Ξέρετε, αυτοί οι καλλιτέχναι
καμιά φορά...
Νευριασμένη τον έκοψε:
— Αφίστε τα αυτά, κυρία Ζεργίνη!...
'Ο Βόσος δεν είναι πρώτα καλλιτέχνης' είν'
ερωτευμένος μαζί μου... 'Η τέχνη του είναι
δευτέρα... Πρώτη είμ' εγώ!...
'Ο Ζεργίνης σήκωσε τους ώμους του.
— Για να το λέτε... είπε.
— Όχι «για να το λέω» έτσι είναι!...
σώναζε με δύναμη η Κατερίνα. 'Η μόνη ελ-
πίδα στη ζωή του είμ' εγώ' κι' η μόνη ελ-
πίδα στη δική μου είν' αυτός!...
— Δεν μπορεί να καταλάβω γιατί μου
τά λέτε δλ' αυτά...
— Όχι, βέβαια, για να σας πονοκεφα-
λιάσω, κυρία Ζεργίνη...
— Τότε;
Τον πλησίασε και του ψιθύρισε κυττά-
ζοντάς τον στα μάτια:
— Γιατί νομίζω πως έσείς έχετε παίξει
κάποιο ρόλο στην εξαφάνισή του Βόσου!...
'Ο δικηγόρος προσποιήθηκε τον άνθρωπο
που πέφτει απ' τα σύννεφα:
— Εγώ;...
— Μάλιστα, έσεις!...
— Πώς σας πέρασε αυτή η ιδέα;...
— Έσεις έχετε παίξει κάποιο ρόλο στην
εξαφάνισή του Βόσου!... Ξανάπε πιο δυ-
νατά η Κατερίνα.
— Κυρία μου, νομίζω ότι με άδικείτε...
— Αφίστε τις δικηγορικές σας ικανότη-
τες κυρία Ζεργίνη... Ξεχάστε για μια
στιγμή πως είστε μεγάλος δικηγόρος, γί-
νετε ένας απλός άνθρωπος, και μιλήστε μου
σαν τέτοιος...
— Είμαι έτοιμος να μιλήσω όπως σας
αρέσει... 'Αρκεί να με ρωτήσετε...
— Λοιπόν, σας ρωτώ: Τι συμβαίνει με
το Βόσο; Ποιος τον απομάκρυνε από κον-
τά μου;
Δίτασε για λίγο ν' απαντήσει ο Ζερ-
γίνης. Ύστερα φαίνεται ο διαταγμός του
κυριάρχησε, γιατί πάλι αντί ν' απαντήσει
μ' ειλικρίνεια μονολογικά, όπως για μια
στιγμή είχε φανή πώς θ' απαντούσε, προ-
τίμησε πάλι τις υπεκφυγές:
— Δε μου λέτε, Πρίν σας απαντήσω,
θέλω να μου επιτρέψετε να σας ρωτήσω έ-
γώ πρώτα κάτι άλλο: Τι είν' αυτός ο Βό-
σος για σας;
'Η Κατερίνα δε δίστασε καθόλου ν' α-
παντήσει:

— Θα σας έλεγα: Κάτι παραπάνω απ'
τη ζωή μου, αν δεν κινδύνευα να φανώ ύ-
περβολική στα μάτια σας... Σας λέω,
λοιπόν, μόνο: Είναι η ζωή μου!...
Στενοχωρημένος, νευρικός, ο δικηγόρος
έκανε μια κίνησι αντισυμπονησίας:
— Δεν έχω καμιά πρόθεσι να υπώ στα
μυστικά της ψυχής σας... 'Όταν σας
ρωτώ τί είναι ο Βόσος για σας ξέρω
ποιά είν' η σημασία που του δίνετε... Κι'
αυτό, πιστέψτε με, ούτε μ' ενδιαφέρει, ου-
τε είναι κάτι που σ' αυτό προσπαθώ να
εμβαθύνω... 'Άλλο μ' ενδιαφέρει και σαν
συνήγορο και σά φίλο σας: 'Αντικειμενικά,
για τον κόσμο, κι' όχι υποκειμενικά για
σας, ποιος είν' αυτός ο Βόσος; 'Ο πατέ-
ρας σας, ο αδερφός σας, ο άντρας σας;
— 'Ο αγαπημένος μου! απάντησε με
δύναμη η Κατερίνα.
— Σας ξαναλέω, αυτή η ιδιότης είναι
υποκειμενική, για σας. Για τον κόσμο, για
την κοινωνία, επιτρέψτε μου να σας θυμί-
σω ότι ο Βόσος δε σας είναι τίποτα...
— 'Η ιδιότης του αγαπημένου είναι πιο
ιερά απ' όλες τις άλλες που αναφέρατε
πρίν, κύριε...
'Ο Ζεργίνης την κύτταξε στα μάτια:
— Δηλαδή του... έραστο;... είπε
σιγά...
'Η Κατερίνα πετάχτηκε απότομα όρθή,
κατακίτηνη.
— 'Ορκίζομαι σ' ό,τι έχω ιερό στον κό-
σμο, πως ο Βόσος δεν ήταν ποτέ έραστής
μου!...
— Σας πιστεύω, κυρία... της είπε ελ-
γηνικά ο δικηγόρος. Για τον κόσμο όμως,
αυτή η λεπτομέρεια είν' άπιστευτη...
'Αλλωστε, θα μου επιτρέψετε να σας θυ-
μίσω ότι στο περιβάλλον που ζούσατε...
— Ναί, ξέρω!... τον έκοψε απότομα
έκείνη. Στη λάσπη που ζούσαμε, δεν είναι
ποτέ δυνατό να γίνη πιστευτό πως, ανά-
μεσα σε μια γυναίκα του πεζοδρομίου κι'
ένα βιολίστα του καμπαρέ, άνθισε ο πιο
άγνους έρωας... Κι' όμως, έτσι είναι, κύριε
Ζεργίνη!...
— Δεν άμφισβάλω... Εγώ, άλλο θέλω
να πώ: ο κύριος αυτός που αγαπάτε, δεν
έχει καμιά επίσημη θέση, διπλά σε μια
γυναίκα παντρεμένη και στο παιδί της...
— Γυναίκα παντρεμένη είπατε;... τον
ερώτησε, κυττάζοντάς τον κατάματα.
— Και υπήρχε δεν είστε;...
— 'Ημουν, άλλοτε...
— Και έκτοτε; Πάρατε διαζύγιο;
'Εμεινε για λίγο σιωπηλή.
— Όχι, είπατε στο τέλος με προσπάθεια.
διαζύγιο δεν πήρα αλλά με τον άντρα μου
είμαι ούσιαστικά χωρισμένη...
— Ξέρω ο καυμένος ο άντρας σας, κυ-
ρία...

— Ναί... Περιμένω όμως να δω πού
θα καταλήξετε...
— Παρακολούθησε λίγο το φοβερό μου
κατήφορο προς την άβυσσο που δεν έχει
κανένα φως... Μόνη μου, άδοξη, ά-
προστάτευτη, μ' ένα παιδί στην αγκαλιά
μου, γύρισα μάταια γύρω μου κάτι ή κά-
ποιον ν' ακουμπήσω: αντί να δωστή αυτός
που θα με κρατούσε για να μην πέσω, δό-
θηκε εκείνος που μ' έσπρωξε πιο δυνατά,
'Επεσα... Και μέσα στο σκοτάδι του
γάρου, σαν ατύχητο άρμα, να ζω μέσ'
στη λάσπη και να συνθίξω το έδαφος αυτό
της ζωής... 'Όλοι γύρω μου—από αυτόν
που μ' εκμεταλλευόταν ως τους άλλους που
δε δίνανε σημασία σ' δλ' αυτά— με πνι-
γαναν μέσ' στην έχθρότητα και στη σκληρή
τους αδιαφορία... Σας βεβαιώνω, κύριε,
ότι δεν ήμουν πια άνθρωπος, αλλά μόνο
φάντασμα... 'Αν δεν υπήρχε αυτό το ά-
νευθινο άγγελούδι που να με περιμένει, γί-
λιες φορές θάχα γυρεύει την απόλυτρωσι
κάτω απ' τις ρόδες του πρώτου αυτοκινή-
του που θα περνούσε μπροστά μου!...
Και, εσφικα, όλο αυτό το πυκνό το άδια-
πέραστο σκοτάδι άνοιξε σαν αυλάια περσι-
νη άπάνω από ένα καταθλιπτικό άπάνθρω-
πο άπίστευτο δόγμα για ν' άφιση να πε-
ράση αυτός!...
'Ο Ζεργίνης την άφισε να μιλά χωρίς
να τη διακόψει. 'Η φωνή της ήταν σιγα-
νή ο τόνος της άπλά λυπημένος χωρίς ύ-
περβολές και θεατισμούς.
— Συνεχίστε, κυρία... της είπε, με
κάποια συγκίνησι κι' αυτός στη φωνή του.
— 'Ο Βόσος, κύριε, δεν ήταν έραστής.
Θάτανε πολύ λίγο αυτό... 'Ηταν σανίδα
σωτηρίας, που άπάνω της κινύεθα να γαν-
τζωθώ με άπόνγισσι και λαγνάρα!... 'Από
τότε που τον ένοιωσα δικό μου, άνθρωπο
μου, απ' την εύλογημένη στιγμή που άκούω-
ψα κουρασμένη σκοτωμένη στο μπρόστο
του, δεν πέρασε στιγμή που να μην άνα-
καλύψω κι' ένα καινούργιο του προτέρημα
και μια καινούργια άφορησι για να τον λα-
τρεύω... Πρόθυμη ο άνθρωπος αυτός μου
άνοιξε τη φωνή άγκαλιά του που μέσος
της γύθηκα νυθίζοντας προστασία, στα-
θωμένη από τη θύελλα της ανθρώπινης
κακίας... Τον άγάπησα 'Όχι σαν έρα-
στή η ά διαλεχτό της στιγμής, μα σά
βόθ, σά στήριγμα, σά σωτηρία...
— Πολύ καλά... 'Όλα αυτά τα ξέρω
τα καταλαβαίνω... Πάρα κάτω...
— Με τον άνθρωπο αυτό, κύριε, κατά-
φερα να ξαναγεννηθώ... Φανταστήτε, μπο-
ρέσαμε να πλανηθούμε στο Ζάππειο την
ώρα του δείπνου, σαν έρωτευμένα μεθυσμέ-
να... 'Ακούτε; 'Ευεί!... Σιγά—σιγά,
τον άγάπησε κι' η Μπούλη. Στην άρρώ-
στεια της στον κίνδυνο της, τον έλα δί-
πλα μου να ξαγρυπνή, με πραγματική ά-

γηνιμένος άδυσώπητα από τη μοίρα, έφυ-
γε για την 'Αμερική, κι' από κει έπαψε σε
λίγο να δίνη σημεία ζωής...
— Τον καιρό που τον είχα πιο πολύ ά-
νάγκη, συμπλήρωσε η Κατερίνα, γιατί ή-
τανε λίγο πρίν πέσω εκεί πούπεσα...
— Μην τον κατηγορείτε... Είμαι σε θέ-
σι να ξέρω πως ούτε στιγμή δε σβύσατε
από τη σκέψι του κι' έσείς και το παιδάκι
σας...
— Είσατε σε θέσι να ξέρετε, είπατε;...
τον ερώτησε η Κατερίνα, τονίζοντας τις λέ-
ξεις. 'Εχετε, λοιπόν, καμιά έπαφή μαζί
του;
— Δηλαδή... προσπάθησε να διορθώ-
ση ο Ζεργίνης, βλέποντας ότι είχε προχω-
ρήσει περισσότερο από ό,τι έπρεπε. Κα-
ταλαβαίνετε, μελετώντας τη δικηγορία
έμαθα κάθε τί που σας άφορούσε...
— 'Ας πούμε πως είναι κι' έτσι...
Λοιπόν, λέγατε πως ο άντρας μου δεν έ-
παψε ούτε στιγμή να μάς σκέπτεται, έστω
κι' αν αυτή τη σκέψι του δεν κατάφερε να
την έκδηλώση ποτέ με κάποια χειροπιαστή
πράξι...
— Τό ξέρετε πως ήταν άρρωστος...
'Εφτασε ως τον τάφο... Προσέθετε σ' αυ-
τό τη φοβερή του άνείαση, και θα δικαιω-
λογήσατε μόνη σας τη σιωπή του, που
σείς την έρμηνεύατε ίσως σαν αδιαφορία...
— Δεν την έρμηνεύω σαν τίποτε, την
παίονα σαν πραγματικότητα. Σά σκληρή
πραγματικότητα, που συνετέλεσε στο να
λυγίσω και να πέσω... Είν' έτσι, κύριε
Ζεργίνη ναί η όχι;
— Ναί... Περιμένω όμως να δω πού
θα καταλήξετε...
— Παρακολούθησε λίγο το φοβερό μου
κατήφορο προς την άβυσσο που δεν έχει
κανένα φως... Μόνη μου, άδοξη, ά-
προστάτευτη, μ' ένα παιδί στην αγκαλιά
μου, γύρισα μάταια γύρω μου κάτι ή κά-
ποιον ν' ακουμπήσω: αντί να δωστή αυτός
που θα με κρατούσε για να μην πέσω, δό-
θηκε εκείνος που μ' έσπρωξε πιο δυνατά,
'Επεσα... Και μέσα στο σκοτάδι του
γάρου, σαν ατύχητο άρμα, να ζω μέσ'
στη λάσπη και να συνθίξω το έδαφος αυτό
της ζωής... 'Όλοι γύρω μου—από αυτόν
που μ' εκμεταλλευόταν ως τους άλλους που
δε δίνανε σημασία σ' δλ' αυτά— με πνι-
γαναν μέσ' στην έχθρότητα και στη σκληρή
τους αδιαφορία... Σας βεβαιώνω, κύριε,
ότι δεν ήμουν πια άνθρωπος, αλλά μόνο
φάντασμα... 'Αν δεν υπήρχε αυτό το ά-
νευθινο άγγελούδι που να με περιμένει, γί-
λιες φορές θάχα γυρεύει την απόλυτρωσι
κάτω απ' τις ρόδες του πρώτου αυτοκινή-
του που θα περνούσε μπροστά μου!...
Και, εσφικα, όλο αυτό το πυκνό το άδια-
πέραστο σκοτάδι άνοιξε σαν αυλάια περσι-
νη άπάνω από ένα καταθλιπτικό άπάνθρω-
πο άπίστευτο δόγμα για ν' άφιση να πε-
ράση αυτός!...
'Ο Ζεργίνης την άφισε να μιλά χωρίς
να τη διακόψει. 'Η φωνή της ήταν σιγα-
νή ο τόνος της άπλά λυπημένος χωρίς ύ-
περβολές και θεατισμούς.

— Συνεχίστε, κυρία... της είπε, με
κάποια συγκίνησι κι' αυτός στη φωνή του.
— 'Ο Βόσος, κύριε, δεν ήταν έραστής.
Θάτανε πολύ λίγο αυτό... 'Ηταν σανίδα
σωτηρίας, που άπάνω της κινύεθα να γαν-
τζωθώ με άπόνγισσι και λαγνάρα!... 'Από
τότε που τον ένοιωσα δικό μου, άνθρωπο
μου, απ' την εύλογημένη στιγμή που άκούω-
ψα κουρασμένη σκοτωμένη στο μπρόστο
του, δεν πέρασε στιγμή που να μην άνα-
καλύψω κι' ένα καινούργιο του προτέρημα
και μια καινούργια άφορησι για να τον λα-
τρεύω... Πρόθυμη ο άνθρωπος αυτός μου
άνοιξε τη φωνή άγκαλιά του που μέσος
της γύθηκα νυθίζοντας προστασία, στα-
θωμένη από τη θύελλα της ανθρώπινης
κακίας... Τον άγάπησα 'Όχι σαν έρα-
στή η ά διαλεχτό της στιγμής, μα σά
βόθ, σά στήριγμα, σά σωτηρία...
— Πολύ καλά... 'Όλα αυτά τα ξέρω
τα καταλαβαίνω... Πάρα κάτω...
— Με τον άνθρωπο αυτό, κύριε, κατά-
φερα να ξαναγεννηθώ... Φανταστήτε, μπο-
ρέσαμε να πλανηθούμε στο Ζάππειο την
ώρα του δείπνου, σαν έρωτευμένα μεθυσμέ-
να... 'Ακούτε; 'Ευεί!... Σιγά—σιγά,
τον άγάπησε κι' η Μπούλη. Στην άρρώ-
στεια της στον κίνδυνο της, τον έλα δί-
πλα μου να ξαγρυπνή, με πραγματική ά-

γηνία γεμάτη άυθοιμητισμό κι' ειλικρί-
νεια... Πάντα τον ταπεινώνε το ότι δεν
ήτανε πλούσιος, το ότι δε μπορούσε να
μου προσφέρει έστω και τη μείδρια μιας
ζωής μακρυά από το καμπαρέ... Δεν εί-
χε σημασία όμως αυτό, σημασία έχει το ό-
τι, με τις μικρές του δυνάμεις στάθηκε σαν
πραγματικός άντρας έρωτευμένος στο πλευ-
ρό μου, κι' όταν κάποτε μ' είδε να κινδυ-
νέω, γύριξε σά λιοντάρι και σκότωσε το
δημιό μου!...
— Αυτό του το πληρώσατε, νομίζω, ά-
κετά άκριβά: Με την έλευθεία τη δική
της!...
— 'Εδώ κάνετε ένα μεγάλο λάθος, κύ-
ριε! η φυλακή μου ήταν ύποφορη κι' ίσως
—μ' έσας φανή πια άναξίτητο—εύχαιστη, δ-
ταν τη ζέστανε η παρούσια του... 'Ενώ
πιστεύετε με, κι' η άουσιαν έλευθεία που
μου ύποσχεσθε θάνα για μένα Βόσος άσή-
κωτο άπυρόφορο γωρίς αυτόν!...
— Σας νοιώθω... της απάντησε σιγά
ο Ζεργίνης. Εδώ όμως έπιμένετε να ξενα-
τε κάτι που άποτελεί πραγματικότητα
'εστατος κβό', όπως λέμε εμείς οι δικηγό-
ροι: Είστε παντρεμένη!...
— Λοιπόν;... τον ερώτησε η Κατερί-
να κυττάζοντάς τον διαπεραστικά, σχεδόν
προκλητικά.
Μπροστά στη ματιά της, αυτός, ο τολ-
μηρός δικηγόρος νινόναν άτλομος σά μα-
θητής...
— Δεν έχει λοιπόν!... κατάφερε να πη
στο τέλος Μ' όλα του τα άναμφισβήτητα
προσόντα του και το ρόλο που έπαιξε στη
ζωή σας ο Βόσος μένει πάντα έννος για
σας...
— Και δικός μου μένει ο άνθρωπος που
μ' έστειλε στο πεζοδόμιο;...
— Ό!... Μην το λέτε αυτό...
— Γιατί, βέβαια, δε μ' άφισε φεύγον-
τας για την 'Αμερική με τίποτε πλούσια
μηνιαία εισοδήματα... Μ' άφισε αντίθε-
τα μ' ένα παιδί που ήθελε να φάη να
'τυθή να ζέσταθ...
— Σας είπα: 'Ητανε φτωχός άρρωστος.
— Δεν τον κατηγορώ. 'Η τύχη όμως
μάς γωρίςε αυτόν τον έφερε στινιμιά ως
τον τάφο όπως είπατε πρίν έμένα μ' έρο-
ξε για πάντα στο πεζοδόμιο...
— Δε θα σας σκάσει ποτέ γι' αυτό...
Τη δυστυχία σας δε θα σας την πετάξει πο-
τέ στα μούτρα σας ά βουτιά...
— Δεν τον νοιάζει ότι η γυναίκα του ή
μπατέρα του παιδιού του, είναι ένα ισορρι-
πυμένο πλάσμα, βουτηγμένο μέσ' στη λά-
σπη και μεσ' στο έγκλημα;...
— Προσδέχεται τη σιμενογι του, την έ-
στω και άκούσια, σ' όλα αυτά και θέλε-
ι δ' τ' ξανάση...
— Πώς;... 'Εδώ η 'Αθήνα βουίζει μ'
αυτό το έγκλημα, και θα βουίση περισσό-
τερο σ' ένα μήνα στη δική...
— Δεν είναι μόνο η 'Αθήνα κόσμος...
— Γι' έβλεπε να πητε;
— 'Εκεί, μακριά, στην 'Αμερική δλ
αυτή η ιστορία δε θα φτάση ούτε σαν άν-
τίλαλος. 'Εκεί γαυένοι μεσ' στους άνω-
στους ανθρώπους, γωρίς την άξιοθόνητη
δέξα της 'Αθήνας, θα υποσέστε εύκολα
να ζήσατε εύτυχημένοι. έσεις οι
τρείς!...
'Η Κατερίνα έκλεισε τα μάτια της, θαμ-
πούμενα από το πολύ φως. 'Εβλεπε τώρα
έβλεπε καθσά έκτυφλωτικά...
— 'Ευεί οι τρείς!... Ξανάπε σιγά,
σαν αντίλαλος του δικηγόρου. Δηλαδή:
— 'Εσεις ο άντρας σας, το παιδάκι
σας...
— Εγώ, ο άντρας μου το παιδάκι
μου... Ξανάπε.
Εσφικα, άνοιξε τα μάτια της που πετά-
γανε σκληρές λάμψεις, και τον ερώτησε:
— Κι' αν δε δεχτώ;...
— Νά μη δεχτήτε;
— Φυσικά. Μιά πρότασι μου κάνετε:
απορεί η απάντησί μου νάνα ναί, μπορεί
κι' όχι...
— Δε θάνα όχι, κυρία...
— Γιατί; Ποιος θα μ' άναγκάση να πώ
ναί;... Ποιος θα μ' άναγκάση να ζήσω
ξανά μ' έναν άνθρωπο που δε θυμιαί κα-
λά—καλά ούτε το προσώπό του, ούτε τ'
όνομά του... Ποιος θα μ' άναγκάση να
θυσιάσω την καρδιά μου σε μια σκιά, σ'
ένα φάντασμα που γυρίζει άπόρρητο από
το παρελθόν;...

— 'Ητανε σκληρή, τόνωιθε, και μ' όλα
αυτά δεν προσπαθούσε καθόλου να μαλα-
κόση τα λόγια της. 'Ο Ζεργίνης της άπάν-
τησε σιγά:
— Γο παιδί σας!...
— Γο παιδί μου;... Τι θα κάνη το
παιδί μου;...
— Θα σας άναγκάση να ζήσατε με τον
πατέρα του... 'Εχει δικαίωμα σ' ενυ ό
νομα... Αυτό το όνομα, και μια άκετά
υπολογισιμη εύξια, του προσφέρει ο πα-
τερας του—ο άντρας σας!...
Πραγματικά, άποφασισμένη να σπρώξη
τα πράγματα ως το τέλος η Κατερίνα ρώ-
τησε το δικηγόρο:
— Κι' αν δε δεχτώ;
— Θα δεχτήτε!...
— Είστε τόσο βέβαιος;... Εγώ σας
λέω πως δε θα δεχτώ... Πως δεν ύπαρ-
χει περίπτωση να δεχτώ...
— Δε θα κάνετε τόσο τερσάδη γκάφα.
— Γιατί;... Τα λεφτά, ξέρετε, δεν παι-
ζουμε κανένα ρόλο, διψάω για λίγη έστω
και την πιο φτωχιά εύτυχία...
— Σας ένωω! δεν είναι μόνον αυτό ο
μω; αγαπάτε το παιδί σας...
— Τι σέσι έχει το παιδί μου;
— Δεν είναι δυνατό να ζήσατε γωρίς
αυτό...
— Και ποιός θα με χωρίση;
— Κανείς έφ' όσον ζήτε με τον άντρα
σας με το φυσικό σας και το φυσικό του
προσάτη... Σε περίπτωση όμως που θα
ζήσατε μόνη σας, με τον άντρα που αγαπά-
τε το παιδί ενός άλλου δεν έχει καμιά
θέσι στο πλευρό σας...
'Ασπρη πανωμένη, η Κατερίνα σηκά-
θηκε:
— Μ' εκδιάχετε, κύριε Ζεργίνη;...
— Κυρία, δε σας έδωσα ενώ...
— Σας βρίζω ενώ, κύριε... Μάλιστα
κι' έσεις κι' ο κύριος αυτός που ήτανε κά-
ποτε άντρας μου, έρχεστε μεσ' στη φυλα-
κή κι' έχετε την άναξόρεια να κουρελιάζετε
άκόμα τρειςσέστερο ένα κομματιασμένο κι'
άξιοθόνητο πλάσμα... Δεν άζίζετε βου-
σιές και περιφρόνησι;...
— 'Ησυχάζε, κυρία...
— Σας δλάνω μ' όσο πιο κατηγορημα-
τικό τρόπο ότι ο άνθρωπος αυτός που ου-
δωστε κάποτε τ' όνομά του είναι πρόσωπο
έντελως έννο σε μένα, πως δεν έχω καμ-
ιά διάθεσι να μοιραστώ τη ζωή του, κι'
έσεις έρχεστε τότε και μου λέτε πως θα
μου πάρετε το παιδί μου το πλάσμα που
έθρεψα με κομμάτια από τις σόσκες μου!...
Και, ποδά—πράτα λέτε μια τερσάδη
άνακρίβεια; Το παιδί δεν έχει καμιά θέ-
σι στο πλευρό μου γωρίς τον πατέρα του,
σαν αντίστροφω τον ισχυρισμό σας: τη
παιδί μου δεν έχει καμιά θέσι στο πλευ-
ρό του πατέρα του που δεν τον έξοει ούτε
στο πρόσωπο γωρίς έμένα!...
— 'Ο πατέρας του σας προτείνει να ξα-
ναζήσατε μαζί! σείς το άνεύετε...
— Κι' αν άρννηθώ;...
— Αυτούμαι που θα σας επανολόσω ώ-
μα τις άπόψεις του συζύγου σας και πελά-

— Και είναι δικαίωμά μου, νομίζω...
— Μην παίζουμε με τα λόγια, κυρία...
της έπε με κάποια άνυπομονήσια τώρα ο
Ζεργίνης. 'Εδώ τα πράματα είνε καθαρά,
άπλά...
— 'Εκθέστε τα... έκανε εκείνη, άπο-
φασισμένη να κρατήση πια την ψυχραιμιά
της.
— 'Εχετε ένα άντρα, ένα παιδί, ο ά-
ντρας αυτός σας προτείνει να ξαναζήσατε
μαζί του με το παιδί που έχει για το παιδί
σας... Για το λόγο αυτό σας έδωσε έ-
ναν, καλό δικηγόρο κι' έστειλε λεφτά στην
βουγάτα του...
— Πράτα απ' όλα, επιτρέψτε μου από
σήμερα να μη δεχτώ πια ούτε την υπερά-
σπισί σας ούτε τη νοσηματική σας βοή-
θεια... 'Όσο νομίζω πως προεργόντουσαν
απ' την ιδιότροπη γενναιοδωρία ενός φι-
λανθρωπού, τα δεγόμεν και τα δυό, τωσα
που έξωω την προέλευσί τους, άνούμαι να
τα δεχτώ!...
'Ο δικηγόρος σήκωσε τους ώμους του:
— Δεν έχετε δικαίωμα... της έπε. 'Ο
άντρας σας που σας προσηύει δικηγόρο
και σας ευδύζει νοήματα, είν' ο φυσικός ο
νόμιμος προσάτης σας... 'Εφ' όσον έ-
ξασκούθε ν' άποτέλη το νόμιμο σύνταρο
της ζωής σας, έγει το καθήκον και το δι-
καίωμα να σας δώση την προστασία του...
— Κι' αν την άρννηθώ; Μπορεί να ου
την έπιβάλη;...
— Μπορεί, κυρία... Το ίδιο όπως έ-
πιβάλλουμε σ' ένα δύστροπο άρρωστο, ά
κανη τη θεορασία που θα τον σώση έστα
κι' άδελά του...
Χαμονέλασε με πίκρα η Κατερίνα:
— 'Εχετε έναν τόσο ωραίοτατα πειστι-
κό τρόπο όταν μιλάτε, κύριε Ζεργίνη!...
'Αλλοίως όμως θάσατε κι' ένας τόσο με-
γάλος δικηγόρος;...
— Είμαι και λίγο άνθρωπος... Μη νο-
μίζετε πως δεν έξετάζω και λίγο σαν άν-
θρωπος την περίπτωση σας... Μπαίνω
καλά μέσ' στο πνεύμα σας μεσ' στην ψυ-
χολογία σας, και, πιστέψτε με, πως σαν
άνθρωπος σας δίνω αυτή τη συμβουλή. Ξα-
ναζήσατε με τον άντρα σας, με το παιδί
σας... Στην άρχή είναι δύσκολο το ξέ-
νω, συμφωνώ, να ξεχάσατε το παρελθόν
σας στο πλάι του νέου αυτού, που τον δε-
χουσαι σά φως μέσα στα σκοτάδια της δυ-
στιχίας σας! ύστερα όμως από λίγον και-
ρό, τιμημένη, εύκατάστατη, μακριά από
την 'Αθήνα κι' από τη δυστυχία της θα δη-
τε και μόνη σας ότι ήμουν λιγάκι φίλος
σας κι' όχι μόνο έπαγγελματίας όταν σας
συμβούλευα: Ξαναζήσατε με τον άντρα σας,
με το παιδί σας!...
— Απότομα, η Κατερίνα ύψωσε το κεφάλι
της...
— Κι' αν άρννηθώ;...
— Αυτούμαι που θα σας επανολόσω ώ-
μα τις άπόψεις του συζύγου σας και πελά-

— 'Εχετε έναν τόσο ωραίοτατα πειστι-
κό τρόπο όταν μιλάτε, κύριε Ζεργίνη!...
'Αλλοίως όμως θάσατε κι' ένας τόσο με-
γάλος δικηγόρος;...
— Είμαι και λίγο άνθρωπος... Μη νο-
μίζετε πως δεν έξετάζω και λίγο σαν άν-
θρωπος την περίπτωση σας... Μπαίνω
καλά μέσ' στο πνεύμα σας μεσ' στην ψυ-
χολογία σας, και, πιστέψτε με, πως σαν
άνθρωπος σας δίνω αυτή τη συμβουλή. Ξα-
ναζήσατε με τον άντρα σας, με το παιδί
σας... Στην άρχή είναι δύσκολο το ξέ-
νω, συμφωνώ, να ξεχάσατε το παρελθόν
σας στο πλάι του νέου αυτού, που τον δε-
χουσαι σά φως μέσα στα σκοτάδια της δυ-
στιχίας σας! ύστερα όμως από λίγον και-
ρό, τιμημένη, εύκατάστατη, μακριά από
την 'Αθήνα κι' από τη δυστυχία της θα δη-
τε και μόνη σας ότι ήμουν λιγάκι φίλος
σας κι' όχι μόνο έπαγγελματίας όταν σας
συμβούλευα: Ξαναζήσατε με τον άντρα σας,
με το παιδί σας!...
— Απότομα, η Κατερίνα ύψωσε το κεφάλι
της...
— Κι' αν άρννηθώ;...
— Αυτούμαι που θα σας επανολόσω ώ-
μα τις άπόψεις του συζύγου σας και πελά-

— 'Εχετε έναν τόσο ωραίοτατα πειστι-
κό τρόπο όταν μιλάτε, κύριε Ζεργίνη!...
'Αλλοίως όμως θάσατε κι' ένας τόσο με-
γάλος δικηγόρος;...
— Είμαι και λίγο άνθρωπος... Μη νο-
μίζετε πως δεν έξετάζω και λίγο σαν άν-
θρωπος την περίπτωση σας... Μπαίνω
καλά μέσ' στο πνεύμα σας μεσ' στην ψυ-
χολογία σας, και, πιστέψτε με, πως σαν
άνθρωπος σας δίνω αυτή τη συμβουλή. Ξα-
ναζήσατε με τον άντρα σας, με το παιδί
σας... Στην άρχή είναι δύσκολο το ξέ-
νω, συμφωνώ, να ξεχάσατε το παρελθόν
σας στο πλάι του νέου αυτού, που τον δε-
χουσαι σά φως μέσα στα σκοτάδια της δυ-
στιχίας σας! ύστερα όμως από λίγον και-
ρό, τιμημένη, εύκατάστατη, μακριά από
την 'Αθήνα κι' από τη δυστυχία της θα δη-
τε και μόνη σας ότι ήμουν λιγάκι φίλος
σας κι' όχι μόνο έπαγγελματίας όταν σας
συμβούλευα: Ξαναζήσατε με τον άντρα σας,
με το παιδί σας!...
— Απότομα, η Κατερίνα ύψωσε το κεφάλι
της...
— Κι' αν άρννηθώ;...
— Αυτούμαι που θα σας επανολόσω ώ-
μα τις άπόψεις του συζύγου σας και πελά-

— 'Εχετε έναν τόσο ωραίοτατα πειστι-
κό τρόπο όταν μιλάτε, κύριε Ζεργίνη!...
'Αλλοίως όμως θάσατε κι' ένας τόσο με-
γάλος δικηγόρος;...
— Είμαι και λίγο άνθρωπος... Μη νο-
μίζετε πως δεν έξετάζω και λίγο σαν άν-
θρωπος την περίπτωση σας... Μπαίνω
καλά μέσ' στο πνεύμα σας μεσ' στην ψυ-
χολογία σας, και, πιστέψτε με, πως σαν
άνθρωπος σας δίνω αυτή τη συμβουλή. Ξα-
ναζήσατε με τον άντρα σας, με το παιδί
σας... Στην άρχή είναι δύσκολο το ξέ-
νω, συμφωνώ, να ξεχάσατε το παρελθόν
σας στο πλάι του νέου αυτού, που τον δε-
χουσαι σά φως μέσα στα σκοτάδια της δυ-
στιχίας σας! ύστερα όμως από λίγον και-
ρό, τιμημένη, εύκατάστατη, μακριά από
την 'Αθήνα κι' από τη δυστυχία της θα δη-
τε και μόνη σας ότι ήμουν λιγάκι φίλος
σας κι' όχι μόνο έπαγγελματίας όταν σας
συμβούλευα: Ξαναζήσατε με τον άντρα σας,
με το παιδί σας!...
— Απότομα, η Κατερίνα ύψωσε το κεφάλι
της...
— Κι' αν άρννηθώ;...
— Αυτούμαι που θα σας επανολόσω ώ-
μα τις άπόψεις του συζύγου σας και πελά-

— 'Εχετε έναν τόσο ωραίοτατα πειστι-
κό τρόπο όταν μιλάτε, κύριε Ζεργίνη!...
'Αλλοίως όμως θάσατε κι' ένας τόσο με-
γάλος δικηγόρος;...
— Είμαι και λίγο άνθρωπος... Μη νο-
μίζετε πως δεν έξετάζω και λίγο σαν άν-
θρωπος την περίπτωση σας... Μπαίνω
καλά μέσ' στο πνεύμα σας μεσ' στην ψυ-
χολογία σας, και, πιστέψτε με, πως σαν
άνθρωπος σας δίνω αυτή τη συμβουλή. Ξα-
ναζήσατε με τον άντρα σας, με το παιδί
σας... Στην άρχή είναι δύσκολο το ξέ-
νω, συμφωνώ, να ξεχάσατε το παρελθόν
σας στο πλάι του νέου αυτού, που τον δε-
χουσαι σά φως μέσα στα σκοτάδια της δυ-
στιχίας σας! ύστερα όμως από λίγον και-
ρό, τιμημένη, εύκατάστατη, μακριά από
την 'Αθήνα κι' από τη δυστυχία της θα δη-
τε και μόνη σας ότι ήμουν λιγάκι φίλος
σας κι' όχι μόνο έπαγγελματίας όταν σας
συμβούλευα: Ξαναζήσατε με τον άντρα σας,
με το παιδί σας!...
— Απότομα, η Κατερίνα ύψωσε το κεφάλι
της...
— Κι' αν άρννηθώ;...
— Αυτούμαι που θα σας επανολόσω ώ-
μα τις άπόψεις του συζύγου σας και πελά-

— Μάλιστα, αγαππητέ μου! 'Εφέτος σκέφθηκα να βάλω... καλοριφέρ για
το χειμώνα!
(Σκίτσο Ν. Νομικού)

του μου: "Αν άρνησθε θα βγθ βέβαια τὸ
ἐξαύριο σας καὶ φυσικὰ εἰς βάρος σας...
— Φυσικὰ δὲ...
— Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βγθ τὸ διαζύ-
γιο εἰς βάρος σας νομίζω...
— Δύσκολο εἶναι νὰ μὴ βγθ εἰς βάρος
μου!... Ἐνῶ θάγα νὰ πάντα ἐναντίον
μου: Τὴν κακὴ φύση, τὸ ἐγκλημα... Κι
ἀπέναντί μου θάνα ἀντίδικό μου ἕναν το-
μερὶ δικηγόρο σάν καὶ σὰς, καὶ κανέναν
γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ... Χωρὶς αὐτοῦ
λίγα τὸ διαζύγιο θὰ βγθ εἰς βάρος μου.
— Ὑποὶ Ζερνίν...
— ἔρετε τί συνέπειες κυρία!...
— Ἐνὸς διαζυγίου εἰς βάρος μου!...
Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τίς φανταστῶ, κι' ἄς
μὴ εἶμαι οὐτὲ πολὺ υποφωτισμένη, οὐτὲ πολὺ
ἔξυπνη: Θὰ δῶσω πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ παι-
δί μου... Δὲ μὲνει ἕνα παιδί, καὶ μάλι-
στα κορίτσι, μὲ μιὰ ἀνάξια ὑπέρεα!...
— Μὰ βλέπετε στὸ στόμα μου πῶματα
ποῦ δὲν τὰ εἶπα...
— Τὰ λέω ἐγώ: Ἡ Μπούλη, ἕνα ἀγγε-
λοῦδι δὲν εἶναι ποτὲ δυνατό νὰ μείνῃ δί-
πλα σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ σκότωσε τὸν ἕνα
ἕίλο της καὶ ἡ ἑπίσημα μὲ τὸν ἄλλον...
— Κυρία!

— Ἐνα τέτοιο τέρας, ἕνα τέτοιο κά-
θουρα, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νάιναι ὑπέ-
ρεα... Τὸ παιδί πρέπει εἶν ἀπαραίτητο,
νὰ φύγῃ μακριὰ γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν
κακὸ δρόμο ποὺ θὰ τὸ σπρώξῃ ἀπὸ τὴν
μιὰ τέτοια ὑπέρεα... Καὶ ποῖος ἄλλος εἶ-
ναι βέβαια, ἱκανὸς νὰ τοῦ παρασχη-
τῇ θάλασσά της προστασίας του, ποῖος ἄλ-
λος ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτό, τὸν πλοῦσιο,
τὸν τίμιο!...
— Κυρία!

— Πόσα ἐπιχειρήματα στὸ στόμα σας,
κύριε Ζερνίν!... Ἐπιχειρήματα ποὺ
θὰ τὰ στολίσῃ, βέβαια, κατάλληλα ἢ τρο-
μακτικὰ σας ευφραίνει, τὸ φοβερό σας δι-
κηγορικὸ τάλεντο!... Κάθε λόγο σας,
τὸν αἰσθάνομαι ἀπὸ τώρα νὰ τρυπῇ ἀλύ-
πητα τίς στωχὲς ἀμαρτωλὲς μου σάρκες
σάν καυτὴ σφαῖρα!...
— Μὰ μὲ εἰρωνεύεστε, σὰς παρακαλῶ...
— Ἐγώ: Σὰς: Ἐἴαν ἄνθρωπο της ἁ-
ξίας σας!... Ὅλα αὐτὰ ποὺ λέω, πιστέ-
ψτε με, τὰ λέω σὰν ἐπιχειρήματα της λογι-
κῆς στήν καρδιά μου... Πιστεύετε με, κύ-
ριε Ζερνίν: Ἀντίδικό αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ
τὸν ἐαυτό μου...

— Ἐλπίζω στὴ δική αὐτὴ νὰ κερδίσῃ
ἡ λογική... Εἶναι ὅτι δὲν μπορούσε νὰ
εὐχρηθῇ ἕνας ποὺ νοιώθει γιὰ σὰς πραγμα-
τικὸ ἐνδιαφέρον...
— Ἡ Κατερίνα τοῦδωσε τὸ χέρι της:
— Κύριε Ζερνίν ἐπιτρέψτε νὰ ἐξακο-
λουθῇ αὐτὴ ἡ δική χωρίς ἀκροατήριο...
— «Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν»... συμ-
πληρώσε ἐκεῖνος χαμογελώντας, ὅπως
βέλετε... Σκεφτήτε μόνον σας τὰ ὑπέ-
ρεα καὶ τὰ κατά, κι' ἀποφασίστε...

— Δὲν ὑπόκειται «ὑπέρεα», κύριε Ζερνί-
ν... Στὴν οἰκτὴ ὑπόθεσί μου ὑπάρχουν
μόνο «κατά».

ΣΤΟ ΠΡΩΣΕΧΣ: Ἡ συνέχεια

Κοινωνικά

Ἑορταί

— Στους ἀγαπητούς μας Δημήτριον Τσι-
νογιάννην, Δημήτριν καὶ Δημητρίκην
Ζεϊνέκου, εὐχόμεθα ἀοφύχως χρόνια
πολλά γιὰ τὴν γιορτὴ τους.

Αἰκατερίνη — Τούντας

— Εἰς τὸν ἐορτάσαντα Δημήτριον Φρέ-
τζον εὐχομαι χρόνια πολλά.

Σπ. Μ.

Γάμοι

Κώστας Μ. Αὐγέας — Γιώτα Βουρδουλά-
κη ἐνυμφεύθησαν Στὸ ταῖριαστὸ ζευγάρι
θερμὰ συγκαρτερηθῆσαν.

Σ. Ρ.

Ἀρραβῶνες

Μία ἡρωϊκὴ
κρητικὸποῦλα

Τὸ ὄνειρο τῆς Φωτεινῆς

Σκαρφαλωμένες γάνω σὲ βράχια καὶ σ'
ἀποκρυσσέναι πλανήτῃς πῶς ἀπὸ ἑλπῆς καὶ
πυρηνάρια ἔχουν ἀνοίξῃ τοῦφεκι καὶ ἡ-
μοδεύουν μὲ λύσσα τὸν ἐχθρό.

Σὰν σύννεφο ἀπὸ ἀκρίδες μοιάζουν οἱ
ἀλεξίπτωτοι ποὺ πέφτουν ἀπὸ ψηλά.
— Ἀπὸ τὸ Μαλάμε ὡς τὴ Σούδα μὰ ἰσκή,
ἀκούγεται βγαλμένη ἀπὸ γυναικὲς στή-
θια, στήθια ἡρωικά. Ἀπόμεινε σ' αὐτὴς ἡ
τύχη κι' ἡ τιμὴ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πα-
τρίδα, μὰ κι' οἱ ἄνδρες τῶν λειπῶν μα-
κριὰ, πολεμῶντας τὸν ἐπιδρομέα.

— Ἀπάνω τους, κοπελλίε, φωνάζουν.
Ἐκτὸς τῆς Κρήτης τὰ ἡρωικά της τὰ χῶ-
ματα νὰ μὴν πτόησιν...
Κι' ἕνας ἀλγελαῖος ἐπὶ κρανὲς κι'
ἀπὸ μουνγκρὰ ἀεροπλάνων, ἀνάμεσα σὲ
γῆ καὶ οὐρανό, ἀντιχεῖ παντοῦ.

Αἱ οἱ ἀλεξίπτωτοι προετοιμῶνται νὰ
πατήσουν τὸ χῶμα τῆς Κρήτης μὰ κι' αὐ-
τὸ δύσκολα γλυτώνουν ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς
γενναίας Κρητικοπούλας ποὺ ὑπερσπύ-
ζει τὸ στήθος μὲ στήθος τὴν ἐλευθερία της.

Ἡ Φωτεινὴ τοῦ Μανώλη Μαρκετάκη ἡ
γυναῖκα, παράτρε οὔτε καὶ παιδί ἔξῃ
χρονῶν ἀρπάξε τοῦ γέρο Μαρκετά τὸ μα-
καίρι καὶ τὸ τουφέκι, ζώστικε τὴ φυσικὴ
γιορτή καὶ χάθηκε μέσα στὸ λόγγον.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς γλύτωναν ἀ-
πὸ τίς σφαῖρες στὸν ἀέρα, δὲν πρόφται-
ναν νὰ περάσουν πέρα ἀπὸ τὸν κάμπο
γιατὶ ἔφεταν στὴν πηνίδια ποὺ τοὺς εἶχε
σπῆσει ἡ Φωτεινὴ μὲ δέκα χρωιανές της.

Σωστὸ σφαγεῖο ἔμοιαζε ἡ χαράδα ἀπὸ
τὰ πτώματα καὶ ποταμὶ κυλούσε τὸ αἷμα!...
Οἱ Γερμανοὶ ὅμως ἦσαν πολλοὶ κι' ὀδία-
φοροῦσαν γιὰ δούσε ἔχαναν τὴ στιγμή ἑ-
κείνη. Κι' ἔτσι — ἀλλοιοῖτο!... — ἡ Κρήτη
ἡ ἡρωική κι' ἀθάνατη σκαδῶθηκε.

Στὸ σπῆσι τῆς Φωτεινῆς κρυμμένη τώρα
κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο τῆς μαντίλι ἀσχολεῖ-
ται μὲ τὴ λάτρά του νοικοκυριού της κι'
ἀναστενάζει καὶ δακρύζει ριχνοντας μα-
τιές ἐξω ἀπ' τ' ἀνοικτὸ της πορθῦρι.

Ἄλλοτε ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτὸ ἀντικρυ-
ζε τὸ Μανώλη ποῦρχταν κουρασμένος ἀ-
πὸ τὴ δουλειά κι' ἔδωγε στὴν πόρτα νὰ
τοῦ πάρῃ τὴν τσάνα νὰ τὸν ξεαφρώσῃ.

Μὰ ὁ Μανώλης ἔφυγε κι' αὐτὸς μακριὰ.
Ἐπειτὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτὸ ἡ Φω-
τεινὴ ἀντικρυζε τὸν ταχυδρομικὸ διανα-
μέα ποῦρχταν νὰ τίς φέρῃ γράμματά ἀ-
πὸ τὸ Μανώλη της, κι' ἔτρεξε ἐξω στὸ
δρόμο γιὰ νὰ καλοδεχτῇ τὰ νέα τοῦ ἀγα-
πημένου της. Κεῖ καδῶταν ὑστερα βιαστί-
κῃ σὺ κατῶντι ν' ἀνοίξῃ τὸ φάκελλο γιὰ
νὰ διαβάσῃ γιὰ τοὺς ἡρώιμους τῶν παλ-
λῆκων καὶ τὰ λόγια ἀγάπης τοῦ ἀντρα
της.

Μὰ ποῦ ἔπεσε στὰ χέρια της, τὴν ἀλήθεια,
πῶς ὁ γαμπρὸς της ὁ Μανώλης σκαδῶθη-
κε, τρέχει κι' αὐτὴ στὶς ἐκκλησιὲς καὶ
παρακαλεῖ νὰ μὴ τελειώσῃ ὁ πόλεμος ὡς
νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασί ἡ κόρη της, νὰ τὸ
μάθῃ σιγά - σιγά καὶ νὰ μὴ σκαδῶθῃ ὡς
της ἔλεγε κάθε φορὰ ποὺ ἀπεληλύσανε.

— Μάννα μου, της εἶπε ἕνα δειλινό, ἂν
μάθῃ πῶς ὁ Μανώλης μου σκαδῶθηκε νὰ
τὸ ξέρῃς, τὰ σκαδῶθῃ κι' ἐγὼ γιὰ νὰ πάω
τὸ γρη, ὁρῶτερον κοντὰ του... Γι' αὐτὸ
σοῦ τὸ λὲω ἀπὸ τώρα: Τὸ παιδί μου καὶ
τὰ μάτια σου... Καὶ νὰ τὸ μάθῃς νὰ μὴς
ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴς σκεπτεται. Κι' ὅταν με-
γ-λῶσῃ καὶ καταλάβῃ τί δὲ ἡ πόλεμος
καὶ μάθῃ ν' ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα νὰ τοῦ
πῆς πῶς ὁ πατέρας του σκαδῶθηκε γιὰ
τὴν ἀγάπῃ της πατρίδας πολεμῶντας ἡ-
ρωικά τὸν ἐχθρό κι' ἐγὼ σκαδῶθηκε γιὰ
τὴν ἀγάπῃ τῆς δικιάς του.

— Πάψε, Φωτεινὴ πάψε, κόρη μου τὰ
μοιρολογιά! ξεφώνισε ἡ δόλια ἡ μάννα
της. Μὴ μὲ βασανίζῃς μὲ τὰ πικρά σου
λόγια καὶ ματώνῃς τὴν καρδιά μου. Μὴ μι-
λάς πιά γιὰ σκαδῶμους! Δὲν φοβάσαι τὸ
θεο ποῦ σ' ἀκούει; Δὲν σκεπτεται τὸ παιδί
σου; Δὲ συλλογιέσαι ποὺ θὰ τὸ δουτήτῃς
στὴν ὁρφανία ἐξῃ χρονῶν ἀγόρι; Τὶ θὰ
μυρῶσῃ ἐγὼ νὰ τοῦ κάνω γρᾶ καὶ σα-
κάτῃς ὡς εἶμαι; Πόσο θὰ ζῶω ἀκόμα
ἐγώ;

Καὶ ἀγκαλιάζοντάς τὴν ἀπὸ τοὺς ὤμους
τὴν ἐσφίξε στὸ ἀδύνατον στήθος της καὶ
μὲ φωνὴ ἀπὸ τῆς καὶ γλυκεῖα τῆς μοιρο-
λογίας:

— Κάνε ὑπομονή, Φωτεινὴ μου. Σὺ στά-
θηκες καλλίτερα ἀπὸ ἄντρας, πολέμισες
ὀκτὼς σάν τὸ Γερμανὸ καὶ δειλιάσεις
τώρα τὴ ζῶη καὶ θὲς νὰ σκαδῶθῃς; Σὲ
καλὸ σου, κόρη μου!

Τὰ μυστικὰ ὅσο κι' ἂν μείνουνε κρυφά,
σάν ἐρῇ ἡ στιγμή μεθαῖνουνται. Ὅσο κι'
ἂν τὸκρυβε ἡ μάννα ἀπὸ τὴν κόρη της,
ἦρθε ἡ στιγμή ποὺ τὸμαθε ὅλο τὸ χωριό,
κι' ἡ Φωτεινὴ μαζὶ, πῶς ὁ ἀναισθημένος
τῆς Μανώλης εἶχε σκαδῶθῃ.

Δυὸ χωριανὸι ποὺ πέρασαν μιὰ σκαδῶ-
νύχτα μὲ τὴ βάρκα ἀπὸ τὸ Τσιρίοι στὸ
Ἀκρωτήρι, ἔφεραν τὰ θλιβερά νέα γιὰ
πολλοὺς καὶ γιὰ τὸ Μανώλη τὸ Μαρκετάκη.

— Λιοντάρι ἐμοί, ζε εἶπον σάν πηδούσε
ἀπὸ κεράκιμα σὲ κεράκιμα μὲ τὸ μακαί-
ριό στὸ στόμα! Ὑποῦλα τὸν σκότωσαν οἱ
Ἰταλοὶ, μπαμπέσικα χάθηκε τὸ παλληκάρι.
Σπαράχθηκε ἡ καρδιά τῆς Φωτεινῆς. Χά-
θηκε γι' αὐτὴ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου...

Μὲ στενὰ τὸ μᾶτι καὶ σφιγμένη τὴν
καρδιά ἡ ἀμοιρὰ χόρῃ ἀνασπῶν καὶ τὸ πα-
τάρι κι' ἔδωλε τὸ πιστόλι ποῦχε κρυμ-
μένο, γεμάτο μ' ἔξῃ σφαῖρες.

Ἐγείρε τὴν πόρτα καὶ κά-πρε μπρὸς
στὸ ὁρπεζί.
Ἡ μάννα της εἶχε πάει σ' ἀμπελί, ὁ
γυῖος της ἔπεισε στὴν αὐλή μ' ἕνα ξυλῖνο
τοῦφεκι. Ἡ Φωτεινὴ εἶνε ἀποφασισμένη νὰ
πάη νὰ βρῇ τὸ Μανώλη καὶ γράφει τώρα
τίς τελευταῖες ὁδηγίες γιὰ τὸ παιδί, γιὰ
τὸ μέλλον του, γιὰ τὰ ὑπάρχοντά της.

Ὅσο γράφει οἱ λυγροὶ τῆς ἀναστράζουν
τὸ στήθος καὶ τὰ μάτια της βουρκώνουν
ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Φέρνει τὸ χέρι στὸ στήθος της, τὸ κορ-
μί της ἀνατριχιάζει ὀλόκληρο. Ἐκεῖ στὸν
κόρφο της νοιώθει τὸ κρύο ἀτσάλι τοῦ πι-
στολιοῦ ποὺ τίς θυμίζει τὸ θάνατο.

— Ἀς τελειώσω! μοιρολογεῖ καὶ σκυ-
βεὶ πᾶν στὸ γράμμα, στὴν ἡρωικὴ διαθή-
κῃ ποὺ ἐγκαταλείπει.

Σφηνικά ἡ πόρτα ἐτρίζει κι' ἡ φωνὴ ἑ-
νὸς παιδιοῦ τῆς φωνάζει:
— Καλέ μάννα!

Ταραχτήκε ἡ Φωτεινὴ. Γυρίζει τὸ κεφα-
λί κι' ἀντικρύζει τὸ ἄθωο ἐκείνο πλάσμα
ποὺ τὴν κυττάζει παρακαλετὰ μὲ τ' ἄθωα
τοῦν ματάκια.

Ἡ καρδιά της σκίρτῃ. Δὲν βαστά πια.
Ἀνασπῶνεται ν' ἀγκαλιάσῃ γιὰ τελευ-
ταία φορὰ τὸ παιδί της.

ΣΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙ τοῦ "Αη-Κοσμᾶ

Τοῦ συνεργάτου μας
Ζ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οἱ φθινοπωρινοὶ περὶπατοῖ στὴν
Ἀττικὴ ἔχουν πραγματικὴ γοητεία
ὥστε πολλοὶ ἀπ' τοὺς φίλους τοῦ ὑ-
παίθερου καὶ τῆς ἱστορίας τοὺς προ-
τιμοῦν περισσότερο κι' ἀπ' τοὺς κα-
λοκαίριους. Ἡ ἐποχὴ αὕτῃ μὲ τίς
δραφίδες τῆς τῆς βροχούλες της καὶ
τὰ φῶρα τῆς χάμας εἶνε ἐλκυστι-
κή. Μιὰ ἀπὸ τίς δημοφιλέστερες πα-
ραθαλάσσιες περιοχὲς ποὺ εὐνοῦν-
ται αὕτην τὴν ἐποχὴ ἀπὸ πολλὴν
κόσμο, ἰδίως ἀπὸ τὸν ἀλλοδαπὸν, εἶνε
ἡ ἀπέραντη ἀκτὴ ἀπὸ τὸ Παλιὸ Φά-
ληρο ὡς τὴ Βουλιαγμένη. Ἀλλὰ σ'
ὅλην αὕτῃ τὴν ἐκτασί ξεχωρίζει ἡ
φθινοπωρινὴ ὁμορφία τῆς ἀκρογιά-
λιᾶς τοῦ Ἀη-Κοσμᾶ, ποὺ εἶνε μά-
λιστα γεμάτῃ καὶ ἀπὸ ἱστορικὲς πα-
ράδοξαις ποὺ συνδέονται καὶ μὲ τὴν
ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀς ἰδοῦμε, λοιπὸν τώρα, τί πε-
ριεχόμενο ἔχει αὕτῃ ἡ περιήγησις
ἡ «Κωλιάς Ἀκρᾶς» ποὺ ἀγεται καὶ
μὲ τοὺς ποικιλικὸς «Τρεῖς Πύργους»
καὶ ἀποτελεῖ τὸ καλλίτερον παρατηρη-
τήριο τῶν ἀπὸ τὸν ἀκρογιάλιον φθι-
νοπωρινὸν Σαρωνικὸν κόλπον μὲ τὴν
γοητευτικὰ γοῶματά του καὶ τίς ἀ-
ρρύλλητες ὁμορφίαις του.

Στὰ σκοτεινὰ γρόνια τῆς Τουρκου-
κρατίας ἡ «Κωλιάς Ἀκρᾶ» — πῶς
ἀναισθητικῶς μεταγενέστερα καὶ
μετονομάστηκε ἀκρωτήρι τοῦ Ἀη-
Κοσμᾶ — ἐξευρεῖτο σπουδαῖα καὶ
ἐσφαλὲς λιμάνι, κατάλληλο γιὰ ν'
ἀγκυροβολοῦν ὅχι μόνον στόλοι καὶ
πλοία ἐξῃ ἀλλὰ καὶ «ἐκτὸς γὰρ»
καὶ ἐπιδρομικά καράβια κρουσάραν
ποῦ ἐμάστιζαν τὴν Ἀττικὴ ἀπ' τὴ
μιά μεριά ὡς τὴν ἄλλη.

Οἱ προεπαναστατικὲς παραδό-
σεις μάλιστα ἀναφέρουν καὶ τὸ πᾶ-
θημα τοῦ Ὀθωμανοῦ φρουράρχου
τῆς Ἀκροπόλεως ἐνὸς φοβεροῦ παλ-
λῆκαρ τῶν γλυκεῶν ὑδάτων, ποὺ
πῆρε μιὰ νύχτα τὴν φρουρά του καὶ
κατέβηκε στὴ Φαληρικὴ παραλία γιὰ
νὰ ἐξολοθρεῖν καθὼς ἔλεγε τοὺς
Ἀλγερινούς πειρατὲς ποὺ ἔφτασαν
καὶ βύτηκαν ἐξω στὴν παραλία τοῦ
Ἀη-Κοσμᾶ καὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ ν'
ἀρπάζουν ἐπιδρομὴ καὶ ληστείες στὰ
πλησιέστερα νοτιοανατολικά τῆς Ἀττι-
κῆς.

Πῶς καὶ μανιὰ ὁ Σουλεϊμάν, φῶ-
ναε στὸ δρόμο, γιὰ νὰ θηρεύῃ τὰ
παλληκάρια του, καὶ ἔλεγε ὅτι κα-
νεῖς ἀπὸ τοὺς κουσάρους δὲν θὰ
γλύτων ἀπὸ τὰ χέρια του. Θὰ τοὺς
ἔβρω ὅλους ζωντανούς.

Ὅμως, τὸν ἔψωσαν ἐκεῖνοι. Ἡ-
σαν τετακτοῖσι στὴ δύναμι καὶ μό-
λις ὁ Ὀθωμανὸς φρουράρχος ἔφτασε
στὴν περιοχή τοῦ σημεριοῦ Βουλο-
στάσιου, αὐτοὶ ποὺ εἶχαν στὸ μετα-
εἶν προγνώσει, κι' ἔπιασαν τὸ ψη-
λόμετρο τὸν ἐκείνην μὲ τοὺς ἄν-
δρες του, σάν ποντικὸ στὴ φάκα.
Καὶ εἶται, ὅλη σκεδὸν ἡ φρουρά τοῦ
κάστρου τῶν Ἀθηνῶν, ἐξοντώθηκε
τότε ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κουσάρους
ποὺ ἀφῶν κάμαν τὴν ρεμῶλια τρε-
μπήκαν στὰ καράβια τους κι' ἔφυγαν
μὲ τὰ λάφυρά τους.

Οἱ κρουσάροι προτιμοῦσαν τοὺς
ἀπρόσποτους αἰφνιδισμούς. Ἡ Μα-
κρόνησος τῆς Ἀττικῆς, ἡ Αἴγινα καὶ
ἡ Κούρσορος εἶχαν, στίς αἰτίες τους
βοήθους καὶ σπῆλαια γιὰ νὰ κρυ-
βονται οἱ ἐπιδρομὲς τὴν ἡμέρα κι'
ἀπ' ἐκεῖ τὴ νύκτα, μὲ τὰ καραβῆκια
τους νὰ ἐκφυγῶν καὶ νὰ κρουσέω-
ν στὰ ἐπιμερῶματα, ὡς τὴν ἀνατολή
τοῦ ἡλίου καὶ πᾶρ' ἀκούη, Ἀρπα-
ζαν καὶ κορίτσια, ὅπου τάδρισαν.

Ὁ Ἀη-Κοσμᾶς, τότε, ὡς μικρὸ
ἀκρωτήρι, ἦταν τὸ εὐνοῦμενο ὁμη-
τήριον τῶν πειρατῶν. Στὴ Φαληρικὴ
παραλία ὑπῆρχαν τρεῖς πύργοι, τῶν
ὁποίων οἱ φύλακες, ὅταν ἔβλεπαν
πειρατικὰ καράβια νὰ πλησιάζουν
τὴν ἀκτὴ σήκωναν κόκκινη σημαία
καὶ ἀνάσταν δαυλοῦς γιὰ νὰ εἰδοποι-
οῦνται ἔτσι, οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθη-
νῶν καὶ ν' ἀρπάξουν ἔτσι τ' ἄμαρτα.
Αὐτοὶ οἱ τοῖς πύργοι, ὁνομάτισαν
παλαιότερα καὶ τὴν ἐκτασί τῆς ἀ-
κρογιάλιᾶς ἀπὸ τὸ Δέλτα τοῦ Φα-
λήρου ὡς τὸν Ἀη-Κοσμᾶ, ὅπου
σήμερος ἔσπλάνωνται ἀσφαλισμέ-
νοι συναγισμοὶ καὶ τὸ μακάριο καὶ
εἰρηνικὸ «γκλόφ».

Ἀλλ' οἱ κουσάροι δὲν ἔδρασαν
μόνο στὴν Τουρκοκρατία. Ἐδράσαν
καὶ στὴν Βυζαντινὴν χρόνους καὶ
στὴν Φραγκοκρατία. Στὰ τελευταῖα
Βυζαντινὰ χρόνια ὁ περίφημος Μη-
τροπολίτης τῶν Ἀθηνῶν Μιχαὴλ
Χωριανός, θέλοντας νὰ πῇ ἀπὸ τὸν
Ἀη-Κοσμᾶ στὴν Αἴγινα γιὰ νὰ κα-
νοῖσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς Μη-
τροπόλεως μὲ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Αἰ-
γίνης, γύρισε πίσω γιὰτὶ φάνηκαν
κουσάροι καὶ τοῦ πληγώσαν κι' ὅ-
λας τὸν ἀνεψιὸ του μὲ τέτοιο ἀπ' τὸ
πέλαγος.

Ἐνα παλιὸ ἀθηναϊκὸ τραγουδάκι
τοῦ λαοῦ εἶχε περιγράψῃ ὡς παρεπα-
ναστικὴ παρὰδοξις, σχετικὴ μὲ
τίς ἐπιδρομὲς τῶν κουσάρων κι' ἀ-
κουγότανε στὰ χρόνια τοῦ Ὀθωμανοῦ.

Αὐτὸ τὸ τραγουδάκι ἦταν σχετι-
κὸ μὲ τὴν ὁδοπῇ ἀπ' τοὺς κου-
σάρους στὴ θάλασσα τριῶν ἀπ' τὰ
ῥωσιότερα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν τῆς
ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας: τῆς Ρή-
νης τοῦ Σκληροῦ τῆς Ἀρετῆς τοῦ
Δούκα καὶ τῆς Νιουτρίτσ τῆς Χου-
σκούδουκλιδίτισσας.

Τὰ τρία κορίτσια τότε ἠθέλησαν
νὰ πᾶνε στὴ θάλασσα νὰ πάρουν
τὸ ὑπὸντιόν τους. Ἀλλὰ μόλις ἔφα-
σαν στὸ ἀκρογιάλι καὶ ὑπῆλξαν στὸ
λουτρό, πολλοὶ κρουσάροι ποὺ πα-
ραμόνευαν ἐκεῖ τίς ἀρπάζαν καὶ τίς
πῆραν στὸ καράβι τους. Καὶ ἡ δη-
μόδως πρῶσις περιγράφει τὸ
δράμα:

«... Κορίτσια, ἐπιακάνε σας!
ὡς ποὺ ν' ἀλλάξῃ ἡ Ἀρετὴ
ν' ἀισώσῃτῃ ἡ Ρήνη
κι' ἡ Χρυσκούδουκλιδίτισσα
τὸ δέμα της νὰ ἔλθῃ,
ἄλλοι ἀπ' τὴν πόρτα μπαίνουν
κι' ἄλλοι ἀπ' τὸ παραθύρι!...»

Κατὶ παρόμοιο ἔπαθε στὸ Μεσαι-
ῶνα καὶ ὁ παλιὸς Ἐπίσκοπος τοῦ
Δαμαλά ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔκαμε λου-
τρό. Ψάρεψε στὰ ρηνα. Ὅμως τὰ
ψάρια ποῦπαινε ἦσαν μικρά καὶ οὐ-
τὸς ἤθελε μεγάλα. Τράβηξε, λοιπὸν,
μὲ τὴ βάρκα τοῦ σ' ἀνοίγῃ γιὰ
νὰ κερῶν γοντὸ ψάρι ἀλλὰ τὸν
συναπάντησε κουσάρικο καράβι καὶ
ὁ Ἐπίσκοπος αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ
πειρατὲς Σαρακηνούς. Αὐτοὶ τὸν
πῆραν στὴν Μπαρμπάρια καὶ τὸν
πούλησαν σ' ἕνα πλοῦσιο Ἀραβὸ
ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλε ν' ἀλέσῃ μὲ χει-
ρόμυλο μὲ τὸ δαδί του γέρι καὶ τρυ-
ποχόκως μὲ τ' ἄριστον, νὰ κου-
λῇ τὴν κούνια τοῦ κορφοῦ του.

Ἡ λαϊκὴ παράδοξις, λοιπὸν λέει
ὅτι ὁ ταλαίπωρος Ἐπίσκοπος σιγα-
λοτραγουδοῦσε τότε:

«Ἐπίσκοπε τοῦ Δαμαλά
δίχως γοῖ, δίχως μιστὰ
δὲν ἐκαθόσουνε καλά
τὰ μικρά δὲν ἔπλεε
τὰ κιντὰ ἐνύφρεσε,
γυρίσε γερόμυλο
κούνα τ' ἀράπομυλο!»

Ἡ ἑλληνικὴ λογογραφία εἶνε γεμά-
τῃ ἀπὸ θρύλους καὶ παραδόσεις
σχετικὲς μὲ τὴ δράσι τῶν θαλάσσι-
ων κρουσάρων στὰ βάθη τῶν αἰώ-
νων, στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια.

Δ. ΓΑΤ.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ...
Ἐκεῖνος: Ἀγάπῃ μου... Ἐπὶ τέλους μόνον!
(Σκίτσο Ἀρχελοῦ)

Ἀθηναϊκὰ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Το μεγάλο μυστικό

(Σ' ένα ερμηνευτικό καφενείο, όπου οι φίλοι του δεινίου, Πολυτελής, καλοκαιρινή σκηνοθεσία, Απάνω σε μια αντικειμενική κατελόμενα μιά συμμορία από νιασεμιά, έχει προβάλλει περίεργη και κυττάζει ένα ζευγάρι. Έκείνοι κι' εκείνη, που καθισμένοι υποστήριξη, ένα τραπέζι, του καφετινού ρουφάν από ένα ούζακι με το στόμα κι' ο ένας τον άλλο με το υάτιο.)

Έκείνη: Αύτα λοιπόν...

Έκείνος: Πρέπει να χωρίσουμε...

Έκείνη (με θαυμάσια, μενά υάτια): Πρέπει.

Έκείνος: Αυτό το «πρέπει» είναι ένα αντιπαθητικό όπιο που μούδωσε πάντα στα νύχια...

Έκείνη: Μου λες να χωρίσουμε. Κι' εγώ σου απαντώ: Πρέπει να βλεπώμαστε, να ζούμε τη ζωή μας και τη λήξη εϋ-

γία που μας χαρίζει με κλειστά υάτια. Γιατί η εϋτυχία είναι μικρή, στιγμιαία και δεν ξέρουμε αν το «πρέπει» που μας την καταστρέφει δε μας κάνει ανεπανόρθωτο κακό, σαν ένας μικρός δισύλ-λαβος εγκληματίας.

Έκείνη (σπκώνει τα υάτια της): Άκουσε αυτό που μας χαρίζει δεν είναι κάτι δικό μου, είναι κάτι δικό σου...

Έκείνος: Ένας λόγος παραπάνω για να το υάθω... Έκτος από την ψυχή μου, υποφέρει τώρα κι' η περιέργειά μου.

Έκείνη (με απόφαση): Άκουσε, πρέπει να το υάθεις. Δεν είσαι ο πρώτος στη ζωή μου!

Έκείνος: Δεν είμ' ο πρώτος... (Χωρίς να το θέλει, την αίνει κι' άπουα-κύνεται λιγάκι.)

Έκείνη (με δάκρυα στα υάτια): Βλέπεις...

Έκείνος: Άκουσε να φεύγεις κιόλα.

Έκείνη: Όχι... Ήταν όμως απότομο κι' απόδο-

πτο... Ο άντρας είναι το εγωιστικότερο ζώο του κόσμου. Η γυναίκα που τον

πλησιάζει νομίζει πως είναι κτήμα του αποκλειστικό, κάτι που ποιν' απ' αυτόν δεν έχει παρελθόν κι' υστεροσ' απ' αυτόν δεν έχει μέλλον... Κι' όταν μάθι πως αντί να ο πρώτος, είναι ο δεύτερος, τότε, χωρίς να το θέλη, νοιώθει ένα γτύπωμα στην καρδιά του...

Έκείνη: Στόν εγώι σύό του... Η καρδιά δεν παίζει κανένα ούλο σ' όλ' αυτά...

Έκείνος: Δεν παίζει. Όχι δά! Όταν κανείς υαθαίνει ξαννάκι πως το γείλια που φίλησε έζυννε γνωρίσει κι' άλλα γείλια ή καρδιά του υατώνει το ιδανικό του πέφτει από ψηλά και γίνεται κομμάτι...

Έκείνη (σινά): Τότε γιατί και της γυναίκας το ιδανικό μένει ψηλά; Γιατί επί τέλους αν υιό γυναίκα έην υιό δύο τοεϊς πεοιότητες στο ίδιο γουοι, κό διάστημα ένας άντρας υποοεί νανν' εκατό...

Γιατί υιό γυναίκα δεν υποφεί, απ' το παρελθόν του άντρα που αγαπάει κι' άς είναι τόσο πιδό βεβαιωμένε απ' το δικό της...

Έκείνος (με άμνησια): Δεν έρω... Γιατί. Έτσι καθιεώθηκε...

Έκείνη: Νά σου πώ εγώ γιατί, γιατί και τους νόμους και τα έθια και τις κοινωνικές προλήψεις τις φτιάχνουν οι άντρες και τις υφίστανται οι γυναίκες.

Έκείνος (με σκέψη): Έσως νανν' δικό.

Έκείνη (σπκνεται): Όπως είχα δικό κι' όταν σου λέγα ότι θ' χωρίσουμε και θ' το θελήσεις εϋ.

Έκείνος (την ξανακαθίζει κοντά του): Όχι, δε θ' χωρίσουμε διόλου. Σ' αγαπάω όπως σ' αγαπούσα και πιδό πολύ.

Για υιό στιγνή υιόλι έυαθα το υυστικό σου ή καρδιά σου υάτωση ο εγώισμός σου άναστατώθηκε. Μ' αυτό ήτα υαστινύματα υιό τον έρωτά μου. Τώρα σ' αγαπώ πιδό πολύ.

Όχι κυριογ γιατί είχες και κάτι άλλο, πριν από μένα — που κι' αυτό είναι κάτι ή άπόλυτη λευκότης είναι προτέρη υιό υιονιού και των κουτουθιων... — αλλά κυριογ υιό υιό το έπες υ' ειλι-κρίνεια ίσια κυττάζοντάς με στο υάτιο...

Έτσι δε θάνν κανείς δικαίωμα να με κοροϊδεύη υιότι εγώ θ' έέ-ρω και ή υικρότερη σκιά της ζωής σου. Είναι πα-οάλογο υ' απαιτήσουμε πιδό απ' τη νύχια και υιό το παρελθόν όπως είναι έξω φρενών να δάσουμε σ' ένα νόμο άνοδοοικη Ισνύ...

Το ίδιο δε υποοεί να ζήτ-σω υελλοντική πίστι από σένα κι' αλόνια άνάπη. Το υέλλον είναι έδλο και σκο-τεινό κι' ή καρδιά του άν-θρώπου πεοίεργη... Το πα-ρόν σου δως είναι δικό μου. Αυτό υιό φτάνει.

Έκείνη (νώνεται στην άγκαλιά του): Το παρόν μου είναι δικό σου... Κι' ή καρδιά μου υιό πάντα!

Έκείνος (ένώ ή φι-λάει): Για σήμερα. Είναι πιδό άληθινό...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας δήμαρχος κατάδικος

Τζιμ Κάρλεϋ ο δημοφιλέστατος

Η Βοστώνη είναι μία απ' τις πιο ενάρετες πόλεις της Αμερικής. Έχει μια μακροχρόνιο πυριτανική παράδοση. Πρὸ 2 αιώων, στην πόλ' αυτή, έκαίγαν τη γλώσσα εκείνων που βλαστημούσαν. Ακόμη και σήμερα, τα βιβλία που εκδίδονται ή πωλούνται απ' τα βιβλιοπωλεία της, λογοκρίνονται αυστηρότατα.

Από μερικών καιρό λοιπόν, αϊ «Αθηναί των Ηνωμ. Πολιτειών» — όπως έχει επωνομασθή ή πόλις αυτή — έχει γίνει θέατρον ενός ανήκουστου σκανδάλου, που προκαλεί ριπή ιερὰς ανακτόσεως στις παλινές αστικές οικογένειες τις προσπλημένες στις παραδόσεις: Ο δήμαρχος της Βοστώνης Τζέιμς Κούρλεϋ βρίσκεται στη φυλακή, σαν κοινός κατάδικος, κι' όμως εξακολουθεί μέσα απ' το κελιά του να διευθύνει τις υποθέσεις του δήμου!

Όλη ή πόλις μιλάει γι' αυτό το άκανθώδες πρόβλημα. Αποτελεί το κυριώτερο θέμα συζητήσεως στα υπαρ, στα καφενεία στα σαλόνια, στις λαϊκές συγκεντρώσεις... Μπορεί να εξακολουθήσει νανν' δήμαρχος ο Τζέιμς Κούρλεϋ, έφ' όσον καταδικάσθηκε για άπάτη.

Το σύνταγμα των Ηνωμ. Πολιτειών οινά σ' αυτό το ζήτημα, υιότι εκείνοι που το συνέταξαν δεν υποοούσαν βέβαια να προβλέψουν υιό τέτοια περιττωσι... Οι νομικοί κύκλοι άλλως την άνικανότητά τους να λύσουν το πρόβλημα. Κι' έτσι αποφασίσθηκε τελικά να μείνουν τα πράγματα στην κατάσταση που υρισκόνται! Ο Κούρλεϋ είναι πάντοτε δήμαρχος κι' εξακολουθεί να έξασκη ή καθήκοντά του Ο υφιστάμενοί του πγαίνουν στο κελιά του — που έχει υάλλον οφί κλυσίδο, όπως σ' όλες τις αμερικανικές φυλακές — για να πάρουν τις οδηγίες του.

Γι' αυτούς, όπως και υιό ή μεγάλη πλειονότητα των πολιτών της Βοστώνης, ο Κούρλεϋ είναι υθια υιας ακριβής μηχανορραφίας των εκθών του. Για τον κοινό άνθρωπο του δρόμου μένει πάντοτε ο «Τζιμ υας».

Ο παλινός λαϊκός άγωνιστής, που ο συνδυμάται του τον εξέλεξαν δήμαρχο τους υιό τετάρτη φορά.

Στόν πόλεμο, ο Κούρλεϋ είχε ιδρύσει υιό έταιρία που ο ρόλος της ήταν να προμηθεύη στους βιομηχάνους υμβόλαια με το Κρότος. Είχε εισηράξει δε διάφορες προκυταβόλες από ένδιαφερομένους. Με το τέλος όμως του πολέμου, τα υμβόλαια αυτά έυειναν άπραγματοποιήτα. Ο Κούρλεϋ δεν είχε πιδό να επιστρέψ ή χρημάτα που ήπρε. Κι' οι βιομήχανοι τον κατήγγειλαν για άπάτη.

Το δικαστήριο της Ουάσινγκτον τον καταδίκασε σε πρόστιμο 60.000 δολλαρίων και σε 6 μηνών φυλακία. Την ήμερα που επέστρεψε στη Βοστώνη με τη δική — ήταν άκούη έλευέρος, υιότι είχε υποβάλει έφεση — ένα πλήθος από 10.000 άτομους τον περιεμενε στο οϊδροζορμικό στομάχι και του έκαμε ένθουσιώδη υποδοχή, με λουλούδια, χειροκροτήματα δάκρυα και προσφωνήσεις! Η μουσική του Άλμου έπαιζε ένα εμβατήριο, ειδικά γασμένο για την περίπτωση αυτή, που άρχιζε με τα λόγια: «Χαίρε, ήρωά υας που υιόριζεις υικητής!». Κι' ο κόμος φώναζε: «Ζήτω ο Τζιμ υας!». Η Βοστώνη σ' αγαπάει!

Άλλα, και στη δεύτερη δική του, ο δήμαρχος ξανακαταδικάσθηκε και κλεισθηκε στη φυλακή. Από τότε λοιπόν, όλοι οι Βοστωνιανοί τον θεωρούν υμάρτυρα! Οι τοιοί της πόλεως είναι σκεπασμένοι από «άφισες» με υεγάλα γράμματα: «Δώστε μας πιδω τον Τζιμ υας!». Έκατό χιλιάδες πολίτες υπε-γρυσαν υιό άναφορά, ζητώντας την άποφυλάκισή του. Οι φίλοι του άνέλαβαν υιό σταυροφορία με το σύνθημα: «Στή φυλακή υαζ με τον Κούρλεϋ!». Θέλουν άλλαγή και συλληθούν κι' αυτοί, για να πάνε να ζήσουν υαζί του πιδω απ' τα κάγκελλα...

Το περίεργο είναι ότι κανείς δεν άμφοιπεί την ένοχή του. Έφ' όσον άλ-λωςτε ο ίδιος τα υωολόγησε όλα! Άλλά ο Τζέιμς Κούρλεϋ είναι υυπαθητικός, πνευματώδης άριστος και δραστήριος δήμαρχος. Οι εκλογείς του ένδιαφέρονται υμόν υι' αυτό τα προσόντα του κι' άδιαφορούν για... ή μικρή περιπέτεια στην όποια υπλέχθηκε!

Η «βεντέττα» με την καλή μοίρα

μετρημένες, οι μέρες της πολυτίμης. Περνούν μέσα στα διάφορα στούντιο, με πολυάριθμα μαθήματα τραγουδιού, α-παγγελίας, δράματος και πάνω απ' όλα με τον προσφιλή της χορό Μικρόν ό-λοι σε διάφορα φίλμ της έχρησιμευσιν στο να συνήθισιν στην τεχνική της εμ-φανίσεως έμπρός στο φακό. Όμως και πάλι ή Κάριν, δεν υποοούσε τις πιπέ-ψι πως με όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε θ' άπερνικούσε τις δυσκο-λίες αυτές της τεχνικής και πως θ' κατόρθωνε ν' άνέξη τόσο γρήγορα τα σκαλιά της έπιτυχίας. Γι' αυτό της φάνηκε έντελώς άπίστευτο όταν της άνήν-γελαν πως έθεωρήθη κατάλληλη για έναν άξιόλογο ρόλο στην ταινία «Ο ήμιτελής χορός» με τις Μάργκαρετ Ό' Μπράιαν, Σύντ Κάρικ και τον Ντένι Τόμας.

Είπε άλήθεια πως ή Κατερίνα, έδού-λεψε σκληρά όλο αυτό το διάστημα για να τελειοποιηθή στην τεχνική του υπαλέτου.

Άπεχώρησε λοιπόν προσωρινά από τις εργασίες της σκηνής. Γρά-φτηκε σε υιό σχολή υπαλέτου, δούλεψε άκατάπαυστα επί όκτώ ώρες ή ήμερα και τρεις μήνες άργότερα έκλήθη για την πρώτη υεγάλη δο-κιμή. Η έπιτυχία της όηρξε μοναχική. Έτσι, από το όνομα Κάριν, που είχε στόν ρόλο του «Ημιτελούς Χορού» παρεδέρχθη να πάρη το καλ-λιτεχνικό ψευδώνυμο «Κάριν». Το Μπούθ, ήταν όνομα της υητέρας της.

Το άνάστημα της Κάριν είναι 1.68, έχει κοκκινόξανθα μαλλιά και θαυεία γαλανά μάτια. Γύρισε άλλες τέσσερις ταινίες, το «Πανδο-χείον των διακοπών», το «Έγκλημα του δόκτορος Γκιλλέσπι», κλπ. Τις ώρες που κατορθώνει να κλέβη από το στούντιο, ή Κάριν, έξασκοιυθεί να σπουδάξη φωνητική μουσική, δράμα και χορό. Ω-στόσο με όλες αυτές τις άσχολίες δεν άφίνει τα δυό άγαπημένα της σπόρ: ή μπάλα και το ποδήλατο, που όπως λέει ή ίδια, είναι ή καλύτε-ρη σωματική έξάσκηση για όλες εκείνες που θέλουν να διατηρήσουν το ίδιο άάρος και υιό καλή υιλουέτα. Το υεγαλύτερο όμως όνειρό της είναι να κατορθώση υιό μέρα ν' άνιόξη με δική της χρημάτα, ένα σχο-λείο που να υποοούν να σπουδάσουν άπορα παιδιά με ταλέντο, έντε-λως δωρεάν. Είναι δε πρόθυμη από τώρα να προσφέρει ένα μέρος των εισπραξέων της γι' αυτόν το σκοπό.

Σήμερα ή Κάριν ζή κοντά στη υητέρα της σ' ένα κομψό δια-μέρισμα στο Μπέβερλυ Χιλς. Είχε μέχρι τώρα πολλά είδυλλια, άλλα κανένα υεγάλο έρωτα. Η καρδιά της είναι ελεύθερη. Δισκεδάζει με τους φίλους της άμέριμνα και της άρέσει στα Λούνα-πάρκ ή Ιππασία στα έυλινά αλογάνια.

Δεν έλέπω την ώρα, λέει ή ίδια, ν' άποκτήσω ένα μικρό ά-γρόκτημα κάπου έδω στα περίχωρα. Και μόνο με τη σκέψη αυτή έν-θουσιάζομαι σαν παιδί, υιότι έπιτέλους θ' άπορρώσω να έχω έναν δικό μου πυροσβεστικό σταθμό!

Για την ώρα όμως περιορίζεται σ' αυτό που της έταξε ή καλή της μοίρα και ένισχυει το ταλέντο της με κάθε τρόπο. Η έντατική δουλειά δεν την τρομάζει.

III III μοίρα ώρισμένων ανθρώπων στέκει πάνω απ' το προσκεφάλι τους, από την στιγμή που θ' άγεννηθούν. Και στής Κάριν Μπούθ, λοιπόν, το προσκεφάλι έστεικε δίχως άλλο υιό υιόρα καλή που την άκολουθήσε και την άκολουθεί ως τώρα από την στιγμή που πρωτάνοιξε τα δυό άμορφα γαλανά της υάτια στην Μινεάπολι της Μινεσότα, τον Ιούνιο του 1919.

Η ιστορία της Κάριν Μπούθ, δεν έχει τις συνταρακτικές πε-ριπέτειες υιός τρικυμιωμένης ζωής, ούτε συγκλονίσθηκε από άγρια πάθη, πράγματα άλλωςτε πολύ συνηθισμένα γι' αυτούς που έπι-διόκουν να άυτορεκλαμυρισθούν. Μοναδική φιλοδοξία είχε, να υινη υιό μέρα υεγάλη χορευτρία. Φιλοδοξία τίμια και εϋνευική που την έκανε να έξερασή πολύ γρήγορα τα δυναμικότερα άστέρια του κινηματογραφικού στερεώματος.

Η παιδική ζωή της Κάριν, ξέν μας λέει πολλά πράγματα, υιότι μέχρι τα όκτώ της χρόνια έζησε σ' ένα σοβαρό, αν όχι άυ-στηρό περιβάλλον. Σάν κόρη του δόκτορος Φράνσις και της Είλις Χόφμαν, ήταν ύποχρεωμένη ν' άκολουθή τον δρόμο εκείνου που ά-κολουθούσαν όλα τα πολύ καλοαναθρεμένα παιδιά της κοινωνίας της Μινεαπόλεως: Σχολείο και σπιτί. Δυό πράγματα που την κρατούσαν μακριά απ' όλα εκείνα που άγαπούσε.

Εϋτυχώς, πολύ γρήγορα το έφυγε κι' αυτό, με υιό μετάθεσι του δόκτορος Χόφμαν στο Πόρτλαντ Όρέγκον, όπου υιό πρώτη φορά ή μικρή Κάριν δόεθηκε σ' ένα καινούργιο περιβάλλον. άνα-μεσα σε άνέμυαλες κοπέλλες της Πειραματικής Σχολής όπου ένη-γάσθη, και λίγος άργότερα όταν μετεγράφη στο περίφημο παρθε-ναγωγείο του Γκράντ Χάι.

Δεύτερη μετάθεσι του δόκτορος Χόφμαν, άναστατώνει «και πάλι την οικογένεια της, αλλά στήν ή φορά, ή καλή υιόρα που πα-ραστέκει την Κάριν, της γαράζει το άνορθορωμένο μισοπάτι που άδηνει κατευθείαν στη δόξα. Η μετάθεσι του πατέρα της ήταν υιό το Χόλλυγουντ. Η μικρή Κάριν πατούσε τότε τα δεκαπέντε της χρόνια, τύχη σπάνια, όταν υάλιστα συνοδεύεται από ένα υερό γα-λέντο κι' από υιό θεατική δυοφία. Και ή δυοφία της αυτή που πλαισιώνονταν από τα πλούσια κοκκινόξανθα μαλλιά της, από το λεπτό και καλοδεμένο κορμί της, δεν άργησε να τραθή ην προσοχή των «έμπόρων φωτογράφων» που ένεδρεύουν σε κάθε νυ-γιά στην άπέραστη αυτή κινηματονοραφούπολι. Η καοίρεσι της ως μοντέλο, άρχισε, λοιπόν, προτού ακόμη πάρη το τυχιό της και έξηκολούθησε για άκατον έκάδη καιρό άφου ήπρε το δόλωμα των μαθητικών της σπουδών.

Μιό φωτογραφία της, που έμφανίσθηκε σ' ένα περιοδικό προ-σέικυσε την προσοχή των φίλμ-σκάουτς. Η έντύπωσι που προέ-γινε ήταν υεγάλη. Οι έπιχειρηματίες που από το τίποτε προσπα-θούν να δημιουργήσουν στην άνάγκη «άστρα» πρώτου υεγέθους, στην κοπέλλα αυτή άνακάλυπταν όλα υαζί σγεδόν τα προσόντα ή-κείνα που είναι άπαραίτητα για το υεγάλο ξεκίνημα. Της έπρέπει-ναν τότε να παίξη σ' ένα δοκιμαστικό φίλμ, πράγμα που την ώδή-γησε άμέσως σκεδόν σε υυμβόλαιο με την Μέτρο Γκόλνιουτ Μονιό.

Από δώ και πέρα ή ζωή της Κάριν υεταβάλλεται ριζικά. Δει-είνε πιδό ή μικρή μαθήτρια του παρθεναγωγείου, με τον άκρίμνο χαρακτήρα της, με τα όνειρα κρυμμένα άνάμεσα στο μαθητικό της τεταόδια και με τις χρυσές της έλπίδες. Τώρα όλα αυτά που λα-χταρούσε άρχισαν να γίνονται πραγματικότητες. Οι ώρες της ή-ε

Αρχίζει το νέο συναρπαστικό μυθιστόρημα του γνω-στού Γάλλου συγγραφέως ΖΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΜΙΑΣ ΑΘΩΑΣ

Πρόκειται για την τραγική ιστορία υιός άννης και τρυφερής γυναίκας που βλέπει με οπαρομό καρδιάς την εϋτυχία της να υκρεμίζεται από ένα άνώδυνο γράμμα. Μιό άλλη γυναίκα με κολασμένη ψυχή την κατηγορεί ως άπιστη στον άντρα της για να της κλέψη την άνάπη του. Κι' εκείνος πιστεύει στην έγκληματική συκοφαντία και το έρωτικό δράμα έσπείρει σαν άγρια θύελλα, που συγκλονίζει τον άνανύωστη μέχρι τέλους με άγωνιώδεις περιπέτει-ες νευάτες μόνο και δάκρυα.

Στο ίδιο τεύχος αρχίζουν ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ του ΒΕΡΘΕΡΟΥ με τον υενικό τίτλο:

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ...ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΦΤΟΥΝ...

Είνε υιό σειρά από μελαγχολικές άφηγήσεις ποτι-ωμένες από τα δάκρυα και τις πρώτες ψιχάλες της βροχής. Μέσα απ' τις ιστορίες αυτές περνούν ζευ-γάρια νοσταλγικά του παρελθόντος, που άναπολούν παλιούς έρωτες και περασμένες άνοιξεις υεσα στο βαρύ συννέφιασμα του φθινοπώρου. Περνούν άνθρω-ποι που άγάπησαν πολύ, και τώρα νοιώθουνε τις καρδιές τους μωδιασμένες υεσα στο προσάνκρου-σμα του χειμώος που το έκτελει στα τζάμια ή βροχή, κάτω από τα κίτρινα φύλλα που στορβιλίζον-ται και πέφτουνε στη δρομένη γή.

Έπίσης αρχίζει ή δημοσίευσις υιός έξαιρετικού έν-διαφέροντος σειράς εκάδοικευμένων άρθρων του δια-κεκριμένου τ. καθηγητή των φυσικών κ. Π. Γ. ΤΣΙΛΗΘΡΑ

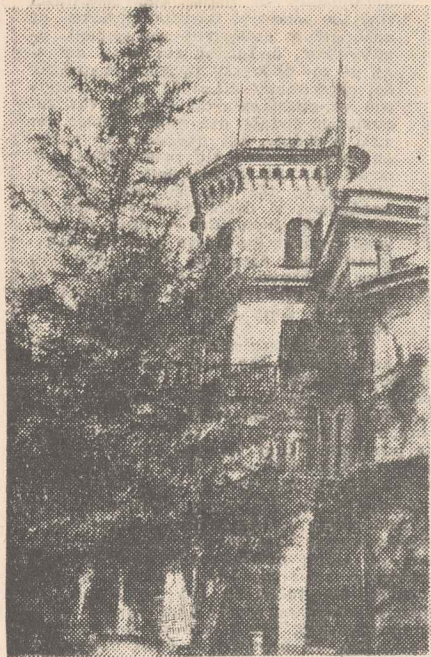
ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Παράξενες συνήθειες από τη ζωή των έντόμων/ των φυτών και των ζώων.

Τέλος στο ίδιο τεύχος ένα ζωντανό ρεπορταζ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΥ ΠΕΤΥΧΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

Μιό σειρά βιογραφιών Άμερικανών που ξεκίνησαν από το μηδέν, άραξαν την τύχη από τα μαλλιά, και δημιούργησαν υεγάλες περιουσίες. Δεν πρόκειται για το Ροκφέλερ, το όορτ και τους άλλους γνωστούς βασιλείς του χρήματος, αλλά για δυναμικούς ανθρώπους του λαού.

Η έδρα της Ελληνικής Κυβερνήσεως
εις την Κάδα ντέι Τυρόνι, παρά την
Νεάπολιν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝ

Δημοσιογραφικές άνωχνησεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Τό μόνο πού δέν φανταζόταν ό Μουσσο-
λίιν όταν διέτασε τίς λεγεώνες του νά
«σπάσουν τό πλευσά των Έλλήνων», ήταν
ότι θάσταν ή μέρα όπου ή έλληνική κυ-
βέρνησις θά έγκρατιούσε τήν προσωρινή
έδρα τής στούς πρόποδες του Βεζουβίου
κι' ότι έλληνικά στρατεύματα θά πολευού-
σαν στήν περιοχή τής Αδριατικής γιά τήν
άπελευθέρωσι τής Ιταλίας από τόν φασι-
στικό καί γερμανικό ζυγό! Αυτό δέν τό
φантаζόταν ούτε ό Μουσσολίιν ούτε κα-
νείς Ιταλός. Γι' αυτό καί δέν μπορούσαν
νά συγκρατήσουν τήν κατάπληξη τους οι
κάτοικοι τού Τάραντος, όταν είδαν ένα
πρωί τού Σεπτεμβρίου 1944 ν' αποβιβά-
ζονται στό λιμάνι τους τό περισσότερα
μέλη τής έλληνικής κυβερνήσεως — ό Προ-
θυπουργός καί μερικοί ύπουργοί είχαν
προηγηθή με άεροπλάνο — άσκετοί διο-
ικητικοί υπάλληλοι καί οι άνδρες τής τιμη-
τικής φρουράς. Ας πάρουμε όμως τό
πράγματά με τί σειρά...

Τήν 12η Σεπτεμβρίου μιά νηοπομπή,
προερχομένη από τήν Αλεξάνδρεια, έυ-
παινε στό λιμάνι τού Τάραντος. Ένα από
τά πλοία — έπίτακτο άγγλικό υπερωκεά-
νιο — μετέφερε τά μέλη τής έλληνικής
κυβερνήσεως καί τήν ακολουθία τής. Οι Ι-
ταλοί πού γάτευσαν στίς προκυμαίες δέν ύ-
ποψιάζονταν ότι σέ λίγο θά απέβιβάζοντο
στό Ιταλικό έδαφος οι πλέον άπροσδόκητοι
Ένοιοι.

Η άποβιβάσις έγινε κατά τίς 10 τό πρωί.
Στρατιωτικά αυτοκίνητα μές μετέφεραν σέ
μιά άγγλική λέσχη γιά τό πρόνευμα. Κα-
τόπιν ξεκίνησαν όλοι μαζί σέ μιά μεγά-
λη σειρά αυτοκινήτων γιά τό σιδηροδρομι-
κό σταθμό. Έπρεπε όμως νά διασπίσωμε
όλο σιγά τό κεντρικό τυήμα τής πόλεως
καί οι άνδρες τής φρουράς έθεώρησαν πρό-
πον νά δώσουν πανηγυρικό τόνο στό νε-
γός.

Ανοίσαν λοιπόν νά τραγουδούν — συ-
μώδευαν κατά τό δυνατόν καί οι σάλτιν-
γες — τό «Κορόϊδα Μουσσολίιν». Πρέπει
νά άποκαλυφθή έδώ ότι δέν ήσαν μόνο οι
στρατιώτες αλλά καί μερικοί ύπουργοί
πού πρωτοστατούσαν στήν θορυβώδη έκ-
τέλεσι τού λαϊκού θουρίου. Χιλιάδες Ιτα-
λοί, συγκεντρωμένοι στούς δρόμους, τά
παράθουρα καί τούς έξώστες, παρακολου-
θούσαν τήν περίεργη αυτή επίδειξι, χωρίς
νά ξέρουν οι περισσότεροι περί τίγης

πρόκειτο. Τό μόνο πού δέν φανταζόταν, ό-
πως είπαμε ήταν ότι ή έλληνική κυβερνή-
σις... είσήλανε στήν Ιταλία.

Τό ταξίδι έγινε νύχτα καί υπό συνθη-
κες όχι περίφημες. Τά βαγόνια ήσαν πα-
λιά, σαρωθαισμένα, με σπασμένα όλο
σχεδόν τά τζάμια, χωρίς φως — καί ά-
νάγκη αυτό λόγω τής υπογεωατικής συ-
σκοτίσεως — χωρίς νερό. Κατάστασις
πολεμική. Διασκεδάσαμε όμως στούς σταθ-
μούς με τά μικρά Ιταλικά πού μάθαιναν
πως ήμασταν Έλληνες καί ξελαρυγγίζον-
ταν φωνάζοντας «Βίβα Γκράτσια» γιά νά
έξοικονομήσουν λίγα τσιγάρα καί λίγες σο-
κολάτες. Ένας πιστοικός μάστις έξασ-
φαλίσας μιά σπουδαία κονσόδα καί επί-
θυμών νά εκδηλώση ζωοτότερό τόν ένθου-
σιασμό του, έβασε από έναν Άγγλο
στοατιώτη τό όνομα τού πρωθυπουργού
τής Ελλάδος καί φώναξε:

— Βίβα... Παπαντοίκο!

Στήν Κάδα ντέι Τυρόνι φθάσαμε κατά
τίς 8 τό πρωί. Όλος ό πληθυσμός τής μι-
κρής τουριστικής πόλεως είχε ξεσηκωθεί,
γιά τήν ύποδοχή των άπροσδόκητων ξένων.
Τό περίεργο είναι ότι όλοι μας γίναμε ξαφ-
νικά «έξοχότες». «Έτσέλέντζα» προσε-
φωνείτο ό ύπουργός. «Έτσέλέντζα» καί ό
γρσφεύς Υπουργείου. Έπίδορμή έτσέλεν-
τζών! Κατά τή συμφωνία πού είχε γίνει
με τούς Συμμάχους ή πόλις έτέθη υπό έλ-
ληνικήν κατοχήν. Είχε δικαίωμα δηλαδή,
ή κυβερνήσις νά κάνει επιτάξεις, νά άγγα-
ρεύη Ιταλούς, νά έσπείν τή διοικητι-
κές ύπηρεσίες νά έλέγχη τή διαομή των
τροφιμών στον πληθυσμό, νά εκδίδη άδει-
ες κινήσεως κτλ. Αλλά δέν έκανε νόησι
των δικαιωμάτων τής. Έπέταξε μόνον τά
δύο καλύτερα ξενοδοχεία — τό «Ιντέρο»
καί τό «Βιττόρια» — γιά τήν έγκατάστα-
σι των ύπουργών καί τού προσωπικού, κα-
θώς καί τή Βίλλα Λουμπάρτο γιά τόν Προ-
θυπουργό. Όπως έγραψα καί στο προη-
γούμενο ή θαυμάσια αυτή Βίλλα είχε γρη-
σιμοποιηθή παλαιότερα ως θέατρο τού Βί-
κτωρος Εμμανουήλ καί ως κατοικία τού
Μπαντόλιο.

Καραμπινιέροι με τίς έπίσημες στολές
τους έγκατεστάσαν έξω από τά δύο ξε-
νοδοχεία με τήν εντολή νά άποδίδουν τίς
πρόσπουες τιμές στούς Έλληνες ύπου-
ρους. Κατά τά άλλα ή ζωή τής έλληνικής
παρικήσις τής Κάδα ντέι Τυρόνι περνούσε
κατά τό δυνατόν ειδυλλιακά, με έκδρομές
στή Νεάπολι καί στήν Πομπηία με άκρο-
άσεις τού ραδιοφώνου, με υποίτζ καί με...

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Όπως βλέπετε ό Μικυ Ρούνεϋ φω-
τογραφεί τήν παρεναίον του στό
φίλμ «Θείος Άντυ Χέοντ», Ντόρ-
θυ Φόρντ. Είνε ή πιο ύψηλή παρεναίον
πού είχε ποτέ: 1,93 μέτρα, πρώτο
πρωτοφάνες γιά γυναίκα... Φυσικά
δέν έλειψαν οι άνδρες πού ξεπερ-
νούν τά δύο μέτρα καί τή ζήτησαν
σέ γάμο. Η Ντόρθυ βεβαιώνει, ότι
έχει ήδη βρή τόν άνθρώπο πού τή
ταίριάζει σέ όλα. Άντιθέτως ό Ρούν-
εϋ, δέν μπορεί νά πη τό ίδιο. Γιατί
καί ή δεύτερη γυναίκα του ή «Μις
Άλσάμπα τού 1944» τόν χώρισε έ-
πειδή δέν μπορούσε ν' άνεχθή... τό
χιούμορ του!

συναδελφώσεις των φαντάρων με τίς πρό-
θυμες καί πρόσχαρες Ιταλίδες

Τά νέα από τήν Αθήνα έφθαναν κάθε
μέρα χωρίς στούς μυστικούς άσφυατούς
των παρανόμων οργάνωσεων πού λειτουργ-
ούσαν στήν Ελλάδα. Νέα ποτε ευχάριστα
καί ποτε άνησυχητικά. Οι Γερμανοί σέ-
γουν... Ένοπλες ομάδες συγκροτούνται
γύρω στήν πρωτεύουσα... Ομοδικές σφα-
γές στήν Πελοπόννησο... Τμήματα τού
γερμανικού στρατού έγκαταλείπουν τήν Α-
θήνα... Τό Υπουργικό Συμβούλιο συνε-
δρίαζε κάθε μέρα σιγδόν. Πολλές φορές
ως άργά τά μεσάνυχτα.

Ένα πρωί μές έφθασε καί τό άντάρ-
τικό! Ήταν οι μέρες τής Διασκεψής τής
Γκαζέτας. Οι συνοδοί των άρχηγών τού
ΕΔΕΣ καί τού ΕΛΑΣ, με γενειάδες οι
περισσότεροι ήλθαν νά επισκεφθούν αυτή
τή μοναδική υπό έλληνικήν κατοχήν πόλι
τής Ιταλίας, φέροντας καί τά νέα των βου-
νών. Μας είπαν πολλά, τούς είπαμε τά
κωαίς μεγάλο ενδιαφέρον δικά μας, έπέ-
σπευσαν στή Γκαζέτα κι' απ' εκεί πάλι
στά βουνά.

Έν τώ μεταξύ έτοιμαζόταν καί τά τέσ-
σερα κυβερνητικά κλιμάκια πού θά πήγαι-
ναν λαθοαία στήν Ελλάδα: ένα στήν Πε-
λοπόννησο με τόν κ. Κανελλόπουλο, Ένα
στά νησιά τού Ιονίου με τόν κ. Μακκά, Ένα
στή Θράκη με τούς κ. κ. Λαυρινίδη
καί Πορφυρογέννη. Καί ένα στήν Αθήνα
— τό σπουδαιότερο — με τούς κ. κ. Θ.
Τσάτσο, Ζεγνο καί Κατσώτα. Η άναχώ-
ρησίς τους έγινε με σιγτική μυστικότητα.
Οι Ιταλοί κάτοικοι όμως δέν άνησαν νά
διαπιστώσουν ότι πλησιάζει τό τέλος τής
έλληνικής «κατοχής». Κι' άρχισαν νά εκ-
δηλώνουν φανερά τή... λύπη τους. Η ά-
λήθεια είναι ότι δέν κακοπερσσαν. Είχαν
τάξι, ασφάλεια καί τζιρο. Έπρεπε άσκετο
γούμα. Όπως μές έλεγαν οι ίδιοι, γιά
πρώτη φορά ύστερα από τέσσερα πολει-
κά χρόνια είδαν γενναίως πληρώνουσας
πελατείας οι ταβέρνες, τά ζαχαροπλα-
στεία τά καφεζαίρια. Ακόμη καί τά ραφά-
δικα. Ένας ραφής — ό καλλίτερος τής
Κάδας — έρώσσε μέσα σ' ένα μήνα είκο-
σι κόστούμια Έλλήνων πελατών τού.

Τήν Πέμπτη 12 Οκτωβρίου ή «κάτο-
νη» τελείωσε έπίσημα. Από τό πρώι μιά
μακρά σειρά αυτοκινήτων μετέφερε τους ύ-
πουργούς στον Τάραντα. Καί μιά έκτακτη
συναξοστοιχία τους πολιτικούς υπάλληλους
καί στρατιωτικούς. Με συγκίνηση πού δέν
περιγράφεται ξεκίνησαν γιά τήν Πατρίδα.
Στόν Τάραντα μές παρέλαβε ένα κασαδέ-
ζικο πολεικός: τό «Ποίγκωφ Δαυίδ». Καί
τό πρωί τής 17ης άκούγαμε στον Πόρ-
θον ύπνάντ του «Αδέων» νά παιανίζη
τόν Έθνικό Ύμνο. Τό ίδιο άπόγευμα από
τό κατάστρωμα τού ενδόξου «γέρου» τού
ναυτικού μές άντίκούλασε τόν Πειραιά. Έ-
κατοντάδες Βάρκες με σημαίες με μουσι-
κές, με ναύτες με φαντάρους, με γυναί-
κά, καθήλωσαν σέ λίγο τό θαλικό κα-
ράβι. Τραγουδία, φωνές, πανδαυόνια. Άο-
νά τή νύχτα βνήκα με μιά Βάρκα στήν
Πειραιά. Άνέβηκα στήν Αθήνα μ' ένα αυ-
τοκίνητο τού Έοίθου Σταυρού. Η πλώ-
τεύουσα κολυμπούσε στό φός. Οι δρόμοι
ήσαν πλημμυρισμένοι από κόσμο πού τρα-
γουδούσε νόρους, νιόταζε. Οι έφημεριδεί-
πώλες διαλαλούσαν τίς τέως παράνομες έ-
φημερίδες. Χιλιάδες σημαίες κυυάτιζαν
παντού. Έλευθερία...

Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κεντσερτε σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό

Μιά πρωτότυπη περιπέτεια συνέβη τε-
λευταία στό Γάλλο βιολόντσελλίστα Γκυ
Φαλλό, πρώτο βραβείο τού Κονσερβατοαρι-
ών Παρισιών, πού πήγαινε από τή Γαλλία
στήν Έλβετία γιά νά δώση μιά σειρά κον-
τσερτών. Οι Έλβετοί τεκνονοφύλακες τού
μεταριακού σταθμού, βλέποντες τό κατ-
καινούργιο βιολόντσελλο πού είχε μαζί του
ό Γάλλος μουσικός ύπερτέθηκαν, ύπνω-
σαν... λαθοεμπορεύς μουσικών όργάνων.
Τόν ύπεκρέωσαν λοιπόν, νά παίξη μερικά
κομμάτια στό βιολόντσελλο τού γιά νά
βεβαιωθούν ότι δέν τό πήγαινε στήν Έλ-
βετία γιά νά τό πουλήση κι' έτσι τού έ-
πέτρεψαν νά περάση.

—Μά ποιός σας είπε νά με
σηκώσετε, νά δώ, κύριε;...

Ό γαβριός: Κι' ύστερα λένε
ότι δέν έχουμε βαρέα
όπλα!..

Ό Ευλοθραύτης: Ρέ παιδιά, βαστάει πολύ ά-
κόμα ή παρέλασι;...

—Είναι άπόστρατος κυβερνήτης ύποδρυχίου!..

—Μή τά βάλης, καυμένε, όλα... Δέν
θά μπορείς νά πάρης τά πόδια σου!..

—Αχ! τόν άθλιο καί μούλεγε ότι είναι άξιωμα-
τός τού ήπικου!..

Ἐδιόχευσε ὅλη τὴ σκέψι τοῦ δολοφόνου

Γνωρίζετε ότι...

15

ζητούν τη βοήθειά μας

Η σκληρή γλώσσα των αριθμών

Στην Ελλάδα έχουμε σήμερα τα πιο πολλά άρρωστα παιδιά. Τα άφρονια τα τσάκια ή εγκληματική κατοχή. Κλώνισαν την υγεία τους οι μεταπολεμικές συνθήκες. Τα πληγώναν θανάσιμα οι στερήσεις που ακόμην και σήμερα εξακολουθούν να βασανίζουν τον Ελληνικό πληθυσμό.

Το κράτος βέβαια, όλες οι δικές μας και ξένες οργανώσεις, το Πατριωτικό Ιδρυμα κάνουν ό,τι είναι δυνατό για να τα διασωθούν. Μα υπάρχει μία φοβερή πραγματικότητα που μας άνησυχεί. Υπάρχει στον τόπο μας ακόμη πολλή τωχεία που την κάνουν πιο φοβερή οι καταστροφές των χωριών και των πόλεων. Επίσης έχει διαπιστωθεί μία σωματική και πνευματική εξασθένηση του πληθυσμού που κάνει πιο τοξικό αυτό το δόγμα.

Ειδικό επιστημονικό, διευκύνονται των διαφόρων ιδρυμάτων προστασίας του Ελληνικού παιδιού, κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Κι' όταν τούς επισκεφθούμε προχθές μας ανέφεραν τι πρόκειται να γίνει για το παιδί ώστε να μπορούμε να το διασωσουμε. Να το γλυτώσουμε από τον κίνδυνο του θανάτου. Μα προηγουμένως ας μας επιτραπεί να σας δώσουμε μία εικόνα του παιδικού πληθυσμού της χώρας μας.

Ο παιδικός πληθυσμός της Ελλάδος φτάνει τα 32% του συνολικού πληθυσμού της χώρας. Στην Ελλάδα δηλαδή υπάρχουν 2.300.000 παιδιά μέχρι ηλικίας 15 χρόνων. Από αυτά τα παιδιά τα 70% κατοικούν στην ύπαιθρο και τα 30% στις πόλεις. Αν τώρα σκεφθούμε τι γίνεται στην ύπαιθρο μπορείτε να φαντασθείτε πόσο ανατριχιαστικό είναι το δράμα των παιδιών αυτών. Σε πολλές περιοχές βρίσκονται χωρίς στέγη. Άλλα κοιμούνται μέσα σε παρλόνες από τενεκές αλλά σε σπηλιές κι' άλλα στα ερείπια των σπηλιών που άφησε στο περσινό του ο εμφύλιος πόλεμος. Κι' όταν ο χειμώνας θα γίνει δριμύτερος κι' όταν το χιόνι θα σκεπάσει την ύπαιθρο κι' οι καταρρακτώδεις βροχές θα διακόψουν τις ελαχίστες συγκοινωνίες θα γίνει πιο δραματική, πιο ανατριχιαστική η θλίψη αυτή πραγματικότητα.

Στην Ελλάδα υπάρχουν 210.000 παιδιά από ηλικίας 1 - 12 μηνών. Από αυτά 152.000 ζουν στην ύπαιθρο και 58.000 στις πόλεις. Τα 2 ετών παιδιά ανέρχονται σε 180.000, 134.000 στην ύπαιθρο και 46.000 στις πόλεις. Τα 3 ετών ανέρχονται σε 171.000 127.000 στην ύπαιθρο 44.000 στις πόλεις. 4 ετών: 164.000. Στην ύπαιθρο 122.000, στις πόλεις 42.000. 5 ετών: 161.000 120.000 στην ύπαιθρο και 41.000 στις πόλεις. 6 - 10 ετών 725.000, 540.000 στην ύπαιθρο και 185.000 στις πόλεις. 11 - 15 ετών: 670.000, 490.000 στην ύπαιθρο και 180.000 στις πόλεις. 'Ητοι σύνολο παιδιών 1-15 ετών: 2.281.000 από τα οποία 1.685.000

ζουν στην ύπαιθρο και 596.000 στις πόλεις!..

Ποία τώρα είναι η ιατρική και κοινωνική περιθαλψία αυτών των παιδιών; Οι αριθμοί μας κάνουν να βγάλουμε απογοητευτικά συμπεράσματα: Έχουμε περίπου 400.000 βρέφη. Από αυτά οι 75.000 υποβάλλονται σε κάποιο σχετικό έλεγχο και μόνο 30.000 παρακολουθούνται από γιατρούς και ειδικούς επιστήμονες. Όλα τ' άλλα μεγαλώνουν στην τύχη. Με την βοήθεια του Θεού!... Όσο για την διατροφή τους; Τρέφεται με γάλα μόνον το 1/5 αυτών των παιδιών!..

Η προστασία επίσης της νηπιακής ηλικίας είναι τελείως υποτυπώδης. Έχουμε στις πόλεις περί τα 130 παιδικά κέντρα και μερικά νηπιαγωγεία τα οποία δέχονται και εξετάζουν περί τις 6.000 παιδιά. Είνε δε απόλυτα εξακριβωμένο ότι 350.000 βρέφη βρίσκονται στο έλεος του Κυρίου!

Αλλά η εξαθλίωση αυτή δεν σταματάει εδώ. Άλλοι αριθμοί έρχονται να την κάνουν πιο δραματική. Έχουμε περίπου 1.000.000 μαθητές της δημοτικής εκπαίδευσης. Από αυτούς οι 600.000 έχουν ανάγκην συμπληρωματικής διαίτης. Η ιατρική και κοινωνική περιθαλψία τους εξ' άλλου είναι μηδαμινή. Στην ύπαιθρο ο λιττισμός τους είναι ανεπαρκέστατος. Για υπόδησι προπάρων στα όρεϊνα μέρη δεν πρέπει να γίνεται καθόλου λόγος.

Από τούς αριθμούς αυτούς, από αυτές τις επισήμες πληροφορίες μπορείτε να φαντασθείτε πόσο ανατριχιαστικό είναι το δράμα των παιδιών. Συμπόλτα, γυναικα, πεινασμένα, άστεγα μεγαλώνουν μέσα στις βροχές και το χιόνι, μέσα σε μία ατμόσφαιρα φρικώδους μαρτυρίου.

Άλλα κι' ο θεραπευτικός όπλισμός της χώρας είναι τελείως ανεπαρκής. Ο τύφος, η φυματίωση, η ελονοσία είναι αρρώστιες που έχουν τσάκις κυριολεκτικώς τον λαό μας. Για να τις καταπολεμήσουμε θα πρέπει να καλλιεργήσουμε και ν' ανέλθω το βιωτικό επίπεδο μας. Επίσης σ' ώριμες περιοχές της Ελλάδος πρέπει να γίνουν εξυγιαντικά έργα μεγάλης έκτασης.

Πρέπει ακόμη να χτισθούν τρία βρεφονομεία εκατό κλινών στις επαρχίες τρία παιδικά νοσοκομεία 250 κλινών και τρεις παιδικές κλινικές. Είναι απαραίτητες ακόμη τρεις χιλιάδες οδοντιατρικές κλινικές ν' ανοιχτεί φυματίσι, δυο χιλιάδες για φυματίσι των οστών, έξη χιλιάδες πρεβαντορικές κλινικές, 4 μαιευτήρια εκατό κλινών 2 άσπια 200 θέσεων για παιδιά μ' άνιατα νοσήματα, 150 κινητά μικτά συνεργεία έντος αυτοκινήτων και 40 τοις εκατό αναιολογικά κέντρα.

Μα για να γίνουν όλ' αυτά πρέπει κανείς να παρακολουθήσει άγρυπνος τον πληθυσμό της χώρας μας. Είναι γνωστό όμως ότι στην ύπαιθρο, ως επί το πλείστον, υπάρχουν χωριά που οι κάτοικοί τους δεν υπερβαίνουν τους χίλιους. Θα πρέπει λοιπόν να οργανωθούν ειδικά κέντρα στις διάφορες περιοχές (υγειονομικά κέντρα) όπως τα όνομαζουμε οι ειδικοί επιστήμονες, με άφορμόνιο και δραστήριο επίτελειο γιστρών και νοσηκόμων που θα φροντίσει για την περίθαλψη και την προστασία του πληθυσμού και ιδιαίτερως για το παιδί. Γιατί πράγματι, η σμηρινή κατάσταση του είναι απερίγραπτη. Αν επισκεφθούμε τις διάφορες κλινικές, τα νοσοκομεία μας, τούς διάφορους ιατρικούς σταθμούς θα τρομάξετε από το θέαμα που θ' αντικρύψετε το βλέμμα σας.

Τα Ελληνόπουλα έχουν χάσει όλη την δροσιά τους: Ατροφικά κατασπαμένα, κατάκλιμα με ποδαρική σαν καλήμια ροκένδυτα, προκαλούν τον οίκτο και την φρίκη. Σφίγγεται η ψυχή του ανθρώπου μόλις ξεφύγει από την αυταπάτη της πρωτεύουσας και των μεγάλων πόλεων. Αντίκριξτε τότε έναν κόσμο παιδιών που δεν διαφέρουν καθόλου από εκείνα που βλέπετε στην κοτόχη. Σήμερα τα παιδιά της ύπαιθρου περνούν μία ζωή κυριολεκτική σκωλίσια. Είναι καιρός να τα προσέξουμε. Διαφορετικά θα πληρώσουμε ακοίβα την ατορργία μας αυτή.

Θ. ΔΡ

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΣ Ένας διαπλανητικός πόλεμος;

Πολεμικά μέσα και άποτελέσματα της συγκρούσεως

Ο πόλεμος ήταν δυνατός, έως προχθές ακόμη, μόνο μεταξύ δύο κρατών, που είχαν κοινά σύνορα. Σήμερα, όμως, τα κοινά σύνορα δεν χορεύονται καθόλου. Δύο ή περισσότερα κράτη μπορούν να ελθουν σε ένωση ή μετά των χωρίων να συννοηθούν, νοσημοποιώντας για τη στιγμή την αεροπορία των και σ' ένα πολύ κοντινό μέλλον εξαποστέλλοντας το ένα έναντι του άλλου άκτινοβολίες που θα παραλύουν τα πάντα και θα προκαλούν ανυπολόγιστες καταστροφές. Ένας καινούργιος πόλεμος θα είναι «ατομικός». Άλλ' ο έπομενος, θα είναι χωρίς αμφιβολία «πλάνος άκτινών». Η ανθρωπότητα θα βρίσκεται στα θερά προς αυτή την κατεύθυνση.

Άλλ' ας άσφωμε τη γή μας, με τις διαφορές της, τούς πολέμους και τις απειλές για ένα μέλλον γεμάτο από όλοένα μεγαλειότερες καταστροφές, που οι κατακτήσεις της επιστήμης τις κάνουν πιθανές ά, άχι άνυπόφευκτες. Έκτος άν οι ίδιες αυτές κατακτήσεις επιφέρουν μία μέρα την ειρήνη.

Άλλα και σ' αυτή άκόμη την περίπτωση δεν θα έχη εξαφανισθεί ολότελα το φάσμα του πολέμου. Γιατί ο δρόμος που ακολουθεί η επιστήμη μας δείχνει ότι ένας πόλεμος μεταξύ των πλανητών δεν είναι πια άδύνατος. Ποιες θα είναι οι αιτίες και οι άφορμές αυτού του πολέμου κανείς δεν μπορεί να το προβλέψη. Η εξασφάλις π. γ. ενός ζωτικού χώρου νοσημών άκτινοβολιών ο άποικισμός, η έκμετάλλευσις πηγών πλούτου μέσα στο διάστημα κτλ. Από τη στιγμή που θα επιτίκωμε την επικοινωνία με τα γειτονικά άστρα — και η στιγμή αυτή δεν φαίνεται πως είναι πολύ μακρινή — η εξασφάλις μιας εθνικής συνδιώσεως ή το ένδεχομενο μιας διαπλανητικής συγκρούσεως είναι το ίδιο πιθανά. Κάτι περισσότερο άκόμη: το άστρο που θα έχη φτάσει σε άνώτερο επίπεδο επιστημονικών γνώσεων, πού, μ' άπλούστερα λόγια, θα μπορεί να εξουσιάσει και να νοσημοποιή καλλίτερα ορισμένες φυσικές δυνάμεις — π. γ. την ατομικήν ενέργεια — θα μπορεί ν' άπλώσει την κυριαρχία του στα γειτονικά άστρα, με την προϋπόθεσι ότι οι γνώσεις των όντων που ζουν πάνω σ' αυτά είναι κατώτερες.

Ας φαντασθούμε για τη στιγμή έναν πόλεμο μεταξύ της Γης και του Άσεως ή της Σελήνης, που θα γινόταν κι' από τα δύο μέρη με μέσα όμοια μ' εκείνα που μπορούμε να διαδίσουμε σήμερα πάνω στον πλανήτη μας. Κάνουμε, δηλαδή, την υπόθεσι ότι οι κάτοικοι του Άσεως ή της Σελήνης έχουν φτάσει στο ίδιο με μας επίπεδο επιστημονικών γνώσεων, ούτε άνώτερο ούτε κατώτερο.

Στην περίπτωση αυτή όλες οι πιθανότητες νίκης βρίσκονται αναμφισβήτητα προς το μέρος του Άσεως ή της Σελήνης.

Ο πόλεμος θα γίνει, με έκτακτο βουδαρισμό. Για την έκσφενδόνισι των βλημάτων θα χρησιμοποιηθούν μακρότατα τηλεβόλα — που θα πρέπει να υπολογίσουμε το μήκος των σε 6-7 χιλιάδες τοια! — ή πυραύλοι κινούμενοι πιθανώτατα με «ατομική» ενέργεια.

Έκείνο που θα μας φέρει σε ύποδεστη μοίρα θα είναι, λοιπόν, ότι για την έκσφενδόνισι αυτών των βλημάτων θα πρέπει να χρησιμοποιούμε μεγαλιότερη ποσότητα ένεργειας. Ο λόγος είναι η διαφορά της βαρύτητας πάνω στη Γη και στα δύο αυτά άστρα. Για να ξεφύγει ένα βλήμα από την έλξη της Γης, πρέπει η άοική του ταχύτης να είναι 12.500 περίπου μέτρα κατά 1". Το ίδιο βλήμα θα μπορούσε να ξεφύγει από την τραχιά του Άσεως για να διεκτινέη προς τον πλανήτη μας άν ξεκινούσε μ' άρχική ταχύτητα μόνο 11.000 περίπου μέτρων. Και προκειμένου για τη Σελήνη θα ήταν άρεκτο να γίνει η έκκινησι του με ταχύτητα 2.500 μέτρων περίπου.

Μεγαλιότερες πιθανότητες νίκης έναντι μας θα είχαν επίσης οι ύποθετικοί κάτοικοι του Έσοου και κάπως μικρότερες της Άροδίνης. Με τούς κατοίκους του Ουρανού και του Ποσειδώνος θα ήμασταν ισόπαλοι περίπου. Μία μικρή ύπεροχή θα είχαμε άπέναντι των κατοίκων του Κρόνου και μία πολύ μεγαλιότερη άπέναντι των κατοίκων του Διός.

Τα πράγματα όμως θα ήσαν ολότελα διαφορετικά σ' έναν πόλεμο άκτινών. Θα μπορούσαμε να κραυνοβολήσουμε ίσως και να μεταδίσουμε σε κοσμικό κοινόσητο μερικά γειτονικά μας άστρα όπως τη Σελήνη ή τον Άρη άλλ' αντίθετα θα ήταν δυνατόν να κραυνοβοληθούμε από άλλα παιδιά μακρινά όπως ο Ζεύς ο Κρόνος ο Ποσειδών ή ο Ουρανός.

Το εύχνημα είναι, όμως, ότι δεν είμαστε ακόμη σε θέση να εξαπολύσουμε έναν τέτοιο πόλεμο.

ΜΠΕΤΤΥ ΧΙΟΥΤΤΟΝ

ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ οικονομίες ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Απολύσεις άστέρων

Το Χόλλυγουντ δεν γνώρισε ποτέ τώρα παρά μόνο την πολυτέλεια και τη σπατάλη. Οι κινηματογραφικοί επιχειρηματίες εξαδεδαν ασυλόγιστα τεράστια ποσά για το γύρισμά ενός φιλμ και πληρώναν κολλοσιαίους μισθούς στους ηθοποιούς, βέβαιον ότι, οποιαδήποτε και άν ήταν η ποιότης της ταινίας, θα υπερεκαλύπταν τα έξοδα τους.

Άλλ' αυτή τη στιγμή ένας άνεμος αίματηρών οικονομικών πνέει στο Χόλλυγουντ. Γιατί ο άμερικανικός κινηματογράφος διατρέχει μία περίοδο κρίσεως και άπειλείται στο σύνολό του με γροεκοπία.

Η κατάσταση αυτή — όπως γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος — δημιουρήθηκε άσφωικά έπειτα από τον Νόμο Ντάλτον, που ψηφίσθηκε στην Άγγλία και που επιβάλλει μιά φορολογία 75% άπ' των παραγομένων κερδών από την έκμετάλλευσι άμερικανικών ταινιών.

Ξέρете τι σημαίνει αυτό; Άληθινή παρωλεθρία για τον άμερικανικό κινηματογράφο. Γιατί τα 60% των κερδών από την έκμετάλλευσι των άμερικανικών ταινιών στο έξωτερόκο προέρχονται από την Άγγλία και μάλιστα τα ύπολοιπα 40% άπ' τον άλλο κόσμο.

Από τη στιγμή που ο νόμος αυτός άσφισε να έσφαιρόζεται, οι Άμερικανοί επιχειρηματίες του κινηματογράφου δεν σκέπτονται παρά πώς να περιορίσουν τα έξοδά τους. Και όπως είναι έπομενο, τα πρώτα ύμματα της νέας καταστάσεως πρόκειται να είναι οι άστέρες, πού, όλος ο κόσμος τούς εακάζει για τούς μεγάλους μισθούς που έπαιρνουν.

Οι άπολύσεις θ' άρχίσουν από τον έπομενο μήνα. Και έκτος άπ' αυτές θα γίνουν έπίσης μεγάλες περικοπές των σμεινών άπόδοιών των ηθοποιών. Δεν είναι άπίθανο οι περικοπές αυτές να φτάσουν στα 50% των μισθών.

Τι στάσι θα τηρήσουν κατόπιν αυτού οι άστέρες του κινηματογράφου και των δύο φύλων;

Πολλά λέγονται σχετικά. Δεν είναι άπληστη άπέναντι να έχουμε γενική άπεργία των

αστέρων, λέμε γενικήν, γιατί όπως ψιθυρίζεται, οι δυναμικοί και λαοφιλείς άστέρες, οι υή κινδυνεύοντες στην περίπτωση αυτή θα τεθούν άλληλέγγυοι με τούς κινδυνεύοντας, τούς ύπο άπόλυσις.

Το πράγμα δεν πρέπει να μας έκπληκτη.

Οι καλλιτέχνες της όθωνης είναι σε θέση να κηρύξουν μιά άπεργία και να έπιμεινουν σ' αυτή έπ' άπειρον. Φόβος να βρεθούν άνευ νοημάτων ή ν' άντιμετωπίσουν σκληρές στερεήσεις δεν ύπάρχει γι' αυτούς.

Ας προειμένουμε, λοιπόν, να δούμε πώς θα εξέλιξη η κατάσταση.

Στο μεταξύ, στήριξιν ύθουντας κύκλους του Χόλλυγουντ, άνοισε να γίνεται ένα εξακάθαρσμα των ηθοποιών που είναι καλοί μόνο για το άμερικανικό κοινόν και εκείνων που είναι κατάλληλοι να έμφανισθούν και στο έξωτερόκο.

Ο Βάν Τζόνσον, ο Ντάνυ Κρίν, ο Γκρέγκουρ Πέκ, η Μπέττυ Γκασίνιπλ και πολλοί άλλοι ηθοποιοί κόνονται άκατάλληλοι για το έξωτερόκο. Είνε αυτοί που θα ύποστούν τις μεγαλιότερες περικοπές. Άντιθέτα, άκλόνητοι φαίνεται η θέση τους «Έρολ Φλίν, τού Κλάρκ Γκρίνιπλ, τού Ρόμπερτ Τάιντλ, τού Τάυσον Πάουερ, τού Γκάου Κούπερ και άπ' τις γυναίκες της Τζόαν Κράουφορντ της Ίνγκριντ Μπένσον, της Ρίτας Χαίγγουοθ, της Ντιάνα Ντράβιντ, της Λάνα Τάινερ κτλ.

Κινηματογραφικές πενιές

Η Λάνα Τάινερ και η Άλνις Μάι — που την ντυμπλάρε σε διάφορες επικώνδους σκηνές — γιόρτασαν πρό ημερών την έννατην επέτειον της φιλικής συνεργασίας τους.

Ο κομψός Άδόλφος Μανζού με το τόσο έλκυστικό μουστάκι παρέθεσε την περσινή έβδομάδα γεύμα σε πολλούς φίλους του, έπ' ευκαιρία της 35ης επέτειου της κινηματογραφικής του δράσεως. Πράγματι, ο Άδόλφος πείζει συνεχώς στον κινηματογράφο από το 1912.

Ένα άλλο σημαντικό γεγονός που δεν πέρασε άπαρατήρητο στο Χόλλυγουντ είναι το γύρισμα της ταινίας «Τρεις Τζέντλεμαν» που είναι το 25ο φιλμ τού Ουάλλας Μπάρρυ. Το φιλμ αυτό είναι το δεύτερο στο οποίο ο Ουάλλας Μπάρρυ εμφανίζεται με ομικήν.

Η ώραία Βιεννέζα Χέντυ Λαμάρ και ο τρίτος κατά σειράν σύζυγος της Τζών Λοντερ χωρίζουν. Οι δύο προηγούμενοι σύζυγοι της Χέντυ ήσαν ο παρσωνός, όπλων, Φρίτς Μάντλ και ο Άμερικανός παραγωγός φιλμ Τζών Μαρκεν.

Η ώραία ταινία «Υδον Ντε Κάρλο και ο ήθοποιος Χούερντ Ντάφφ άρροβηνίστηκαν.

Το ζεύγος Τζίν Κρίνιν και Πάουλ Μπρίκμαν άπόκτησε υνίο.

Η Τζιούν Χάβερ παντρεύτηκε επί τέλους τον παιδικό της φίλο Τζέιμυ Ζιτ. Την ένωσι αυτή εύλογως η καθολική εκκλησία του Χόλλυγουντ.

Έτελέσθησαν επίσης πρό ήμερών στο Χόλλυγουντ οι γάμοι της φλογερής Μερίκάνας Κόρμεν Μιρόντα με τον παραγωγό Νταίνβιντ Σμπάστιαν.

Η Βιοτζίνα Φίλντ που έχωρισε πρό μηνών από τον ήθοποιό του θεάτρου Πωλ Ντουνκλας παντρεύτηκε τον μουσικοσυνθέτη Χούερντ Γκρόντ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΨΙΔΟΡΙΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένας σοφός νέος

Από μικρός θυμάμαι πως ήθελα ν' άρέσω και να κάνω έντυπωσι. Να θριαμβεύω μέσα στους κύκλους και να λένε για μένα πως είμαι σπουδαίος νέος και άνδρωπος με άξια. Ο Θεός μου, ο Εύριπίδης, που είχε αναλάβει υπεύθυνα να με αναπτύξει, μου έλεγε:

— Το πάν στον άνθρωπο, παιδί μου, είναι η μόρφωσι. Προέπει ν' άποκτήσης πολλές γνώσεις, να μπορείς να μιλάς για όλα, να έχεις ζήττω όπου βρεθείς, να βάζεις τα γυαλιά στους άλλους. Να ήδης πως θα σε θαυμάζουν και θα μένουν μπουστά σου με άνοιχτο το στόμα!

Σοφός άνδρωπος που ήταν ο Θεός μου ο Εύριπίδης! Χιλιάδες βιβλία τον περιτριγύριζαν και μέσα σ' αυτά έχανε τις ώρες του και στο τέλος έχασε και άρεκτο από το φως του. Βιβλία στη βιβλιοθήκη του, βιβλία στην τραπεζαρία, βιβλία και στο κρεβάτι του. Τέτοια μανία με τη μόρφωσι είχε ο Θεός μου ο Εύριπίδης! Και τί έέλεες και δεν ήξερε. Από το πως έφτιαξε τούς άσπ' τους του νόμου ο Σόλων, μέχρι το πως έφευρε τη σπανή κοπότητα. Ά! τον καμάρωνα το θείο μου τον Εύριπίδη και ήθελα πολύ να τού μιούσω. Τέν άκουσα να μιλάει κι' έμενα με άνοιχτο το στόμα. Θα με ρώτησετε για τη θεία μου την Εύριπίδου. Μα δεν τη γνώρισα.

Όπως έμαθα άργότερα, η θεία μου τον έγκάτελειψε το δεύτερο χρόνο της παντρειάς τους, γιατί όλο σκυμένο ο ένα βιβλίο τον έβλεπε. Έπιπολσία γυναικά που δεν της άρεσε η σοφία. Καλά έκανε κι' έφυγε. Γι' αυτό κι' ο Θεός μου, από τόν καιρό που τον άφησε η θεία μου, κοιμόταν πάντα μ' ένα βιβλίο άγκαλιά.

Υστερ' άπ' όλα αυτά είναι ανάγκη τάχα να σας πω πως ήμουν ο πρώτος μαθητής στο σχολείο; Οι δάσκαλοί μου με θαυμάζανε και έταν σκεπνόμενα να πω μάθημα, μέναμε άνοιχτο το στόμα. Επαίρεμε πολύ τα γράμματα με διαβάσε κι' ο Θεός μου ο Εύριπίδης διαδίδε και ένοος μου και πολλές φορές και οι δασκάλοι μου μάθαιναν από μένα πράγματα και σπουδάνματα που δεν τα ήξεραν ούτε οι ίδιοι. Τα συνχωρήττω και τα βράβειά έφεραν βροχή. Το

Τα κατ'άφερα και τη συνέλαβα.

— Τι θεωρη πεταλούδα! είπες χαρούμενη ή θιφή. Έγώ άρπαξα έμέωσες την ευκαιρία για να δείξω τις γνώσεις μου και άρχισα να λέω: — Η χρυσάλλια, κοινώς λεγόμενη πεταλούδα ή και πυρροσπίς, είναι έντομον πτερόντων και πολύχρωμον, το όποιον ήπταται από άνθους εις άνθος, αλλένει την γύριν κλπ. Έχουμε πλείοντα άρα είδη χρυσάλλιας, διαφόρων χρωμάτων. Η χρυσάλλια,

— Ηβρα να πω και τ' άλλα που ήξερα. Άλλα η θιφή με

ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

— Αγοράστε για τις γυναίκες σας κάλτσες... νυμλον!

κυτταζε με όποια σάν να λυ-
ποταν για λόγου μου πέταζε
την πεταλούδα και μ' άφανε.
Πήνε να παίξη με τα άτακτα
παιδιά...

Μα δεν το πήρα κατάκαρδα
το ζήτημα. Μικρό κορίτσι ή-
ταν. Άς μεγαλώνουμε τότε που
θαχε πήξει και το δικό της
μυαλό και τότε βλέπαμε...

Και μεγάλωσα. Πήρα το χα-
ρι μου με άριστα και το συ-
μβούλιο των καθηγητών λυπήθη-
κε πολύ που δεν είχε παραπά-
νω από άριστα για να μου βάλ-
λη. Μα και πάλι εξακολουθού-
σα τη μελέτη, ενώ ο θεός μου
ο Ευριπίδης με κομάρωνε και
μούσινε οδονίες. Έφτασα στο
σημείο ναχω περάσει όλα του
τα βιβλία. Και τί δεν ήξερα!
Το μυαλό μου ήταν μία αποθή-
κη γεμάτη σοφία όλων των εί-
δων. Ιστορία, αρχαιολογία, φι-
λοσοφία, φιλολογία, μαθηματι-
κά, φυσική, νομική, γεωγρα-
φία, ανθρωπολογία, οικονομολο-
γία, πολιτική, διπλωματία,
στρατιωτική επιστήμη, αστρολο-
γία θαλασσολογία, ήφαιστειο-
λογία, εξερευνητολογία, ήλεκ-
τρολογία, ό,τι ήθε μερα ήμου-
να. Έφτανε ν' αμολύσες μία
λέξη - άς πούμε «ποτήρι» για
ν' αρχίσω άμέσως να σου εξη-
γήσω: Άπό τί γίνεται το πο-
τήρι; ποιά είναι ή πρώτη ύλη,
πώς γίνεται ή κατεργασία του,
ποιάς έφευρε το ποτήρι, πού
παράγονται τα καλύτερα ποτή-
ρια, πόσων είδων ποτήρια έ-
χουμε και άλλα τέτοια. Σοφία
να ιδούν τα μάτια σου. Άσε
πιά τις ζένες γλώσσες. Ήξε-
ρα τρεις ζωντανές κι' έπί πλέ-
ον λατινικά και σανσκριτικά.

Ός πού έφτασα 26 χρονών,
ζευγαύει ζωή μέσα στα
βιβλία για να τελειοποιήσω το
μυαλό μου. Κι' όταν πιά έκλει-
σα τα 26 ο θεός μου ο Ευρι-
πίδης άφού καμάρωσε τα έν-
τεκα διπλώματα που είχα, μου
είπε:

—Τώρα μπορείς να μπής στην
κοινωνία. Θα μείνι με άνοιχτό
το στόμα μπροστά σου.

Μπήκα στην κοινωνία. Συστή-
θηκα σε σαλόνια. Είδα ένα
σωρο άμωφρα και κομψά κορί-
τσια και θάμπωσαν τα μάτια
μου, πίσω από τα χοντρά μου
γυαλιά. Ή καρδιά μου άρχισε
να χτυπά ήλλοιώτικα. Το ά-
ρωμα των άρωματων γυναικών
μεθύσε το άσφραγτικό μου σύ-
στημα. Ένα παράξενο κύμα με
ήλεκτροίσε... Αυτό το κύμα δεν
τόχα μελετήσες ακόμα. Και οι
νεαροί... Τι άνόητοι, θεέ
μου! Τι κενό τύπο! Όπως
και οι κοπέλλες. Τόσοι νεοί
άνθρωποι και τόσα ενδιαφέροντα
θέματα στη ζωή, κι' αυτοί
κουβέντιαζαν για μόδα για κι-
νηματογράφο για φλέρτ, και
λέγανε σαχλές κουβέντες. Σε
μιο στιγμή μία μελαχροινή δε-
σποινίς - άχι! τι κοπέλλα -
με πλησίασε και με ρώτησε:

—Εσείς τι γνώμη έχετε για
τον Ταύρον Πάουερ, κύριε Λύ-
σανδρε;

—Είνε κανένας σοφός;

Βάλανε έλοι τα γέλια κι'
έγώ δεν μπορούσα να καταλά-
θω γιατί. «Μωρέ έγώ θα σάς
κατοπλήζω» είπα μέσα μου.
Και δεν... τους άφωνα σε χλωρό
κίτρινο. Άρπαξα μία λέξη: άς
πούμε «μεταξωτό». Κι' άρχισα:

—Η μετάξα είναι προϊόν του
μετεξοσκώληκος ο όποιος...

Και όλο τέτοια έλεγα. Άλλά
αυτοί οι ήλίθιοι γέλαγαν κρυ-
φά, έφευγαν ένας-ένας και
μ' άφιναν να λείω μόνος μου.
Πετέ δεν κατάρθωσα ν' απο-
τελειώσω ένα έξω. Και όλη
της ή μανία ήταν ό χορός.

Εβαζαν το ράδιο ή το γραμ-
μόφωνα κι' άρχιζαν να φέ-
ρουν βόλτες, κοινωνώντας ήλι-
θους τρόπους. Έβλεπα τους
νεαρούς να σφίγγουν αυτά τα
έξω και λαχταριστά κορμιά
και να στοβιλίζονται στη σά-
λα

λα και, άπό μία μεριά τους λυ-
πομουν κατάκαρδα άπό την
άλλη τους ζήλενα. Όσοιτε κοι-
νωία, είπα μέσα μου, να πάν
μπροστά. Ένώ έγώ μόρφωνα το
κεφάλι μου, αυτοί μόρφωναν
τα πόδια τους...

Ή ίδια μελαχροινή δεσπο-
νίς - άχι! - πού μ' έκανε και
μου λυνόγτουσαν τα γόνατα ό-
ταν έρχόταν κοντά μου, με
πλησίασε και με ρώτησε:

—Τι ξέρετε, κύριε Λύσαν-
δρε;

(Έδω θα την καταπλήξω!
είπα).

—Ξέρω αρχαιολογία, ιστο-
ρία, φιλολογία, ορυκτολογία,
ζωολογία, γλωσσολογία...

—Τανκό ξέρετε;

—Όχι.

—Σουίγκ;

—Τι είν' αυτό;

—Τώρα θα το ιδήτε! Παιδιά
βάλτε σουίγκ να το ιδή ό σο-
φός μας!

Το είδα και δεν κατάλαβα
τίποτα...

Σιγά-σιγά άρχισα να παρα-
τηρώ ότι τους ήμουν άνεπιθύ-
μος. Όλο και με άπόφευ-
γαν σαν ναχω καμιά μεταδο-
τική αρρώστια. Έκεί που πε-
ριμένα να καταπλήξω και να
βλέπω όλες τις κοπέλλες ν' ά-
φίνουν τους ήλίθιους νεαρούς
και νάρκωνται κοντά μου και
να μένουν μ' άνοιχτό το στό-
μα άπό τη σοφία μου, τις έ-
βλεπα να κάνουν πέρα και να
δείχνουν πως είτε ήμουν ά-
κεί είτε δεν ήμουν, το ίδιο
τους ήτανε. Και θυμάμαι την
τελευταία βραδυά - τη μοιραία
έκείνη βραδυά πού έπαιξε ρό-
λο στο μέλλον μου: Νεαροί
και νεαρές έπιναν και χόρευ-
αν κι' έγώ καθόμουν αση γυ-
νιά, σαν να με είχαν βάσει
στην καραντίνα. Κατά τα με-
σανυχτα οι νεοί είπαν να κα-
τέδουν στον κήπο. Έμειναν οι
γέροι πού έπαιζαν κάποιο παι-
χνίδι πού το λέγε «πινγκλ» ή
«πινάκλ» - δεν ξέρω και καλά
— κι' έγώ βυθίζομουν στις σκέ-
ψεις μου. Σε μία στιγμή ήρθε
κοντά μου ή μελαχροινή έκε-
λη δεσποινίς - άχι! - και μου
είπε με τη γλυκειά φωνή της:

—Τι είνε έρωας, κύριε Λύ-
σανδρε;

—Άρπαξα την εύκαιρία.

—Έρωας είνε ένα αίσθημα το
όποϊον γεννάται εις την ψυ-
χήν των ανθρώπων. Πρώτος ο
Πλάτων, ο άρχαίος φιλόσοφος,
καθώρισε τον έρωτα ως εξέλ-
από φιλοσοφικής άπόψως...

Άλλά ή μελαχροινή δεσπο-
νίς - άχι! - δεν μ' άφανε να
τελειώσω. Με πήρε άπό το χέ-
ρι, με τράβηξε στη βεράντα
μούδειζε ένα ζευγάρι που φι-
λιόταν με πάθος κάτω από το
φως του φεγγαριού και μου εί-
πε:

—Να τι είνε έρωας, κ. Λύ-
σανδρε!

Και μ' άφανε. Αυτή τη φορά
έμεινα έγώ με άνοιχτό το στό-
μα. Και δυό δάκρυα θάλωσαν
τα μάτια μου... Δυό δάκρυα
πού δεν ξέρω πως και γιατί
ήρθαν...

—Ναι, αυτός πρέπει να είνε
έρωας, ψιεύρισα. Αυτός είνε ή-
λίθιε!...

Κι' ένοιωσα ένα θανάσιμο μί-
σος για τον θείο μου τον Ευ-
ριπίδη πού κοιμόταν μ' ένα
βιβλίο άγκαλιά, γιατί του εί-
χε φύγει ή νυνοίκα του. Αυ-
ριο όα πήγαινα να μάθω σου-
ίνγκ. Ά! έγώ δεν έχω σκοπό
να κοιμάμαι μ' ένα βιβλίο άν-
καλιά...

Και κανείς ποτέ δεν έμεινε
πως έπηρε φωτιά το σπiti του
θείου μου του Ευριπίδη. Και
κάπκαν όλα τα βιβλία του -
δεν έμεινε ούτε ζωφύλλο -
και μαζί και τα έντεκά μου
διπλώματα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

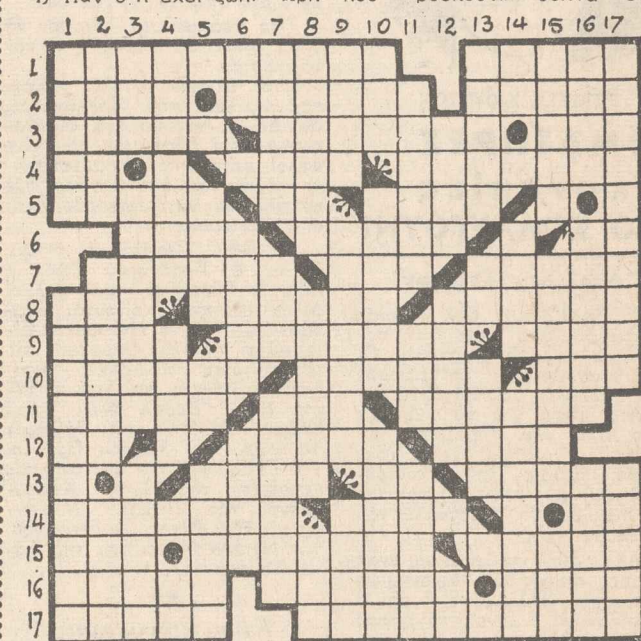
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.144

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Περιφνημος Κεφαλήν οα-
τυρικός ποιητής.— Ήμερα χα-
ράς και άνάπης.
- 2) Μονωδία λυρικού χαρα-
κτήρος.— Ζώο με κλωδά κέ-
ρατα.— Ζωγραφία άλλά και φω-
τογραφία.
- 3) Το βλέπουμε με τα μάτια
μας.— Ύπεροχος.— Δεν λείπει
ούτε ένα.
- 4) Πάν ό τι έχει ζωή.— Χρη-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Χρειάζεται διόρθωσιν.—
Εσείς, ως προς τον «Θησο-
ρον».
- 2) Χώρος ταυρομαχιών.— «Ελ-
λην έθν. ευεργέτης.— Απαρά-
ιτητο ό ένα ιστιοφόρο.
- 3) Ναυτικός όρος.— Κάτι πε-
ρισσότερο άπό ψυχρόν.— Παρα-
πέτασμα (ζεν.).
- 4) Διαμέρισμα πλοίου.— Ζώα
πού «βόσκουν» συχνά στα

σιμοποιείται εύρύτατα στην μα-
γειρική.— Άνάλλονται την ήμέ-
ρα της Γεννήσεως του Χριστού.

5) Κάθε άλλο παρά φρέσκα.—
Προηγούνται του Βασιλέως.—
Τέτοια είνε τα χέρια και τα
πόδια.

6) Πληξίς.— Τους ζητούμε να
κάνουν θαύματα.— Δέκα έννεά.

7) Δεν χόρεψε το χορό του
Ήσσια.— Νησάκι των Δωδεκα-
νήσων.— Μέρος του σώματός
μας.

8) Περιφνη είνε τό... «Μα-
ρία» του Σούμπερτ.— Έκεί βρι-
σκει κανείς προστασία.— Χωρί-
ζει δυό φράσεις στο κείμενο
αυτό (γεν.).

9) Άλλοίμονο στο πλοίο πού
κάνει... Γίνονται συνθήες ά-
πό μάρμαρο.— Ζεσταίνει τις
γονές το χειμώνα.

10) Απαράιτητα στην καλ-
λιέργεια των άγρών.— Άρμιοι.
— Άριθμητικό (θηλ.).

11) Ή όρθή έχει μοίρες έ-
ννεήντα.— Αντιθετικός σύνδε-
σμος.— Μεγαλόσωμο ζωό.

12) Δυό σύμφωνα πού ζη-
τούν... ναμπρό.— Ύπάρχει μία
στο κάθε μάτι μας (πληθ.).—
Έπαναλαβανόμενο σχηματι-
ζει ένα επίρρημα πού σημαί-
νει: βιαστικά.

13) Κοιμάτι ύψασματος.—
Βρίσκονται σε πολλές έπιγρα-
φές καταστημάτων.— Δεν πε-
ρνούν πολλοί άνθρωποι άπό τα
μέρη αυτά.

14) Την έκτασι αυτή καλύ-
πτει μία άνοιχτή παλάμη.—Ευ-
ρωπαϊκή πρωτεύουσα.— Σύμφω-
νο εις διπλούν.

15) Τουρκική έφημερίς.— Τα
παιδιά αυτά γυρίζουν ζυπόλο-
τα στους δρόμους.— Τόσοι είνε
οι Μεγάλοι.

16) Άγγλος πολιτικός.— Δεν
είνε σύμφωνη με τους νόμους
ή πράξι αυτή.— «Τω...»:
πραγματικά.

17) Λέξις πού άγνοούν οι
γυναίκες.— Όνομα δυό αυτο-
κρατόρων του Βυζαντίου, ο έ-
νας των όποιων έφτιαξε μέγα
τείχος.

σταυρόλεξα.— Πρόθεσις (πρό
φωνηέντος).

5) Ζούμε έφ' όσον κυκλοφο-
ρεί.— Αιγυπτιακή θεότης.— Δρό-
σος πού σχηματίζεται την άνοι-
ξη πάνω στα φυτά.

6) Νότα μουσικής.— Δεν
προσφέρουν τίποτε στην ό-
φραση (ουδ.).— Μαχαίρι των
Αθηναίων κουτσάδγκλυν.

7) Άφωνα.— Σημείο της ά-
ριθμητικής.— Κούνημα τράν-
ταγμα.

8) Τον τρώει την Σερκο-
στή (αιτ.).— Κατοικία λιστών.
— Τελικός σύνδεσμος.

9) Σεγέλασε την Ένα.— Έτσι
άποκαλούν οι «μάνγκες» την έλ-
εκτή της κεράδας τους.— Ύ-
πομνητικό ζωό (αιτ.).

10) Κτητική άνταμνυσία.—Χρο-
νικό διάστημα (πληθ.).— Μπο-
ρούν να γιατρευθούν.

11) Χρησιμοποιείται κατά
την τοποθέτησι υαλοπινάκων.—
«... παιδες Έλληνων».—Είδος
φοίνικος οι καρποί του όποιου
προσφέρουν το λάδι τους για
την κατασκευή σάπουνος.

12) Έξαιρετικά άμωφρη γυ-
νοίκα, κατά τους Μωαμεθα-
νούς.— Έλληνίς άοιδός πού βρι-
σκεται τώρα στο έξωτερικό.—
Άρθρο άντεστραμμένο (ουδ.).

13) Αποκτάται με την πάρο-
δο των χρόνων.— Βυζαντινή
νότα μουσικής.— Τέτοια είνε ό-
λα τα πράγματα ενός ναού.

14) Άρθρο (πληθ.).— Βρί-
σκεται στην κοίτη ενός πασά-
μου.— Προκρίλει θυμασάιν,
είνε εξαιρετικός.

15) Δεν υπάρχει ότεν βρέ-
χη.— Άλλη ονομασία του Σπερ-
χειού.— Άριθμητικό (δωτ.).

16) Κουτό.— Κάτοικος ευ-
ρωπαϊκής χώρας (θηλ.).—Χρειά-
ζονται τρία για να σχηματι-
σουν μία μονάδα (ένικός).

17) Κερίστο άώδυνες τις
ένχειρήσεις.— Πύσις, κατάρ-
νησις.

ΑΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Ή λύσις του 143
στη σελ. 94

Φθινόπωρο... ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΦΤΟΥΝ

Συνάντησις με τὸ παρελθόν...

Ὁ ηλικιωμένος κύριος καθότανε στὸ παγκάκι τοῦ Ζαπτείου κι' ἦταν ἀπορροφημένος στὸ διάβασμα τῆς «Ἑστίας». Τὰ μαλλιά του ἦταν γκρίζα, τὸ πρόσωπό του γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ, τὸ ντύσιμό του ἀφύπνιο. Οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ Ὀκτωβρίου ἦταν γεμάτες πρῶτα βροχὴ καὶ ὑγρασία. Ἐβρεχε σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα, κι' οἱ νύχτες ἦταν πανερῆς. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερ, αὐτὸ τὸ ἥμερο φθινοπωρινὸ ἀπογευματινὸ, ὁ ηλικιωμένος κύριος εἶχε βγῆναι νὰ περπατήσει λίγο κάτω ἀπὸ τὸν ζεστὸν ἥλιο ποὺ λαμπρῶς σάν ἐκπληξία μέσα σ' ἕνα ἀνέμελο στερῶμα, κι' ὕστερα ἀπ' τὸν περπάτο τοῦ εἶχε ἀράξει σ' αὐτὸ τὸ παγκάκι τοῦ Ζαπτείου γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸ σταμμένο τὴν ἐφημερίδα του... Ὅσοι δὲν ἔχουνε πιά εὐωτερικὴ θερμότητα δική τους, δανείζονται ζέση, πού, εἴτε ἡλιος λέγεται, εἴτε τῆς, εἴτε καλοριφέρ, προσπαθεῖ ν' ἀναληφθῇ κάπως ἐκεῖνο πού τους στερῶσε ἡ φύσις με τὴν παροδο τῶν ἐτών...

Καὶ δὲν εἶχε πιά, ἀλήθεια, ἐπαρκὴ εὐωτερικὴ θερμότητα ὁ Πέτρος Λουκίδης... Δὲν ἦταν τόσο ἡ ηλικία ποὺ φταίγε σ' αὐτὸ, ὅσο ἡ ἐλλείπει θερμότητος ποὺ ἀπαληθῆ στὸ ἀσκητικὸ κινῆμα τοῦ πλέρυτου... Ὁ Λουκίδης εἶχε εὐνοήσῃ πολὺ ἀπ' αὐτὸ πού ονομαζοῦμε στὴν καθολικιστικὴν τύχη. Κι' ἡ εὐνοία τοῦ αὐτοῦ τὸν εἶχε κάνει νὰ συγκεντρώσῃ πολὺ περισσότερα λεφτὰ ἀπ' ὅσα θὰ τοῦ περισσεύανε γιὰ νὰ φάῃ δυὸ αἰῶνες!... Ἐξασφαλίζοντες ὁμῶς τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο χρονικὸ διάστημα, δὲν εἶχε καταφέρει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀνάλογα καὶ τὴν παρὰ τῆς ζωῆς του, ἡ τοῦλάχιστον τῆς διατήρησις κάποιας σχετικῆς σωματικῆς εὐεξίας του ὡς μὴ ἡλικία κάπως προχωρημένη... Ἐκεῖ ἐγκειτοί τις περισσότερες φορές τὸ μεγάλο λάθος τῶν ἀνθρώπων πού μαζεύουν λεφτὰ... Κι' ἔτσι, ὁ Πέτρος Λουκίδης σὲ ἡλικία ἐξήντα χρόνων, χωρὶς νὰ λέγεται θεόβια χούφταλο, δὲ θὰ μπορούσε ὅμως πιά καὶ νὰ περπατῇ σάν ἀνθρώπος μὲ κάποιαν, ἔστω καὶ στοιχειώδη νεανικότητα.

Ἡ «Ἑστία» ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του. Εἶχε διαβάσῃ πιά ὅτι εἶχε νὰ διαβάσῃ. Καὶ τώρα, ἀθέλα, ἡ ψυχὴ του γλυστρῶσε στὰ μελαγχολικὰ ἀθύσματα τῆς νοσταλγίας... Γύρω του, ὁ ἥλιος, ἡ ζέστη, δημιουργοῦσαν τὴν αὐτοπάτη τῆς ἀνοιξιάς. Κάποια φευγαλέα ὄμμα μινωδία μακρινῆς βροχῆς στὴν ἀτμόσφαιρα τοποθετοῦσε πάλι τὸ φθινόπωρο σάν πραγματικότητα παντὶ ἀπ' τὸ ἡλιοφάνους Ζαπτείου... Κι' ὕστερα, τὰ φύλλα, τὰ πεσμένα φύλλα, στὰ δρομάκια, στὰ ἀλλεῖες, παντοῦ... Ὁ δὲν εἶχε πιά εἶχε προσηνῆ ἕνα γενικὸ ζεμάλλισμα τῶν δέντρων πού, ἀπάνω στὴν ἀπόγνωσις τους γιὰ τὸ ἀδυσώπητο πλησίασμα τοῦ χειμῶνος, εἶχαν μαθεῖ ἀλύπητα τις κτηρινισμένες τουφέκες τῶν φθινοπωρινῶν μαλλιών τους... Κι' ὁ καυμένος ὁδοκαθαριστὴς τοῦ Ζαπτείου δὲν πρόφτανε νὰ τὰ μαζεύῃ, με τὴ σκού-

πα του) με τὸ φορᾶν, καὶ νὰ τὰ κἀν σπῶρ στὰ γωνιὲς τῶν δεινροστοικίων... Ἀπορημένος ὁ Λουκίδης τὸν κυττοῦσε πού μάζερε κι' ἀνακατοῦσε μὲ ποῖον ἄραγε; Μὲ τὸ φθινόπωρο, ἢ μὲ τὴν προσηνῆ του δημοτικὴ ὑπερβολὴ πού τὸν εἶχε ἀφίσει μόνον κι' ἀδοξήσαν μέσα σ' αὐτὴ τὴ χιονοθύελλα τῶν πυκνῶν φύλλων... Ἐνῶ συνεφερόκει σκέψεις γιὰ σιγὴν τὸν ἥλιο κι' ἕνα ρίγος πέρασε βιαστικὸ ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα! Ὁ Λουκίδης τὸν ὥρως ὡς βαθεῖα τοῦ αὐτοῦ τὸ ρίγος... Γι' αὐτὸ, σπυρῶθηκε, μαζέψε τὴν «Ἑστία» γιὰ νὰ συνεχίσῃ καὶ τὸ βράδυ, στὸ κρεβάτι του, τὸ διάβασμα.

Σαφνικὰ τὸν καθήλωσε στὴ ἴδια θέσι ἡ ἀνοιξιάς αὐτοπροσώπως!... Τὴν εἶδε νὰ ζυγῶν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος, κι' ἐνοῶσε εὐεργετικὴ ὡς βαθεῖα μέσα στὰ γέρικα κόκκαλα τοῦ τῆς θαλπωρῆς τῆς... Τὴν κύτταζε, τὴν κύτταζε ὅσο ζύνυνε, ὅσο γινότανε γιὰ τὰ προσηνῆ καὶ ματὰ του κοριτοῦ χειροποίητο, μὲ τριαντάφυλλα στὰ μανούλα καὶ κοράλλια στὰ χεῖλια καὶ χρυσάφια στὰ μαλλιά. Δὲν κατάφερε νὰ ἐκκαλλίσῃ τὰ ματὰ του ὅσο τὸ δέλεαρ πού προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του, ἀνὰ, διαδρόμους ἕνα περιδρόμο. Καὶ σὲ μὴ σιγὴν ὁ γέρος κύριος τοῦ φθινοπωρινοῦ Ζαπτείου, εἶχε τὴν ὑπερκοχὴ ψευδαίσθησιν πῶς προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του τὸ παρελθόν! Αὐτὰ τὰ μαλλιά, αὐτὰ τὰ χεῖλια... Ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κοπέλλας πού προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του κάνανε ν' ἀναβλύζον ἀπόματα ἀπ' τὴν ζερωμένη ψυχὴ τοῦ δροσερῆς οἱ ἀναμνήσεις... Τὸ κοριτοῦ αὐτοῦ εἶχε ζήσει κάποτε γι' αὐτὸν, μὲ τὰ ἴδια αὐτὰ χαρακτηριστικὰ πού ἐρχόντουσαν τώρα ν' ἀναστατώνουν τὰ νεράτια του...

Τὴ σταμάτησε...
— Δεσποινίς...
Ἦτανε δειλὸς, σὰ μεσητῆς... κι' ὅχι σὰ συνταξιούχος τῆς ζωῆς... Ἐκείνη σταμάτησε μπροστά του. Ἀνὰ οἱ μυροσπιθές τῶν ματιῶν τῆς καρφώθηκαν στὴν πρεσβυψία του.

— Κύριε...
Ἐκείνος τραύλισε, ἀναστατωμένος ἀπ' τὴ φωνὴ τῆς πού ἦταν κι' αὐτὴ ἴδια...
— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ἀλλά, ζερετε, ἔχετε κάποια φθερὰ, ἀπείστευτὴ ὁμοιότητα μὲ κάποιο πρόσωπο...
— Ναί...
Τὸ χαμόγελο τῆς τὸν τύλιξε μὲ ξανθὸ φῶς. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε τώρα πῶς σιγανή:

— Μὲ κάποιο πρόσωπο πού εἶχε μιλήσει ἄλλοτε τόσο σπὴν ψυχὴ μου...
Ὁ κύριος ἦτανε σεβασμῶς, ἡ συγκίνησιν τοῦ φαινόταν ἐλκυστική. Ἡ κοπέλλα βρῆκε καιρὸ νὰ συγκινήσῃ, περιμένοντας τὸν ἀγαπημένο τῆς πούχε ἀρνήσει νὰ φανῇ!

— Κύριε, ἕνα πρόσωπο ζέρω πού λέν ὅλοι ὅτι μοῦμοιαζε καταπληκτικὰ ὅταν ἦτανε στὴ σημερινὴ ἡλικία τῆς δικῆς μου...
— Ποῖο;... ρώτησε μὲ καρδιοχτύπι ὁ γέρος κύριος.
— Αὐτοῦ τοῦ ἀποκριθῆκε ἡ κοπέλλα ξεκουμπώνοντας μὴ χρυσὴ κεδνὰ ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς καὶ δείχνοντάς του ἀνοικτὸ τὸ μενταγιόν.

Ὁ Λουκίδης δάκρυσε. Μὲ ἀπὸ τὰ δάκρυά του ἡ θαμπὴ ὀπτασία τῆς παλαιᾶς...

ἀγαπημένης φάνταζε μέσ' στὸ μενταγιὸν σάν πνιγμένη μέσ' στὴς ὀμίχλες τοῦ πολιοῦ καιροῦ...

— Μαρία!... κατάφερε νὰ ψιθυρίσῃ.
— Εἶναι ἡ μητέρα μου... ψιθύρισε σάν ἡχώ δική του κι' ἡ κοπέλλα.
Ἐνῶ νέος πλησίασε βιαστικὸς, σχεδὸν τρεχάτος. Ἐπείσε τὰ χέρια τῆς κοπέλλας καὶ τῆς εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπούλα... Μὲ νύσσε τὸ ρολόι... Δὲ θυμώσε...
— Θύμωσα... Γιατί χάσαμε δέκα λεφτὰ...
Ὁ νέος τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια:
— Θὰ τὰ κερδίσουμε ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ χωραιοῦ μας...

— Ἀ, μὲ συγχωρεῖς... Ἐπὶ ἀκριβῶς πρέπει νάμει σπιτί... Ἀλλοῦς ἡ μαμά θὰ μὲ μαλώσῃ...

Δυὸ βήματα ἀπ' τὸ ζευγάρει τῆς νεότητος, ὁ νέος κύριος ἀκούει... ἀκούει... Ἡ Μαρία ἦτανε πιά μὴ αὐστηρὴ μαμά, πού ὑποπνε τροχοπέδη στὸν ἔρωτα...

Σαφνικὰ, ἡ κοπέλλα τὸν θυμήθηκε. Πρὶν ἀπομακρυνθῇ μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς, νύρισε καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι!

— Ἀντίο σὰς, κύριε... Καί, ἡμῶς θέλετε νὰ πῶ τίποτα στὴ μαμά!...

Τὰ πνιγμένα γέρικα χεῖλια τοῦ ἀφίσανε νὰ γλυστρήσουν οἱ λέξεις:

— Νὰ νυρίσετε ἐστᾶμινε στὸ σπιτί σὰς... Κι' ἂν σὰς μαλώσῃ ἡ μαμά σὰς, νὰ τῆς πῆτε ὅτι τὴ μισῶ ὥρα τὴν πῆρε ἀπ' τὸ παρελθόν καὶ σὰς τὴ χάρισε ὁ Λουκίδης...

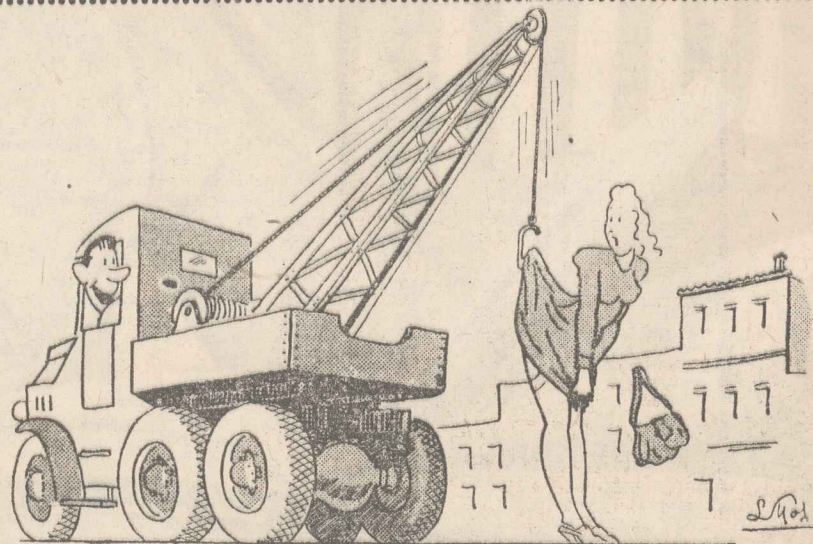
Κι' ἐκείνη κι' ἐκεῖνος τὸν εὐχαριστήσανε, τοῦ χαμογέλασαν, κι' ἀπομακρύνθηκαν. Εἶχε ἀρχίσει νὰ πῆφτὸ τὸ δελινῶ. Ὁ γέρος κύριος τοῦσε παρακολούθησε, ὥπου καθῆκανε στὸ στρίψιμο μίας δεινροστοικίας, ὁ ἥλιος κουντρούβλιαζότανε μὲ τὸ κεφάλι στὴ δύση. Τὸ φθινόπωρο ἦταν ἐκδηλο παντοῦ. Ὁ οδοκαθαριστὴς πέρασε σκουπίζοντας πάλι ἕνα κόσμο φρεσκοπνεμένα φύλλα κίτρινα. Ἐνα καινούργιο πῶς ἔντονο εἶνος τῆς ἀτμόσφαιρας ἔβωσε τὸ Λουκίδη κι' ἀγκάλιασε τὴν ψυχὴ του. Ὁ γέρος κύριος κομψώσε καὶ τὸ ἄλλο κομψὸ τοῦ σκακκαίου του, κι' ἔσπευσε μὲ ὅσο ἰσχύοντι πῶς νῆσσορα βήματα νὰ βγῇ ἀπ' τὸ Ζαπτεῖο...

Στὸ σπιτί του τὸν περίμενε νὰ νὰ τὸν ζεστᾶν ἡ φωτογραφία τῆς Μαρίας, τῆς πνιγμένης τοῦ ἀγαπημένου, κι' ἕνα χαμόγελο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τὸ «Πάτερ ἡμῶν» τῶν Ἑσκιμῶν

Ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῶν Ἑσκιμῶν προκάλεσε τελευταῖα ἕνα πολὺπλοκο ζήτημα. Γιατί οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τοῦ Βορᾶ ἀγνοοῦν τὸ ψαμὶ καὶ ὅταν ἐφαθάν στὸ σημεῖο τῆς καθημερινῆς προσευχῆς πού λέει: «... Καὶ δὲς ἡμῖν τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον» σταματοῦσαν γιατί δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν τί ἦταν αὐτὸ τὸ πράγμα πού ζητοῦσαν. Γι' αὐτὸ ὁ Πάπας ἀποφάσισε νὰ τροποποιήσῃ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» τῶν χριστιανῶν Ἑσκιμῶν. Καὶ ἔτσι στὸ μέλλον αὐτὴ τῆς φράσεως «... Καὶ δὲς ἡμῖν τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον» θὰ λέγεται: «Καὶ δὲς ἡμῖν τὸν ἰχθυὸν ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον».

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ βαρούλκου διασκεδάζει.

(Σκίτσος Σ. Πολενάκη)

Ζεφυλλίζοντας τίς ἐφημερίδες τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940...

Ἡ πρώτη παραρτήματα τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων πού ἀνῆγγελλον τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐναρξιν τῶν ἰταλικῶν ἐνθροιστῶν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, κυκλοφόρησαν στίς 6.30 τὸ πρωὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Παρὰ τὰ προσηνῆ θέντα προκλητικὰ καὶ κακόπινα ἀνακοινωθέντα τοῦ Ποσικτορείου Στέφανι, παρὰ τὸν τοσιπλισμὸ τῆς «Ἑλλης», κανεὶς δὲν περιμένε μὴ τόσο γοργὴ ἐξέλιξις τῶν δραματικῶν γεγονότων. Κατάπληκτοι λοιπὸν, οἱ ἀνοσοεπιτημῆνοι Ἀθηναῖοι ἀκούσαν τοὺς ἐφημεριδοπώλες νὰ

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ πολέμου

διαλαλοῦν στοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ τίς συνοικίες τὸ συνταρακτικὸ συμβάν: Ἡ Ἰταλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ζεφυλλίζοντας τώρα τὰ πρῶτα ἐκεῖνα κακοτυπωμένα καὶ πρῶχειρα παραρτήματα διακρίνω στοὺς μεγάλους καὶ ἐντυπωσιακοὺς τίτλους τῶν εἰδήσεων, τὴν ἀγωνία ἀλλὰ καὶ τὴν πίστι τοῦ ἔθνους:

«Ἑλλήνες εἰς τὰ ὅπλα!»

«Τοὺς νυνωρίζουμε καλά! Εἶνε οἱ δειλοὶ δολοφόνους τῆς Τήνου».

«Ἦοχισαν πρὸς ὀλίγης ὥρας αἱ ἐχθροπραξίαι τῆς Ἰταλίας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος».

«Τὸ ἔθνος ὑψώσων ἀντιμετωπίζῃ τὴν θρασυδειλὸν πρόκλησιν τῶν Ἰταλῶν».

Δὲν ὑπῆρχε στὰ πρῶτα αὐτὰ παραρτήματα παρὰ ἡ εἰδησις τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἰταλικοῦ τηλεγραφικοῦ καὶ τῆς ἐνάρεως τῶν ἐνθροιστῶν μισὴ ὥρα πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς προθεσμίας πού εἶχε τάξει ὁ Μουσοσολίνι. Μιλοῦσαν λοιπὸν οἱ τίτλοι, ἐμπνευστάς τὸ σθένος καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ ἔθνους.

Κατὰ τίς 9 τὸ πρωὶ κυκλοφόρησε μὴ δεύτερη σειρά παραρτημάτων. Αὐτὰ περιείχαν λεπτομερέστερες πληροφορίες γιὰ τὰ δραματικὰ μεταμοσυνκτικὰ συμβάντα καὶ τὸ πρῶτο λακωνικὸ ἀνακοινωθέν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου: «Αἱ ἰταλικά στρατιωτικὰ δυνάμεις προσβάλλουν ἀπὸ τῆς 5.30 σήμερον τὰ ἡμέτερα τιμήματα προκαλύψεως τῆς ἑλληνοαλβανικῆς μεθορίου. Αἱ ἡμέτεροι δυνάμεις ἀμύνονται τοῦ πατριῶν ἐδάσεως».

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ ἀλλεπάλληλα γεγονότα ὁλοκλήρουν τὴν πολεμικὴ ἀτυσφαίρα: Βουβαδοισμὸς τοῦ Τατοῖου, τῆς Λαοίσης, τῆς Κερκύρας καὶ τῶν Πατρῶν. Μεγάλες λαϊκὲς διαδηλώσεις. Διαγνώματα τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Κυβερνήσεως. Τοιχοκολλητὰ πού περιείχαν τὸ πρῶτο Διάταγμα τῆς Ἐπιστρατεύσεως: «Ἀρθεὺν ἰόν. Τίθεμεν εἰς ἑπιστρατεύειν τὰς μονάδας τοῦ ἐν εἰρήνῃ στρατοῦ τῆς ἐπείσεως».

Τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς κυκλοφόρησαν τετρασελίδες οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες μὲ φλογερὰ ἄσπρα μὲ εἰκόνες τῶν λαϊκῶν ἐκδηλώσεων μὲ πολλὰ καὶ λεπτομερεῖς εἰδήσεις. Ἦταν ἡ ὥρα πού τὰ πλήρη — ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι καὶ παῖδια — ὄρνανοντα ἀυθόρμητες διαδηλώσεις, διεσχίζοντες τοὺς κεντρικοὺς δρόμους μὲ σημαίες, λάβαρα, δοῦμα τῆς «Ἑλλης», ἀντίταλικὲς πινακίδες κτλ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔφαθαν στὸ ὑπογεγόν. Ἀσφαλείας οἱ πρῶτες «δηλώσεις» τῶν προσηνῶν Ἰταλῶν: «Ἀποκρούσομε τὰ βδελυντὰς τὴν ἰταλικὴν ὑπὸκρίτη καὶ τὸν ὅτι ἀποτελεῖ ἀνανδρείαν ἡ ἐπίθεσις τοῦ φασιστοῦ κατὰ τῆς ἡωκίης Ἑλλάδος. Τζούλιο Παλασέζι».

Τοῖς συναγεμῶσι σημειώθηκαν στὴν Ἀθήνα τὴν 28ην Ὀκτωβρίου. Τὰ πλήρη κυκλοφοροῦσαν ὡς ἀπὸ τὴν νύκτα σπύρσκαιοντες λόγῳ τῶν μετῶν δόσεων ταχυοῦντας πατριωτικὰ ἄσματα καὶ διδρασκόντας μὲ ἐνθουσιασμὸν συνθήματα πού ἐτόνιζαν τὴν πίστι τοῦ ἔθνους γιὰ τὴν νίκη. Τὴν ἴδια νύκτα ἐκείνοισαν μὲ τὰ τροφικὰ καὶ τὴν Κορίνθου. Ἑλληνικὰ καταδωκτικὰ ἀεροπλάνα ὥρουν πρὸς κα-

ταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν Βουβαδοιστῶν. «Βρετανικαὶ δυνάμεις παρὰ τὸ πλεῖστον τῆς Ἑλλάδος». «Ἐκπορεύονται στρατιωτικὸς νόμος». «Ὁ φωτισμὸς θὰ σβύνεται κατὰ τὰς νύκτας». Πολύσηλες ἐπίσημες ἀνακοινώσεις καθόριζαν τίς λεπτομέρειες τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Γεμάτες ἀπὸ ἑκτακτες διατάξεις καὶ ἀνακοινώσεις οἱ σελίδες τῶν ἀπογευματινῶν ἐφημερίδων τῆς 28ης Ὀκτωβρίου: «Ἡ Διοίκησις τῆς Πρωτεύουσας ἀνακοινεῖ: Ἐγόντες ὑπ' ὀφει τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2372 περὶ παθητικῆς ἀεραμύνσεως ἐντελλόμεθα: 1) Ὅπως καθ' ὅλας τὰς νύκτας ἀποκοιῦνται ἀπολύτως ὁ φωτισμὸς τῶν οἰκιῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ εἶνε οὐδὲ ἡ ἐλαστικὴ ἀκτὶς φωτὸς ἐκ τῶν ἐξω δοατῶν...» Ἄλλο: «Ἡ Ἐταιρεία Ὑδάτων ἀνακοινεῖ τὸ ἔξης: Ἐν περιπτώσει αἰφνιδίας ἐπιθέσεως κατὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς εἶνε δυνατόν τοπικὰ ζυμῆα νὰ πνευθεθοῦν εἰς σωλήνας διὰ τῶν ὁρίων διανεμει τὸ ὕδωρ. Δ' αὐτοῦ φθονιμον θὰ ἦτο οἱ κάτοικοι νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ μικρὸν πασκαταθήκη ὕδατος διὰ τὰς ἀπαραίτητους ἀνάγκας τῶν ἐν περιπτώσει Βλαδῶν...» Ἄλλο: «Κρουνθείσης γενικῆς ἐπιστρατεύσεως εἰδοποιούνται ἅπαντες οἱ κάτοικοι ὅτι αἱ διανοαὶ τῶν τροφίμων καὶ ἄσπου θὰ ἐξακολουθήσων γενόμεναι κανονικῶς καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ πανικοβληθῶσι κτλ.»

Ἰδοὺ καὶ μερικὲς χαρακτηριστικὲς περικοπὲς ἀπὸ τὰ πρῶτα τηλεγραφήματα πού ἔφθασαν ἀπὸ τὸ ἑξωτερικόν: «Οὐάσινγκτον — Οἱ ἀμερικανοὶ κύκλοι παρακολουθοῦν μετὰ ζωηρότατον ἐνδιαφέροντος καὶ συγκινήσεως τὰ ἐν Ἑλλάδι «γεγονότα» ἔχοντες τὴν γνώμην ὅτι ταῦτα θὰ ἔχουν ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀμερικῆς». «Λονδίνον — Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουσιν εἰς ἐκτάκτους ἐκδόσεις τῶν τῶν εἰδησιῶν τῆς κρούσεως τοῦ πολέμου τῆς Ἰταλίας κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἐξαιρούν τὴν πατριωτικὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ποδὸς τὴν ἐλευθερίαν...» «Κάιρον. — Τὴν 10ην πρωῒν ἔξεδθη ἀνακοίνωσις τῆς ἐνταύθα ἀγγλικῆς Πολεμικῆς, ἡ ὁποία τονίζει ὅτι εἰς τὴν περὶ πτωσιν καθ' ἣν τὰ ἰταλικά ἀεροπλάνα Βουβαδοῖσιν τὰς Ἀθήνας, θὰ ἐφαρμοσθοῦν ἀντίποινα κατὰ τῆς Ρώμης».

Καὶ ἕνα ἀδονικὴ προελεύσεως: «Ρώμη. — Ὁ Ντούτες συνδυεμένος ἀπὸ τὸν ὑπογεγόν τῶν Ἑξωτερικῶν Τσιάνο ἀνέγκρψε τὴν πρωῒν τῆς σήμερον διὰ Φλωρεντίαν, ὅπου θὰ συναντήσῃ μετὰ τοῦ Καννελλαρίου Χίτλερ. Ὁ Φύρερ μετὰ τοῦ ἡν. Ριμπεντροπ ἔφθασαν ἡδὲ εἰς τὸ ἰταλικὸν ἐδάσεως».

Ποῖα ἦταν ἡ θέσις τῶν Ἰταλῶν ὑπὸ κατὰ τίς πρῶτες ὥρες τοῦ πολέμου. Οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες τῆς 28ης Ὀκτωβρίου δὲν παρέλειψαν τὸ ἀσκητικὸν ρεπορτάζ. Διαβάσαμε λοιπὸν στίς στήλες πού ζεφυλλίζουμε ὅτι: «Τὰ μέλη τοῦ ἰταλικοῦ διπλωματικοῦ σώματος, συγκεντρωθέντα εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἰταλικῆς Προεδρίας ἐν ἀναμνή τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν μὲ τὸ προσωπικὸν τῆς ἐν Ρώμῃ ἑλληνικῆς Προεδρίας. Ἐν τῷ μεταξύ ἦρυνεν ἡ σύλληψις τῶν ἰταλῶν ὑπὸ κατὰ τῆς ἰταλικῆς Προεδρίας ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐννοσημοποιούσι ὡς κατὰσκοποι ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς Προεδρίας. Ἐναντίον αὐτῶν θὰ ἐφαρμοσθοῦν αἱ δέουσαι κυρώσεις».

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔφαθαν στὸ ὑπογεγόν. Ἀσφαλείας οἱ πρῶτες «δηλώσεις» τῶν προσηνῶν Ἰταλῶν: «Ἀποκρούσομε τὰ βδελυντὰς τὴν ἰταλικὴν ὑπὸκρίτη καὶ τὸν ὅτι ἀποτελεῖ ἀνανδρείαν ἡ ἐπίθεσις τοῦ φασιστοῦ κατὰ τῆς ἡωκίης Ἑλλάδος. Τζούλιο Παλασέζι».

Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ γιά όλο τόν κόσμο

Τό όνειρο του Μπάρεκ

Τό θαύμασιο μέγαρο τής άλλοτε Κοινω-
νίας τών Έθνών, στη Γενεύη, στεγάζει τώ-
ρα διάφορες ευρωπαϊκές υπηρεσίες του Ο.
Η.Ε. Τό «Σταυροδρόμι τών χαμένων ελπί-
δων» — όπως είχε επωνυμασθή — ξανα-
δοθηκε ένα μέρος απ' τήν παλιά ζωή του.
Στά γραφεία τών επτά όρφων του έχουν
εγκατασταθή ως τώρα 1.200 υπάλληλοι.
Δυστυχώς, είναι άσημαντα τά «θετικά απο-
τελέσματα» που έχει επιτύχει τό ευρωπαϊκό
αυτό «υποκατάστημα» του Ο.Η.Ε. στα 2
χρόνια τής λειτουργίας του.

Στίς ειρηνικές και στις πικρές άμφοβο-
λίες γιά τήν υφιστάμενητά του, τό προσω-
πικό του άπαντάει μ' αίσιοδοξία και μ'
ελπίδα γιά τή διεθνή συνεργασία. Καθένας
απ' τούς ανθρώπους αυτούς εργάζεται εν-
συνείδητα και καταστρώνει σχέδια στον
κύκλο τής άρμοδιότητάς του, περιμένοντας
νά φθάση τό εύλογόμηνος καιρός τής πραγ-
ματοποιήσεώς των.

Εκείνος που προσπαθεί κυρίως, παρ' ό-
λες τίς δυσκολίες και τίς πρώτες άποτυ-
νίες, νά δημιουργήση μιά «συνείδηση του
Ο.Η.Ε.» στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, εί-
νε ό Βέρνον Ντούηγουθ - Μπάρεκ, διευθυ-
ντής τών υπηρεσιών πληροφοριών του Ο.Η.
Ε. γιά τήν Ευρώπη.

Ο ίδιος διηύθυνε, στα χρόνια του πολέ-
μου, όλες τίς ξενογλωσσες έκπομπές του
ραδιοφωνικού σταθμού του Λονδίνου και
μιλούσε συχνά αυτόπροσώπως στο ραδιό-
φωνο.

«Ετσι και σήμερα, μαζί με τίς πολλές
άλλες δουλειές του, ασχολείται με τίς ρα-
διοφωνικές έκπομπές του Ο.Η.Ε., οι οποίες
όμως σπάνια ακούγονται απ' τούς κατοίκους
ραδιοφώνων άφ' ενός γιάτί χρησιμοποίησαν
γιά τεχνικούς λόγους κύματα διαχύτατα
κι' άφ' έτέρου γιάτί οι Ευρωπαίοι δεν παύ-
νουν πολύ στα σοβαρά ό,τι άφορά τόν
Ο.Η.Ε. ...»

Ο Μπάρεκ προτείνει νά αντικαταστα-
θή όριστικά ή λέξις «προπαγάνδα» με τή
λέξις «πληροφόρηση». Πάντως, άσχετάς τής
όνομασίας, ξέρει καλά ότι τό μέσον αυτό
άποτελεί ένα όπλο άποτελεσματικό κι' έπι-
ροδο, που συντελεί σημαντικά στην κατα-
νόηση ή στη διαίρεση μεταξύ τών λαών.

Παραπονείται γιάτί ή άνεπάσκεα τών
πιστώσεων που τό έχουν διατεθή δεν τού
επιτρέπει νά πραγματοποιήση τό όνειρό
του — τό ίδιο παλιό όνειρο του Γάλλου
πολιτικού Μπριάν: νά ιδούση δηλαδή μιά
έφημερίδα φιλειρηνική,
έπίσημη και διεθνή.

Υπάρχει όμως πραγματικά έλλειψις πι-
στώσεων σε μιά εποχή που ή αξία μιάς
μόνον άταικτικής βήρυδας θ' άρκούσε γιά νά
καλύψη όλα τά έξοδα μιάς τέτοιας έκδό-
σεως επί 10 χρόνια τό λιγώτερο; ...

Η έφημερίδα αυτή θά έκδιόταν σε όλες
τίς γλώσσες του κόσμου, θά κυκλοφορούσε
τήν ίδια ώρα σε όλες τίς χώρες και θ' ά-
γωνιζόταν υπέρ τής ειρήνης, όνι σαν ένα
άνισαρό δελτίο ή περιοδικό, αλλά σαν ένα
ζωντανό ήμερήσιο φύλλο.

Ο Μπριάν είχε συλλάβει άλλοτε αυτό τό
όνειρο κι' είχε καταστρώσει μάλιστα όλα τά
σχέδια αλλά ό θάνατός του υπαίτωσε τήν
πραγματοποίησή τους.

Τώρα ένει αναλάβει αυτή τή σταυροφο-
ρία ένας άλλος «ρούτιπιστής», ό Μπάρεκ.
Σκοπεί δέ νά υποβάλη τά σχέδιά του
πρώτα στην Έπιτροπή Τύπου και Πληρο-
φοριών και κατόπιν στην δουλεια του
Ο.Η.Ε.

Οι ένδιαφερόμενοι, άς φροντίσουν από
τώρα νά βρουν τό όνομα τής διεθνούς έφη-
μερίδας. ...

30 έκστ. αύτεκίνητα κυκλοφορούν σ'
όλο τόν κόσμο

Σύμφωνα με μιά τελευταία στατιστική,
τά αύτεκίνητα που κυκλοφορούν σ' όλο τόν
κόσμο άνέρχονται σε 30 εκατομμύρια. Απ'
αυτά τά 25 εκατομμύρια βρίσκονται στις
Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο δεύτερος θρίαμβος μιάς βασιλικής ευνουμένης

Ποίν από μερικές βδομάδες, ένα βράδυ
τά βλεμματικά των ζευγών τής «Όπερας»
των Παρισίων συγκεντρώθηκαν σε μιά ώ-
ραία γυνίκα, που είχε εμφανισθή όλολό-
γισσά ή ένα θεωρείο. Ποιά ήταν ή όμορφη
έκείνη άγνωστη, με τό βασιλικό παρά-
σημα; ...

Μιά γρήα κυρία τήν κύτταζε καλά με
τά κιάλια τής κι' είχε έπειτα στην κόρη
τής:

— Άπίστευτο!... Είνε ή περίφημη άλλο-
τε Κλεό ντε Μερόντ! Φαίνεται σαν νέα
κοπέλλα κι' όμως πρέπει νάναι συνομή-
λική μου... περισσότερο (πό 70 έτών δη-
λαδή!

Τό όνομα εκείνο διαδόθηκε σαν άστρα-
πή, από στόμα σε στόμα.

Ναι, ήταν ή Κλεό ντε Μερόντ, που άπο-
λάμβανε τό δεύτερο και τελευταίο θρίαμ-
φό τής. Είχε αφοίσει τό εργυτήριο τής,
γιά νά καταλήξη τούς παλούς φίλους
τής και νά μανέψη όσους δεν τήν ήξεραν,
με τή δροσερή ακόμη όμορφιά τής. «Ε-
νοιωθε μιά κρυφή χαρά, τώρα που διαπι-
στώνε πως έμεινε πάντα έλκυστική. Κι' ή
νούς τής πετούσε 50 χρόνια πίσω, στον
καιρό του πρώτου θριάμβου τής... όταν,
στο ίδιο εκείνο θέατρο, είχε σκαρβώσει με
τήν καλλονή τής ένα βασιλιά!

Τό 1896, ή Κλεό ντε Μερόντ ήταν μιά
άσημη ακόμη χορεύτρια του μπλέττου
τής «Όπερας», με τέλεια χαρακτηριστικά
κι' ευχύγιστη ολιουέτα. Βρισκόταν στα
πρώτα βήματα του θεατρικού σταδίου τής.
Μιά νύκτα μετά τόν πρώτο τής χορό, τήν
ειδοποίησαν ότι ζήτησε νά τήν ιδή, στο
φουανιό του θεάτρου, ό βασιλεύς Λεοπόλ-
δος του Βελγίου (ό παππούς του σημερι-
νού Λεοπόλδου). Είχε βελήσει νά τή ννω-
ρίση, έπειδή είχε τό ίδιο επί-ετο με μιά
απ' τίς άριστοκρατικώτερες βελγικές οι-
κονένειες.

Τρέμοντας από συγκίνηση, ή Κλεό πα-
ρουσίασθηκε στον έστεμμένο ξένο, δίχως
νά φαντάζεται ότι άρχίζει απ' τή στιγμή
έκείνη ή μεγάλη περιπέτεια τής ζωής
τής... Ο Λεοπόλδος μανεύθηκε απ' τήν
πικάντικη όμορφιά τής. Κι' αυτός όμως ή-
ταν πολύ συμπαικτικός κι' έλκυστικός άν-
τρας. Καί με τή ευγένειά του, σκαλίσσε
άμέσως τήν καρδιά τής Κλεό.

Κατά τήν έθιμοτυπία, θάρπριε ό Λεο-
πόλδος νά μιλήσει πρώτα με τίς πρωταγω-
νίστριες και τούς διευθυντάς του θεάτρου.
Αυτός όμως άδιαφορούσε γιά τούς τύπους.
Άγνόσε όλους τούς άλλους που περι-
μεναν μιά λέξη του, κι' άρχισε νά κου-
βεντιάξη με οικειότητα με τήν Κλεό. «Ε-
κείνη είχε ξαναβρή όλο τής τό θάρρος
και τή φυσική φαιδρότητα τής, όλυζούσε
γιά χίλια - δυό πράγματα κι' ό Λεοπόλδος
τήν άκούγε μανένειες. Τήν είχε έρωτευ-
θή κι' όλος...»

Τό διάλειμμα τής παραστάσεως διάρκε-
σε έτοι... τρία τέταρτα τής ώρας, γιάτί
δεν έπετρέπετο ν' άρχισή ή δεύτερα προ-
...

ζις πριν γυρίση στη θέσι του ό Λεοπόλ-
δος!

Αυτός ήταν ό πρόλογος του έρωτικού
ρομάντσου του Λεοπόλδου και τής Κλεό.
Πολύ γρήγορα, έμαθε όλόκληρος ό κόσμος
τό βασιλικό ειδύλλιο. Συζητούσαν γι' αυτό
στη βελγική Βουλή, τό σχολίαζαν στα α-
ριστοκρατικά σαλόνια.

Οι καλλίτεροι ντέτεκτιβ είχαν αναλάβει
νά παρακολουθούν και ν' άναφέρουν τίς
κινήσεις του Λεοπόλδου. Κι' όμως εκεί-
νος, όταν τούς άντελαμβάνετο, κατάρω-
νε νά τούς ξεφύγη. Κάποτε χώθηκε στο
υπόγειο ενός σπιτιού, γιά νά χάσουν τή
ίχνη του, και δέχθηκε ένα γερό λούσιμο
από βρισιές έκ μέρους μιάς οζύθυμης έ-
νοίκου!... Λίγα λεπτά αργότερα, είχε συ-
ναντηθή με τήν Κλεό και τής διηγήτο τήν
περιπέτεια του, γελώντας με τήν καρδιά
του.

Ήταν τόσο έρωτευμένος με τήν Κλεό,
ώστε τήν ρώτησε μιά μέρα αν θά ήθελε
νά γίνη «κυρία Λεοπόλδου». Εύτυχώς, α-
υτή είχε άρκετή φρόνησι, ώστε νά τόν ά-
ποτρέψη από μιά τέτοια άσυγκώρητη
τρέλλα.

Όστόσο οι έφημερίδες και τό κουτσο-
μπολιό τή χτυπούσαν άλύπητα. Είχαν με-
ταβάλει σε σκάνδαλο τό έρωτικό ρομάν-
τος τής με τό Λεοπόλδο.

Όταν κάποτε, σε μιά δεξίωση, τήν ύπο-
δέχθηκαν παγωμένα και περιφρονητικά,
πειράχτηκε τόσο πολύ, ώστε άποφάσισε νά
φύγη, νά ταξιδέψη, δραπετόντας τό ει-
δύλλιο τής.

Χόρεψε ό, όλες τίς ευρωπαϊκές μεγα-
λουπόλεις και στη Νέα Ύορκ. Γύρισε
κατόπιν από Παρίσι κι' έμεινε χορεύτρια
τής «Όπερας Κωμική» ως τό 1912. Έπειτα
έκαψε καινούργια τουργέ στην Αμερική
και στην Αγγλία.

Στόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, χόρευε
συνα γιά νά διασκεδάση τούς πληγωμέ-
νους στρατιώτες. Κατόπιν οι εμφανίσεις
τής άραιώσαν, ως ότου, τό 1938 χάθηκε
όριστικά απ' τή σκηνή.

Είχε πιά ξεχαστή. Κανείς δεν τή σκε-
πτόταν, κανείς δεν ήξερε αν βρισκόταν
στη ζωή.

Γι' αυτό, όταν ξαναεμφανίσθηκε τελευ-
τωίως στην «Όπερα» έμειναν σαοτισμέ-
νοι όσοι τήν είδαν. Δεν φαίνονταν μεγα-
λειτεία από 40 έτών, κι' όμως έχει περά-
σει τά 70!

Η Κλεό ντε Μερόντ ζή τώρα στο μικρό
γαλλικό χωριό Σαιν - Γκυλιέ, 230 χιλίο-
μετρα μακριά απ' τό Παρίσι. Όλη ή κοι-
νωνική ζωή τής περιορίζεται στη συντρο-
φία του έφημεριού, του δημάρχου, του
συμβολαιογράφου του δασκάλου και τών
ιδιοκτητών μερικών γειτονικών πυργών.
Φορεί κάποτε ένα μακρύ άσπρο φόρεμα,
ένα μενλό φάβιο κοπέλλο κι' άσπρα πα-
πούτσια με ψηλό τακούνι, τής μόδας του
1900. Οι χωρικοί τή χαιρετούν με μιά ύπο-
κλιση, στο πρόσωπό τής, και τής λένε με
σεβασμό:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς Κλεό!
Όταν ό καιρός είναι άσχημος, μένει:
κλεισμένη στο μικρό σπιτάκι τής και γρά-
φει τήν ιστορία τής ζωής τής.

Ποιά είναι τό μυστικό τής νεύματος και
τής φρεσκάδας τής; Δεν πιστεύει στο μα-
σαζ ή στο μακιγιάζ. Γιά τό πρώτο λέει ότι
«κακουετ:χειρίζεται τό δέρμα και τούς
μύς του προσώπου» και γιά τό δεύτερο ότι
εμπνέει τό δέρμα ν' άναντευσή έλευ-
θερα. Χρησιμοποιεί μιά λοσιόν γιά τό πρό-
σωπο, δική τής έφευρέσεως. Δεν πίνει,
δεν καπνίζει, ζή στο ύπαιθρο, άποφεύγει
όμως τό δυνατό ήλιο και τόν άνεμο.

Άγοπάει έκάνη τό χορό. Δίνει μαθήμα-
τα κι' διοργανώνει υπαίετα άν χωριό.

Όταν τή ρώτηση κανείς αν νοσταλγή
τίς εύτυχισμένες ημέρες που ήταν ή άγα-
πημένη του Λεοπόλδου άπαντά χαμονε-
λώντας:

— Μά φυσικά! Ήταν γοητευτικός ό Λεο-
πόλδος... Όστόσο δεν πρέπει κανείς νά
θυμιάται! Πρέπει νά ζούμε στο παρόν, κι'
όχι στο παρελθόν!

Κι' όμως λέγεται ακόμη «δεσποινίς»,
γιάτί δεν παντρεύτηκε ποτέ, ίσως γιάτί θέ-
λησε νά μείνη πιστή στο παρελθόν...
στην πρώτη τής άγάπη...
•••

Ρεύχ από χαρά

Στήν Ίαπωνία χρησιμοποιούνται σε με-
γάλη κλίμακα τά ένδύματα άπό ένα ειδικό
γαστί που είναι έξαιρετικά μαλακό και
δεν τσαλακώνεται εύκολα. Ένα όλόκληρο
κουστούμι άπό γαστί στοιχίζει ένάμισο
περίπου δολλάριο. Αλλά κρατάει μόνο
μιά βδομάδα.

Η έκδίκη της Μαρίας Τυδώρ

Οι δυό κόρες από τόν πρώτο γάμο του
Φραγκίσκου του Ιου οι ποιγκήπισσες Μα-
γδαληνή και Μαργαρίτα, είχαν βγή εκεί-
νο τό πρώι από τήν έκκλησία του Αγίου
Ίακώβου και βαδίζαν άσφα προς τό μέ-
ρος του πύργου τής Μπερλαντιέρ όπου έ-
μενε ή μητριά τών, ή βασίλισσα Έλεο-
νόρα.

Ξαφνικά, ακούστηκε ό θόρυβος μιάς έφ-
ιππης συνοδείας που κάπαζε προς τήν
ίδια κατεύθυνση.

Οι δυό ποιγκήπισσες παραμέρισαν στην
άκρη του δρομου και τά βλεμματά τους ύ-
ψώθηκαν δειλά προς τό μέρος τών ιππέων.

Στή μέση τής συνοδείας ήταν ό πατέ-
ρας τους ό βασιλιάς Φραγκίσκος ό Ιος.
Και πλάι του κάπαζε ένας ξανθός νέος,
που τό παρουσιαστικό του έδειχνε πως θά-
ποπε νά είναι ξένος.

Πεονώντας μπροστά από τή Μαγδαλη-
νή ό ξανθός καθάλασσε είχε γυρίσει τό
κεφάλι προς τό μέρος τής κι' είχε βυθισή
τό βλέμμα του μέσα στο δικό τής.

Η συνοδεία έξασανίσθηκε σε λίγο στο
βάθος του δρόμου.

— Όλοι σε κυττάζουν, Μαγδαληνή, εί-
πεν ή Μαργαρίτα στην αδελφή τής Μόνο
έμένα δεν με προσέχει κανείς...
— Είσαι τόσο μικρή ακόμη, τής άπάν-
τησε ή αδελφή τής.

Η Μαγδαληνή ήταν τότε μόλις δεκάξη
χρόνων και ή Μαργαρίτα ήταν μικροτερή
της κατά δύο χρόνια.

— Κι' αν είμαι μικρή, είπε. Μήπως εί-
μαι λιγώτερο όμορφη από σένα;

Και σε λίγο, πρόσθεσε με κακεντρέ-
νεια:

— Ξέρεις ποιός είναι ό ώραίος ιππότης
σου;... Όχι... Είσαι τόσο άκατάδε-
κτη, που δεν τολμάει κανείς νά σου μιλή-
σει... Έμένα όμως οι αώλικοι είναι φίλοι
μου και τά μαθαίνω όλα... Λοιπόν ό ώ-
ραίος ιππότης σου είναι ό βασιλιάς τής
Σκωτίας Ίακώβος ό 5ος, που ήρθε μαζί
με 16000 στρατιώτες και πολλά καάβια
γιά νά βοηθήση τόν πατέρα μας έναντι
του αυτοκράτορα Καρόλου Κουίντου.

Αλλά γιάτί έγινες κατακίτρινη Μαγδαλη-
νή;... Χά! νά! νά! Τόν έρωτεύθηκες ά-
μέσως λοιπόν;... Τί κρίμα! Είμαι βέ-
βαιη πως αν ό Ίακώβος ό 5ος σε είχε ιδή
πρωτίτερα, δεν θ' άσραδωνιαζόταν ποτέ ή
Μαρία Τυδώρ, τήν κόρη του βασιλιά τής
Αγγλίας Έρρίκου του 8ου!...

— Είναι άσραδωνιασμένος λοιπόν ό βα-
σιλιάς τής Σκωτίας;

— Αλλοίμονο νάί αδελφούλα μου, ά-
πάντως ή Μαργαρίτα με προσπιητό ύ-
φος συμπεριφοράς. Κι' ή φηη λέει πως ή
ποιγκήπισσα είναι πολύ όμορφη και πως ό
Ίακώβος ό 5ος είναι ξετρελλασμένος μαζί
τής.

Τό ίδιο βράδυ στο νοσο που δόθηκε στην
πύργο τής Μπερλαντιέρ, ό Ίακώβος τής
Σκωτίας άνανώνισε άνόμερα στις βασι-
λικές ποιγκήπισσες τή μικρή νέα που είχε

μεβαινε νά παραπέση ή έπιστολή δεν εί-
χαν νά φοβηθούν τίποτε.

Ο Ίακώβος πήγε τότε κοντά σ' ένα
κροσπένιο κι' άψισε τήν έπιστολή νά θεο-
μανθή στη φωτιά τών κεριών.

Σε λίγο είδεν έκπληκτος μιά νεοοκε-
φαλή νά στυπατίζεται πάνω στο νάσι.

— Άσχημη προειδοποίησι! ψιφί...
Η Μαρία δεν συγχωρεί!... Αλλά τίς
δεν μπορεί νά με κάμη νά υπατάσω τούς
γάμους μου με τήν άγαπημένη μου Μα-
γδαληνή...

Πραγματικά οι γάμοι έγιναν τήν άλλη
μέρα. Αλλά ό Ίακώβος δεν δέχθηκε τήν
πρόσκληση του πεθερού του νά περάση
στη Γαλλία τό μήνα του μέλιτος Βιαζόταν
νά ξαναγυρίση στην πατρίδα του όπου
ασπάζονταν ότι θά ήταν περισσότερο προ-
σφυλαγμένος από τήν έκδίκη τής Μαρίας
Τυδώρ. Κι' έφυγε άμέσως γιά τή Σκωτία
παίονοντας μαζί του και τή μικρή βασί-
λισσα.

Αλλοίμονο! Η εύτυχία τους κράτησε
μύνη μερικές βδομάδες.

Ένα βράδυ καθώς ό Ίακώβος πλημμυ-
ρισμένος από άγάπη έσφιγγε τή Μαγδα-
ληνή στην άγκαλιά του τήν είδε, ξαφνικά,
νά νάνη τό νοήμα τής και νά νέονη τό κε-
φάλι τής στον ώμο του.

Τήν έπληξε άμέσως στο κρεβάτι τής
και φόνωσε τούς γιαιόρους του.

Αλλ' ήταν πιά άσφα...

Ο Ίακώβος πήγαινε νά τρελλαθή Τήν
έσφιγγε στην άγκαλιά του τής φιλούσε τά
γέλια, τής ψιθούζε τρυφερά λόγια:

— Λοιπόν μου Μαγδαληνή, δεν έχεις
τίποτε θά νίνης καλά.

— Όχι, άγαπημένε μου... Θα πεθά-
νω!... Ο θάνατός στέκει πάνω άπ' τό
κεφάλι μου... τόν βλέπω... Θα πεθάνω
καλέ μου Ίακώβε.

Πραγματικά ή άτυχη μικρούλα ξεψύχησε
στην άγκαλιά του άγαπημένου τής.

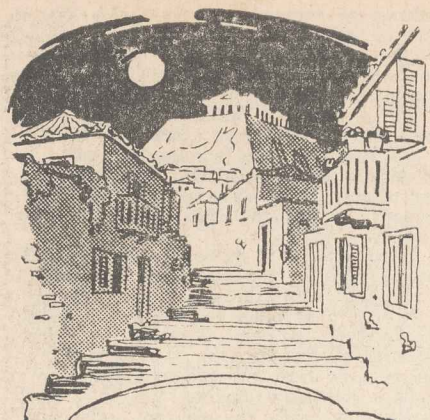
Οι γιαιόροι δεν δυσκολεύθηκαν, ν' ανακα-
λυσουν τήν άσθενική μέσα στο φλυτζάνι
του τσαγιού που είχαν σερόβρει στη Μα-
γδαληνή λίγη ώρα πρωτίτερα οι ύπνρετοι
τών άνακτόρων.

Ο Ίακώβος θυμήθηκε τότε τήν έπιστο-
λή με τή νεοοκεφαλή που είχε λάβει τήν
προηγούμενη τών γάμων του στον πύργο
του Κλινιακού.

Η Μαρία Τυδώρ είχε έκδικηθή.

Είδε τη Μαγδαληνή νά χάνη τό κορμί τής...

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

Πῶς πρωτοβγήκαν οἱ «μαλλιαροί»

Καλὰ—καθούμενα, οἱ πρώτοι δημοτικιστές τῆς Παλαιᾶς Ἀθῆνας ὀνομάστηκαν μὲν σὰν ἐκκοιτισσέστες ὥρες... μαλλιαροί!

Τὸ πῶς ἐγίνε αὐτό, εἶναι μιὰ ὥρα καὶ εὐθυμῆ ιστοριοῦλα πού πρέπει νὰ τὴν μάθουν οἱ νεώτεροι καὶ πού σχετίζεται μὲ τὴν παλαιὰ Ἀθηναϊκὴ ζωὴ καὶ μὲ τὰ ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια τῆς. Οἱ δημοτικιστές, τότε τῆς πρωτεύουσας ἐμετροῦντο στὰ δά-υτλα καὶ ἀσχηγὰς τῶν ἀδυσωπῆτων ἐγδῶν τούς ἦταν, τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὁ παλιὸς ἀδιάλλακτος καθαρειουσιάνος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Γεωργίος Μιστριώτης.

Οἱ εὐθυμογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχαν δοθῇ θέμα πού τοὺς ἀπασχολοῦσε σχεδόν, κάθε—μέρα. Τὸ κοινὸν διασκέδαζε μὲ τὴν μάχη πού ἀνοίγει μετα-ἐξ καθαρειουσιάνων καὶ δημοτικιστῶν ὅταν, ἔξω ἀπὸ οἱ τελευταῖοι ἀποφάσισαν νὰ κάμουν μιὰ τολμηρὴ, ἀλλ' εἰρηνικὴ καὶ εὐγενεὶὰ προσπᾶθεια, μὲ ἀσχηγὰ τὸν περὶ φημο λογογράφου καὶ ποιητὴ Κώστα Χατζόπουλο.

Οἱ τολμηροὶ «καινοτόμοι» ἦσαν τότε, ὁ Παλαμάς, ὁ Μαβίλης, ὁ Θεοτόκης ὁ Καμπύσης, ὁ Ψυχάρης, ὁ Ἐφταλιώτης, ὁ Πορφύρας, ὁ Μαλακάσης, ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης ὁ Πασαγιάννης, ὁ Μάρκος Τσιριμώκης καὶ ὁ Παῦλος Νιρβάνας (Πέτρος Ἀποστολίδης) ὅλοι μακαρίτες σήμερα, ἀλλ' ὀνόματα πού ἀφῆκαν ἐποχὴ στὰ ἐλληνικὰ γράμματα, μὲ τὴ θετικὴ ἐργασία τοὺς καὶ μὲ τὴν πραγματικὴ τοὺς ἀξία.

Ἡ μεγάλη τους προσπᾶθεια, τότε, ἦταν νὰ ἐκδοθῇ ἀπὸ τὸν Χατζόπουλο ἓνα περιοδικὸ μὲ τὸν τίτλο «Τέχνη» πού νὰ μὴν εὐοισιέ μὲ κανένα ἀπ' ὅσα εἶχαν βγῆ ὡς τότε — γραμμένο σὲ γνήσια δημοτικὴ, ἐκατὸ τὰ ἑκατό, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Πρῶτο καὶ κορυφαῖο τὸλμημα πού ἔκανε ζωηρὴ αἰσθησὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ «λαϊμοδέτης» τοῦ περιοδικοῦ πού ἐγράφε τὴν ἀσυνήθιστη φορὰ «βγαίνει κάθε μῆνα», ἀντὶ τῆς συνηθισμένης ὡς τότε, ἐκδίδεται κ.λ.π..

Ὁλόκληρη ἐκστρατεία τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ἀκόμη καὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου κινήθηκε ἐχθρικά κατὰ τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ περιοδικοῦ. Μερικοὶ μάλιστα ὑβριστοὶ τοῦ αὐτοῦ «Τέχνης», τὸ ὀνόμαζαν: —Μαστοροσύνη!

Καὶ τοῦ κόλλησαν, υἱάλιστα, τὴν λέξι, ἂν παρατσούκλι, ὥστε πολλοὶ πού τὴν ἀ-

κούγαν—χωρὶς νὰ τὸ διαβάσουν—ἐνόμιζαν ὅτι αὐτὸς ἦταν καὶ ὁ τίτλος τοῦ περιοδικοῦ.

Στὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του καὶ ὁ Παῦλος Νιρβάνας—παλιὸς γιστρὸς τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ—μ' ἓνα νεανικὸ τοῦ ποίημα μὲ τὸ ὅποιο καθὼς ἔλεγε ἤθελε νὰ ἐμφανίσῃ ἓναν ποιητὴ σ' ἓνα περιβάλλον φωτεινὰ καὶ ἐρημικῶς, νὰ ζωντανεύῃ, μπροστὰ του, μὲ τὴν ἐμπνευσί του τὸ ἀνοιξιότικο ὄνειρο. Καὶ τὸ ποίημα ἐκείνο πού ἀρεσε τόσο στὸν Χατζόπουλο ὥστε νὰ τὸ βάλῃ διακριτικὰ στὴν πρώτη σελίδα, κατέληγε:

«... Ἀπὸ τὸν τοῖχο στᾶζει, στᾶζει δροσιὰ φαρμάκι ἀπὸ τὸν τοῖχο στᾶζει. Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὴν στέγη μιὰ κουκουβάγια κράζει καὶ κάτω ἀπ' τὴν στέγη ἀργοῦντοῦν δυὸ μάτια — ἓνα τρίζονι τρίζει — κ' ἐμπρὸς στὰ δυὸ τὰ μάτια μιὰν ἀνοίξι ἀπὸ ρόδα ζανοίγεται κι' ἀνθίζει μιὰν ἀνοίξι ἀπὸ ρόδο!».

Ἡ πρώτη μπόρα πού ἔφαγε, τότε, ὁ Νιρβάνας γιὰ τὸ ποίημα αὐτὸ ἦταν καθὼς ἔλεγε, ἀπ' τοὺς συναδέλφους τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ, Κάποιος μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἀγανακτισμένους τοῦ εἶπε:

—Καλὲ τ' ἦταν αὐτὸ πούνασες; Τέτοια ποίηματα μπορῶ νὰ σοῦ σκαρώσω κ' ἐγώ, δέκα στὸ λεφτό.

Καὶ τοῦ πρόσθεσε, εἰρωνικὰ τὴν παρωδία:

—Ἐνα τρίζονι τρίζει, μιὰ γάτα νιαουρίζει κι' ὅλο ἐρημπιζίζει—κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι!

Ἄλλ' ἡ εὐθυμότερη σελίδα τῆς ἱστορίας τῶν πρώτων δημοτικιστῶν ἦταν ἡ ὀνομασία τῶν: μαλλιαροί. Πρῶτα—πρῶτα τοὺς ὠνόμασε ἐτσι, σ' ἓνα χρονογράφημά του ὁ Κουδουλᾶκης, ἔχοντας ὑπ' οὐμὶ τὸν μακαρίτη Κώστα Πασαγιάννη πού εἶνε μακρὰ μαλλιά.

Τὸ παρατσούκλι ἄρεσε σὲ στενὸ κύκλο κι' ἀπ' αὐτό, βγήκαν καὶ οἱ λέξεις: μαλλιαρισμός καὶ μαλλιαρὸς ὡς ὕλη πού ἀκουγόντουσαν στὴν παλαιὰ Ἀθῆνα, ἀκόμη καὶ στὶς ἀγορεύσεις τῆς Βουλῆς. Πολλὸς κόσμος τότε, στὸ ἀκουσμά τῆς λέξεως μαλλιαρὸς, περίμενε νὰ ἰδῇ κανένα ἀνθρωπομόρφο γέρας. Μερικοὶ δὲ ζήτησαν, μὲ κάθε τρόπο νὰ ἰδοῦν τὰ ἀξιοπεριεργὰ αὐτὰ τέρατα:

—Μωρὲ, δὲ μοῦ δείχνετε κι' ἐμένα κανένα μαλλιαρό;

Στὸ πείσμα, λοιπόν, τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῶν δημοτικιστῶν, ὁ μακαρίτης Κώστας Χατζόπουλος μὲ τελευταία Κυριακὴ Ἀποκοχῆς ἐπρότεινε παρέλασι μὲ ἄμαξι:

—Ἐλᾶτε, εἰπε, νὰ πάρομε ἓνα ἀμάξι καὶ νὰ περάσουμε τὴν ὁδὸν Σταδίου!

Ὁ Νιρβάνας ἐδίστασε. Καὶ μὲ τὸ νασιωμένο θυμοσοφικὸ ὕφος του εἶπε:

—Βρὲ ἄφροδὲ Κώστα, θὰ μὰς περάσουν γιὰ μασκαράδες!

—Δὲν πειράζει. Θὰ πάμε!—ἀπάντησε μὲ θάρρος καὶ πείσμα ὁ Χατζόπουλος.

Καὶ ἡ παρέλασις ἀρχισε, στὴν ἀογῆ, ἀθρόωδα. Ἐξάφνα, ἀπὸ ἓνα μπαλκόνι τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

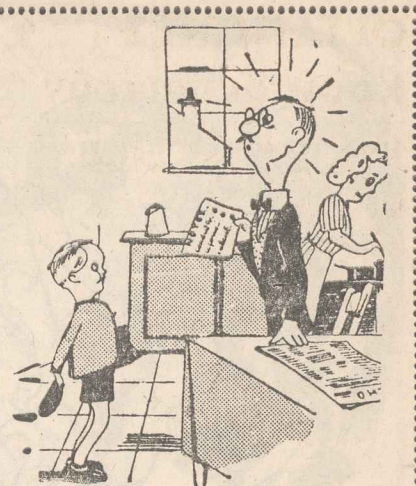
—Οἱ μαλλιαροὶ παιδιὰ! Οἱ μαλλιαροὶ!

Ἀμέτοπες φωνές, τότε ἐκυρίαρχησαν σ' ὅλα τὰ σημεῖα:

—Αἶ, αἶ, οἱ μαλλιαροὶ!

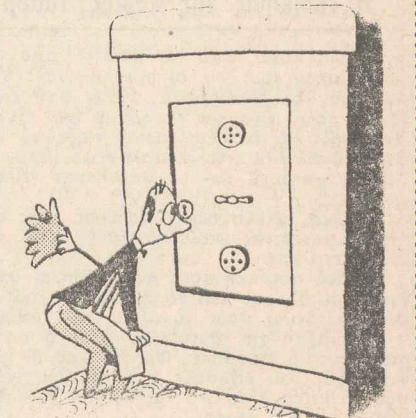
Ὡς ὅπου διώκε, νὰ καταλάβῃ ὁ κόσμος ποιοὶ ἦσαν οἱ μαλλιαροί—διότι, ὅλοι ζήτησαν νὰ ἰδοῦν τίποτε περιεργὰ μούστροι γυναικῶν ἀνθρώπων—τὸ ἀμάξι ἐστοίχε μὲ καλπασμὸ σὲ μιὰ πάροδο καὶ γάθηκε. Ἀλλὰ τὸ παρατσούκλι ἐμεινεν, ἐκτοτε, μόνιμο στὴν ἡμερησία διάταξι, σὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Δ. ΓΑ.—

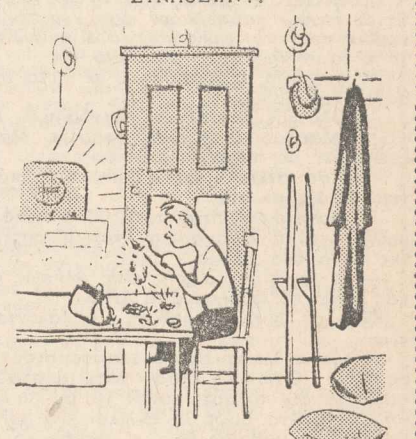

—Τρία μηδενικά σ' ἓνα μῆνα! Καὶ νελάς;

—Γελάω, μπαμπά γιατί εἶνε ὁ παλαιός σου ἔλεγχος ὅταν πῶουν μαθητής...

ΣΥΝΗΘΕΙΑ...

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ!

Ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο: ...Ἡ Ἀστυνομία ἀναζητεῖ μυστηριώδες ἀτόμο, υψηλὸ, μὲ γενειάδα καὶ δεκανίκια!

—Ποῦ!... Ἀς πάν νὰ τὸ βρῇ!

Κατὰ γράμμα...

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ Κροῖσοι πεινοῦν

Διχόσεις οἰκονόμειες δισεκατομμυριούχων στὴν ψάξα

Ἄφ' ὅτου ἡ ἐξουσία τοῦ αὐτοκράτορος Χιρόκίτο, τοῦ «Γιού τοῦ Οὐρανοῦ», πέρασε κατ' οὐσίαν στο στρατηγὸν Μὰκ Ἀρθουρ, οἱ Ἰαπωνέζοι δισεκατομμυριοῦχοι ἐκπνευστοῦσαν! Τὰ πλοῦτη τους δὲν ὑπάρχουν πιά. Κι' ἐπὶ πλέον γιὰ 10 χρόνια, οἱ νόμοι τοὺς ἀπαγορεύουν νὰ καταλάβουν θέσι μεγαλύτερη ἀπὸ ἐνὸς ἀπλοῦ υπαλλήλου.

Ὁ Μὰκ Ἀρθουρ εἶχε τὴν ἐξουσία ν' ἀναθέσει στοὺς ἰδίους τοὺς Ἰαπωνέζους τὰ σχέδια καὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς τῆς ἐκκαθαρίσεως. Ἐτσι, οἱ Ἀμερικανοὶ παρουσιάζονται ὡς ἀνεύθυνοι καὶ διατηροῦν τὴν φιλία τῶν τῶς Κροισῶν τῆς Ἰαπωνίας—γιὰ τὴν μακρινὴν ἡμέρα πού θ' ἀλλάξῃ ἰσὺς ἡ νομοθεσία καὶ θὰ ζαναπαρῶν τὴν θέσιν τους. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, οἱ μεταπολεμικὲς Κυβερνήσεις τῆς Ἰαπωνίας εἶχαν ὅλες τάσεις ἀριστερὰς καὶ ἐπιβεβαιώθηκαν τῆς εὐκαρίας γιὰ νὰ ἐκκαθαριστοῦν τὰ «κεφαλαιοκρατικά τράστα».

Δὲν ἦταν ἀλλωστὲ δυσκόλο αὐτὸ τὸ ἔργον, γιατί οἱ «200 οἰκονόμειες» τῶν βασιλέων πού πλοῦτον τῆς Ἰαπωνίας ἀποτελοῦσαν πάντα μιὰ γυνωστὴ καὶ ἐξωριστὴ ὀλιγαρχία τὴν λεγόμενη «Ζαϊμπάτσου». Τὰ μέλη τοὺς ἐγράφαν στὰ μηλιέτα τους τὴν ἰδιότητά τους αὐτήν.

Στὴν πραγματικότητά οἱ «200 οἰκονόμειες» ἦσαν μόνον 156. Ἐπιβεβαιώθηκε βρισκόντουσαν οἱ Μισοῦι, Σουμιτόμο, Γιασούντα καὶ Μισοῦι.

Ἡ ὀλιγαρχία αὐτὴ εἶχε ἰδρύσει ἓνα πολὺπλοκο συμπλέγμα ἀπὸ ἐταιρείες καὶ τράστα, πού περιελάμβαναν ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρώπινης δραστῆς. Τὸ τράστο Μισοῦι π.χ. διηύθυνε περισσότερες ἀπὸ 400 ἐταιρείες καὶ χρησιμοποιοῦσε πολλὰ ἐκατομμύρια ἐργάτες, πού δούλευαν ὑπὸ συνθήκες ἀπάνθρωπες. Τὸ «καταπλεθὺν κεφαλαίων» τοῦ ἦταν 400 ἐκατομμύρια «γιέν», δὲν ἀποτελοῦσε ὅμως παρά ἓνα μικρὸ μέρος τῶν ἐτήσιων κερδῶν αὐτῆς τῆς οἰκονομίας. Ἀπ' τὰ ὀρυκτὰ τους, τὰ θαλάσσιες μεταφορές, τὰ ναυπηγεῖα, τὸ χημικὸ ἐργαστήρια, τὰ ασφαλιστικὰ ἐταιρεία καὶ τὰ τράπεζές τους, οἱ Μισοῦι

Ποῖος εἶμαι;

Σὰς δίνωμε περὶκάτω μιὰ εὐκαιρία νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτῆρα σας. Ἀς ποῦμε λοιπόν ὅτι βρισκεσθε στὴν πόρτα σας ἓνα σκυλάκι χαμένο. Τί θὰ κάνετε μόλις ἐὰ τὸ ἀντικρύξατε;

- 1) Θὰ τὸ περιυπαλέξετε μὲ γρυφερότητα δίνοντάς του ἓνα καϊδεύτικο ὄνομα;
 - 1) Θὰ σκεφθῆτε νὰ κάνετε μιὰ δημοσίευσιν ὅτις ἐφημερίδες μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ κύριοι τοῦ ἱ-σῶς σας ἀμείψουν;
 - 3) Θὰ τηλεφωνήσετε στὴν Ἐταιρεία Προστασίας τῶν Ζώων;
 - 4) Θὰ σκεφθῆτε: «νὰ ἓνα καλὸ δῶρο γιὰ τὴν θείαν»;
 - 5) Θὰ τὸ διώξετε σκληρὰ καὶ ἀκαρδῶς;
 - 6) Θὰ τὸ σπρώξετε μὲ τὸ καλὸ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόρτα σας καὶ νὰ πάῃ πρὸς πέρα;
 - 7) Θὰ τὸ παρῆτε στὸ σπιτί σας μὲ τὴν σκέψιν ὅτι θὰ διασκεδάσετε μαζί του;
- Λοιπόν, ἂν κάνετε τὸ πρῶτο θὰ πῇ ὅτι εἶσθε γενναῖοφρων καὶ λίγο ρωμαντικὸς.
ἂν κάνετε τὸ 2ον εἶσθε πολὺ συμπεριοντολόγος.
ἂν κάνετε τὸ 3ον, εἶσθε θετικὸς καὶ λογικὸς.
ἂν κάνετε τὸ 4ον εἶσθε πρακτικὸς καὶ πονηρὸς.
ἂν κάνετε τὸ 5ον εἶσθε πολὺ κακὸς.
ἂν κάνετε τὸ 6ον εἶσθε ἀναγνώστης.
ἂν κάνετε τέλος τὸ 7ον εἶσθε πονητικὸς ἀλλὰ καὶ ἐνιωστής.

εἶχαν καθαρὰ κέρδη 50-60 ἐκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο!

Οἱ Σουμιτόμο εἶχαν συγκεντρώσει τὰς ἐπιχειρήσεις τους γύρω ἀπ' τὴν Ὄζακα, τὴν ἐμπορικὴ πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας. Τὰ κεφαλαία τους — 400 ἐκατομμύρια «γιέν» — εἶχαν διατεθῇ σὲ 162 ἐταιρείες, πού ἡ δράσι τους ἐκτείνονταν στὴ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία, στὴ Βόρειο καὶ Νότιο Ἀμερική καὶ στὴν Εὐρώπη ἀκόμη.

Τὸ τράστο Μισοῦιμπίσι διευθυνόταν ἀπ' τὰς 11 οἰκονόμειες Ἰδασάκι καὶ ἀσχολεῖτο κυρίως μὲ τὰ ναυπηγεῖα καὶ τὰ ἀκίνητα κτήματα. Εἶχε δὲ τοῦ ὅλο σχεδὸν τὸ κέντρον τοῦ Τόκιο ὅπου τὰ οἰκοπέδα ἀΐζαν προπολεμικὰ 2 ἐκατομμύρια δραχμὲς τὸ μέτρο! Ἐπίσης τοῦ ἀνήκαν οἱ μεγαλύτερες ἐφημερίδες.

Ὁ μόνος «νεοπληγὸς» αὐτῆς τῆς ὀλιγαρχίας ἦταν ὁ Γκιζούκα Ἀνιουκάβα, πού εἶχε πλοῦτισι σὲ 15 χρόνια. Ὅταν οἱ Ἰαπωνέζοι κατέλαβαν τὴ Μαντζουρία, ὁ Ἀνιουκάβα ἐκτῶσθε νὰ τοῦ παρεκχωρηθῇ ἡ ἐκμεταλλεὺσις πλοσιῶν κοιτασμάτων ὀρυκτῶν καὶ ἔγινε ὁ μόνος ἰδιοκτῆς ὅλων τῶν πολεμικῶν ἐργοστασίων αὐτῆς τῆς χώρας. Στὸ τέλος τοῦ πολέμου εἶχε μεγαλύτερη περιουσία ἀπ' τοὺς Μισοῦι καὶ τοὺς Μισοῦιμπίσι μαζί. Σήμερα ὅμως εἶνε κρατούμενος σ' ἓνα στρατοπέδον ἐγκληματιῶν πολεμίου, ὅπως καὶ ὁ βρωῶνος Σκουκί-Νακαζίμα, ἰδιοκτῆς τοῦ μεγαλύτερου Ἰαπωνικοῦ ἐργοστασίου δεσπονήτων.

Υπολογίζεται ὅτι, ἀπ' τὰ 80 δισεκατομμύρια «γιέν» πού ἀντιπροσώπευαν πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο οἱ Ἰαπωνικὲς βιομηχανίες, τὰ 50 ἀνῆκαν στὴ «Ζαϊμπάτσου» καὶ εἰδικὰ σὲ 11 τράστα. Στὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἡ «Ζαϊμπάτσου» εἶχε κεφάλαια μεγαλύτερα ἀπὸ 500 δισεκατομμύρια «γιέν».

Τὸ πρῶτο λοιπὸν μέτρον τῆς ἐκκαθαρίσεως ἦταν ἡ δέσμευσις ὅλων αὐτῶν τῶν κεφαλαίων. Ἐπειτα οἱ δισεκατομμυριοῦχοι υποχρεώθηκαν νὰ πληρώσουν φόρους μέχρι 80% τῶν κερδῶν τους, καὶ μάλιστα ἀναδρομικῶς, ἀπ' τὸ 1937! Τὰ πολεμικὰ κέρδη τοὺς δυνάμηναν ὁλοτελῶς. Τέλος, ἀπαλλοτριώθηκαν τὰ κτήματα τοὺς καὶ μοιράστηκαν στοὺς χωρικοὺς.

Ἦσαν τόσο δροκόντεια αὐτὰ τὰ μέτρα, ὥστε στὸ τέλος ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐπέμβουν οἱ Ἀμερικανοὶ, γιὰ νὰ σταματήσουν τὸν ὑπερμετρο ζήλο τῶν Ἰαπωνικῶν κυβερνήσεων. Γιὰ ἄλλους οἱ μεγάλες βιομηχανικὲς καὶ ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις τῆς χώρας θάβαναν τοὺς καλλίτερος καὶ ἐξοικειμένους ἐπιχειρηματίες, καὶ τὸ χτύπημα θὰ ἦταν θανάσιμο γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς Ἰαπωνίας.

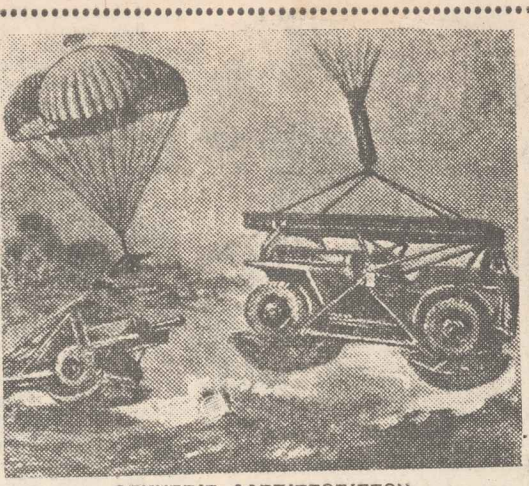
Τώρα οἱ Ἀμερικανοὶ ἐδιαλέγουν μερικοὺς ἀπ' τοὺς τῶς Κροισούς. Ἦδη ἔχουν ἐπιστρέφῃ, χωρὶς στὴν ἐπέμβοσιν τους, οἱ περιουσίες 4 μεγάλων οἰκονομειῶν: τῶν Σιμποῦσαβα, Καβασάκι, Ὀκού καὶ Ματσουσίτα. Τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ γιὰ ἄλλους. Οἱ πρὸ πολλὰς ὥρας ἔχουν χάσει τὰ πάντα. Ἀκόμη καὶ τὰ σπῆτα, τοὺς μοιράστηκαν στοὺς πάλαιους ὑπαρξέτες τους.

Ἐτσι βλέπει κανεὶς στοὺς δρόμους τοῦ Τόκιο τοὺς πρῶην δισεκατομμυριοῦχους, ν' ἀγωνίζονται γιὰ τὸ καθημερινὸ ρῆμα.

Ἀν' ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκονομείας Μισοῦι προτίμησε νὰ κάνῃ χαρακίρι, γιὰ νὰ ζῇ σὺν τῇ τῇ ντροπῇ, οἱ γυιοὶ τοῦ ὅμως δὲν ἀκολούθησαν τὸ παραδειγμα τοῦ. Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς ἔχει ἀνοίξει μιὰ τράπεζα σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικίᾳ τῆς πόλεως. Ἄλλος ἐξουλάει ὁ ἓνα μιὰ γαζέκι τὰ κοσμήματα πού μαζεύει ἡ οἰκονομία του ἐπὶ 400 χρόνια.

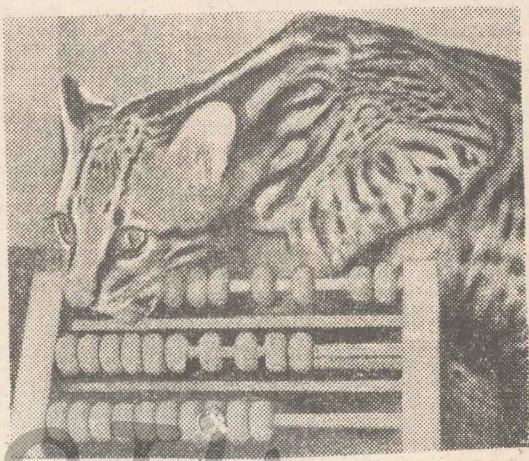
Ἐνα μέλος τῆς οἰκονομείας Ἰδασάκι κολλάει σπαρμένους πορσελάνες. Καὶ οὗτο κόρος τοῦ Σουμιτόμο ἐγίνον ἐκείσετες.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐξευσεμένοι Κροῖσοι ὑπομένουν στωικὰ τὴν τύχην τους. Συγκεντρώνονται μιὰ φορὰ τὸ μῆνα σὲ μιὰ παλαιὰ ἀποθήκη, στὴν ἀκρὴ τῆς πόλεως, καὶ καταστρώνουν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Κατὰ τὴν νύμφην τους, ἡ ἀμερικανικὴ κατοχὴ δὲν πρόκειται νὰ διαρκέσῃ αἰώνια, καὶ ὅταν φύγουν οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ λείψουν καὶ οἱ σημερινὲς κύριες τῆς καταστάσεως. Τότε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ «Ζαϊμπάτσου» θὰ ζαναπαρῇ τὴν ἐξουσία καὶ θὰ βασιλεύσῃ πάλι στὴν Ἰαπωνία.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΩΝ

Στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Σαλιουμπουρ τῆς Ἀγγλίας ἐγίνον μεγάλες ἀσκήσεις ἀλεξιπτωτιστῶν. Πῶρον μέρος 100 ἀεροπλάνων καὶ 3000 ἄνδρες. Ἐνα ὁλόκληρο τάγμα πῆδρε μὲ ἀλεξιπτῶτα στὸ κενόν. Συγχρόνως ἐρρίξαν καὶ ὅλον τὸν ἀπαιρητό βαρὺ ὅπλιόμ τοῦ: Τρία—τέσσερα ἀλεξιπτῶτα, δεμένα μαζί, χρησιμοποιήθηκαν γιὰ νὰ ριχθοῦν τὰ βαρεῖα ὅπλα, ἐλαφρὰ πυροβόλα, τάνκς καὶ τζιπ.

ΕΞΗΜΕΡΩΜΕΝΗ «ΠΟΥΜΑ»

Μὴ νομίζετε ὅτι εἶνε κανένας γάτος πού παίζει μὲ τὸ ἀριθμητήριο: Εἶνε μιὰ «πούμα», ἓνα εἶδος λιονταρίου τῆς Ἀμερικής πού ζῇ κυρίως στὸ Μεξικὸ καὶ τὴν Παραγουάη. Μιὰ Ἀμερικανίς, τὴν πῆρε ἀπὸ μικρὴ γιὰ μασκότ καὶ τὴν ἐξημέρωσε. Εἶνε τόσο ἐξυπνὴ ὥστε μπορεῖ μόνη τῆς νὰ κάνῃ ἀριθμοί.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΦΙΔΙΑ

Κατὰ τὴν ἀφῆν τοῦ Λόρδου Λιστνιουελ στὴ Ραγκούν, οἱ γυναῖκες τῆς Βούουρα ἔκαναν ἐπίδειξι τῆς δυνάμεως πού ἔχουν νὰ μαγεύουν τὰ φῖδια. Στὴν εἰκόνα μιὰ γυναῖκα κρατεῖ τυλιγμένο ἐπ' αὐτῆς τῆς ἓνα ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη φῖδια τὸν «βασιλεῖα τῶν Κόμπρα» καὶ μιὰ ἀλλή, πού δίνει ἓνα φίλημα τὸν στομάχου. Κι' ὁ δὲ βραδύωνον ὅτι δὲν εἶχαν ἀφαιρεθῇ τὸ δηλητήριον ἀπὸ τὸν μεγάλο αὐτὸν κόμπρα, πού ἔχει μακρὸς 15 ποδῶν.

Κλέφτες και συμπεριετες στο ζωικό βασίλειο

(Από την ανέκδοτη συλλογή του καθηγητού των ζωικών κ. Π. Τσιληθρά).

Πρέπει πρώτα απ' όλα να συνηθίσουμε. Ποιους έννοουμε κλέφτες; Αυτούς που επιδολούνται την ιδιοκτησία των όμοιών των ή αυτούς που επιδολούνται γενικά την ξένη ιδιοκτησία;

Αν έννοουμε το πρώτο — όπως το έννοει άλλωστε και ο νόμος — θα έπρεπε μάλλον ν' απογοητευθούμε αν θελήσουμε ν' αναζητήσουμε κρούσματα του φαινομένου στο ζωικό βασίλειο.

Μία από τις λίγες εξαιρέσεις είναι ο πικουίνος.

Αυτός ο εξευγενισμένος κατά τ' άλλα φρακοφόρος, κάτοικος των άρκτικών περιοχών, είναι τέλειος λωποδότης εις βάρος της κοινωνίας του.

Δεν αφήνει λίθον επί λίθου, φτάνει να θρήνην ευκαιρία.

Δεν είναι σχήμα κόλλας αυτό το «λίδον επί λίθου».

Είπε η κυριολέξια, γιατί απλούστατα εκείνο που κλέβει ο πικουίνος είναι τα...

λιδάρια! Πως και γιατί; Αυτό ακριβώς είναι ένα από τα περίεργα της φύσεως.

Για την κοινωνία των πικουίνων δηλαδή οι κοινοί τους πέτρες έννοουμε τις οχετικά μικρές που μπορούν να μεταφερθούν με το ράμφος — είναι πολύ πιο περιήχτες απ' ότι είναι για μας οι πολύτιμοι λίθοι.

Δεν είναι όμως παγωμένο τόπο που ζούν αυτά τα πουλιά; Είπε σπανιότατες.

Το σπουδαίο είναι ότι όπως σε μας οι πολύτιμοι λίθοι, έτσι και στους πικουίνους οι κοινές πέτρες χρησιμοποιούν προ πάντων για να χτίσουν το σπίτι τους.

Μη διαφορά ότι αυτό το δώρο για τους πικουίνους δεν είναι μόνον τερπινό, αλλά και ωφέλιμο, γιατί χρησιμεύει ν' ανέρχεται της φωλιάς των.

Όσο περισσότερα λιδάρια κατορθώσιν να μαζέψουν ο νεογός πικουίνος και ν' αποθέσσει μ' ευλάβεια στα πόδια της εκλεκτής του, τόσο μονιμώτερα εξαασφαλίζει τον έρωτά της.

Εδώ λοιπόν εμφανίζεται ο κλέφτης.

Όταν η κοινότητα γόσσας, ξελιγμένη από τη λαμπρότητα της γαμπλιού προσφοράς, κορδύνεται και καμαρώνει, ο σαλταδόρος παραμονεύει.

Μόλις βρει ευκαιρία, αρπάζει ένα από τα λιδάρια της με το ράμφος του.

Αν η τύχη το φέρη να τον πάρη είδησι η «ιδιοκτήτρια» σπεύδει να κάνει την πάπια. Προσποιείται ότι κάτι σκαλίζει εκεί κοντά, ή ότι έχει φαγόβονο και ένοια.

Αν πάλι συμβεί να μείνη απαρτηρήτη ή άρπαγή, σπεύδει περικόρως, ο σαλταδόρος, στη δική του εκλεκτή και καταθέτει εν θρήνισμω το λάφυρό του.

Αλλοίμονο όμως σ' αυτόν αν τον αντίληφθουν οι νεύστες.

Έχουν ποινικό νόμο άμειλικτο. Του ρίχνονται όλοι μαζί και το δαλλάζουν τη γούνα από τα ταμπήματα.

Όσο για την οργανωμένη συμμορία ληλασία, τα πρώτα άνηκον χωρίς αμφιβολία — στο βασίλειο των τετραπόδων — στο βασίλειο, ένα είδος πύθκων της οικογενείας των κυνοκεφάλων, που ζή σε άποδία γ' α

άνθρωπινο είδος λημέρια των βραχών βουνών της Κεντρικής Αφρικής.

Τρομεροί την όψη, με προσέγγον το ρύγχος, πανομοιότυπο του σκύλου, λίγο κολοβωμένο στο μπροστινό του μέρος όπου είναι τοποθετημένοι οι ριθώνες, έχουν ύψος 70 — 80 εκατοστά και μήκος 150 εκατοστά συμπεριλαμβανομένης και της ουράς που φτάνει τα 50 εκατοστά. Το σώμα τους είναι σκεπασμένο με τρίχωμα λείο πρασινοκίτρινο και στο θώρα και μεγάλο κεφάλι τους με τις επιμήκεις διαγώνες και το μολυβι πρόσωπο, ξεχωρίζουν τα πράσινα μάτια, με δυ όμως μπλέ, αλλά σπινές βλεφαρίδες. Στο βλέμμα τους διακρίνει κανείς την έκφραση της σκληρότητας, της κακίας και της πανουργίας. Φύσεις διεστραμμένες και φιλόποτες, αντιλαμβάνονται εύκολα τις παγίδες, χωρίς στα μέτρα προφύλαξεως που λαμβάνουν για την ασφάλειά τους, έχοντας διαρκώς τοποθετημένους σκοπούς γύρω από τα καταφύγια όπου ζούν, συγκεντρώνονται σε πολυπληθείς αγέλες, με τον καπετάνιο τους — τον άρχηγό της αγέλης — τους άγχυντάς και τους φρουρούς, σαν τέλεια οργανωμένους παράνομους στρατούς.

Δεν τους λείπουν εν τούτοις και μερικές... άρετες που παραδόξως αναντύνται σε παρομοίως φύσεως συμμορίες. Δηλαδή, τυφλή ύποκοχη στον άρχηγό, εξαιρετική αλληλεγγύη και τίμια διανομή των κλοπιμαίων.

Ο άρχηγος δεν εκλέγεται, αλλά επιβάλλεται διά της βίας. Ύστερα από τιτάνειο αγώνα μεταξύ των υποψηφίων, η ηγεσία ανατίθεται στο νικητή, που χωρίς στα γέρα του δόντια και τα δυνάτα του μπράτσα γίνεται ο φόβος και ο τρόμος των υπηκόων του. Στο δικό του σύνθημα ξεκινάει η φάλαγγ για τις επιχειρήσεις, τις νυκτερινές συνήθως ώρες, βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου, αφού πρώτα οι άγχυνταί έχουν επιστήμει τη φωτιά, που είναι κατάλληλη για διαφυγή.

Η φάλαγγ προχωρεί άργα, με κανονικές κινήσεις, συνταγμένη, με τημματα άναγνωρίσεως επί κεφαλής, για το φόβο, αιφνιδιστικής επιθέσεως. Όταν φτάνουν στην έπισημασμένη περιοχή, προσεκτικοί και προνοητικοί, τοποθετούν γύρω και σε άρκετη απόσταση φρουρούς, που θα σημάζουν διάλυσιν σε περίπτωση εμφανίσεως του εχθρού, ενώ οι υπόλοιποι σχηματίζουν κανονικές ουρές γύρω και έπάνω στο φραχτή που περιβάλλει το χτήμα.

Οι πρώτοι της ουράς άνεβαίνουν στα δέντρα τα πλησιέστερα προς το φράχτη. Τα δέντρα της προτιμώσεως των είναι οι μηλιές που καλλιεργούνται σε άφθονια στις περιοχές εκείνες. Οι βαβουίνου που είναι επάνω στα δέντρα αρχίζουν να μαζεύουν τον καρπό. Παραδόξως όμως αντί να τρώνε τα μήλα ή να τα βάζουν κατά μέρος για να τα φάνε άργότερα, οι συλλέκτες, διαβιβάζουν τους καρπούς στον έπόμενο που βρίσκεται κάτω από το δέντρο, αυτός σπάζει τον καρπό και από χέρι σε χέρι φτάνουν στον τελευταίο, τον πιο άπομακρυσμένο. Η δουλειά αυτή συνεχίζεται ως πού τα μέλη της συμμορίας να γεμίσουν τους ειδικούς για την αποθήκευση της τροφής και εξαίρετικά ανεπτυγμένους γναθοβυλάκους των, που όμοιοι με δερμάτινους σακκούς βρίσκονται στα τοιχώματα της κοιλότητας του στόματος και δεν διακόπτον τη δουλειά τους — έκτός άπεικταίου — παρά μόνον αφού όλοι έφοδιασθούν πλουσιοπάροχα. Τότε με την ίδια τάξη, ξεκινούν για τα λημέρια τους.

Εκεί, συνεπείς στις άκραφνείς άρχές της κοινωνικής δικαιοσύνης και της όλίγων σκεδραμένης έντιμότητας, μοιράζονται τα κλοπιμαία, δίνοντας το άγαλογούμν μερίδιο από το προϊόν της ληλασίας και στους σκοπούς, που λόγω των καθηκόντων που τους είχαν ανατεθεί δεν θα ήταν δυνατόν να λάβουν μερίδιο από τη συγκομιδή.

Το περίεργο είναι ότι και ο άρχηγος παίρνει ίσο με τους άλλους μερίδιο, αποδεικνύοντας έτσι ότι έννοει ν' ασκήσει το λειτουργικό του άφ' ύψους.

Τόση ελικρινεία μεταξύ καταγεγραμένων πρέπει να δηλογογή ότι μάλλον ματαιώς θα έπιχειρούσε κανείς να βρή άλλου.

Π. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ

Βαβουίνου.

ΕΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ τής καλύτερης διαφημίσεως

Περίεργα και πρωτότυπα τεχνάσματα

Στη Νέα Υόρκη οργανώθηκε τελευταία ένας διαγωνισμός τής καλύτερης διαφημίσεως. Η έπιτροπή που θα έδινε τα βραβεία μετεκινεί διαρκώς από το ένα μέρος στο άλλο για να παρακολουθήσει τα τεχνάσματα των διαγωνιζομένων και τελικά έβγαλε την άπόφασί της. Σύμφωνα μ' αυτή, βραβεύθηκαν οι ακόλουθες τρεις διαφημίσεις:

Σ' ένα κεντρικό δρόμο της Νέας Υόρκης, ένας καλοντυμένος κύριος προχωρούσε διαστίκτο. Σε μία στιγμή, έκαμε να βγάλη το μαντίλι του, αλλά τότε ένα χρυσό νόμισμα που είχε στην τσέπη του έπεσε στο πεζοδρόμιο.

Ήταν ένα νόμισμα των έκατό δολλαρίων! Ο κύριος έσκυψε άμέσως για να το σηκώσει. Άλλά, μ' όλη τις προσπάθειες που κατέβαλε, δεν το κατόρθωσε.

Στο μεταξύ, πολλοί περίεργοι είχαν μαζευτεί όλογυρα. Μερικοί απ' αυτούς, μάλιστα θέλησαν να βοηθήσουν τον κύριο που του είχε πέσει το νόμισμα. Άλλοι οι προσπάθειές τους δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

Η συγκέντρωση του πλήθους γινόταν όλοένα και πιο μεγάλη. Και σε λίγο χρειάστηκε να επέμβη η αστυνομία για να έλασφαλίση την κυκλοφορία.

Το πράγμα ήταν η αλήθεια, πολλοί περίεργοι. Ένα χρυσό νόμισμα των έκατό δολλαρίων—πολλοί δεν το είχαν ίδη ποτέ στη ζωή τους, γιατί, όπως έγινε γνωστό, οι συναλλαγές στην Αμερική γίνονται με χαρτονόμισματα—στο δρόμο και να μην ξεκολλάρ!

Έσφηνικά ο καλοντυμένος κύριος χτύπησε το μέτωπό του. Και άρχισε να φωνάζει:

— Γώρα κατάλαβα! Είχα άγοράσει πρό όλίγου ένα σωληνάριο κόλλας Χ. Το σωληνάριο αυτό ξεβουλώθηκε λοιπόν, μέσα στην τσέπη μου και λίγη από την κόλλα γύθηκε πάνω σ' αυτό το χρυσό νόμισμα των έκατό δολλαρίων. Γι' αυτό δεν μπορώ να το ξεκολλήσω από το πεζοδρόμιο!

Η δεύτερη από τας βραβευθείσας διαφημίσεις ήταν η έξης:

Σ' ένα δρόμο της Νέας Υόρκης δυο αυτοκίνητα έτρεχαν το ένα πίσω από το άλλο.

Σε μία στιγμή οι έπιβάτες των έβγαλαν τα γέλια τους από τις θυσίες και άρχισαν να άλληλοπροσβολούνται.

Το πλήθος διακοροπίσθηκε άμέσως, αλλά συγκεντρώθηκε και πάλι όταν είδε ότι οι πυροβολισμοί είχαν πάψει και ότι τα αυτοκίνητα είχαν σταματήσει. Ο έπιβάτης του ενός απ' αυτά φαινόταν νεκρός. Τότε ο έπιβάτης του άλλου πρόδρε πάνω στο «καπό» και άρχισε να φωνάζει:

—Είμαι ο ντέκτιβ Τόμσον, για τον όποιον μιλάει όλος ο κόσμος. Συνέλαβα ως σήμερα 30 γκαγκστερς. Άλλά, αυτός—και έδειξε τον έπιβάτη του άλλου αυτοκινήτου—μού έξέφυγε πάντα. Τον κυνηγούσα δέκα όλόκληρα νύκτια. Άλλά, όπως βλέπετε, κατόρθωσα τώρα να τον σκοτώσω!

Ο «νεκρός» άνασκηώθηκε τότε λίγο και είπε:

—Δεν το κατόρθωσες συ, αλλά το περίστροφό σου! Άν είχα κι' ενώ ένα περίστροφο σαν το δικό σου θα σε σκότωναν πρώτος.

—Είπε αλήθεια συμφώνησε ο ύποθετικός ντέκτιβ. Το περίστροφό του είχε μάσκα Χ.

Και άρχισε να έξυνήν τα πλεονεκτήματα του. Να και η τοίτη διαφήμιση:

Μία όδοποιητική έταιρία έστιανε ένα δρόμο στη Νέα Υόρκη. Τέλος, έγινε και το στορώσιμο της ασφάλτου και ο δρόμος έπρόκειτο να παραδοθή στη νοήσι του κοινού.

Άλλά την ήμέρα της παραδόσεως σ' όλο το δρόμο, από τη μία άκρη ως την άλλη ήταν «τυπωμένη» η διαφήμιση: ΜΙΑΣ ΜΕΡΙΔΑΣ ΔΕΙΠΝΟ.

Τί είχε συμβεί;

Ένας διαφημιστής είχαν έξαπολύσει πάνω σ' αυτό το δρόμο τη νύκτα δέκα ανθρώπους, που φορούσαν ειδικά παπούτσια από καουτσούκ. Στο πέλμα αυτών των παπουτσιών βρισκόταν άνάγλυφη η οεκλάμα της μάσκας του ούσκου που «τυπώθηκε» πάνω στη νύκτι ασφάλτο.

Είπε αλήθεια πως ο διαφημιστής αυτός καταδικάστηκε σε σφοδρώτατο πρόστιμο. Άλλά, η διαφήμιση είχε γίνει.

ΤΟ ΠΑΧΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Τι συμβουλεύει ένας διαιτολόγος

Οι στατιστικές των ασφαλιστικών εταιριών αποδεικνύουν ότι το υπερβολικό πάχος παρεμποδίζει τις ζωτικές λειτουργίες του οργανισμού και συνιστά μάλιστα τη ζωή. Η θνησιμότητα μεταξύ των παχυσάρκων από αρρώστειες της καρδιάς είναι 1½ φορά μεγαλύτερη παρά σ' εκείνους που έχουν κανονικό βάρος.

Το ίδιο ισχύει και για τη χρονία νεφρίτιδα. Έσ' όσον δέ η παχυσαρκία—άκόμη και όταν προέρχεται από άδενικές ανωμαλίες—έχει ως άσκήση αίτια της την πολυφαγία, αποδεικνύεται άληθινή η παροιμία που λέει ότι «ο άνθρωπος σκάβει τον τάφο του με τα δόντια του».

Υπάρχουν, ως γνωστόν, πίνακες του κανονικού βάρους που αντίστοιχει σε όλα τα άνασκηματα, για τους άντρες και για τις γυναίκες. Οι γιατροί τονίζουν ότι οι αριθμοί αυτοί δεν έχουν άπόλυτη αξία, αλλά δα πάντως όποιος ζυγίζει 10—15% περισσότερο απ' όσα γράφει ο πίναξ, δεν πρέπει να τρώη δ.τι που άρέσει. Όταν το βάρος γίνη κατά 25% περισσότερο απ' το κανονικό, άρχίζει πια η έπικίνδυνη παχυσαρκία, που σκοτώνει έμμεσως χιλιάδες ανθρώπους, προκαλώντας παθήσεις της καρδιάς διαθήκη αρρώστειες του σπληνίου και των νεφρών κλπ.

Όσο θλασέρο όμως είναι το πολύ πάχος, άλλο τόσο έπικίνδυνη είναι και η υπερβολική γρήγορη ελάττωσι του με δραστήρια μέσα. Υπάρχει άλλωστε το χαρακτηριστικό παράδειγμα του Χούαντν Χάμπαουερ, ενός πλουσιού έμπορου του Χόλλυγουντ, που άποφάσισε να λιγιστένη διαστικά τα 250 κιλά του βάρους του, γιατί είχε έρωτευθι μία ψηλή και κομψή μελαχροινούλα, τη συγγραφέα Μπίλυ Νέλσον. Χωρίς να συμβουλευθι γιατρό, άρχισε να νηστεύη και να παίρνη διάφορα έπικίνδυνα φάρμακα που έπιταχύνουν την καύση στον οργανισμό. Η διαίσθησή του να παντρευθι την εκλεκτή του δεν τον άφινε ν' ακολουθήσει την έσορροπημένη διαίτα, με την όποιαν θ' άδυνατείσι σιγά-σιγά. Στο τέλος, κατέφυγε σ' ένα χειρουργό, για να του άφαιρέσει το περίττω λίπος της κοιλίας του. Και πέθανε πάνω στην έγχείρησι, απ' την τρομερή έξασθησι των οργανισμώ του. Όπως έθεώσαν άλλωστε οι γιατροί, άκόμη και χωρίς την έγχείρησι δεν έπρόκειτο να ζήση πολύ.

Ο ήθος ποιος του Χόλλυγουντ Λέιντν Κρήνκερ είναι άπειπισθι γιατί, εξ αίτιας της παχυσαρκίας του, δεν εύρισκε πια δουλειά. Ζούγισε περί τα 150 κιλά! Έτσι λοιπόν, άρχισε να μη τρώη και να παίρνη φάρμακα για ν' άδυνατίσει. Η καρδιά του, κουρασμένη ήδη απ' το πολύ πάχος, δεν μπόρεσε ν' άνδξήσει στην καινούργια δοκιμασία της νηστείας. Κι' έτσι ο Κρήνκερ έλασε μόν 50 κιλά, πέθανε όμως μετά λίγες μέρες, σε ηλικία 28 έτών.

Η διαίτα κατά της παχυσαρκίας πρέπει να συμβουλευθι από ένα γιατρό, όπως άποτε να μη στερηθι ο οργανισμός τις πρώτες που του χρειάζονται—γιατί τότε θα καταναλώση τις δικές του πρωτεΐνες, καταστρεφοντας σιγά σιγά τους μύς και τα όργανα του σώματος. Μία μεσοκοπή κυρία είχε άποκλείσει επί πολλά χρόνια απ' την τροφή της τα γαλακτερά, τα αυγά και το κρέας, για να μη παχύνη. Είχε δέ την γνώμη ότι δεν πάσχει τίποτε απ' τη στέρησή τους. Άλλά, όπως είδα, άφ' ότου ν' έκοκκαλά της άρχισαν να σπάζουν με το πασαμίκρο, από έλλειψι πρωτεϊνών και άσβεστίου. Έξ' άλλου, η ψυσιονομία της είχε γαλασσει τόσο πολύ, απ' την παράληψη αυτή διαίτα, ώστε φαινόταν 20 χρόνια μεγαλύτερη. Τέλος, διάφορα ζωτικά όργανα της είχαν πάθει έλάτρες ανεπανόρθωτες, που συντόμευσαν πολύ τη ζωή της.

Άλλά κι η περίφημη Βαρβάρα Χιούττον λέγο έλαψε να πέθανι, τον καιρό που ήταν άκόμη πολύγκησα Μπυτίβιν. Πατί, για να μην παχύνι και πούη ν' άρέσει στον άντρα της έμεινε τέλειος νηστεία επί 3 όλόκληρες έβδομάδες, πίνοντας μόνο 3—4 φλυτζάνια καφέ την ήμέρα.

Για ν' άδυνατίσει κανείς δίχως κίνδυνο της ύγείας του, δεν έπρέπει να χάνη περισσότερο από 1½ κιλό τη δόμαδα. Μπορεί δέ να το έπιτύχη αυτό, ακολουθώντας την έξης διαίτα που συνιστά ένας ειδικός Νεοδρεϊκός διαιτολόγος (πάντοτε όμως αφού συμβουλευθι προηγουμένως το γιατρό του):

Π ρ ό γ ε υ μ α: 1) 50 δράμια ζουμί από πορτοκάλια, άνανάδες, ντομάτες, ή άλλα χορτοκικά.

2) Μία μερίδα άνάμικτα φρούτα (δράσκη, ναν, θερμικά, σόκα κλπ.) έρασμένα, αλλά χωρίς ζάχαρη.

3) Ένα φλυτζάνι καφέ ή τσάι, χωρίς ζάχαρη.

Μ ε σ η μ ε ρ ι α ν ό γ ε υ μ α: 1) Ένα πιάτο χορτόσουπα.

2) Μία μερίδα σαλάτα, δίχως λάδι. Δυο φορές τη δόμαδα, 2 έραστά αυγά ή μία μερίδα τυρί, αντί της σαλάτας.

3) Δυο λεπτες φέτες ψωμί καψαλισμένο.

4) Πέντε δράμια δούτορο φρέσκο.

5) Ένα ποτήρι γάλα ή ένα φλυτζάνι καφέ ή τσάι, χωρίς ζάχαρη.

Β ρ α δ υ ν ό δ ε ί π ν ο: 1) Ένα πιάτο χορτόσουπα.

2) Μία σαλάτα από σέλινο, καρότα, λάχανο, παρούλι, άγριοι ή όποιοδήποτε άλλο άμο λαχανικό, μαζί μ' ένα μικρό ποτήρι ζουμί ντομάτας.

3) Μία μερίδα (40—70 δράμια) κρέας, φάρι ή πουλερικό, έραστό ή ψητό, πάντοτε χωρίς λίπος.

4) Δυο μερίδες μαγειρεμένα λαχανικά: πασάκια, μπιζέλια, σπανάκι, λάχανο, μπρόκολα, μελιτζάνες, ραδικία, κρεμμύδια, κλπ.

5) Δυο λεπτες φέτες ψωμί καψαλισμένο.

6) Πέντε δράμια φρέσκο δούτορο.

7) Ένα ήλιο πορτοκάλι ή άχλάδι.

8) Ένα ποτήρι γάλα.

Το αλάτι θα εινε ελάχιστο. Τα όληντεκτα και τα λυκά ποτά άπαγορεύονται άπόλυτος. Άν πεινάσει κανείς στο διάστημα της ήμέρας, μπορεί να φάη ένα άμο φρούτο.

Η διαίτα αυτή συνιστάται με γυμναστική, καθώς και με μασάζ για να άφίγγουν οι λισαί και το χαλαρωμένο δέμα.

Τον πρώτο μήνα, η διαίτα αυτή απαιτεί θάρρος και ύπομονη. Σιγά-σιγά όμως συνήθειζι κανείς να περιορίζη την όρεξί του.

Τα διάφορα γάπια που άδυνατίζουν, εινε έπικίνδυνα για την ύγεια. Μπορούν να δώσουν μόνον από γιατρό, σε ειδικές περιπτώσεις ύποθερωσιμώ.

Θα τελειώσουμε μ' ένα γενικό κανόνα: Ο όλης άνθρωπος πρέπει να διατηρη σ' όλη του τη ζωή το βάρος που είχε στα 25 ή 30 χρόνια του. Το λεγόμενο «γεροντοπαχος» δεν εινε καθόλου φυσική κι' άναπόφευκτη συνέπεια της ηλικίας, όπως νομίζουν πολλοί.

Γι' αυτό βλέπουμε συχνά γηραιούς κυρίες και κυρίες να έμφανίζονται λυγροί, κυπαρισμένοι, χωρίς ίχνος κοιλίας. Το γεροντικό πρόβλημα το άποχτούν όσοι δεν κρατούν καμμία διαίτα, όσοι παρασούνται από τη λαίμαργιά τους. Άς το έχουν όπ' όψιν τους όσοι έπιθυμούν να είναι μέχρι βαθύτατου γηρατός κομψοί, λαμπράτοι, όρατοι.

2) Μία μερίδα σαλάτα, δίχως λάδι. Δυο φορές τη δόμαδα, 2 έραστά αυγά ή μία μερίδα τυρί, αντί της σαλάτας.

3) Δυο λεπτες φέτες ψωμί καψαλισμένο.

4) Πέντε δράμια δούτορο φρέσκο.

5) Ένα ποτήρι γάλα ή ένα φλυτζάνι καφέ ή τσάι, χωρίς ζάχαρη.

Β ρ α δ υ ν ό δ ε ί π ν ο: 1) Ένα πιάτο χορτόσουπα.

2) Μία σαλάτα από σέλινο, καρότα, λάχανο, παρούλι, άγριοι ή όποιοδήποτε άλλο άμο λαχανικό, μαζί μ' ένα μικρό ποτήρι ζουμί ντομάτας.

3) Μία μερίδα (40—70 δράμια) κρέας, φάρι ή πουλερικό, έραστό ή ψητό, πάντοτε χωρίς λίπος.

4) Δυο μερίδες μαγειρεμένα λαχανικά: πασάκια, μπιζέλια, σπανάκι, λάχανο, μπρόκολα, μελιτζάνες, ραδικία, κρεμμύδια, κλπ.

5) Δυο λεπτες φέτες ψωμί καψαλισμένο.

6) Πέντε δράμια φρέσκο δούτορο.

7) Ένα ήλιο πορτοκάλι ή άχλάδι.

8) Ένα ποτήρι γάλα.

Το αλάτι θα εινε ελάχιστο. Τα όληντεκτα και τα λυκά ποτά άπαγορεύονται άπόλυτος. Άν πεινάσει κανείς στο διάστημα της ήμέρας, μπορεί να φάη ένα άμο φρούτο.

Η διαίτα αυτή συνιστάται με γυμναστική, καθώς και με μασάζ για να άφίγγουν οι λισαί και το χαλαρωμένο δέμα.

Τον πρώτο μήνα, η διαίτα αυτή απαιτεί θάρρος και ύπομονη. Σιγά-σιγά όμως συνήθειζι κανείς να περιορίζη την όρεξί του.

Τα διάφορα γάπια που άδυνατίζουν, εινε έπικίνδυνα για την ύγεια. Μπορούν να δώσουν μόνον από γιατρό, σε ειδικές περιπτώσεις ύποθερωσιμώ.

Θα τελειώσουμε μ' ένα γενικό κανόνα: Ο όλης άνθρωπος πρέπει να διατηρη σ' όλη του τη ζωή το βάρος που είχε στα 25 ή 30 χρόνια του. Το λεγόμενο «γεροντοπαχος» δεν εινε καθόλου φυσική κι' άναπόφευκτη συνέπεια της ηλικίας, όπως νομίζουν πολλοί.

Γι' αυτό βλέπουμε συχνά γηραιούς κυρίες και κυρίες να έμφανίζονται λυγροί, κυπαρισμένοι, χωρίς ίχνος κοιλίας. Το γεροντικό πρόβλημα το άποχτούν όσοι δεν κρατούν καμμία διαίτα, όσοι παρασούνται από τη λαίμαργιά τους. Άς το έχουν όπ' όψιν τους όσοι έπιθυμούν να είναι μέχρι βαθύτατου γηρατός κομψοί, λαμπράτοι, όρατοι.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ φυτῶν κοί ζῶν

Ἡ καλλιέργειά χωρίς χῶμα

Ἡ μέθοδος τῆς καλλιέργειας λαχανικῶν χωρίς χῶμα γιὰ τὴν ὁποία ἔχομε γράψει ἐπανελημμένως σημείωσε τελευταίως καινούργιες προόδους. Ὁ πρωτόπαρος ἐφευρέτης τῆς καθηντῆς Γκέορκι, φωτογραφιστὴς προσφάτως ἀνάμεσα σὲ σταχυὸς ὕψους 2 μέτρων πού ξεπροβάλλαν ἀπ' τὴς τρύπες μιᾶς λαμαρίνας κι' εἶχαν τὴς οἰσες τους μέσα σὲ μιὰ στέονα ἀπὸ τσιμέντο.

Μιὰ φωτογραφία τῆς συζύγου του τὴν παριστᾷ ἐν παύρῃ, ὁσοῖα στὴ σκιά μιᾶς ντουμάς 4 μέτρα ὕψους καὶ φουτωμένης μὲ 54 κιλά ντουμάς!

Ἡδὴ, σὲ διάφορες ἀγορὲς τῆς Καλιφορνίας, πωλοῦνται φρούτα καὶ λαχανικά καλλιεργημένα χωρίς χῶμα μέσα σὲ θερηπτικά ὕδα. Καὶ διάφορες μεγάλες διουμηχανικὲς ἐταιρεῖες ὅπως ἡ Φόστ, ἡ Τζένερὰλ, ἡ Ἐλεκτρικ, ἡ Τζένερὰλ Μότορς, κλπ., ἔχουν διαθέσει ἑκατομμύρια δολάρια γι' αὐτὲς τὲς ἐρευνες, πού ἔχουν ὡς τελικὸ σκοπὸ ν' ἀναγκάσουν τὰ φυτὰ νὰ ἐργάζονται μὲ τὸ σύστημα τῆς «ἀλυσίδας» σὰν τοὺς ἐργάτες τῶν ἐργοστασίων αὐτοκινήτων, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρώπινης.

Ἡ σχετικὴ κίνησις ἔχει ὀρίσει νὰ ἐπεκτείνεται καὶ στὴν Εὐρώπη. Ἐνῆς ἀεροπόρος ἐνθουσιᾶσθηκε τόσο μὲ τὴν καινούργια μέθοδο καλλιέργειας, ὥστε σκοπεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ διαφήμισι, νὰ κάμῃ μιὰ μεγάλη πτῆσι, παίροντας στὸ ἀεροπλάνο του μιὰ ἀγγελάδα... κι' ἕνα «λεϊβάδι» γιὰ τὴν διατροφή τῆς!

Στὸ Παρίσι, ἕνας ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Πρεβέλ, εἶναι ἐπιτύνει ἀληθινὰ θαύματα. Τὰ λαχανικά πού καλλιεργᾷ δίχως χῶμα, εἶναι κατὰλληλα γιὰ φάγωμα μετὰ 15 ἡμέρες! Ὅσο γιὰ τὸ κόστος αὐτῶν τῶν καλλιέργειων, εἶναι ἐλάχιστο. Μὲ 3 φράγκα (120 δραχμὲς) τὴν ἡμέρα, ὁ δόκτωρ Πρεβέλ ἐξασφαλίζει νωπὴ τροφὴ γιὰ 300 κόττες ἢ γιὰ ἕνα μεγάλο ζῶο!

Δὲν ἀσκέται ὁμοίως αὐτὲς τὲς ἐπιτυχίες τοῦ ὁ Γάλλος ἐπιστήμων. Ἐκεῖ καταστῆσι λεπτομερὴ σχέδια γιὰ τὴν ἰδρυσι ἑνὸς μεγάλου «ἐργο-

Σοφὰ λόγια

- ★ Ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἐκεῖνος, πού δὲν ἔχει νὰ ὑπομένῃ τὴν δυστυχία.
- ★ Καζένος ἔχει ἰδιαιτέρω τρόπο γιὰ νὰ κρίνῃ τοὺς ἄλλους.
- ★ Ἡ ὑπόλειψις εἶναι τὸ εἰδωλὸν τῆς ἀρετῆς στὴ ζωὴ.
- ★ Ἡ μουσικὴ ἐκφράζει ὅ,τι δὲν θέλουμε νὰ πούμε καὶ ὅ,τι δὲν μπορούμε νὰ μὴν πούμε. Εἶναι ἡ κοινὴ καὶ παγκόσμια γλῶσσα τῶν τρυφερῶν ψυχῶν.
- ★ Ἡ δόξα εἶναι ὁ ἐλεγχος τῆς ἀρετῆς.
- ★ Εἶναι εὐτυχισμένος ἐκεῖνος πού νομίζει ὅτι εἶναι.
- ★ Ὑπάρχουν μέσα γιὰ θεραπεία τῆς τρέλλας, ἀλλὰ δὲν υπάρχουν μέσα γιὰ ἐπανόρθωσι ἑνὸς διαστραμμένου πνεύματος.
- ★ Μερικοὶ ἀνθρώποι φαίνονται σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξαν ποτέ παιδιά καὶ ἄλλοι πάλι φαίνονται ὅ,τι ποτέ δὲν πρόκειται νὰ γίνουν ἄνδρες.
- ★ Μόνον οἱ ἄξιοι καταφρονήσεως φοβοῦνται μὴν περιφρονηθῶν.

σταυροῦ φυτῶν καὶ ζῶν» καὶ δὲν τοῦ λείπουν παρὰ τὰ κεφάλαια γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ παράτολμο ὄνειρό του.

Ἀς φαντασθῶμε ὥστόσο ὅτι ὑπάρχει ἡδὴ αὐτὸ τὸ ἐργοστάσι κι' ἂς κάνωμε ἕνα γύρο τὲς ἀπέραντες αἰθούσες του.

Νὰ τὸ τμήμα τοῦ σταυροῦ! Ἐνῆς «κινούμενος τάπητες» προχωρεῖ συνεχῶς μὲ μικρὴ ταχύτητα. Ἐκεῖ ἀμετακίνητες μικρὲς τρύπες μέσα στίς ὁποῖες χώνονται αὐτόματα τσιμιδιάκια, γιὰ νὰ «σπείρουν» τοὺς κόκκους τοῦ σταυροῦ. Κατόπιν ὁ «τάπητες» περνᾷ μέσα ἀπ' τὴν θερηπτικὴ διάλυσι. Πιο πέρα, ἔχουν διαστήσει τὰ μικροσκοπικά φυτὰ καὶ ζωνογονοῦνται μὲ υπεριώσεις ἀκτίνες. Μιὰ ἐναλλαγὴ φωτὸς καὶ σκοτοδινί ἀπομεινται τὴ φυσικὴ διαδοχὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύκτας. Ὁριζόντιες γυάλινες τραβέρσες ἀναγκάζουν τὰ στάχυα νὰ ἐκπλωθῶν καὶ νὰ σχηματίζουν ἕνα παχύ πράσινο χαλί (γιατὶ θὰ γινόντουσαν πολὺ ἐνοχλητικά, ἂν τ' αἶψαν νὰ ἀναπτύχθουν πρὸς τὰ πάνω). Στὸ τέλος τῆς διαδρομῆς τοῦ «τάπητος» γίνεται ὁ θερισμός, πάντοτε μὲ αὐτόματα μηχανήματα.

Τὰ στάχυα κλίνουν ὡς τὸ ἀλυσιστικὸ μηχανήμα. Ἀπὸ κεῖ, τὸ στάχυον πηγαίνει, στὰ καθαριστήρια, τὸ δὲ ἄχυρο σ' ἕνα χῶρο ὅπου θὰ μεταβληθῇ σὲ «τεχνιτὸ λίπασμα». Ἀπ' αὐτὴ τὴ φυσικὴ ἀποσύνθεσι τοῦ ἀχύρου ἀναπτύσσονται ἀέρια πού κινοῦν τὰ μοτέρ τοῦ ἐργοστασίου. Ἄλλα, ὡς τὸ νοσηματοποιεῖν ὡς καύσιμη ὕλη σκόνη ἀπὸ σπόρους μανιταριῶν τοῦ εἶδους τοῦ «λυκοπιδίου», πού καλλιεργοῦνται κι' αὐτὰ σὰν τὸ στάχυον.

Στὸ τμήμα τῶν φυτῶν, νέες γυναῖκες νανοφορεμένες κόβουν δομάσκηνα, ροδάκινα, θερούκκα σὲ κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους γεμῖντα καὶ καλοκαίρι.

Τὸ τμήμα τῶν ζῶν εἶναι μιὰ ἀπέραντη αἰθούσα μὲ ἑκατομμύρια «σπιτάκια» πού καθένα τοὺς φιλοξενεῖ δυὸ χοίρους τέσσερα ἀνιά, δέκα κουνέλια ἢ δέκα κόττες. Τὰ ζῶα αὐτὰ κάνουν... ὑποχρεωτικὴ γυμναστικὴ δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, γιὰ τὸ ἔδαφος πού πατοῦν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα «κινούμενον τάπητα». Συγχρόνως πέφτει ἀπὸ ψηλὸ νερό, τὸ ὁποῖο προσφέρει στὰ ζῶα ἕνα ὠφέλιμο καὶ ὑγιεινὸ ντους ἐπιπλέον δὲ παρορᾷ τὴν κοπιὰ τους καὶ τὴ μεταφέρει στὸ γάλα τοῦ «τεχνιτοῦ λίπασματος». Ἡ διατροφή τους γίνεται μὲ σωλῆνες. Εἶναι τελείως ἀπομονωμένα μεταδῶν τους κι' ἔτσι δὲν ὑπονοῦν νὰ μεταδοθῶν οἱ ἐπιδημίες. Ὅταν γίνονται ὁ πνὸν εἶναι πιά κατὰλληλα γιὰ φάγωμα. Σφάζονται λοιπὸν σὲ ἰδιαιτέρω τμήμα τοῦ ἐργοστασίου γιὰ νὰ πωληθῇ ἔξω τὸ κρέας τους καὶ νὰ νοσηματοποιηθῶν τὰ ὑπολείμματα τῶν σφαγίων γιὰ τὴ λίπανσι τοῦ τμήματος τῶν φυτῶν...

Ἀν ἰδοῦσθαι τέτοια τεράστια ἐργοστάσια στὰ προάστια τῶν μεγάλων πόλεων, θὰ ἐξασφαλίσουν ἀπόλυτα τὴ διατροφή τους καὶ θὰ ἀνοηστεύσουν τὰ νοριά, τὰ ἀνοητικῆματα, τὰ γεράσια καὶ τοὺς λαχανοκήτους!

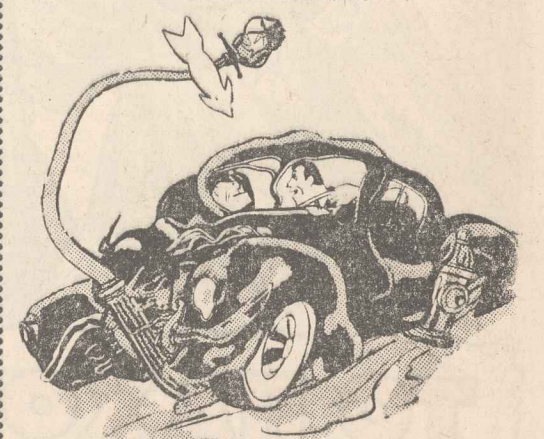
Πόσο θ' ἀπορούσε ἂν ζοῦσε ὁ Ἄγγλος οἰκονομολόγος Μάλθους πού φοβόταν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θὰ πεθάνῃ μὲ μέσα τῆς πείνας, γιὰτὶ ἡ γῆ δὲν θὰ ἐπαρκούσε νὰ τὴν διαθῇ...

Οἱ ραδιοφωνικὲς δισημύσεις

Σύμφωνα μ' ἕνα δημοψήφισμα, πού εἶναι στὴν Ἀμερικὴ ἀπ' τὸ γνωστὸ Ἰνστιτούτο Γκάλλουπ, τὰ 23% τῶν Ἀμερικανῶν ἀγαποῦν τὲς ραδιοφωνικὲς δισημύσεις, τὰ 33% τὲς ἀπεχθάνονται καὶ τὰ ὑπόλοιπα 44% ἀδιαφοροῦν τελείως γι' αὐτὲς.

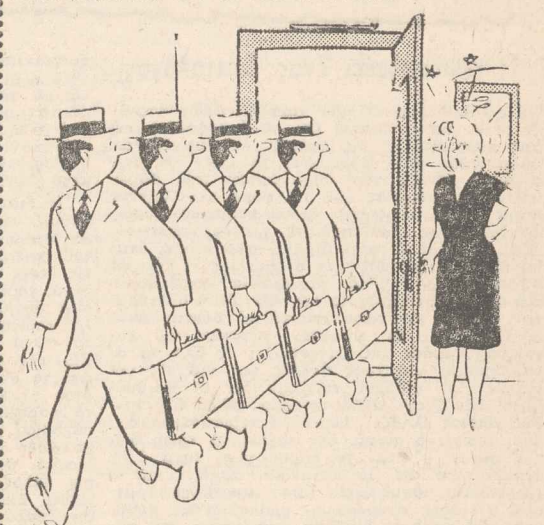

Ὁ ἐξυπνος τῆς οὐράς!...

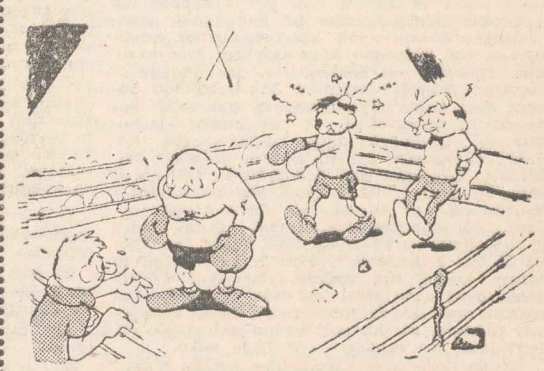
ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

--Ὁχι, κύριε πόλις. Δὲν τὸ εἶδα τὸ φανάρι! Εἶναι μέρα καὶ δὲν τὸ ἔχουν ἀναμμένο!

ΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ;

Ἡ οὐζυγός: Ἀγνοίῃς! Πάει θυμωμένος εἰσαί!

—Μὰ τί, δὲν τὸν ἔρριξες νόκ-άουτ;
—Ναί, ἀλλὰ εἶναι... ὑπνοβάτης!

Ἡ πρώτη ἐπαφὴ μὲ τὸ ΜΕΤΩΠΟ

Τότε πού ἀντηχοῦσε τὸ «ΟΧΙ» μας

Ἰὼν ζωντανῶν του, ἔχει τὸ κέφι του ἔχει τοὺς τύπους του, ἔχει τὴς μάχες του, ἔχει τὴς κωμῶδες καὶ τὰ δράματά του.

Θυμοῦμαι μιὰ μέρα τοῦ Δεκεμβρίου — στὸ 1940 βρισκόμαστε — κάπου κοντὰ στὴ Χειμάρρα, Παλιόκαιρος. Ἀέρας καὶ χιόνι ἐπέφταν στὰ μάτια. Κόκκαλα τσάκιζε τὸ κρύο. Ὁ ἐχθρὸς πάνω ἔκτο τὰ χαρῶματά του δὲν ἔπαυε νὰ βάλλῃ. Καὶ ἦταν ἐπιζημιὰς οἱ βολές του. Κατάστασις ἐνοχλητικὴ πού ἐπρεπε νὰ ξεκαθαρισθῇ ἀπὸ τοὺς δικούς μας. Χρειαζόταν υπερφαιλάγγιαις τοῦ ἐχθροῦ. Δύσκολη ἡ ἐπικεῖρησι, μὲ τέτοια μάλιστα κωκοκαίρια.

Ἀλλὰ δὲν ἐπαίρουν ἀναβολή. Οἱ διαταγὲς ἦταν σαφείς. Ἀμεση ἐνέργεια. Μάζεψε ὁ λοχαγὸς τοὺς ἄντρες του καὶ τοὺς εἶπε δυὸ λόγια. Ἀπλὰ σκέτα, λοκωνικά.

—Παῖδιά τὰ πράγματα εἶναι ζόρικα σήμερον. Κάντε τὸ σταυρὸ σας κι' ἀπάνω τους.

Δὲν σπῶνεται τὸ μᾶτι πο μεγάλες ἀγορεύσεις.

—Ἀπάνω τους! ἀπάντησαν μὲ τὴν ἴδια λοκωνικότητα οἱ στρατιῶτες στὸν ἀρχηγὸ τους.

Συμφωνία κυρίων. Ὑπόσχεσις ἀνδρῶν χωρὶς ἀσκοποῦς ἐσθρούς καὶ κούφιους ἐνθουσιασμοῦς.

—Νὰ σὲ δῶ τώρα, βρε Κάθουρα, εἶπε γελαστός ὁ ἀξιωματικός, στρεφόμενος πρὸς ἕνα κοντόκροτο φαντάσο.

Ἦθελε νὰ δῶσιν εὐθυμὸν τὸν στήν ἐπικεῖρησι καὶ στράφηκε πρὸς τὸν ὄπλιτῃ πού ἐκτελοῦσε καὶ χρέη κωμικοῦ τοῦ λοχαγού. Ἀγαθὸ παιδί, ἀνοιχτόκαρδο καὶ ἀδιά-

φορὸ ἐμπρὸς τὸ θάνατο. Σημὰ κατεβέν του ἡ βραδυτὴς. Χελώνα μὲ χακί. Πάντα τελευταίος. Βρεχὴ νὰ ἐπέφταν γύρω τοῦ οἱ ὀδίδες, δὲ χαλούσε οὐτὸς τὴν ζαχαρένια του. Σὲ νάκανε τὸν κολοκαίρινό του περιπατο στὴν πλατεία Συντάγματος.

Ποῖος ἔδειξε ποῖο νὰ ἦταν τὸ πραγματικὸ τοῦ ὀνομα; Τὸν ὀνόμασαν Κάθουρα καὶ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἦταν γνωστός. Στάθηκε πρὸς τὸν ὁ Κάθουρας κι' ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσί του!

—Θὰ δῶτε, σήμερον, κύριε λοχαγέ, φτερά θὰ κολλήσω στὰ πόδια.

Γέλασαν ὅλοι. Ὁ λοχαγὸς ἔδωσε τὴς συμπληρωματικὲς ὁδηγίες.

—Τὸ βρεδάκι πρέπει νὰ εἴσαστε ἐκεῖ. Κι' ἔδειξε μὲ τὸ χερί του τὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ.

Σεκίνησαν ἀπὸ τρία σημεῖα. Ὁ ἐχθρὸς εἶχε ἀντιληφθῇ τὴς κινήσεις τους κι' ἐπέφταν βροχὴ τὴς ὀδίδες. Κονεὶ δὲν σκέφθηκε νὰ μείνῃ πίσω. Σκαρφάλωναν στὸ βουνὸ ἐρποντάς πάνω στὸ χιόνι. Κάπου κάπου ἀτονόσαν τὰ πυρὰ καὶ ἐπυφελόντων ἀπὸ τὴν χαλάρωσι γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ἀνάθεσί τους. Ἄλλοτε πάλι ἐπέφταν πρηνεῖς γιὰ νὰ προσφυλαχθῶν ἀπὸ τὸ ἱσάο.

Χαλάει ὁ κόσμος γύρω τους. Ὁ οὐρανὸς βρέχει φωτιά.

Ξερνὰ φωτιά καὶ πυρακτωμένο ἀτσάλι ἡ γῆ.

Σειέται τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὴς ἐκρήξεις. Μὰ ἵποτε δὲν σταματᾷ τοὺς νενναίους φαντάρους μας. Προχωροῦν πηδούν, ἐρπονὺν σὰν τὰ φιδία, πετοῦν σὰν τοὺς αἰετοὺς κι' ὅλο πλησιάζουν τοὺς Ἰταλοὺς.

Κενένας φόβος, κενένας διαταγμός. Μ' ἕνα στόμα ξεφωνίζουν.

—Εὐμπρός!... Ἀπάνω τους καὶ τοὺς φάγαμε!... Ἡ Παναγία ἡ Ἰννικιά εἶναι μαζί μας...

Δὲν τοὺς σταματᾷ πιά τίποτε. Περιφρονοῦν τοὺς ἄλλους πού σκάζουν γύρω τους καὶ σκορπίζουν τὸ θάνατο. Δὲν κάνουν πλέον μακροβούτια μέσα στὸ χιόνι γιὰ νὰ προσφυλαχθῶν.

Οἱ Ἰταλοὶ τὰ χάνουν ἐμπρὸς τὸν τόσον πείσμα, ἐμπρὸς στὸν ἀθάστον αὐτὸ ἥρωισμό, στὴν καταπληκτικὴ περιφρόνησι τοῦ θανάτου.

Λίγα βήματα ἀκόμα. Λίγες δρασκελιές. Λίγη προσπάθεια...

—Κουράγιο παιδιά καὶ φτάσαμε!...

—Ἀπάνω τους!...

Καὶ προχωροῦσαν, προχωροῦσαν... Ὡς πού πλησίασαν τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν κι' ἐπείθετο ἡ σιέρα τῆς ἐπιφύλαξης. Πού ν' ἀνέβη στὴν ἔσθῃ ὁ ἐχθρὸς; Τὴ βλέπει καὶ τὸ βάσει στὰ πόδια. Ἀτακτὴ φυγὴ. Ἐλευθέρω τὸ χαράκιμα Πλούσια λείψα γιὰ τοὺς νικητὲς πού τὸ κατέλαβαν. Τάφωμα, πολυμορφία, χαρτοφύλακες, μάλλινα, ὡς καὶ στολὲς ἀκόμα.

Ὁ λοχαγὸς μετροῦσε τοὺς ἄντρες του. Πάλι καθυστερημένος ὁ Κάθουρας.

Γέλασαν οἱ στρατιῶτες. Ἐνῆς φαντάρος ὅμως προχώρησε δυὸ βήματα ἐμπρὸς στάθηκε εἰς προσηκόντι καὶ ἔφερε τὸ δεξιὸ χερί στὸ πηλίκιο γιὰ νὰ κατεπληρῇ ἐνὶ μὲ τὸ ἄλλο παρέδιδε στὸν λοχαγὸν ἕνα ρολογι, κατὰ χάριτι κι' ὅ,τι ἄλλο βόηκε πᾶν ἀπὸ συνάδελφό του.

—Αὐτὴ τὴν φορὰ, θὰ ἐκδοθῇ πρῶτος, κύριε λοχαγέ, εἶπε μὲ ραγισμένη φωνὴ ὁ στρατιώτης.

Δὲ χρειάστηκαν ἐξηγήσεις. Ὁ λοχαγὸς ἀνοίξε τὸ παγοῦρι του μὲ τὸ κονιάκ καὶ ἤπιε μιὰ γερὰ νουτίλα. Τόδεσε ὕστερα στὸ λοχαγὸ πού ἦταν κοντὰ του καὶ διατάξε νὰ κἀν τὸ γύρο τῶν ἀνδρῶν.

Ὅλοι ἀπὸ μιὰ νουτίλα γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Κάθουρα.

Ἐνῆς ἑνὸς πλησίασαν μὲ τὰ μάτια ὕψος τὰ χεῖρ στὸ στόμιό τοῦ παγοῦριος καὶ ἤπιαν μὲ τὴ σκέφι σ' ἐκείνον πού τοὺς ἔλειψε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η χολέρα το 1832

Η ανθρωπότητα κάτω από τὰ νύχια του θανάτου

Η χολέρα έπαιξε για μια ά-
κομη φορά, ν' απλωθί σ' όλο τόν
κόσμο. Η κοινότητα έπιδρασε
άρχισι στις Ινδίες, όπου τὰ θύ-
ματα έχουν φτάσει σέ δεκάδες χι-
λιάδες. Οι πρόσφυγες, πού διατρέ-
χουν τήν απέραντη αυτή χώρα πρὸς
όλες τὲς διευθύνσεις, συντελούν στή
μετάδοσι τῆς τρομερῆς ἀρρώστειας.

Δεύτερη εστία τῆς ἐπιδημίας εἶ-
νε ἡ Αἴγυπτος, όπου ὅμως τὸ κακὸ
περιορίσεται, χωρίς στὸν ἐμβολι-
σμό τῶν κατοίκων μὲ ἐκατομμύρια
δόσεις ἐμβολίου πού ἐστάλησαν ἀ-
πὸ τὴ Γαλλία, τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν
Ἀμερική.

Η σημερινή ὑγειονομική ὁργάνω-
σις δὴν τῶν πολιτισμένων χωρῶν
δὲν θὰ ἐπιτρέψη, ἀσφαλῶς, τὴν ἐ-
ξάπλωσι τῆς χολέρας. Δὲν συνέδει-
νε ὅμως τὸ ἴδιο πρὶν ἀπὸ ἓνα πε-
ρίπου αἰῶνα. Η χολέρα θέραισε τὸ
τὴν Εὐρώπῃ. Ὅλοι παρακολου-
θοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴ θανατηφόρο
προέλασι τῆς, χωρίς νὰ μπορῇ κα-
νεῖς νὰ τὴν ἀναχαίσει...

Η ἀρρώστεια εἶχε ξεκινήσει καὶ
πάλι ἀπὸ τὰς Ἰνδίες, καὶ εἶχε προ-
χωρήσει σιγά-σιγά γιὰ τὴν κατα-
κτησι τοῦ κόσμου, δημιουργώντας
μυριάδες θανάτων σὲ πέρασμά τῆς.

Τὸ 1819, βρισκόταν στὴν Κεϋλά-
νη, τὸ 1820 στὴν Ἰάβα τὴ Βόρνεο
καὶ τὲς Φιλιππίνες, τὸ 1821 στὴν Ἀ-
ραβία, τὸ 1823 στὸν Καύκασο καὶ
τὴν Περσία, τὸ 1829 στὴ Σιβηρία,
τὸ 1830 στὴν εὐρωπαϊκὴ Ρωσία. Τὸ
1831 ἐρήμωσε τὴν Πολωνία, τὴν
Πρωσία καὶ τὴν Αὐστρία. Τὸ 1832,
ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀγγλία καὶ τὴ
Γαλλία. Ἐπειτα ἐφυγε γιὰ τὸν Κα-
ναδά. Εἶχε κάμει πιά τὸ γύρο τοῦ
κόσμου!

Δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ σὲ κάθε
χώρῃ, εἶχε ὅμως τόσο β-ρεῖα μορ-
φή, ὥστε ἀπεδεκάτιζε γρήγορα τὸν
πληθυσμό. Κάθε τόσο, φαίνονταν
ὅτι ὑποχωροῦσε, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ
μὲ μεγαλύτερη ὀρμή. Οἱ ἀνθρώποι ἔ-
φευγαν ἀπὸ παντοῦ, πανικόβλητοι,
χωρὶς νὰ ξέρουν πού πήγαιναν...
Οἱ στρατιῶτες ἐγκατέλειπαν τοὺς
στράτους τῶν κ' ἐτοχῶν στὰ
βουνά. Τὰ ἐργοστάσια εἶχαν στα-
μάτησι. Οἱ φῶνοι κ' οἱ λαοτείες εἶ-
χαν αὐτὴν ἀφαντάσει γιὰ τὴν
ἀδύνατον νὰ ἐπιβλήσῃ ὁ Νόμος, μέ-
ρα σὲ τέτοια ἀνστάσι...

Ἀφοῦ σκότωσε 20 χιλιάδες ἄτομα
στὴν Ἀγγλία, ἡ χολέρα πέρασε στὴ
Γαλλία καὶ ἔκοψε τὴν πρώτη ἐμφα-
νιστὴ τῆς σὲ τὴν Περσία στὴ 26 Μαρτίου
1832. Τὸ πρῶτο θύμα τῆς ἦταν ὁ
Ἐρνέστος τοῦ Σαξονοῦργου, ἀδελ-

φικὸς φίλος καὶ γείτονας τοῦ Βί-
κτωρος Οὐγκώ καὶ τοῦ δευτέρου ὁ
θυρῶρος ἐνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ.
Εὐτυχῶς, ὁ Οὐγκώ δὲν προσεβλήθη
ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια.

Τὴν πρώτη μέρα πέθαναν 4 ἄτο-
μα καὶ τὴ δεύτερη ὀκτώκωρε ἔκα-
τοντάδες! Ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ὡς τὸν
Ὀκτώβριο ὄλησθ' ἐπὶ 199 ἡμέρες
(τόσο διήρκεσε ἡ ἐπιδημία στὸ Πα-
ρίσι) τὰ θύματα ἦσαν, κατὰ τὸν ἐ-
πίσημο πῖνακα, 18.402 στὴν πραγ-
ματικότητα ὅμως τριπλασία. Σημει-
ώτερον ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῶν Παρι-
σιῶν ἦταν μόλις 645.698 ψυχῶς.

Η ἐπιδημία χτυποῦσε ὅλες τὲς
κοινωνικὲς τάξεις ἀδιακρίτως. Ἐνῶ
ὅμως στὲς ὑγιεινότερες συνοικίες ἡ
ἀναισθησία τῶν νεκρῶν ἦταν 8 στούς
1.000, στὲς πικρὰς ἐφάνταν
τούς 50 στούς 1.000. Μεταξὺ τῶν
θυμάτων ἦταν ὁ διάσημος πολιτι-
κὸς Καζιμίρ Περριέ, ὁ ἐφευρέτης
Ζεφρούα ντ' Ἀμπάν, ἀρκετοὶ λογο-
τέχνες... καὶ 20 γιατροί!

Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀπο-
κρῆας. Κι οἱ Παρισινοί, πρὸ ὅλο
τὸν τρόμο τούτου, θέλησαν νὰ ἀψη-
φίσουν τὸ θάνατο, ἡ τολμηρότητα
νὰ περάσουν χαρούμενα τὲς τελευ-
ταίες ὥρες τῆς ζωῆς τους. Οἱ μα-
σκαράδες γλεντοῦσαν στούς δρό-
μους... καὶ ἔσπιναν σωρίζοντου-
σαν κάτω, γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῶν
πιά! Πέθαναν τόσο γρήγορα καὶ
σὲ τόσο μεγάλον ἀριθμὸ ὥστε τοὺς
ἐθάβαν μὲ τὸ κοστοῖο πού φοροῦ-
σαν.

Η περισυλλογὴ τῶν πτωμάτων ἀπὸ
τούς δρόμους ἦταν ἔργον τῶν
ἀκουσιδιδρατῶν τοῦ Δήμου. Αὐτοὶ
ὅμως δὲν μποροῦσαν πιά νὰ ἐπαρ-
κίσουν στὰ καθήκοντά τους... ἔξ
αἰτίας μίας ἐξεγέρσεως τῶν ρακο-
συλλεκτῶν!

Οἱ διευθυντὲς τῆς ὑπηρεσίας κα-
θαριότητος τοῦ Δήμου εἶχε ἀντικα-
ταστήσει τότε τὰ παλὰ καὶ βροθυ-
κίνητα ἀκουσιδιδράκα κάρρα μὲ ἐ-
λαφρότερα καὶ γρηγορότερα. Αὐτὸ
ὅμως ἐπλημύνησε τοὺς ρακοσυλλέ-
τες, πού δὲν εἶχαν πιά ἀρκετὸ καιρὸ
γιὰ νὰ ψάχνουν στὰ ἀκουσιδιδράκα.
Εἶχαν λοιπὸν βάλει φωτιά στὰ νέα ἐλα-
φία, καὶ ἐπὶ τὴν Κυβέρνησις εἶχε ἀ-
ναγκασθῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ
τὴν περισυλλογὴ τῶν νεκρῶν ἐπι-
τακτα κάρρα καὶ βλαιοφόρα τοῦ πυ-
ροβολικοῦ.

Διάφοροι δημοκῶποι ἐξερέθιζαν
τὸ λαὸ, ἀποδιδοῦσαν τὴν ἐπιδημία
σὲ μωγεῖες καὶ σ' ἄλλες ἐξωφρενι-
κὲς αἰτίες. Μία μέρα, δειχθὲν ὅτι
δὲν ὑπῆρχε ἡ χολέρα, ὅτι ἦταν μί-
α ἐπινόησις τῶν ἐφημερίδων κ' ὅτι ἐ-
πρόκειτο στὴν πραγματικότητα γιὰ
μὴ συνωμοσία ὀργανωμένη ἀπὸ κα-
κοποιούς, πού δηλητηρίαζαν τὲς δη-
μόσιες βρύσες... Οἱ διευθυντὲς τῆς
ἀστυνομίας τοικοκόλησαν τότε τὴν
ἐξέλι ἐγκύκλιος:

«Πληροφοροῦμεθα ὅτι μερικοὶ ἄ-
θλιοι, γιὰ νὰ ἐνισχυοῦν τὲς κα-
κόβουλες φήμες, ἀσκοπεῖουν νὰ ρί-
ξουν δηλητήριο στὲς βρύσες, στὸ
κραοὶ τῶν καπηλείων, στὰ κρέστα
τῶν κρεπωλείων, ἀλλὰ κατὰ τέ-
τοιον τρόπο ὥστε νὰ συλληφθῶν
ἐπὶ αὐτοφώρῳ ἀπὸ συνενόχους τῶν
οἱ ὅποιοι ἐὰ τὸς χαρακτηρίσουν ὡς
πράκτορες τῆς ἀστυνομίας, θὰ δι-
ευκολύνουν τὴν δραπέτευσί τους καὶ
θὰ κάμουν τὸ κάθε τι γιὰ ν' ἀπο-
δείξουν τὴν αἰσχρὴ κατηγορία κα-
τὰ τῶν ἀρχῶν».

Οἱ λαὸς ἐξαγριώθηκε τόσο ἀπὸ
αὐτὲς τὲς διαδόσεις, ὥστε ἕνας νέ-
ος λυντσαρίσθηκε γιὰ τὴν καίσιος ἀ-
γνώστου τὸν ἐφώνησε «δηλητηρια-
στή», καὶ ἕνας ἄλλος γιὰ τὴν κῆρυ-
ζε μὲσα σ' ἓνα πινάδι. Ἄλλος πάλι
εἶχε συλληφθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνο-
μία, ἀλλὰ ὁ ὅρκος τὸν ἄρπαξε καὶ
τὸν ἐκ-με μικρὰ κομματάκια, τὸ
ὅποιο ἔδωσε στὸ σκόλο τοῦ ἑνὸς
καρδουιάρη...

Ὅπως εἶπαμε καὶ πὸ πάντων, μετὰ
199 ἡμέρες, ἡ χολέρα ἐγκατέλει-
ψε τὸ Παρίσι. Τὸ ξαναεπισκέφθηκε
ὅμως ἄλλες τρεῖς φορές: τὸ 1849
τὸ 1853 καὶ τὸ 1865. Τὰ θύματα ἦ-
σαν 16.165 τὴν πρώτη φορά, 9.219
τὴ δεύτερη καὶ 12.000 τὴν τρίτη.
Ἀλλὰ ἡ τραγωδία τοῦ 1832 δὲν
ἐπανεληφθῇ πιά στὴν Εὐρώπῃ.

Στὴν Ἀνατολή, ἡ τελευταία ἐπι-
δημία χολέρας ἐκδηλώθηκε τὸ 1909
στὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ δεκάδες
χιλιάδων θυμάτων, ἐξ αἰτίας τῶν
ἐλβετινῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς στὲς
λαϊκὲς τουρκικὲς συνοικίες.

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Συμπτώματα καὶ προφυλακτικὰ μέτρα

Ὁ δάκιλλος τῆς χολέρας ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὸν
Κῶν κ' ἔχει τὸ σχῆμα ἐνὸς κόμματος. Σὲ κάθε ἄ-
κρη τοῦ κυρτοῦ αὐτοῦ βακτηριδίου ὑπάρχει μί-
α κινητὴ «βλεφαρίς». Πού τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ με-
τακινήται ἀστροπαιαί.

Στὸν ἄνθρωπο, τὸ μικρόβιο τῆς χολέρας κατοικεῖ
μέσα στὸ ἔντερο ἀπὸ ὅπου διασπείρει σ' ὅλο τὸν
ὀργανισμό τὴν τοξίνη του, αἰτία τῶν περισσοτέρων
συμπτωμάτων τῆς ἀρρώστειας.

Η χολέρα εἶναι ἀσθένεια «ἐκρηκτική». Η εἰσδο-
λὴ τῆς διαρκεῖ ἐλάχιστα. μερικὲς ὥρες μόνο. σπανι-
ώτερα δὲ 4—5 ἡμέρες. Στὸ προκαταρκτικὸ αὐτὸ
στάδιο, ὁ ἀρρώστος ἔχει μί-
α ἀπλή διάρροια. Δὲν
εἶναι διόλου ἀναγκασμένος νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι
ἢ στὸ δωμάτιό του. Κι' αὐτὸ ἀκρίβως διευκολύνει
τὴν μετάδοσι τῶν μικροβίων.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν σύντομη αὐτὴ φάσι, ἐπακολου-
θοῦν τὰ βαρὺ συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας. Οἱ
κενώσεις γίνονται ὑδαρεῖς, σὲ μικρὰ ποσότητα καὶ
πορὰ, δίγως πόνους τῆς κοιλίας. ἀλλὰ τόσο συχνῶς
ὥστε φτάνουν σὲ πολλὰς ὁκάδες ὑγροῦ τὴν ἡμέρα.
Περιέχουν κομμάτια τοῦ βλεννογόνου τῶν ἐντέρων
μὲ σῆμα κόκκων οἰζίου.

Μαζὶ μὲ κάθε κένωσι ἔρχονται ἐμετοὶ πού τσα-
κίζουν συνεχῶς τὸν ἀρρώστο καὶ μεγάλῃ δίψῃ.

Τὸν βασανίζουν μυϊκὲς συσπάσεις, πού ἀργίζουν
ἀπὸ τὰ πόδια καὶ προχωροῦν στὴν κοιλία καὶ στὸ
στήθος. Τὸ σῶμα ἔχει θερμοκρασία 37—40 βαθ-
μῶν ἀλλὰ τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸ πρόσωπο εἶ-
ναι πολὺ ψυχρότερα, καὶ γι' αὐτὸ μελανιάζουν γί-
νονται πελιδνὰ σκεπάζονται ἀπὸ κηλίδες κυανώ-
πες καὶ μελανές.

Ὁ ἀρρώστος εἶναι φοβερὰ καταβεβλημένος. Η
φωνή του ἀδυνατίζει. Κι' ἐπειτα σβύνει. Γίνεται
πᾶς ὅλη τὴ λαγνισμένη ἀναπνοή του. Τὸ αἷμα
τοῦ εἶναι νίβει πολὺ πηχτὸ τόσο πρὸς δυσκολοῦται
νὰ κυκλοφορήσῃ καὶ δὲν προκαλεῖται αἰμορραγία
ἀν κοπῇ ἓνα ἀγγεῖο. Σὲ μερικὲς ὥρες ἡ ἡμέρας ὁ
ἀρρώστος πεθαίνει.

Σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις—λίγες, δυστυχῶς—
ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν χαρακτηριστικὴ φάσι τῆς ψύ-
ξεως τὸ μέλη τοῦ σώματος ἐξανασταίνονται καὶ
ἐξανασταίνονται τὸ νόσους τους. Εἶναι ἓνα εὐνοϊκὸ ση-
μεῖον πού δείχνει ἡνθροσὶ τοῦ ὀργανισμοῦ στὸ μι-
κρόβιο. Τὰ ρῦμα γίνονται ἐξαφνὰ πάρα πολλὰ. Η
διάρροια παύει καὶ ὁ ἀρρώστος μπορεῖ νὰ σωθῇ.
Ἀλλὰ ἡ ἀνάστωσις—προπάντων στὲς σοβαρὲς
μορφές—εἶναι μακρὰ καὶ πολὺπλοκη. Μένουν μόνι-
μες συσπάσεις ἢ παραλύσεις τῶν μελῶν ἀπὸ πολυ-
νευρίτιδα. Ὑπάρχει δὲ πάντοτε ὁ κίνδυνος ἐνὸς δε-
υτέρου ἐξακυλισματος.

Ὅστόσο δὲν εἶναι πάντοτε τόσο στερῆς τὸ
συμπτώματα τῆς χολέρας. Σὲ κάθε ἐπιδημία, πρὸς
συμμερίζουν μερικὲς μικρὲς παραλλαγές.

Η τελευταία αὐτὴ ἀρρώστεια ὑπάρχει σ' ἐνδημικὴ
κατάστασι στὰς Ἰνδίας ἰδίως δὲ στὴν περιοχή με-
ταξὺ τῶν ποταμῶν Γάγγη καὶ Βραγχαπούρας. Η
πρώτη εὐρωπαϊκὴ ἐπιδημία ἀρχισε τὸ 1830 καὶ
κοστῆσε 7 χρόνια. Η τελευταία συνέβη τὸ 1892. Η
χολέρα προήλθε τότε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἐξάπλω-
θηκε στὸς λιμένες τῆς Μεσογείου.

Τὸ μικρόβιο τῆς χολέρας ζῇ μέσα στὰ περιττώ-
ματα. Κάθε τι λοιπὸν πού λερώνεται ἀπὸ αὐτὰ
μπορεῖ νὰ διασπείρῃ τὴν ἀρρώστεια.

Ὑπάρχουν ἄτομα πού ἔχουν μέσα στὰ ἔντερά
τους μικρόβια χολέρας ἀλλὰ δὲν προσβάλλονται
ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια. Καὶ εἶναι εὐνόητος ὁ κίνδυνος
πρὸς τοὺς παρουσιάζουν αὐτοὶ οἱ «μικροβιοφορεῖς» γιὰ
τοὺς συγκατοίκους καὶ τοὺς συμπολίτες τῶν.

Τὰ ἐνδύματα προπάντων ὅμως τὰ νεὰ καὶ οἱ
μυῖνες εἶναι τὰ κυριώτερα μέσα μόλυνσεως.
Τὰ προφυλακτικὰ μέτρα (καρραντίν ἀπομόνω-
σις ἀρρώγων, προληπτικὸς ἐμβολιασμὸς κλπ) εἶ-
ναι δεδωῖς ἀποτελεσματικότερα. Πᾶς δ' αὐτὰ
ὅμως τὸ μικρόβιο τῆς χολέρας μένει πάντοτε ἓνα
τρομακτικὸς κίνδυνος μί-
α φοβερὴ πληγὴ.

Κάμετε τὴν ἐκλογὴ σας!

Κατὰ τὲς πρόσφατες στατιστικὲς τὸ ρεκόρ τῶν
αὐτοκτονιῶν ἀνήκει στὴ Γερμανία. Νὰ οἱ αἰθιοῖ
τὴν αὐτοκτονούντων πρὸ ἀναλόγων κατὰ μέσον ὅ-
ρον σὲ κάθε ἑκατομμύριο κατοίκων διαφόρων χωρῶν
τῆς Εὐρώπης: Γερμανία 361 Δανία 301, Ἑλβε-
τία 255 Γαλλία 190, Αὐστρία 151, Βέλγιο 107,
Ἀγγλία 73, Ὀλλανδία 55, Ρωσία 40,
Ἰταλία 37, Ἰσπανία 31. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέσα αὐτο-
κτονίας νοσησιωποιεῖται συχνότερα τὸ σχοινί.
Στὴ Γαλλία οἱ αὐτόντες προτιμοῦν τὸ πνίξιμο ἢ
τὸ γκάζι. Στὴν Ἰταλία, τὸ δηλητήριο.

Τὰ παράδοξα τοῦ ἔρωτος

Θέλετε νὰ μάθετε ποῖος εἶναι ὁ τύ-
πος τῆς «μοιραίας» γυναικὸς καὶ ποῖος
ἀκατακτῆτος Δὼν Ζουάν; Διαβάστε τὲς
παράφορες γνώμες δύο εἰδικῶν στὰ ζη-
τήματα τῆς καρδιάς.

Γριές γυναῖκες προκαλοῦν
παράφορον ἔρωτα

Ποῖοι ἄνδρες εἶναι
κατακτητῆς

Οἱ ἄνδρες δὲν συγκινοῦνται μόνον ἀπὸ τὲς ὀραῖες γυ-
ναῖκες. Αἰτιθῆτως τὰ πὸ παράλογα αἰσθήματα ἔρωτος
τὰ ἐμπνέουν γυναῖκες κάθε ἄλλο παρὰ ὀραῖες. Εἶναι μί-
α ἀλήθεια αὐτὴ πού δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ κανεῖς.
Μία ἀλήθεια μὲ χίλια δυὸ παραδείγματα, τὲς ἐπιτυχίες δη-
λαδὴ γυναικῶν, πού ἀγαπήθη-
καν ἀπὸ πολλοὺς ἄνδρες, χωρίς
νὰ εἶναι ὀραῖες.

Ποῖες εἶναι οἱ γυναῖκες πού κά-
νουν μεγαλειότητα ἐντύπωσι στούς
ἄνδρες καὶ ἐμπνέουν τρυφὴ πὸ
παράφορος ἔρωτες;

Ἀς ἀκούσωμε σχετικῶς τὴν
γνώμη τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσι-
ογράφου Γτζέιμς Κάρτερ, πού
στηρίζεται σ' ἐρωτήματα πού ὑ-
πέβαλε σὲ χιλίους ἄνδρες τρελ-
λὰ ἔρωτευμένους. Μᾶς λέγει
λοιπὸν ὁ μίστερ Κάρτερ:

- 1) Ὁ ἄνδρας πού δὲν ἔχουν λεπτὴ ὀμορφιά.
- 2) Οἱ ἄνδρες πού ἐνὸς δὲν εἶναι ὀραῖοι, ὅταν ὥστόσο τοὺς
συνασπαστὰς, σὰς φαίνονται ὅλο καὶ πὶό συμπαθεῖς.
- 3) Οἱ ἄνδρες πού δὲν ἔχουν πόζα, ἀλλὰ εἶναι ἀπλοὶ καὶ
ἀφελεῖς τοὺς τρόπους.
- 4) Οἱ ἄνδρες πού πιστεύουν ὅτι εἶναι δέγμα πολιτι-
σμοῦ νὰ σπαταλοῦν τὸ χρήμα τους γιὰ τὲς γυναῖκες.
- 5) Οἱ ἄνδρες πού εἶναι ὀμιλητικοὶ
καὶ διασκεδαστικοὶ στὲς συντροφίες.
- 6) Οἱ ἄνδρες πού δὲν εἶναι σπάτα-
λοι σὲ φιλοφρονήσεις πρὸς ὅλες τὲς
γυναῖκες, ἀλλὰ ἀπερίγρηπτα σπάτα-
λοι σὲ φιλοφρονήσεις πρὸς μί-
α μόνη γυναῖκα.
- 7) Οἱ ἄνδρες πού ποτὲ δὲν ἐμφανί-
στηκαν στὸ δρόμο ἢ στὰ κέντρα συ-
νοδείας, μί-
α κακοβαλμένη γυ-
ναῖκα.
- 8) Οἱ ἄνδρες γιὰ τοὺς ὁποῖους λένε κολακευτικὰ λόγια
γυναῖκες 35 ἔως 45 ἐτῶν.
- 9) Οἱ ἄνδρες πού εἶναι σπορτσοὶ ἀλλὰ οὐ καὶ ἀθληταί.
- 10) Οἱ ἄνδρες πού προσέχουν ἰδιαίτερως τὴν ἐμφάνισί
τους καὶ φροντίζουν νὰ εἶναι ἀπλὴ, καθαρὴ, ἐπιβλητικὴ,
ἐξω ἀπὸ τοὺς ἐξωφρενισμούς τῆς μόδας.
- 11) Οἱ ἄνδρες πού δείχνουν ὅτι δὲν ὑπολογίζουν ὡς ἐπι-
κίνδυνο ἀντίπαλο σὲ μί-
α ἐρωτικὴ μονομαχία κανένα ἄντρα.
- 12) Οἱ ἄνδρες πού δὲν μιλοῦν γιὰ
κατακτήσεις τοὺς παρὰ μόνά τους στὲς
γυναῖκες πού ἀγαποῦν γιὰ νὰ τοὺς
ποῦν στὸ τέλος ὅτι «αὐτὰ πιά ἀνή-
κουν στὸ παρελθόν».
- 13) Οἱ ἄνδρες πού εἶναι τὸ ἴδιο
ἐννεύοντες πρὸς ὅλες τὲς γυναῖκες.
- 14) Οἱ ἄνδρες πού ἔχουν πάντοτε
σκέψιν γιὰ τὴν ζωὴ τους, οἱ τολμηροὶ
καὶ ἀποφασιστικοί.
- 15) Οἱ ἄνδρες πού δὲν ἐπηρεάζον-
ται εὐκόλα ἀπὸ κάθε γυναῖκα καὶ μά-
λιστα πρὶν ἀκόμη τὴν γνωρίσουν καλά.

Η «μειονεκτική» Θεός

Πήρα ένα μεγάλο γράμμα, πονεμένο, από κάπου στην Κρήτη:

«Μιά φθινοπωρινή νύχτα, 1947...»

«Τό «Ερωτικό τραγικόκιβώριο» σας το παρακολουθώ με ενδιαφέρον. Μ' αρέσουν οι όμορφες, οι τόσο λογικές απαντήσεις που δίνετε — («τά σκα-σκά» που λένε... Περισσότερο όμως διαδίδω και νοιώθω τη σελιδο σας «Η ζωή μας είναι θέατρο». Εκεί βρισκόμαστε στοχαστικές βαθείς, ντυμένες με λέξεις ώριμες, που κάνουν φράσεις λαδωμένες από τη σιελή ενός πραγματικού τεχνίτη του λόγου. Ίδιαίτερως, μ' αρέσει το κομμάτι με τον τίτλο «Α πόνο». Μη γελάσετε κύριε Χαϊρόπουλε, με την αφέλειά μου... Αυτή τη στιγμή σας γράφω με την ελπίδα μιας σθώας χωριστοπούλας: Μου φαίνεται άπιστο που μπορώ, σε σας!... Ένώ, η τόσο δειλή, η τόσο αδικημένη από τη φύση... (έχω ένα σωματικό ελάττωμα που δε φαίνεται και τόσο, αλλά μου προσέχει μεγάλο πόνο και μία φοβερή μειονεκτικότητα στη ζωή... Θεραπεύομαι, χωρίς να μπορώ να θεραπευθώ... Όχι!...)

«Ασכולούμαι λίγο με τη λογοτεχνία, και, λίγο, σαν επαγγελματία, με το ερασιτεχνικό έργο Ντρέπουαι να σας ομολογήσω, αυτό που άκουσα από πολλούς: Πώς είχα μεγάλη επιτυχία... Άγαπώ τα ωρία βιβλία, κι είμαι ερωτευμένη με τη νύχτα... Αυτή με παρακίνησε απόψε να σας γράψω. Μου έδωσε θάρρος το άστρο μου, που το έχω διαλέξει από μικρή, χλωμό σαν το πρόσωπό μου...»

«Είμαι τόσο λυπημένη σαν νοιώθω τον εαυτό μου σε μειονεκτική θέση μπροστά στους άλλους ανθρώπους... Αυτή η ιδέα μου έχει καταστήσει σωστό πάθος. Ύστερα, σκέπτομαι: Να εξακολουθώ να γράφω; Ποιος θα μου δώσει μια στερεά απόδειξη πως γράφω καλά, έστω και καλούτσικα, ή, αντίθετα, πως γράφω σαχλαμάρες, για να το πάρω απόφαση να βγώ απ' την τρομερή πλάνη μου και να κυττάω μόνο την κακομοιριά μου... Όσο για τον έρωτα, έννοιες εύκολα πως μου είναι απαγορευμένες. Άκούω τη φωνή της λογικής να μου φωνάζει σκληρά, πειστικά: «Δεν έχεις δικαίωμα ν' αγαπήσεις!... Είσαι άδικημένη από τη φύση... Είσαι ένα χλωμό λουλούδι ανάμεσα στα άσπρα που μπορείς να μην χρωματιστείς...»

«Και τώρα; Τι θέλω από σας; Ούτε κι' εγώ δεν ξέρω... Οικτό; Χίλιες φορές όχι! Κι' αν έρθω και καταβόλων να μ' υποχρεώσω με κανένα τον πόνο μου, και το μυστικό του...»

«Τελειώνω. Θέω μου πόσα σας έχω γράψει... Σας έχω συναντήσει που σας έχω ξαναγράψει με πως θα τιμηθώ πολύ για την τόλη μου αυτή να σας γράψω με τόπο να σκεπταίμαι διαρκώς το τι θα πείτε για μένα, και την κατάληξή μου — το κλάδι των αχρήστων...»

«Μ' εκτίμησι

» Χλωμό λουλούδι, Σ.Κ.»

Βλέπετε πως πέσατε έξω στα θλιβερά προγνωστικά σας για το καλδί των ακρότητων... Η νοσηρή σας φαντασία υπογράμμιζε με περιουσία όλα σας τα ζητήματα. Κι' έτσι, βλέπετε τον εαυτό σας αδικημένο από τη φύση, σε μειονεκτική θέση απέναντι στους άλλους, τους «κανονικούς» ανθρώπους κι' όλα αυτά σας προβάλλουν στη μελαγχολία και στη μυστικοπάθεια, τόσο που μοναδική σας ανάπαυ να είναι η νύχτα, κι' άστρο σας το πιο χλωμό του στερεώματος — «αυτό που μοιάζει με το χλωμό σας πρόσωπο...» Η ίδια φαντασία σας — η νοσηρή — σας εκκλείει τη πόρτα προς τον έρωτα — τουλάχιστον τον επιγειαίο, γιατί τον έπουράνιο σας τον επέτρεψε, αυτόν που δεν μπορεί να γνωρίσει το σαρκίο των ανδρών... Κι' έτσι, μία μέρα ή μία νύχτα, μπορεί να βρεθείτε ερωτευμένη με τον δακτύλιο του Κρόνου, το τι νεφέλωμα της Ανδρομέδας...

Νομίζω πως δλ' αυτά θεραπεύονται — και πρέπει να θεραπευτούν — με μία αντίθετη αθυρολογία: Είσατε ένα διαλεκτικό πλάσμα της ζωής!... Σας βεβαιώνω, μ' όλη την αντικειμενική διαθεσιμότητα, κυττάτε αυτό που ονομάζεται σωματικό σας μειονεκτικότητα, κι' ανοίχτε την ψυχική σας ο' εκείνος που μπορούμε να την καταλάβουμε. «Ενα χλωμό λουλούδι της ωριαίας φθινοπωρινής βουνοπλαγιάς της Κρήτης είναι χίλιες φορές προτιμότερο από τα εσπεριμένα και ψυροπερήφανα προϊόντα των θερμότερων της Αθήνας, που είτε λουλούδια λέγονται, είτε γυναικείες, ενδοχόνες τις κουρασμένες αισθήσεις, όπως το εκτυπωτικό φως, ή πολυθρόνη μουσική, ή δυνατό άρωμα. Θα μου πείτε: Μα εγώ δε βλέπω μ' αρέσω σε ανθρώπους με κουρασμένες αισθήσεις... Σας απαντώ: Αυτοί είναι οι μόνοι διαλεκτικοί της ζωής. Οι άλλοι, αυτοί που κουνουν τις αισθήσεις τους ξεκουράστες, και ν' αυτό προσπαθώ να τις κουράσω με ν' έντονα μέσα ερεθισμού, είτε οι άνθρωποι της στιγμής και της επιφάνειας... Μένουν για μία στιγμή κατάπληκτοι μπροστά στην επιδερμική ομορφιά μιας ζωντανής κούκλας κι' ύστερα από λίγο κυττάζουν έκστατοι μία άλλη... Κι' είναι φυσικό αυτό: Η σωματική ομορφιά — ή έλλειψή «μειονεκτικότητας» — που με τόσο πάθος την ονειρεύεστε... — είναι κάτι πρόσκαιρο: η ομορφιά της ψυχής είναι κάτι αιώνιο — σαν την ψυχή... Και, τέτοια ομορφιά, δείχνετε πως έχετε, δειλό μου, άδικως απογοητευμένο «χλωμό λουλούδι»... Μία ομορφιά, που — μεταξύ μας, σκύψτε να σας το φιδωρίσω — αυτή για να μη με πνίξουν οι ωρίες του κύκλου μας! — δεν τη συναντάει κανείς σκεδόν ποτέ ο' αυτές που ονομάζονται «όμορφες»...

Πήρα κι' ένα άλλο γράμμα, που αίζει για το δημοσίευση όλο, γιατί είναι από τα λίγα έργα που μου πάρεσι ως τώρα:

«Αγαπητέ Κ. Χαϊρόπουλε,»

«Θα σας διηγηθώ μίαν ιστορία μου — τίμια πράγμα... — δε θα με πάρτε «στο ψιλό»... Έχετε ένα διαδωμένο να τρόπο να πειράξετε, και — για να μ' αδικήσετε — το σκέπτομαι πολύ, προτού σας γράψω. Όσο κι' αν η ανανυσία, ή μάλλον η... ψευδωνυμία είναι

ζήμνα, ή επίθεσι δεν πονεί να- ναι βάσανο γι' αυτήν που την δέχεται... Λοιπόν — θάρρος. Άγαπώ τον κύριο, θα μου πείτε: Τι είναι η καρδιά σου; Άγινάρα, ή πολυκατοικία... Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Άπλως, κ' ροδιά γυναίκα. Χωρίς να πολύ περισσότερα... Άλ- λως, αναστασια, χωρίζεται σε τέσσερα μέρη — δυο κολύβες και δυο κοιλίες. Έχω κοιλία- σεις ενάν κολύβη και μία κοιλία, και μένουν άλλα δυο διαμερί- ματα άδεια που, τώρα με την κρίση, φοβάμαι σοδάρη μ' ήπιας επίταξουν! Όμως έχω πελα- γίσει με τους υπελάδες που με βάζουν οι δυο τρινοί νοι- κάρδες μου: Άπαιτητικοί, κι' εγώ που τα λέμε τους προ- στατεύω το νοικοκυτάσιο του έρωτος που νοιώθω γι' αυτούς... Ο πρώτος είναι γιατρός. Κοι- τούτσικα στο ανάστημα νο- σήσας. Έκδοθη σε κάθε του έρωτική εκδήλωσι, μα — πως να το πω... — με χρησιμοποιεί σαν... πειραματικό ζώο! Άσκει να σας πω ότι όρνει στα ραν- τεύω μας, δεν έρχεται καθό- λου πολλές φορές άλλοτε πα- λι με μολώνει, κι' ύστερα μου εχνηγεί γελώντας πως αυτά γί- νονται για να δπ... Τι αντί- δροσι θα πεκαλώσω!... Ο άλ- λος είναι αεροπόρος. Ψηλός στο ανάστημα. Ψηλά έχει τη μύτη του, ψηλά πετάει, ψηλά παίρνει τον άμωνα του έρωτά μας, κι' έχει και κάμπος... ψαλά!... Όμως είναι καλός. Άποτελεί έ/α είδος cavalier- sergent. Δεν προλαβαίνω να εκφρά- σω μίαν επιθυμία μου, και τη βλέπω ξεπαρωμένη.

Καλά τά... βίλεσα και με τους δυο! Όμως, ο πρώτος (ο γιατρός, για να μην τα υπερ- δεύετε) έκανε ένα ιπποτικό διάβημα: Με ζήτησε σε γά- μο! Κοιτάξα τιμια στην ιδεο- λογία της άποκαταστάσεως, δε- χτικά ευχάριστης, δε με πε- ράσε ναμια έφ' όσον ζωής πε- ριστού... (οι γυναίκες — κι' οι άντρες λιγάκι... — είναι ζω... Το νόσι πειραματόζωο είναι κι' αυτή τέλους τίτλος... επισημνικός στον έφημο- μένο έρωτα...)

«Ελα όμως που ο ψηλός, στον οποίο — τάχα συντερι- μένη... — άναφερα την ιστο- ρία (παραλείποντας φυσικά... την προίτορία!) άρχισε να δείχνει τις ιδίες διαθέσεις, και να ζήτη... από το ίδιο! Πρά- γμα, με κολακεύει εξαίρετικά. Οι Γάλλοι το λέν αυτό embarras de choix. Εγώ το λέω... τό- μπος! Σεις θα μου πείτε — έρω — να ρωτήσω την καρδιά μου. Έδω όμως τα υπέκου- με: τη ρωτάω και... δεν ά- παντάει! Λες και χάρηκε. Λες και ποτέ δεν υπήρξε. (Δεν ά- ποκλείεται κι' αυτό...)

«Αν, λοιπόν πάρω το γιατρό, όταν άκούω το μωτέρ κάποιου αεροπλάνου να σίζει βιαστικό σαν τη ζωή τον ουρανό, θα θυ- μάμαι Έκείνον που με το ένο- ερίο του επάγγελμα μ' έκανε σκάδα του! Άν όμως παν- τρεύω τον αεροπόρο, μόλις αντικρύω ένα δικόιο άσιπρί- σμα θα θυμάμαι Έκείνον που μ' είχε κάνει γυναικείο πλά- σμα μ' επισημνικό ένδιαφε- ρον... Υπάρχει και μία τοίτη λύσις: Να πάρω και τους δυο! Μπλέξω όμως άσκημα με τον Άστικό Κώδικα, που στο άρθρο 1354 άπογορεύει τη δι- γυμία... Τι πολιτισμένα μέρη αυτά που δεν έχουν πολιτι- σμό! Μπορεί να υπάρχει και τέταρτη λύσις: Γι' αυτό σας γράφω.

«Πάντα δική σας (ο λόγος το λέει...)»

«Βρυσις»

«Ελπίζω ότι ή τόσο χαριτω- μένη έπιστολογράφος δεν περι- μένει σοδάρη... την τέταρτη λύσι μου! αυτό που περιμένε- είνε: Να δημοσιευθί όλο το γράμμα της — γιατί αίζει...»

«Ένα Σπαρτιατόπου- λο Κ. Δ.»

Μά γίνονται, φίλε μου, τέτοια φοβερά πράματα

στη Σπάρτη; Έδω, και στην Αθήνα — την αμαρτωλή — πάλι θα έθεωρούνατε τερατώδη... Τι να σας πω; Τι να σας συμ- βουλευώ; Φυσικά, δε μπορεί να γίνετε τέσσερα κομμά- τια εκτός αν σας κάνουνε τα τέσσερα θύματά σας, και — με- τεξύ μας... — λιγάκι με το δι- κιο τους!...»

«Πο νε μέ ν η κ α ρ δ ι α »: Έφ' όσον σας ζητάει «να πρά- ξετε πράγματα άνήλικα», να μην τα πράξετε... Και έφ' ό- σον πελαγώνε: άνάμεσα σε σας και στα λείψα που του προσφέρει μία άλλη, να τον στείλετε στην άλλη και... στο διάβολο!

«Πο νε μέ ν η ά γ ά π η Δ. Γ.» Θεσσαλονίκη: Γιατί, αφού είσατε «άρρητο», εδιδάξατε γυναικείο ψευδωνυμίο... Γνω- ρισατε γράφει πολλά κορι- τία, «ένα όμως έξ' αυτών κα- τατάζει σε ξεχωριστή θεού...» Τι γνωρίσατε ο' ένα πόστου, την άναψιασε, σας άγάπησε, τώρα τελευταία όμως σας ά- πηνρήθη. Φαίνεται δεν της ά- ρεσε... ή ταξινόμησις της με- σα στην καρδιά σας!... Για να σοδάρουμε όμως λίγο: Άν την άναπατή, άφιστε τους ένγισμους και τοξέτε κοντά της...

«Πουλί της έρήμου»: Είνε τραγική αυτή ή εξέλιξι του έρωτός σας: Ο άναπημέ- νος σας έφυγε για να πάη στρατιώτης κι' ένγυρισε με τα δυο του πόδια κομμένα!... Έ- σεις όμως εξακολουθείτε να τον άγαπάτε, και πρέπει να τον άναπατή περιούστερο! γι- ατί δεν πρέπει στην πίκρα του να προστεθί και ή έρωτική του άπογοήτευσι... Και, συμβουλε- ψτε τον: Υπομονή...»

«Πο νε μέ ν ο κ ο ρ ι τ σ ο »: Β. Ν., Χιον: Κι' ο ένγισμός σας, και ή λογική σας και έ- γω, σας συνδυάζουν με ένα στέμν: Σεχάστε τον!...

«Α ν ά π ο δ η κ α ρ δ ι α » Κ.: Θεσσαλονίκη: Η δειλία σας οδηγεί σε μία δικαιολογη- μένη σται άπέναντι του άγα- πημένου σας. Συνεχίστε έτσι. Θα τον κερδίσετε δοξαλά... «Μικρή Αφρική ά ν α »: Άν δεν του συνέθετε κακο — πράγμα που ούτε σεις, ούτε έγώ το εύχασατε... — αίζει για να του σιμεί: Να τον Σεχά- σετε...

«Β ο λ ι ω τ ο π ο υ λ ο »: Φυσι- κά δεν τον άναπατή...

«Α ν θ ι μ έ ν ο κ υ κ λ ά μ ι ν ο »: Άφου οι δικοί σας δεν σας έπιτρέπουν το είδύλλιο, θα ήταν όμως συμφωνία με το γά- μο σας, άφιστε τον άνοητο σας να το καταλάβη αυτό. Άν σας άναπατή, δε φρονίτη να σας γλυτώση απ' τις οικογε- νειακές κνίσεις και τις φασα- ρίες που δημιουργεί το είδύλ- λιο σας, κι' άς σας οδηγώ, με την ευχή των γονέων σας και τη δική μου, στην ήσυχη λιμνοθάλασσα του νάμου...

«Α π ό κ λ η ρ η τ η ς μ ο ι ρ α ς » Π.Φ.: Δεν σας άγάπησε πραγματικά, διότι σεις δεν φροντίσατε να τον δέσετε! Κι' ύστερα, έφθερίσατε οινά - οινά την ύγεια σας με την άσκοπη άπογοήτευσι... Τώρα, προσπα- θήστε με φιλοσοφία και άπα- θεια να ξανακερδίσετε αυτό που χάσατε: Την ύγεια.

«Π λ η γ υ μ έ ν η κ α ρ δ ι α »: Άποσυνέγετε να μου ρωτάτε λεπτομέρειες της ι- στορίας σας και γεμίζετε — με γενικόλογες άραγες... — τό- σες πυκνογραμμένες κόλ- λες διαγινωμού!... Όλ' αυ- τά, υποχρεώσις κλπ. που σας προβάλλει, είναι προφάσεις εν άμαρτίας!... Άν σας άγα- πησε, θάρρος έλα. Δεν σας άγα- πεί, και Σεχάστε τον, για πάν- τα όπως αυτή τη φορά...

«Μ.Π.» Η έκδοσι σας δεί- χνει πως έχετε κάποια έπίδοσι στη φιλολογία. Σπουδάστε.

Π α ν α γ ι τ η ν Κ ά ρ α ν : Τα περί δημιουργίας (σε- λίδος δια τους σπουδαστές)

διεβιβασθούν στη διεύθυνσι του «Θησαυρού».

Ο Σ Κ Ο Σ Ή ς Μεραρχίας: Έ- χω γράφει κι' άλλοτε για τους έρωτες μεταξύ συγγενών: Πο- ρεί με κάθε τρόπο ν' άποφει- γωνται... Για τα ευγενικά σας λόγια εύχαριστώ.

«Α ί ν τ α »: Θεσσαλονίκη: Έπ' κατοχής άναψιασε ένα Γερμανόν, ο οποίος — εύτο- χως, — έφυγε με τους άλλους έρωτικούς του, και, μετά την ά- πελευθέρωσι της Έλλάδος, ά- νεδέσθη μ' έναν Άγγλον, ο οποίος σας έπρότεινε να τον προσφέρει μία άλλη, να τον στείλετε στην άλλη και... στο διάβολο!

«Μ ι ά τ ό σ ο λ ί γ ο μ ό ν τ ε ρ ο ν α »: Πολύ συμπαιθητικό και το καινούργιο γράμμα σας κι' οι στίχοι σας. Άντιγράφω το ποίημα σας με τον τίτλο «Οίστερ» με λίγες διορθώσεις:

Πήρα την πένα για να γράψω [κάποιο στίχο, Μά το μελάνι σκετινέο δέ μ' έμ- [αχύνει

Κι' άκούω της πένιας μου σιγά [μόνο τον ήχο

Καθώς κυλάει και το χαρτί μου [μυστηριώδη... «Ω! Πού είσαι τώρα;... Άς και [ισύ μ' άρπιασε, Μουσα!... «Όπως κι' οι άλλοι μ' άρηθη- [καν ένας — ένας,

«Ετσι κι' εσύ, όπως οι άλλοι [που άγαπούσα, Θά μου ξεφύγης με το κύλισμα [της πένιας...

Κι' έσεις, έμπνεύσεις, στοχα- [σμού, πώς να το κμώσω

Για μία φορά, άκόμα μία προ- [ίτου σας χάσω, Με τη φτωχή, βουδή μου πένια [ν' άναστήσω

Και τη στεγνή μου την ψυχή να [ξεκουράσω;... Δεν έχω πιά καμμία χαρά, καμ- [μιά ένλπιδα

Την πένα πήρα στις προσπά- [θειας το σάλο, Κι' άφησε άπάνω στο χαρτί μου [μια κηλίδα

Λίγο μελάνι αντί για δακρύ [τίποτ' άλλο...

«Β ά ν ω » Φ. 17, Πάτρας: Έ- χω γράφει και άλλοτε το Σε- νάλε και τώρα: Σ' ένα ζευ- γάρι, ή διαφορά της ηλικίας εις βάρος της γυναίκας είναι ή πιο ένκληυστική της κουτα- μάρας...

«V i + = 11 X Κ α σ τ έ λ ι » (1.1): Πρώτα — πρώτα, αυτό δεν είναι ψευδωνυμίο! Είνε... κρυπτογράφημα!

«Μου ρωτάτε: «Εάν σας εδίδετο εύκαιρία να έκλεψτε μεταξύ δυο κοριτσιών τίμια που να έχη κοντάς ναμπε, ή άλλα στροβές (όπλα όχι ή- σες) και μίας που να έχη έμεν, άλλα λεπτές, όχι βεβαί- ας, και πολύ οδοντοφυΐδες, αλ- λά τέλος πάντων πολύ λε- πτές, ποιες θα έπροτιμούσα- τε; Άν δεν μου άπαντήσατε άμέσως... θα σας ένασενω- χήσω, κι' ύστερα πάλι!...» Λοιπόν, για να γλυτώσω, σας απαντώ άμέσως: Δε δίνω ση- μασία στο ποίον των γυναι- κείων ποδιών, αλλά μόνο στο ποσόν τους! Τρελλαινόμενα γιό γυναικείες πούχουνε τέσσερα ποδίσια!

Κ.Ν.Μ.: Να προτιμήσετε τον δεύτερον αφού κάνει τόσες θυσίες για σας, κι' άφου ο πρώτος είναι λίγο... φαντομάς του έρωτός!

«Μ ο υ ρ ι α »: Προσπαθήστε να σας πάρη λίγο στα σοδά, διότι, όπως έννοώ, είστε γι' αυτόν πιο πολύ παιδί παρά γυ- ναίκα...

Α ν τ ω ν η ν Β λ α σ τ ό ν : Δεν την άναπατή, κι' όπως έν- νοώ, εξακολουθείτε μια σιμα- τική σκέψι από ένα είδος οί- κτου. Ο οίκτος όμως δεν είναι έρωας. Σιγά - σιγά μαλακά, σ- πελακρύνετε την από κοντά σας...

«Κ ω ν σ τ α ν τ ί η ν »: Καλά- μαρ! Και σε σας άπαντώ το ί- διο — όχι γιατί δεν την άγα- πώ, αλλά γιατί ή άγάπη σας είναι, όπως λέτε, μοιραία να διακοπή! Μαλακά γράφοντάς της σήμερα ένα γράμμα τη βδομάδα, μεθαύριο ένα γράμ- μα το μήνα, σταματάτε...

«Α ν υ π ό μ ο ν η »: Να συ- νεχίσετε τη σιμωρήν σας τα- κτική. Η τιμωρήν είναι ή μο- ναδική προκα μίας φτωχής... «Δ υ σ τ υ χ ι ο μ έ ν η Κ ο η τ , κ ο π ο ύ λ α »: Δεν σας άγα- πάει. Δεν υπάρχει άλλη λύ- σις! Σεχάστε τον!...

«Ν ά ν τ ι α »: Φοιτήτρια, Θεσ- σαλονίκη: Φροντίστε, όταν τον ξαναδείτε, να κατανικήσετε τη φοβηρή σας επιστολοκτικότητα, που πάνε φυσικό ν' απομα- κρύνει τον άναπημένο σας...

Σ.Μ. φοιτητήν: Φαίνεται ότι σας έχει πάρει «στροβή», έφ' όσον «μεγαλώσατε μαζί σαν ά- δελφοί»... Φροντίστε τώρα σι- γά - σιγά, με την πειθή να με- τεθέσετε τη φιλία της λίγο πιο πολύ προς το μέρος της καρ- δίας...

«Α ν ά π ο φ α σ ι ο τ ο ν » Α.Α.Α.: Είσατε τόσο μικρός ά- κόμη, ώστε έχετε καιρό να πά- τε στην Άμερική και, γυρι- ζοντας άργότερα να παντρευ- τήτε την κεπελλά που άναπα- τέ — άν θα την άναπατή και τότε, φυσικά...

«Πο νε μέ ν ο ν ά ρ τ ο - π ο ι ό ν »: Έφ' όσον κοκκινίζει μόλις σας βλέπει από τον και- ρό που της έξομολογηθήκατε τον έρωτά σας έννοσάφως, φρο- ντίστε, σαν επιτήδειος αρτο- ποιός να τα... ψήσετε μαζί της!

«Ρ ά γ ι σ μ έ ν η κ α ρ - δ ι α »: Οι κολλιτέχναι είνε εκ φύσεως και ίδιουσιν κνίσεις, και λόγω επανέλευτος άσπαστοι. Μη παρασρβήτε στο άσθημα αυτό.

«Πο νε μέ ν ο β ι ο λ ι » Βόλον: Έφ' όσον δεν έχετε τίποτε μαζί του έρωτικό και ο κόσμος σας παρεξήγησε, δια- κόψτε και τη φιλία σας μαζί του. Είναι ή μόνη λύσις...

«Α ρ α π ά κ ι »: Τό ν' άγα- πώ ένα κορίτσι δεν σημαίνει ότι πρέπει και να τα Σεχάση- όλα, όπως σας συμβουλεύει πονηρότα ο άναπημένος σας... Άποφύγετε τον! Είνε έ- νος έπικίνδυνος κατεργάσι... Τ.Τ. Θεσσαλονίκη: Να εξα- κριώσετε τι προκαλεί την αλ- λόκοτη αυτή σιμωή της άγαπη- μένης σας, κι' άν αυτό είναι ο συνεχίζόμενος έρωας της προς τον άραβισμό, σιμωή της με τον όποιον διέλυσε τον άρα- βισμό — όπως υποπτεύομαι — τότε Σεχάστε την!...

«Ο υ λ α κ ι ο μ έ ν ο ν έ - ρ ω τ α » Ι.Π.: Λογική έστε λίγο την άναπημένη σας, και λογι- κευτή και σεις λίγο... Τα έξαλλά σας νειάτα έχουν ά- νανκη από κάποιο φρένο...

«Κ ά π ο ρ ι α »: Είστε πολύ αλλόκοτος τύπος. Δεν ξέρετε τι θέλετε, τι κάνετε, γιατί μου γράφετε... Κατασταλάξτε πρώ- τα σε μία πνευματικότητα, και τότε Σεχάστε τον!...

Π α ρ α υ . Σ τ α μ . Χ . Χ .: Άν ο σκοπός σας είναι «έ- ρως», δεν βλέπω γιατί θα ποσο- ελήθη από τον έρωτά σας προς την εξαδέλφη του ο φι- λος σας. Νομίζω αντίθετα, πως πιο ελκυστικός και σύμφωνος με τα δόγματα της φιλίας, είναι να του έξομολογηθήτε αντίοικα αυτό που νοιώθετε, ο' αυτόν, πού, σαν φίλος, θα το νοιώση καλύτερα από κάθε άλλον.

«Πο νε μέ ν η κ α ρ δ ι α » Α.Σ.Ν.: Κάνετε πολύ άσχημα να του γράφετε πρώτα. Άφιστε τον τώρα, μη και κάνετε το πρώτο λάθος να έκδηλωθί αυ- τό...

«Μ α ρ α μ έ ν η π α π α - ρ ο υ ν α »: Θεσσαλονίκη: Πο- ωτα σφάλμα ν' άνογίστε ένα τέτοιο άνθρωπο! Δεύτερο και φοβερότερο, να τον παντρευ- τήτε! Τρίτον, να μην τον χω- ρίζετε. Και, τέταστον να θέ- λετε να τεκνοποιήσετε μαζί του, για να δημιουργήσετε με το παιδί που θα γεννηθί μία άσπαστη αλυσίδα γύρω από το φοβερό σας μαρτύριο, που μου

«Μ α ρ α μ έ ν η π α π α - ρ ο υ ν α »: Θεσσαλονίκη: Πο- ωτα σφάλμα ν' άνογίστε ένα τέτοιο άνθρωπο! Δεύτερο και φοβερότερο, να τον παντρευ- τήτε! Τρίτον, να μην τον χω- ρίζετε. Και, τέταστον να θέ- λετε να τεκνοποιήσετε μαζί του, για να δημιουργήσετε με το παιδί που θα γεννηθί μία άσπαστη αλυσίδα γύρω από το φοβερό σας μαρτύριο, που μου

«Α ν ι δ ε ρ ι ο τ ο π ο υ - λ α »: Φυσικά, να πάψετε να σκέπτεστε εκείνον που άδιω- φορεί για σας, και να μεταφέρε- τη συμπείθει σας στον ά- δελφό του, που σας δείχνει τό- σο έννοσικά αισθημα. Άπο το νάμια σας έννοσος, ότι είνε για σας εύκολη αυτή ή αισθηματική... μετοκμία!

«Α π ε λ γ ι σ μ έ ν η »: Έφ' όσον σεις φταίτε,... τραβάτε τα!... Και άν πιά όπτε ότι σπάνει το μαχίρι στο κόκα- λο, άποκατευθείτε για πάντα από κοντά του. Το γράμμα σας — μ' όλην άτιμωρήν — με μο- λυσι — είνε κθαρό, καλο- γραμμένο και χωρίς άνασθο- γραφίες. Νομίζω ότι θα μπορέ- σετε στην άνάγκη να βγάλετε το ψωμί σας έργοσμένη κα- ρύ.

«Ο υ μ α τ ι κ ή »: Φροντίστε πρώτα απ' όλα την ύγεια σας... Μη δίνετε τόση σημασία στους άντρες. Η ζωή είναι γλυκιά, όταν έξομολογώ με φιλοσοφίες λιγάκι άπών στα πιο τρανιά της ζητήματα...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ.Γ. Δ ώ ρ ε : Όταν θάρρε- τε, με το καλό, το καλοκαίρι στην Αθήνα, τα λέμε... Έν- τω μετεξ, υάθετε λίγη μου- σική και μελετάτε. Θα σας ύ- φελήσει... Ίδιος

Ε.Μ.Γ. Πειραιά: Καταλαβαίνω ότι το γράμμα σου πόσο είσαι λυπημένη, νεσθί μου φίλη...

Τό να χάνω ένα κορίτσι τη μη- τέρα του ή τον καλόν άγγελο, όπως λέεσ το πονεμένο γράμ- μα σου, που φροντίσε για όλα, που έκανε το σπικάκι σας αλη- θινό παράδεισο, είνε φοβερό. Γράφει πως έχετε μεγάλη ευ- ζήνη, και θα έχετε με σιμωή απ' τη ζωή για να γλυτώση απ' τα βάσανα και το βάρος που έπρεσ άπάνω σου. Σε-

τό περιγράφετε με τόσο μελο- να χρώματα... «Μ α ρ α μ έ ν ο λ ο υ λ ο υ - δ ι »: Άν όπισθώσατε στα γράμμάτα του σποργή και α- φού είστε έξοκλώς ποτε να τον περιμένετε! Άλλοιώς, Σεχάστε τον.

«Ν α υ τ ι κ ό ν »: Δε θέλει συζητήσει: Θα άπαρσνθήτε ή τη θάλασσα — ή μία άναπημένη σας — ή την άλλη, τη γυναι- κά... Τό να την παντρευτή- τε και να την καταδικάσετε στην πίκρα του διαρκούς χωρι- σμού σας, είνε άπάνθρωπο κι' έπικίνδυνο...

Α.Π.Α., Πειραιά: Έφ' όσον βρήκατε μία γυναίκα που μοιά- ζει με την άνοημένη σας που χάσατε φροντίστε να την πλη- ροποιήσετε κι' να συνδεθήτε μαζί της. Αυτό θα σας άνακου- φισή. Μην καταλάβη όμως γι- ατί την προτιμάτε γιατί θα τη χάσετε άμέσως!... Οι γυναίκες θέλουνε να είνε πρωταίτια. Ποτέ αντίρροπα...

Ν ί ν α Σε ν : Υπομονή, κυρία μου... Ότι και νάναι ο άντρας σας κι' όπως και να σας φέρταει, ύπομεινάτε τον, αφού είσατε μόνον στον κόσμο κι' αυτός μένει ο μοναδικός σας προστάτης...

«Μ α ρ α μ έ ν η θ »: Είσα- στε πολύ σχολαστική να υι θέ- λετε να του δώσετε μία φωτο- γραφία σας — και είκαίς εύ- μωσες... Προσπαθήτε τώρα να του δείξετε πως τον έμπιστεύε- στε σκεπτόντας του μία φωτο- γραφία. Είνε αρκετή άμυνα τό να φυλάξετε το πορτρέτο ά- πό τίς... κακοτυχίες!...

«Πο νε μέ ν η ψ υ χ ο υ λ α »: Άν σας άναπατή, δε β' άκούση τον κόσμο. Περιμέ- ντε και κρατηθήτε σε μία ρου- μί άξιοπείρας στον έρωτά σας...

«Γ ι ο λ ά ν τ α »: Πού να ό- φειλταί άρνησιν αυτή ή φοβηρή και άπότομη μεταστροφή του, ύστερα από τόση προηγουμένη έννεία;... Η στάσις του ή σιμωρήν άπέναντι σας είνε ά- χαροκλήριστα άπάνθρωπη... Προσπαθήτε τώρα, με την κα- λωσύνη, με την πειθή, με τη σποργή να τον Σεχάσετε κοντά σας...

«Α ν ι δ ε ρ ι ο τ ο π ο υ - λ α »: Φυσικά, να πάψετε να σκέπτεστε εκείνον που άδιω- φορεί για σας, και να μεταφέρε- τη συμπείθει σας στον ά- δελφό του, που σας δείχνει τό- σο έννοσικά αισθημα. Άπο το νάμια σας έννοσος, ότι είνε για σας εύκολη αυτή ή αισθηματική... μετοκμία!

«Α π ε λ γ ι σ μ έ ν η »: Έφ' όσον σεις φταίτε,... τραβάτε τα!... Και άν πιά όπτε ότι σπάνει το μαχίρι στο κόκα- λο, άποκατευθείτε για πάντα από κοντά του. Το γράμμα σας — μ' όλην άτιμωρήν — με μο- λυσι — είνε κθαρό, καλο- γραμμένο και χωρίς άνασθο- γραφίες. Νομίζω ότι θα μπορέ- σετε στην άνάγκη να βγάλετε το ψωμί σας έργοσμένη κα- ρύ.

«Ο υ μ α τ ι κ ή »: Φροντίστε πρώτα απ' όλα την ύγεια σας... Μη δίνετε τόση σημασία στους άντρες. Η ζωή είναι γλυκιά, όταν έξομολογώ με φιλοσοφίες λιγάκι άπών στα πιο τρανιά της ζητήματα...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ.Γ. Δ ώ ρ ε : Όταν θάρρε- τε, με το καλό, το καλοκαίρι στην Αθήνα, τα λέμε... Έν- τω μετεξ, υάθετε λίγη μου- σική και μελετάτε. Θα σας ύ- φελήσει... Ίδιος

Ε.Μ.Γ. Πειραιά: Καταλαβαίνω ότι το γράμμα σου πόσο είσαι λυπημένη, νεσθί μου φίλη...

Τό να χάνω ένα κορίτσι τη μη- τέρα του ή τον καλόν άγγελο, όπως λέεσ το πονεμένο γράμ- μα σου, που φροντίσε για όλα, που έκανε το σπικάκι σας αλη- θινό παράδεισο, είνε φοβερό. Γράφει πως έχετε μεγάλη ευ- ζήνη, και θα έχετε με σιμωή απ' τη ζωή για να γλυτώση απ' τα βάσανα και το βάρος που έπρεσ άπάνω σου. Σε-

Την εποχή του 1890 τα καλά κορίτσια δεν έδειχναν τις γάμ- πες τους. Άν όμως συνέβαινε αυτό, τότε ένας θεός θα έβλεπε τις άνωτέρω κεντημένες κάλτσες τις όποιες φορεί το πρώην φωτογραφικό μοντέλο και νύ, άγνίστων άσπρη του κινηματογράφου Έλενα Καρτερ. Η Έλενα ντυπου- τάρι στο φίλι της εταιρείας Ουνιβ' αλ - Ιντερνασιοναλ «Τάιμ άουτ άφ μίντι», στο όποιο η άγωνιστή, οι φύλ- λια Κάλβερ, Έλλα Ραίνκ, Ρόμπερ Χάττον και Έντι Άλ- μπερτ.

φου, αγαπητή μου, και πως έγινες δεύτερη μαννούλα των μικρών αδερφών σου, και πως πρέπει με θάρρος ν' αναλάβεις τα καθήκοντα σου καθήκοντα. Ο Παντοδύναμος, που σου δώσε αυτή τη δοκιμασία, θα σου δώσει και την ύπαιθρο να την αντιμετωπίσεις. Όταν σκεφθείς πόσο ιερή είναι η αποστολή σου, θα παρηγορηθείς, και ο καιρός — ο Πανδαιμόνιος χρόνος — θα σου δώσει τη λήθη και θα σου αφήσει μονάχα την ακτινοβολία μιας γλυκειάς θύμησης την ανάμνηση της μεννοούδας σου που μέρα στην καρδιά σου, δε θα σβήσει ποτέ.

Απογοητευμένο ν' φοιτητήν Πάτρως: Στά χρόνια σας, (ή μεγάλη απογοήτευση που οδηγεί στην τρέλα) δεν έχει θεοί κατά τη γνώμη μου. Όλοι οι νέοι έχουν τις απογοητεύσεις τους, και τις έρωτικές τους αποτυχίες. Μα, γι' αυτό δεν πρέπει ν' απελπίζονται. (Μια καινούργια αγάπη γίνεται στην παλιά) μάς λέει ο Άντιπας Θράνης — που επάνω σ' αυτό το οπτό ξεγράφει ένα περιγραφο μυστήριον, και προσφέρει: Η καρδιά της νέας εγκλείει πολλές αγάπες... Η πρώτη είναι το διαδοχικό πουλι που δε μένει πολύ καιρό στη φωλιά που διάλεξε. Η δεύτερη είναι πιο σκληρή, πιο κατασταλαγμένη, πιο φιλοπρόσημη, κι η τρίτη, είναι ο φάρος που φωτίζει μίαν ολόκληρη ζωή. Αυτά τα κορίτσια που αγαπάτε, και που μου περιγράφετε, είναι επιπόλαιο και δεν αξίζει την αγάπη σας. Ξεχάστε το...

Μ.Χ.Π. Θεσσαλονίκη: Μην έρθετε στην Αθήνα. Η ζωή είναι πολύ δύσκολη για ένα κορίτσι ολομόναχο, που δε διαθέτει πολλά λεφτά για να πάει σε μια οικοκυρμένη «πανσιόν». Και πάλι απ' όλα πρέπει να βρή μια καλή θεία και να εξασφαλίσει που θα μείνει γιατί το πρόβλημα της στέγης είναι φοβερό. Αν μπορούσαμε να σας διευκολύνουμε, θα το κάναμε μ' όλη μας την καρδιά.

Αναποφάριστον έρωτευμένο: Αφού είσατε οικονομικώς ανεξάρτητος και έχετε εξοπλισμένο το μέλλον σας γιατί διατάχετε να ζητήσετε σε γάμο την κοπέλα που αγαπάτε περισσότερο και απ' τη ζωή σας; Γράφετε πως έχει όλα τα προσόντα που θέλατε ν' έχετε η γυναίκα σας και πως η αναποφασιστικότητά της τη σκοτώνει. Σας συμβουλεύω να μην άρνηστε να παντρευτείτε με «το κορίτσι των όνειρων σας».

Ευρυδίκη ν' Τυρ... Πειραιά: Οι γονείς σας λέτε στο γράμμα σας ος προτείνουν δύο γαμπρούς, που έχουν και οι δύο τους πολλά προσόντα. Η καρδιά σας δε μίλησε για κανένα — λέτε και όμως στον έναν βρίσκετε προτερήματα που δεν έχει ο άλλος... Μας ρωτάτε να σας πούμε τη γνώμη μας και περιγράφετε και τους δύο νέους. Εγώ θα σας έλεγα να περιμένετε λίγο, για να καταλάβετε ποιος σας τραβάει περισσότερο. Αφού όμως τόσο βιάζεστε, η μάλλον σας πιέζουν οι γονείς σας ν' αποφασίσετε, τότε συμβουλευθείτε να προτιμήσετε το δεύτερο γαμπρό. Σας αγαπάει και έχει περισσότερα προσόντα για να σας κάνει ευτυχισμένη. Τον πρώτο με την ώραία του εμφάνισι, την πέραση που έχει στις γυναίκες, τον βρίσκω άρετα επιπόλαιο. Άλλο τίποτα δεν έχω να προσθέσω αγαπητή φίλη. Σας εύχομαι μονάχα καλή τύχη.

Εριφύλη ν' Μ. Λάριζαν: Μην παίζεις με τη φωτιά, γιατί θα κοίς σαν τη χρυσότερη πεταλούδα του παραισίου. Τα κρυφά ραντεβού, όσο και νάναι άθωα, είναι επικίνδυνα, για ένα κορίτσι δεκαοκτώ χρόνων, και «διπλά επικίνδυνα» γιατί η υπόληψή μιας κοπέλλας είναι ευθραυστή σαν το πολύτιμο κρύσταλλο, και ιδίως όταν ζει στην επαρχία... Προσέξτε...

Γι' αυτό ν' Χ.Σ... Θεσσαλονίκη: Γιατί να λέτε ψέματα στα κορίτσια και να παίξετε την κωμωδία της αγάπης; Για κέρδι; Δεν είναι σωστό αγαπητή φίλε. Κρίμα που είδατε ηθικό και καλό παλληκάρκι και οι γονείς σας ος έδωσαν τόσο καλά παραδείγματα όπως λέτε. Πόσα πράγματα θα μάς άρεσαν και θα μάς διασκέδαζαν και όμως δεν τα κάνουμε γιατί η συνείδησή μας μάς το απαγορεύει!... Ρωτήστε τη δική σας, και θα σας πει πως αυτό το παιχνίδι που παίζετε είναι επικίνδυνο ακόμα και για σας. Οι συνέπειες της κωμωδίας της αγάπης μπορεί κάποτε να είναι τραγικές. Πιστέψτε με...

Ζηλιάραν Ζάκυνθο: Γιατί ζηλεύετε τόσο την αδερφή σας και την μισείτε; Επειδή είναι ωραιοτέρα από σας και έχει χαρίσματα που δεν έχετε; Αγαπητή μου φίλη, πρέπει να πολέμησετε για να ξεριζώσετε απ' την καρδιά σας το άγκυρο αυτό της ζηλίας, που φαρμακώνει τη ζωή σας, ος κάνει αντιπαθητική στο περιβάλλον ος σας δείχνει άσχημη ενώ δεν είδατε αν κρινώ απ' τη φωτογραφία σας που μάς στείλατε. Με τη θέληση εκπροσώπων τα μυστικά... Σας συμβουλεύω κάθε πρωί, και κάθε βράδυ, πριν πλυνθείτε, να κρατάτε ος, να κάνετε μια ανάληψη των συναίσθηματων σας, και γενικά του εαυτού σας, και μια θερμή προσευχή στην Παναγία παρκαλώνας την να ος γλυτώσει από τον εφιάλτη της ζηλίας. Θα όποτε ος λίγο καιρό, αμα είπαλθήτε στον εαυτό σας ποσο θα ελαφρώσει η ψυχή σας και πόσο θα γίνεται συμπαθητική ος όλους.

Νίκον Κ.: Μείνετε στην επαρχία και παντρευτείτε με την κοπέλλα που ος αγαπάει τόσο πολύ. Η αγροτική ζωή έχει τα δικά της πλεονεκτήματα. Ζηλιάρα: Ζηλιάρα, απ' το πατρικό ος οπι, να εγκαταλείψετε τα κτήματά σας, και να οητε να γίνεται υπάλληλος στην Αθήνα πράγμα τόσο δύσκολο; Διορισμοί νέων υπαλλήλων είναι αδύνατο προς το παρόν. Δεν είναι σωστό να θυσιάσετε ένα σίγουρο μέλλον, και να ζητάτε καινούργιο στάδιο, για το οποίο δεν είδατε καταρτισμένους και που είναι άβυσσος...

ΝΤΑΙΖΗ Λάουρα-Μαρία-Κική-Λίλη: Ένας νέος μπήκε στη ζωή σας και τον αγαπάτε και οι τέσσερες! Αφού είσατε φίλες και συνεννοήσατε, ένα από τα δύο πρέπει να κάνετε: Η να τον εγκαταλείψετε και οι τέσσερες ή να του ζητήσετε να διαλέξει.

Σήμα κατ'επ'έναν, Πειραιά: Σαν ζωντανά έχετε την αγάπη σας, αφού έπειτα από ένα χρόνο ος είσατε, ος έ- κειν δεν μπορείτε να βγάλετε από το μυαλό σας τις άναμνήσεις και υποφέρετε απ' το σκληρό χωρισμό.

Γλυκειά Νανά, Φιλιατρά: Δεν έπρεπε να φερθείτε τόσο σκληρά σ' ένα νέο που θυσίασε τα πάντα για την οικογενειακή ος τιμή. Συλλογισθείτε τί πίκρα θα του έχετε δώσει. Φανήτε καλή και έπει- κής μαζί του.

Μ' αγαπά δεν μ' αγαπά: Σ' αγαπά. Το λένε τα τραγούδια του, το λένε τα σκί- τας του, κι' όλο το ενδιαφέρον που έδειξε για ένα, μικρούλα μου. Επομένως μη τον κλέψετε να υποφέρει. Άρραβωνισθείτε, αφού το θέλει, ως που να τελειώσει τις σπουδές του.

Μιαν άναγνωστρία από τον Καναδά: Νοσταλγείτε την Αθήνα, την Πλάκα, τις καντάδες. Τα έρωτικά

ραντεβού στο Ζάππειο και τα λόγια και τα γλυκά που έχετε ν' ακούσετε εδώ και είκοσι χρόνια απ' όπου έφυγατε από την Ελλάδα. Ρωτάει: Κι' εκείνος τί να γίνεται; Παντρεύτηκε; Με θυμάται; Οι άναμνήσεις βέβαια είναι γλυκές. Μά σκεφθείτε πιά το οπι σας και ρίχτε τη γλυκειά ος ματιά πάνω στα δύο παλληκάρια ος που ος ζήτουν πολλή αγάπη και πολλή στοργή... Τατιάνα: Ευχαριστώ για τα καλά ος λόγια. Μ' άρεσαν κι' έμένα οι μάντολες. Να του τις δώσετε για να τον ευχαριστήσει. Δεν πρέπει να είσατε υπερήφανη. Τουναντίον να εκτιμάτε μια καλή φίλια που ος προσφέρεται. Μια καλή φίλια αξίζει περισσότερο από χίλιες αγάπες...

Μοραβό ν' Γιοσεμί, Καλαμάς: Ο «Θησαυρός» δεν δημοσιεύει ποιήματα άναγνωστών. Τα κρ.νει μόνον. Μια ζωγράφον έρωτευμένη: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ος αγαπά. Ποιος ξέρει όμως τί να του συμβαίνει σ' αυτόν τον πεζό κόσμο. Έσείς δεν μπορείτε να το καταλάβετε γιατί είσατε ρωμαντική, άγνη, καλή σαν το μυρμήγκο λουλούδι. Κάνετε υπομονή και ος μια στιγμή τρυφερή θα του μιλήσετε ος ος άνοιξη την καρδιά του και όλα θα διορθωθούν με αγάπη και σύμφωνο με τις απόψεις του.

Λάουρα Ένταυθα: Ευχαριστώ για τα καλά ος λόγια. Σας συμβουλεύω να είσατε επιφυλακτική ος όλα και προσεχτική στο ραντεβού σας. Πάρετε κρυφά τις πληροφορίες σας για το άτομό του, την οικογένειά του, τις δουλειές του, το χαρακτήρα του και τότε άναλόνος κανονίσατε τις σχέσεις ος χωρίς να φανεί ότι τον υποπτεύσατε.

Ι. Μ. Α. 13: Να κρατήσατε την ίδια τακτική ως το τέλος. Ος βόλτα, ος σχέσεις. Ετοιμάει καλά. Μ' αυτό τον τρόπο θα έχετε όλην την εκτίμησή και αγάπη, και άς ξεροψήνατε εκείνος!

Απ' ελπίσμένο ν' Μακεδονία: Τό Α. Μ. δεν σημαίνει «Απελπισμένος Μακεδόνας». Απαντούμε στα άσχημα, όταν μάς δίνουν άρχικά, ή οσ ολόκληρα τα ψευδώνυμα. Έχετε ζητήσει μήπως καμιά συμβουλή; Και άπο πού;

Είσατε πάντα στην καρδιά μου, Θεσσαλονίκη: Απ' όλη απάντησή που ος έδωσα φανίεται ότι κι' αυτή κατ'επ'έναν για ος. Βέβαια ος διακόψαν. Σαναδώσατε άφορη, ίσως ος άνοιξη την καρδιά της. Φοβάμαι όμως μήπως άν ος αγαπά κι' εκείνη βρήτε δυσκολία στην άρνηση των γονέων. Σαναγράψτε μου γάντες.

Καίτην Α. Αθήνας: Στο γράμμα ος υπάρχει η λέξη «έπεινον». Ξερετε πόσα γράμματα άναφέρουν αυτή τη λέξη; Σκεδόν όλα. Όλα όμως παίρνουν τη σειρά τους γιατί δεν μπορεί να γίνει άλλοιως, εκτός άν μάς διαθέσει ο «Θησαυρός» όλες του τις σελίδες για «Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο». Λοιπόν, το κατ'επ'έναν που άναφέρετε δεν έχει αίσουσα άναγνωστική. Γιατί δεν πηγαίνετε στην Έθνική Βιβλιοθήκη, ή στην Βιβλιοθήκη της Βουλής, όπου υπάρχουν τραπεζία και καθίσματα και τα βιβλία παρέχονται δωρεάν;

Ερωτευμένο ν' Μορτάν Χανιά: Απαντώ κατ'επ'έναν ος έρωτικές ος: 1) Βέβαια και ος αγαπούσατε. 2) Δεν θα μετανοήσω άν δεν της έζηνηθήτε και δεν τη βεβαιώσατε για τη συκοφαντία. 3) Θα την ζητήσω μόνο άν γίνει το παραπάνω. 4) Να της φερθείτε ευγενικά, όπως άρμόζει σ' έναν τιμίο νέο.

Άγνην Μακεδονία: Όλα τα γράμματα παίρνουν τη σειρά τους. Σφίχτε την καρδιά ος και μη

προσπαθήσατε να κάμετε δυστυχία στον κόσμο. Έκείνος άραβωνιστήκε με άλλη και μάστιγα για σμύκερον. Σεία άραβωνιστήκατε και θα παντρευτείτε έπίσης δίχως αγάπη. Ρίχτε μια ματιά καλωσύνης στον άνθρωπο που θα πάρετε, γίνετε μια καλή σύζυγος μια καλή μητέρα και με το πρώτο παιδάκι που θα κάνετε θα όσατε ποσο ευτυχισμένη θα γίνετε στην άγκαλιά του πατέρα του παιδιού ος.

Μια ώραία κοπέλα: Μόνο μια όθεν τυχαία συνάντησις, στην οποία ος πρώτος θα ος μιλήσει θα καθιστά την άγωνία που έχετε στην ψυχή ος. Παρακολουθείτε τον να μάθετε τουλάχιστον τί είναι αυτός ο άνθρωπος; Ψηφίζετε με ανθρώπους που ξέρετε, δεν επιτρέπεται όμως να άρρωσταίνετε για ανθρώπους που δεν ξέρετε. Συνεχίστε την φίλια και να είσατε βέβαια ότι κατ'επ'έναν.

Η.Α. Λαμία: Ο «τρόπος του ν' αποκτάτε μιαν άφοσιωμένη φίλη» δεν μπορεί να διασφαλίσει. Ος συμβουλή ήμπορώ να ος δώσω, αλλά ος και συνταγή υπάρχει για να ος την έστελνα! Ύστερα ο άντικειμενικός ος σκοπός είναι πολύ άόριστος. Και δεν μου λέτε μια ώριμήν περιπτώσι για να μπορούσα πιθανόν, να ος εδωκα τη γνώμη μου. Το άρρορ θα το αποκτήσατε, είμαι βέβαιος γι' αυτό, όπως, ά- κμην, έχω βεβαιότητα ότι θα πετύχετε να φέρετε «είσα περ- σών την έπιθυμιαν» ος. Ποιος θα ος το διδάξει αυτό; Η ζωή, η πέρα.

Ατυχία στην άγ- απη: Το λέτε άτυχία αυτό; Να αγαπάτε, με άναποκρίσι, δύο συγχρόνως; Δεν είναι άτυχία. Είναι δίλημμα εκλογής. Σας συμβαίνει και ος, ότι ος πολλές άλλες και δεν ξέρετε με ποιον από τους δύο πρέπει να συνδεθείτε όριστικά. Η έκλογη βλεπω ότι γίνεται δυσκολώτερη άκμην κατ'επ'έναν την γνώμη ος, γιατί μου γράφετε: «Και τους δύο ίδια τους αγαπά και τους εκτιμώ». Άλλ' αυτό είσατε θέλετε είσατε δεν θέλετε δεν μπορεί να διαρκέσει. Επειδή και άν είσατε δεν κλίνετε προς τον ένα ή τον άλλο, πάντως ή ο πρώτος ή ο δεύτερος θ' άπομακρυνθή μόνος, και τότε ή περίπτωση ος θα λυθή αυτόματα. Άλλά με διευκολύνετε να ος δώσω και εγώ μια γνώμη με όσα μου γράφετε για τον καθένα ξεχωριστά. Αφού ο πρώτος για τον οποίο αισθηματικά υποφέρατε περισσότερο, το ξέρετε ότι θα μνην διασκεδάσει κοντά ος και έπί πλέον ος αγαπάει ειλικρινά, αυτός νομίζω πως πρέπει να είναι της τελειωτικής εκλογής ος. Γιατί ο άλλος που προέχει δεκα έμεις να τον βλέπετε και σαράντα πέντε να ταξιδεύει μόνος έξω της ος επαγγέλματός του, χωρίς, φυσικά, να τον βλέπετε στο διάστημα αυτό, μπορεί και να γίνει άφορη να μνην ευτυχάσατε τόσο όσο ποθείτε. Αφίστε, όμως, να περάσει λίγος καιρός άκούω σκεφθείτε πιο καλά το πράγμα και τότε πάρτε την όριστική άφασή ος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εξέτασις των χειλιών με το φακό στα Ίνστιτούτα Καλλονής.

Η ΜΟΔΑ των λεπτών χειλιών άνήκει πιά στο παρελθόν. Κυττάζετε την Λάνα Τάρνερ, την Έστερ Ουίλλιαμς, την Άνν Σότερν. Έχουν όλες παχειά χείλη, καλοσχεδιασμένα, ζωηρά, περιπαθή. Η σημερινή μόδα δεν θέλει τις γυναίκες άδύνατες και σαν άρρωστες. Τις θέλει, αντίθετα, γεμάτες ζωή και υγεία. Και μια εκδήλωσις της ζωηρότητας, και της καλής των υγείας είναι άναμφισβήτητη και τα χείλη. Άλλωστε, τα λεπτά χείλη καταδικάσθηκαν πάντοτε. Οι φυσιογνομιστά είδαν σ' αυτά μια εκδήλωσις ζήλειας, μίσους και κακίας. Και συνιστούν στους άνδρες ν' άποφύγουν τις γυναίκες που έχουν πολύ λεπτά και σφιγμένα χείλη.

Από τ' άλλο μέρος, τα λεπτά χείλη άποτελούν μια χτυπητή άνορθογραφία τω πρόσωπο της σημερινής γυναίκας, που πρέπει να είναι ζωηρό, έκφραστικό, χαρούμενο.

Τα παχειά χείλη φανερώνουν κάποια περιπάθεια, και ή περιπάθεια αυτή είναι άκριβως το χαρακτηριστικό της έποχής μας.

Όταν έχετε λεπτά χείλη, μη νομίζετε πως είναι χροκέτο ν' βάλετε λίγο περισσότερο ρουζ, για να τα ζωηρέψετε και να τα κάνετε πιο έκλυστικά. Γιατί δεν θα ξεγελάσατε, παρ' όσον έκείνος που ος βλέπει από μακριά. Ότα, όμως, ος πλησιάσουν θ' αντιληφθούν τη μικρή άπάτη. Και ή άποκάλυψις αυτή δεν θα είναι πολύ εύχρηστη. Γιατί θα διακρίνουν τότε πως

Λάνα Τάρνερ Έστερ Ουίλλιαμς Άνν Σότερν

Τα χείλη της μόδας

Πως θα διορθώσετε μερικά έλαττώματά τους

εκτός από τα χείλη ος έχετε βάψει και ένα μέρος από το δέρμα που βρίσκεται ολόγυρα.

Στην περίπτωση που έχετε λεπτά χείλη είναι καλύτερο να συμβουλευθείτε έναν ειδικό γιατό. Γιατί είναι πιθανόν να έχετε έκθλαστήσεις και τα λεπτά χείλη ος να όφειλονται σ' αυτή την πάθησι.

Σε πολλές γυναίκες, οι έκθλαστήσεις προκαλούν ένα άλλο δυσάρεστο μειονέκτημα. Τις έμποδίζουν να κλείσουν τα χείλη τους. Και γι' αυτό τις βλέπουμε πάντοτε με το στόμα μισάνοιχτο.

Στις περιπτώσεις αυτές δεν πρέπει να διατάσετε να υποβληθείτε σε έγγχειρησι. Η επέμβασις αυτή δεν είναι άναγκαία για λόγους αισθητικής μόνον, αλλά και για λόγους υγείας. Γιατί οι έκθλαστήσεις παρεμποδίζουν την άναπνοή και είναι δυνατόν να προκαλέσουν πολλές άλλες σοβαρότερες άσθενείες.

Ένα άλλο μειονέκτημα είναι τα φουσκωτά χείλη. Νομίζει κανείς πως είναι προημένα. Και ή έντύπωσις που προκαλούν είναι πολύ δυσάρεστη.

Τα φουσκωτά χείλη «ξεπρήζονται», ξαναγυρίζουν δηλαδή στην κανονική τους μορφή με μερικά φωτό- λουτρα.

Είναι δυνατόν όμως το πρήξιμο να όφειλεται σε πάθησι των ούλων. Γι' αυτό πρέπει να κυττάζετε έπίσης τα δόντια και το στόμα ος.

Προκειμένου για τα πολύ ξερά χείλη, που σκάζουν με την παραικρή άφορη, είναι καλό να τα αλείψετε με λίγο βούτυρο κακάου, προτού περάσετε το συνηθισμένο ος ρουζ.

Το ίδιο πρέπει να κάνετε κι' όταν χρησιμοποιήτε ένα ρουζ πολύ ξερό. Πολλές γυναίκες προτιμούν αυτά τα ρουζ, γιατί δεν «βγαίνουν». Και ή προτίμησις τους δεν είναι άδικαιολόγητη. Έχουν όμως το μειονέκτημα ότι ξηραίνουν τα χείλη και τα κάνουν πολύ εύαίσθητα. Ένα έλαφρό στρώμα από βούτυρο κακάου, προτού ν' βάψετε τα χείλη ος, θα ος προφυλάξει απ' αυτό τον κίνδυνο.

Μην δαγκώνετε ποτέ τα χείλη ος. Το πράγμα αυτό άποτελεί μια κακή συνήθεια, που μπορεί να έξειληθ' σ' ένα άληθο «τίκι». Εκτός του ότι το θέαμα είναι άτιασθητικό, το συχνό δαγκάμα των χει- λιών καταστρέφει τη όροσερότητά τους.

Το κόλπο

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΟΡΕΛ
ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ, νυναικα του.
ΠΩΛ ΛΕΣΣΑΡ
ΥΒΟΝΗ, γυναίκα του.

(Η σκηνή στη τραπεζαρία του ζεύγους Γκαμπορέλ. Η Μαθουρίνα στρώνει το τραπέζι.)

ΖΑΝ (υπαινώντας με το καπέλλο στο χέρι): Καλοπέρασε, αγαπη μου, πεινάω τροφάρα. Πότε θα καθίσουμε στο τραπέζι;

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Βιάζεσαι; Αντί να με ζαλίζεις τώρα καλλίτερα θάταν να τριγυρίζεις ακόμα λίγο στο δρόμο και να κάνης τα γλυκά ματια στις μοδιτρούλες.

ΖΑΝ: Μαθουρίνα, σε παρακαλώ μην άρχεις πάλι τα ίδια. Εγώ απλώς σε ρώτησα τι θα φάμε. (Προχωρεί προς την κουζίνα). Κοκκινιστό μυρτζικέ!

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Ναι, κοκκινιστό με μακαρόνια. (Χτυπάει η εξώπορτα). Ποιος είναι; Τι κάθεται καλέ και περιμένει; Πήγαινε ν' ανοίξεις!... (Ο Ζάν βρονχίζει και ζωντανίζει με τον Πώλ Λεσσάρ που κρατάει ένα πακέτο).

ΠΩΛ: Σας βρίσκο στο τραπέζι. Με δέχεστε και μένα;

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Και η Υβόνη θα φάει μόνη της;

ΠΩΛ: Δεν υπάρχει πιά Υβόνη!

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Τι έκαμε λέει; Πώς;

ΠΩΛ: Ναι... Η γυναίκα μου μ' έγκατέλειψε... Έφυγε για πάντα...

ΖΑΝ: Αυτό είναι άπιστο!...

ΠΩΛ: Τι τα θέλετε... Εκεί που είχαν φτασεί τα πράγματα, αν δεν έφτανε εκείνη, θα φεύγα εγώ... Δόξα τω θεώ, που έφυγε αυτή... Μαλιστα μου άφησε κι' αυτό το σημείωμα. (Δίνει ένα χαρτάκι στη Μαθουρίνα η οποία το διαβάζει).

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: "... Παιρνω τα ρούχα μου και φεύγω, όπως επιθυμούσα. Δεν μπορούμε πια να ζήσουμε μαζί. Αντίο για πάντα". (Εκπληκτική). Ω!... Κι' εσείς τι κάνετε;

ΠΩΛ: Τι να κάνω; Να πάρω τους δρόμους να την κυνηγή; Η ζωή μου είχε καταλήξει μαρτύριο μαζί της. Θα ήθελα λίγο από τις γκρίνιες της.

ΖΑΝ: Τι ακούς εσύ;

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Εσύ να πάφης. (Στον Πώλ): Και πως δέ; Πότε να μου πη τιποτέ;... Είμαστε τόσο φίλες!... Θα μπορούσα...

ΖΑΝ: Σε ξένες υποθέσεις εσύ να μην ανακατεύεσαι...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: "Όλο άνοησις λές. Οα πάφης λοιπόν η θάρη κι' έμένα η ώρα να πάρω τα ρούχα μου!..."

ΠΩΛ: Αγαπητή μου κυρία η Υβόνη είχε καταλήξει ανυπόφορη. Μου έλεγε διαρκώς ότι την πειράζω στα νεύρα... Κάθε στιγμή με έδοληπτο. 'Επι τέλους ένα βράδυ σήκωσα το χέρι μου και πάφ!... πουφ!

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ (με φρίκη): Τη δείρατε;

ΠΩΛ: Ναι... κι' αυτή τι νομίζετε ότι έκανε; "Αρχισε να γελάει!... Της φάνηκε κωμικό αυτό!... Καταλαβαίνετε πόσο ήμουν αξιολύπητος;..."

ΖΑΝ: Καταλαβαίνω... Καταλαβαίνω...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Για κάμε μου τη χάρη εσύ!...

ΠΩΛ: Ήμουν ένας δυστυχισμένος, κυρία μου... Ήμουν ένα θύμα... και ήταν μια στυγνότητα!...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ (παραινώντας): Μην κάνετε έτσι... Μπορεί ναχέτε δική. Ποτέπτε όμως ν' άκούση κανείς τι λέει και η Υβόνη... (Χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας). Ποιος είναι άραγε; Πήγαινε ν' ανοίξης Ζάν...

(Ο Ζάν ανοίγει και γυρίζει μαζί με...

την Υβόνη. 'Ο Πώλ τρύπωνε σ' ένα δωμάτιο).
ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Υβόνη μου! Καλή σου φίλη!
ΥΒΟΝΗ: "Αχι φίλη μου, αν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένη!"
ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Θάρρος, Υβόνη!...
ΥΒΟΝΗ: Τα μάθατε κιόλας; "Ήθε και ρας το είπα... Μην τον πιστεύετε!... 'Εγώ είμαι το θύμα. (Κλαίει). Πάω να χάσω το μυαλό μου... Δεν ξέρω πού να πάω... 'Ηρθα σε σένα, τη μόνη φίλη που έχω στον κόσμο να μου πης και συ κάποιο λόγο παρηγορητικό..."
ΖΑΝ: 'Ο κύμμενος ο Πώλ είναι αξιολύπητος!

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Υβόνη, μη τον άκούς... 'Ετσι είναι όλοι οι άνδρες. Είναι εγωιστές, μας έλουν πάντα γλυκομιλητές, τρυφερούς, υπάκουους... Υποστηρίζουν το θυλό τους.

ΥΒΟΝΗ: Δεν βλέπεις, Ζάν, πόσο μ' έκανε δυστυχισμένη αυτό το κτήνος το τέρας, ο έλασινός;... Ζούσα μέσα σε μια κόλαση!... Με ζήλευε τρομερά... 'Ενα βράδυ μάλιστα απλώς το χέρι του να μέ...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Σε χτύπησε...
ΥΒΟΝΗ: Το ξέρεις κι' αυτό; 'Εσένα δεν πιστεύω να σου κάνη τη ζωή μαρτυρική ο άντρας σου...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: "Ελα, πάφε Υβόνη, ήσυχάσε..."

ΥΒΟΝΗ: Να ήσυχάσω; Ξέρω τι θα κάνω... Ξέρω τον τρόπο πού θα δώσω ένα τέλος στη ζωή μου...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Τι παιδί πού είσαι!... 'Αν ήθελες και συ να φανής λίγο υποχωρητική... Ν' αναγνωρίσης μερικά σφάλματά σου...

ΥΒΟΝΗ: Ποτέ! Δεν θέλω να τον ζωνάδουν τα μάτια μου.

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Κάθισε λοιπόν να φας μαζί μας. 'Εχουμε κι' άλλον μουσαφιέρ.

ΥΒΟΝΗ: 'Εχεις καλεσμένο; Καλλιτέρα, για να ξεσκάσω λιγάκι. Είναι νέος;

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Ναι.

ΥΒΟΝΗ: Συμπαθητικός;

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Πολύ. Θέλεις να σου τον συστήσω;

ΥΒΟΝΗ: Είναι εδώ;

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Ναι, στάσου να τον φωνάξω (φωνάζει δειλά): Κυρία Πώλ...

ΥΒΟΝΗ: 'Εκείνος εδώ!...

ΠΩΛ (βγάζει το κεφάλι του από την πόρτα της κουζίνας): 'Εκείνη εδώ!...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Μα σταθίτε, λοιπόν. Μην κάνετε σαν παιδιά...

ΠΩΛ και ΥΒΟΝΗ: Ποτέ!... Ποτέ!...

ΥΒΟΝΗ: Τέρας!

ΠΩΛ: Στρίγγλα!

ΥΒΟΝΗ: Κανάγια!

ΠΩΛ: Γκρινιάρη!

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Το σφάλμα είναι του Πώλ...

ΖΑΝ: Το βρήκες εσύ... Το σφάλμα είναι και των δύο... Και οι δύο φταίνε...

'Όταν πέρη η γκρίνια στο σπίτι, από παραδείσεις γίνεται κόλαση!

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ (συλλογιμένη): Ζάν, τα μακαρόνια έα έχουν γίνει λάσπη. 'Ελα να φάμε, κι' άς έλπισουμε πως δεν θα τους μοιάσουμε...

ΖΑΝ: Κι' εκείνοι;... 'Ο Πώλ κι' η Υβόνη;

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Αλλάθεια... Τους ξέχασα. Μα δεν θέλουν να συμπιλωθούν...

ΖΑΝ: 'Α! Μα εδώ μέσα, εγώ είμαι ο κύριος! Αγκάλιασε με σφιχτά!...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Εγώ;

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: Μα... σ' αγαπώ πάντα. (Τον αγκαλιάζει).

ΖΑΝ: Πώλ, κυρία Υβόνη, έλάτε, γιατί έχω πείνα τρομερή...

(Ο Πώλ και η Υβόνη προχωρούν προς το τραπέζι).

ΠΩΛ: Ζάν, σ' άκούω γιατί κι' εγώ πεινάω τρομερά... 'Οχι για τιποτέ άλλο... Μη νομίζης πως υποχωρώ. 'Εγώ έχω χαρακτήρα.

ΥΒΟΝΗ: Κι' εγώ το κάνω γιατί πεινάω. 'Υπακούω στο στομάχι μου και όχι στην καρδιά μου.

(Η Μαθουρίνα ένώνει και των δύο τα κεφάλια. Το ζεύγος αγκαλιάζεται και φιλιέται).

ΖΑΝ: Κι' ύστερα λένε πως η πείνα είναι κακός συμβούλος... Μαθουρίνα, αγαπη μου, γρήγορα, τα μακαρόνια και το κοκκινιστό μας!...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ: 'Αμέσως, χρυσό μου! (Η Μαθουρίνα πάει να φερη το φαγητό από τη κουζίνα).

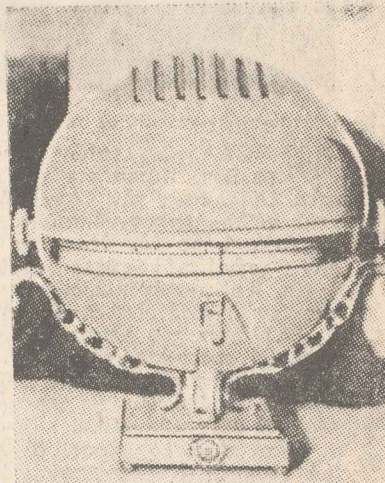
ΖΑΝ (σφίγγοντας τα χέρια του Πώλ και της Υβόνης): Μπράβο!... Είσατε πρώτης τάξεως θεατρίνοι! Εύχοριστώ φίλοι μου. Είμαι τώρα βέβαιος ότι η Μαθουρίνα μου θα είναι τουλάχιστον για τρεις μήνες ήμερη σαν άρνκι...

ΜΑΘΟΥΡΙΝΑ (υπαινώντας με τη πιστέλα): Ζάν, αγαπη μου, τα μακαρόνια είναι περίφημα!

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

ΜΙΑ ΝΕΑ «ΣΥΡΙΓΓΕ-ΠΙΣΤΟΛΗ»
Στην Αμερική κατασκευάσθηκε μια νέα «συρίγγη-πιστόλη» χωρίς βελόνα: Έκταξευει το φάρμακο μέσα στο δέρμα, με πίεσι 2.800 λίτρων κατά τετραγωνική ίντσα, από μια μικροσκοπική όπη πού είναι λεπτότερη από τρία και από αυτή ακόμη την προδοκίδα του κουνουπιού. Ετσι άποφεύγονται ο πόνος και τα σημάδια στο δέρμα.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ-ΣΥΝΑΙΡΑ
Το περιεργό αυτό μοντέλλο ραδιοφώνου, αγγλικής κατασκευής ονομάζεται «Αφροδίτη» και έπεδειχθη στην έκθεσι του Λονδίνου. Είναι, όπως βλέπετε σφαιρικό, το μεγάλφωνο είναι στο επάνω μέρος, έχει πέντε λυχνίες και είναι εξαιρετικό σε μουσική απόδοσι.

ΑΝΟΙΓΕΙ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ
'Από 1-11 Οκτωβρίου έγινε στο «Ευπαίο Χώλλ» του Λονδίνου, έκθεσις νέων αγγλικών μηχανημάτων. Στην εικόνα μία καινούργια μηχανή, πού άνοίγει αυτόματα τις έπιστολές.

Γιατί μοιάζουν ΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ;

Πώς εξηγεί το φαινόμενο η επιστήμη

Δυο διδυμοι αδελφοί, χωρισμένοι από πολλά χρόνια, συναντήθηκαν τυχαίως, πρό ολίγου καιρού, στη Μελβούρνη της Αυστραλίας. Είχαν να ιδωθούν από 8 χρόνων παιδιά. Και τώρα, 30 χρόνια αργότερα όχι μόνον είχαν την ίδια σωματική εμφάνισι, αλλά φορούσαν επίσης σχεδόν όμοια ρούχα και κάπνιζαν την ίδια μάρκα καπνού. 'Επί πλέον, άπεχόαντο κι' οι δυο τη μορμελάδα, αγαπούσαν τα άλογα, έπιναν μέτρια αλλά κάπνιζαν υπερβολικά. Κανείς τους δεν είχε ποτέ άρρωστική σούδρα. Είχαν χάσει κι' οι δυο τα ίδια δόντια κι' είχαν τα ίδια δόντια βουλωμένα...

Αυτή η τάσις των διδυμών να γίνωνται όμοιοι μεταξύ τους, κι' όταν ακόμη περνών ζω διαφόρετική, άποτελεί ένα σπουδαίο στοιχείο για τις νεώτερες έρευνες επί της κληρονομικότητας. Στο Ψυχιατρικόν Ινστιτούτον της Νέας Υόρκης, ο δόκτωρ Φράνκς Κάλλμαν κι' οι βοηθοί του έχουν ειδικθή σε ειδικές μελέτες με την οποιονική ενισχυοι διαφόρων πανεπιστημίων και άλλων ιδρυμάτων. 'Εχουν δημοσιεύσει δε ήδη άσκατά άρθρα και μονογραφίες σχετικά με τις έρευνες τους.

Ο κύριος σκοπός τους είναι να εξακριβώσουν πόσες άπ' τις ανθρώπινες ιδιότητες — σωματικές και ψυχικές — όφειλόνται στην κληρονομικότητα και πόσες είναι δημιουργήματα του περιβάλλοντος. Σ' αυτό λοιπόν θα τους βοηθήση εξαίρετικά η μελέτη της ζωής διαφόρων διδυμών, πού ξεκίνησαν στο βίο τους με τα ίδια κληρονομικά έφοδια, αλλά βρέθηκαν κατόπιν υπό διαφορετικές εξωτερικές συνθήκες.

Τα βασικά σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά του κάθε ανθρώπου προέρχονται — όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε — από τα «χρωματισμάτα» των κυττάρων του, τα όποια παίρνει άπ' τους γονείς του. Τα χρωματισμάτα αυτά σχηματίζουν κάθε είδους συνδυασμούς, καλούς, κακούς και αδιάφορους. Οι διδυμοι αδελφοί, πού μοιάζουν πολύ μεταξύ τους, προέρχονται άπ' το ίδιο ώριον της ύπερ τους, ο ένας άπ' το άριστερό μέρος του κι' ο άλλος σ' το δεξιό. 'Εχουν δε τόση όμοιότητα, γιατί στα δυο μέρη του κάθε ώριου υπάρχει ακριβώς ο ίδιος συνδυασμός χρωματισμάτων.

Υπάρχουν ως τόσο και διδυμοι, πού δεν μοιάζουν μεταξύ τους. Αυ-

Έρωταποκρίσεις

- Τι είναι ο έρως;
- Μια τρέλλα πού καίζει στους ανώρμους την μεγαλύτερη ευτυχία πού μπορεί να τους δώση η ζωή.
- Ποιοι είναι οι δυο πιο δυνατοί συνηννοχοι του έρωτος;
- Η ύσων κι' ο πόθος.
- Τι είναι το διαζύγιο;
- Η ιεροτελεστία της άπιστίας.

- Με τί μπορεί να συγκριθή η γυναίκα καρδιά;

- Με τις άνωστες εκείνες χώρες πού προσεγγίζει κανείς χωρίς όμως να προχωρήση στο εσωτερικό τους.

- Τι είναι το φτιασίδι;

- Κάτι πού έπει την ιδιότητα να κανη τις γρηές πιο άποκρυπτικές και τις νέες λιγώτερο χωριτωμένες.

- Με τί μοιάζουν οι έρωστές;

- Με δυο αντίπαλους πολεμάτας πού άρπάζουν άπ' το λαιμό και φωνάζονται ο καθένας πως κρατεί τον άλλον αιχμάλωτο.

τοι λοιπόν προέρχονται από δυο όμοια όμοια, και δεν θάπρεπε να θεωρούνται πραγματικοι διδυμοι.

Ο δόκτωρ Κάλλμαν κι' οι βοηθοί του έχουν μελετήσει ως τώρα 6000 περιπτώσεις διδυμών κι' έχουν βγάλει συμπεράσματα σπουδαίότατα άπο θεωρητικής άπόψεως.

Ας πάρουμε το παράδειγμα δυο διδυμών κοριτσιών της Μαίρης και της Μόλλυ, πού είχαν γεννηθή σ' ένα μικρό αγρόκτημα της πολιτείας της Ν. Υόρκης, από μητέρα νευροσθενική και πατέρα πού παρουσίαζε μια έντονη ψυχική αστάθεια. 'Αφού έζησαν μαζί στο κτήμα επί 8 χρόνια, οι δυο αδελφές χώρισαν, εξ ότίας της ύγιεινης κατστάσεως των γονέων τους. Και δεν ξανα συναντήθηκαν πιά, δεν μάθαιναν σχεδόν τίποτα η μία για την άλλη.

Η Μόλλυ μεγάλωσε στο κτήμα, παντρεύτηκε στο 20 χρόνια της ένα γείτονα κτηματία άπέντες δυο παιδιά κι' εξακολούθησε την ήσυχη και μονότονη εκείνη ζωή. Η Μαίρη σπούδασε, άνακατέθηκε στην κοινωνική και πολιτική ζωή, πέραςε 4 χρόνια στην Κίνα ως ιεραπόστολος, γύρισε στην Αμερική, παντρεύτηκε ένα μηχανικό και χώρισε σέ 2 χρόνια.

Μολονότι λοιπόν οι δυο αυτές αδελφές είχαν ζήσει τόσο διαφορετικά όταν εξετάσθηκαν σέ ηλικία 52 ετών ήσαν σχεδόν όμοιες στή σωματική και ψυχική ανάπτυξη. Κοιμία άπ' τις δυο δεν εκάπνιζε, ούτε έπινε, ούτε είχε άρρωστική σούδρα σωματικής, ούτε είχε ύποστη ένχειρση, ούτε είχε πέσει θύμα δυστυχήματος. 'Όσοο είχαν πάθει κι' οι δυο σέ ηλικία 37 ετών, την ίδια μορφή ψυχοπαθείας.

Ο δόκτωρ Κάλλμαν, δίνει την εξήγησι ότι η πάθσις τους αυτή όφειλετο στον πατέρα τους. Τονίζει ωστόσο ότι η ψυχοπαθεία, αυτή και εαυτή, δεν είναι κληρονομική. Το ίδιο πιστεύει άλλωστε για όλες τις άρρώστειες, ότι τα παιδιά κληρονομούν άπ' τους γονείς των μόνο μια προδιάθεσι προς την Α ή Β άρρώστεια, κι' ότι συνεπώς δεν είναι μοιραίο κι' άναπόφευκτη να προσβληθούν άπ' την άρρώστεια αυτή, έσ' όσον φροντίσουν ένγκριως να καταπολεμήσουν την προδιάθεσι.

Έχει παρατηρηθή ακόμη ότι οι διδυμοι, πού έζησαν χωριστά, πέφτουν θύματα όμοιων δυστυχημάτων πολύ συχνότερα άπ' όσο θα το διακαλογούσαν τυχαίες συμπτώσεις. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση δυο αδελφών πού βόρκαν τον ίδιο θάνατο: Ο ένας άπ' αυτούς ξεκίνησε μια μέρα για περίπατο με τη βάρκα του, πού' δλη τη σφοδρή θαλασσοταραχή, και πνίγηκε στο πέλαγος. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και στον άλλον, έπειτα από λίγο καιρό. Τι πρέπει να συμπεράνουμε σ' αυτή την περίπτωση; Ότι είχαν κι' οι δυο ψυχές άνησυχες, κι' έπομένως παρουσίασαν τις ίδιες πιθανότητες να πέσουν θύματα δυστυχήματος.

Άλλοι διδυμοι πεθαίνουν σχεδόν συγχρόνως από φυσικό θάνατο, όπως συνέβη πρόσφατως με δυο Αμερικανίδες ηλικίας 84 ετών. Αυτό όφειλεται στο ότι έχουν την ίδια σωματική διάπλασι και άντοχη στίς άρρώστειες και στή φυσική φέορά του οργανισμού. Συνεπώς, η άντοχη τους αυτή όπάζει στον ίδιο περίπου καιρό.

Οι μελέτες του δόκτορος Κάλλμαν, εκτός της θεωρητικής σπουδαιότητάς των, θα βρουν και πρακτικές εφαρμογές. Γιατί θα λυθούν έτσι διάφορα προβλήματα σχετικά με τους ηλικιωμένους — τα όποια έχουν άποκτήσει άκαυσι μεγάλητερη σημασία τώρα πού έχει παραταθή σημαντικά η μέση διάρκεια της ζωής του ανθρώπου.

Ας υποθέσουμε π.χ. ότι δυο διδυμοι χήρεψαν κι' ότι ο ένας άπ' αυτούς ξαναπαντρεύτηκε σέ μεγάλη ηλικία. Δεδομένου ότι κι' οι δυο έχουν σωματικά και ψυχικά την ίδια διαμόρφωσι και τα ίδια έφοδια, η εξέτασι της κατοικήσις ζωής τους θα δείξη αν πρέπη η όχι να ξαναπαντρευτούν οι ηλικιωμένοι χήροι.

Κεά τον ίδιο τρόπο μπορεί να εξακριβώη αν είναι προτιμώτερο για ένα ηλικιωμένο να ηουχάη στα 60 ή 65 χρόνια του, ή να εξακολουθή να εργάζεται. Γενικώς δε, θα δώση έτσι η άπάντισι σ' ένα πλήθος κοινωνικών προβλημάτων.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

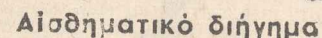
Ο ταξιδιότης: Τι κάνετε εκεί κύριε; Ο κριτικός: Κυτάζω μόνο να δώ αν το γίλι συμφωνεί με το ρομάντο...

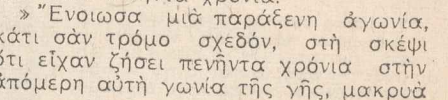
- Ξέρεις, Παρθενόνη; Από σήμερα δεν σε φασμαί!... Ασφαλίσηκα κατά των στυχημάτων!...

Ιστορία χωρίς λόγια...

23

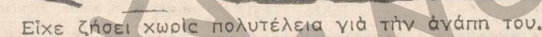
»Ξαναείπε με άργη φωνή:
»—Είσαστε, λοιπόν, από τὸ Νανού;
»Ὁ ἄνδρας τῆς φάνηκε αὐτὴ τῇ
στιγμὴ στὴν πόρτα, ἀτάραχος, ὅπως οἱ

«Τὴν κῦρταξά μὲ ἐκπληξί καὶ θαυμάσιον. Πόση, στ' ἀλθίθεια, εἶνε ἡ ἰσχύς τοῦ ἀνθρώπου! Αὐτὴ ἡ πλούσια ἰσχύς εἶχε ἀκολουθήσει ἕναν ἄπλοο ἄνθρωπο, ἕνα χωριάτη. Κι' εἶχε γίνει ἡμεῖς χωριάτισσα. Εἶχε ζήσει αὐτὴ ἡ πόλις χωρὶς πολυτέλεια καὶ χωρὶς ἀπολογία».

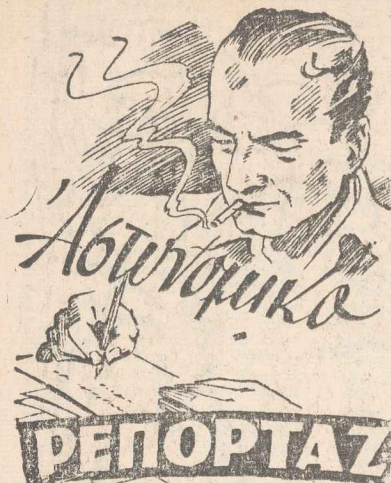
» «Όλη τὴ νύχτα, ἀκούγοντας τὸ ροχαλτὸ αὐτοῦ τοῦ παλαιοῦ στρατιώτη ποὺ ἦταν ξεπλωμένος στὴν ἀχρὸς στρωμνὴν τοῦ πλατῆς σ' ἐκείνην ποὺ τότε εἶχαν ἀκολουθήσει τόσο μακριά, जुल, λογιζόμενον αὐτὴ τὴν παράξενη καὶ ἀπλή περιπέτεια, αὐτὴ τὴν τέλεια εὐτυχία, ποὺ ἦταν καμωμένη ἀπὸ τόσο λίνο!

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

νε πια άλλη λύσις, παρά να εγκαταλείψω
«Όταν η καταπακτή δέθηκε ν' ένα σχο-
νί, το φάντασμα έσπασε το σχοινί αυτό.
Μόνον ένα γερό λουκέτο κράτησε την κα-
ταπακτή στη θέση της. Πάντως, το πλοίο
θεωρείται πια άπ' όλους στοιχειωμένο και
οι αρμόδιοι σκέπτονται να το πουλήσουν
στο εξωτερικό, εφ' όσον δεν μπορούν ν'
το χρησιμοποιήσουν».

41

Η γυναίκα που σκοτώνει

Πολύ συχνά, το ειδικό κρατητήριο των γυναικών, στη Γενική Ασφάλεια, γεμίζει από ένα σωρό πλάσματα του υποκόσμου κάθε ηλικίας. Το κρατητήριο αυτό βρίσκεται στον πρώτο όροφο του κτιρίου, δίπλα από το γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας κι' απ' έξω από την πόρτα στέκεται πάντα ένας πολίσμας. Ένα μικρό παραθυράκι, μια τρύπα μάλλον, στο επάνω μέρος της πόρτας, επιτρέπει στο σκοπό αστυφύλακα να βλέπει τι γίνεται εκεί μέσα και να φροντίζει να εκπληρώνει ώριμες λογικές και δικαστικές παρακλήσεις των κρατούμενων. Από αυτό το δωμάτιο έχει περάσει κόσμος και κόσμος. Οι υπαστυνόμοι κ. κ. Κανελλόπουλος και Πολιτάκος στις ώρες της υπηρεσίας τους, έχουν γνωρίσει χιλιάδες τραγικές υπάρξεις του είδους αυτής των γυναικών, οι οποίες έχουν πάρε το δρόμο της αμαρτίας, της εισαγγελίας και του δεσμοτηρίου.

Έτσι, ένα βράδυ εξ' αφορμής μιας νέας που είχε συλληφθεί γιατί είχε ρίξει βιτριόλ, στο πρόσωπο ενός γνωστού εμπόρου που είχε πάψει να είναι φίλος της, η συζητήσιμη περιεστρόφη γύρω από τα έγκληματα των γυναικών. Κι' αλήθεια αυτά τα έγκληματα είναι ασυνήθιστα τις περισσότερες φορές, περίεργα, μυστηριώδη.

Οι γυναίκες θέβαινα έγκληματούν λιγώτερο από τους άντρες. Τα πιο συνηθισμένα αδικήματά τους είναι η αμνηστία, η παιδοκτονία, η έκθεσις κι' εγκατάλειψις ενός βρέφους, η διαθορά ή κλοπή, η φαρμακεία, η συκοφαντία, η ψευδορκία, η απάτη, η υπεξαίρεσις και η πλαστογραφία. Πολύ σπανία οι γυναίκες διαπράττουν άγρια έγκληματα, σκοτώνουν δηλαδή με μαχαίρι ή πιστόλι. Προτιμούν να δηλητηριάσουν έναν έχθρο τους παρά να τον αντικρύσουν και να τον χτυπήσουν κατάστηθα.

Κι' αλήθεια μια στατιστική μας πληροφορεί ότι τα 63% των δηλητηριάσεων έχουν γίνει από γυναίκες!...

Οι έγκληματολόγοι έζηγούν σχετικώς ότι αυτό οφείλεται στην υποπτη ζωή τους. Μια γυναίκα για να παρασυρθεί στη διαθορά σημαίνει ότι δεν έχει βέλποι. Έτσι κι' όταν ακόμη αποφασιση να κάνει ένα έγκλημα προτιμά να μεταχειρισθεί ύπουλα μέσα. Έχει επίσης την ικανότητα να σκηνοθετεί με τόσο προσοχή το έγκλημά της ώστε πολύ σπάνια ανακαλύπτεται. Από τις σπάνιες τέτοιες περιπτώσεις είναι και το τρομερό έγκλημα που είχε ως θύμα τον έργολάδο 'Αθανάσιου, που βρέθηκε κομματαμένος και πακεταρισμένος στην 'Ιερά 'Οδόν!

Το έγκλημα αυτό, ένα από τα ελάχιστα 'έγκληματα βίας' που είχαν διαπράξει τρεις γυναίκες: Η πεθερά του θύματος, η φοδερή και τρομερή Κάστρου, η κόρη της και γυναίκα του ή θούλα, κι' η υπηρέτρια τους, βοηθούμενες κι' από έναν μικρό που πέθανε άργότερα στο ψυχιατρείο, τον Μοσκό. Το έγκλημα

είχε γίνει μια νύχτα στο σπίτι τους, στη συνοικία του Χαροκόπου. Σκότωσαν τον 'Αθανάσιουλο κι' έπειτα μ' ένα μαχαίρι της κουζίνας και μ' ένα μπαλτά, τον έκοψαν, τον πακετάρησαν και πήγαν, κι' τον πέταξαν στην 'Ιερά 'Οδόν!...

Τρόμαξαν οι αστυνομικοί να διαφωτίσουν αυτό το φοβερό έγκλημα. Κλείσθηκε η πόρτα της Γενικής Ασφάλειας σ' όλους τους επισκέπτες, ακόμη και στους δημοσιογράφους. 'Αναγκάσθηκαν οι τελευταίοι να μπουνε κρυφά στην αστυνομία για να μάθουν καμιά λεπτομέρεια. Τέλος το έγκλημα διαφωτίστηκε. Κι' οι τρεις γυναίκες πιάστηκαν και κλείστηκαν στις φυλακές. Εντύπωση ωστόσο έκανε σ' όλο τον κόσμο η ωμορφιά της θούλας, η μορφώσι της και η ευαισθησία της! Δεν χωρούσε το μυαλό του ανθρώπου πως αυτή η τρυφερή γυναίκα που ήταν και μητέρα δυο παιδιών, είχε κάνει ένα τόσο ανατριχίλιστικό έγκλημα. Η Κάστρου όμως ήταν ένας ανώμαλος τύπος. 'Αν και προχωρημένης ηλικίας φρικώδης στην εμφάνισι, ήταν έρωτικώς, ανώμαλη και πολλές φορές πάθαινε ποροζυμους παραφροσύνης. Ο γιοστός των φυλακών της έδινε καταπραυντικά γιατί υπέφερε φοδερά μαρτύρια εξ' αιτίας της μη ικανοποιήσεως του πάθους της. Η θούλα αντίθετως στη φυλακή, είχε πάθει θρησκομηνία και το είχε ρίξει στις προσευχές. Μα η Κάστρου ήταν θηρίο άνθρωπο. 'Ελεγον μάλιστα ότι έκανε στη φυλακή και τον νταή!... Είχε αναλάβει υπό την προστασία της ώριμες φυλακισμένες. Όποια δέ τομύσας να τις πειράξει είχε να κάνει μαζί της!... Κι' ως αμοιβή αυτής της προστασίας της τους έπαιρνε όλα τα λεφτά που κέρδιζαν δουλεύοντας στα ένογαστήρια του σωφρονιστηρίου!...

Μια μέρα τέλος δόθηκε στο θούλα χάρης και ξαναγύρισε στον κόσμο, γιατί μέσα στη φυλακή είχε δείξει καλή διαγωγή.

Έγκληματούν επίσης πολύ συχνά οι γυναίκες από το φόβο της τιμωρίας. Για να αποκρύψουν ένα σφάλμα τους π.χ. δεν διατάζουν να εξαφανιστούν κάθε ίχνος του. Η 'δικαιοσύνη της κηρύσεως' είναι ένα από τα συνήθη αδικήματα των γυναικών. Χαρακτηριστική είναι η ακόλουθη δραματική ιστορία. Ένας καπετάνιος παντρεύτηκε τη νέα που αγαπούσε, δώ και λίγα χρόνια κι' έπειτα έφυγε με το καράβι του για να κάνει ένα μικρό ταξείδι στα λιμάνια της 'Αμερικής και στις έφιαλτικές θάλασσες της Κίνας. Στο διάστημα αυτό η γυναίκα του, που δεν ήταν τόσο σεμνή, γνωρίστηκε μ' έναν νέο, συνδέθηκε μαζί του και το αποτέλεσμα ήταν να μη υπορρή να κρύψει πειά το σφάλμα της!... Ο άντρας της έλειπε σωματά δυο χρόνια ώστε δεν μπορούσε να τον ξεγελάσει. Ήταν στον τρίτο μήνα της κηρύσεως όταν έλαβε ένα τηλεγράφημα ότι ο σύζυγός της έρχοταν μετά λίγες ημέρες!... Τελικά έλαβε φυσικά από την όπλησις της!... Έσπευσε τότε σ' ένα γιατρό και ζήτησε την βοήθειά του. Έγινε η επέμβασις. Μα η νέα γυναίκα δεν άνθεζε στους φοδερους πόνους και στην ακατάσχετη αιμορραγία και πέθανε!... Την μετέφεραν νεκρή στο σπίτι της. Κι' εκείνη την ημέρα έφτασε κι' ο άντρας της για να ξεκουρασθεί κοντά στη γυναικούλα του από τις πίκρες και τους καύμους της θάλασσας!... Την βρήκε όμως πεύραμένη! Οι συγγενείς προσάβησαν να του κάνουν την αλήθειαν. Μα ο καπετάνιος ήταν έξυπνος άνθρωπος και δεν άργησε να μάθει τι είχε συμβεί. Έκανε μήνυσι εναντίον του γιατρού και τον έστειλε στη φυλακή. 'Επειτα έφυγε πάλι με το καράβι του κάνοντας όρο να μη ξαναπαντρευτεί!... εν όσω τον κρατεί στη ναλινή αγκαλιά της η θάλασσα.

Μα για να νρώση κανείς για τα αδικήματα των γυναικών χρειάζεται ολόκληρες σελίδες. Οι γυναίκες είναι αδύνατα πλάσματα. Κι' αυτή η αδυναμία τους τις παρασύρει πολλές φορές μέχρι του έγκληματος, της Εισαγγελίας, του δεσμοτηρίου για να πληρώσουν την τρέλα μιας στιγμής αδυναμίας μιας εκδικήσεως, ενός φοδερού πάθους!

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

Προσοχή στις βαφές

Ποιες ωφελούν και ποιες βλάπτουν

Απ' τον καιρό ακόμη της Αιγυπτίας βασίλισσας Νεφερίτι οι γυναίκες έβαφαν τα μαλλιά τους μαύρα. Ξανθοκόκκινα ή με διάφορα άλλα χρώματα. 'Αλλά κι' οι άντρες συνήθιζαν να βάφουν τα μαλλιά και τα νέμειά τους.

Οι βαφές όμως που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό, δεν είναι πάντοτε άβλαβείς για καθένα. Σε ώριμες γυναίκες, μπορεί να προκαλέσουν δυσνατή φαγούρα, σοβαρές οργανικές παθήσεις, κάποτε δέ και τύφλωσι. 'Ιδίως όσες περιέχουν μια χημική ουσία που λέγεται «παραφαινελοιδιαινίνη», είναι δηλητηριώδεις για άτομα «άλλεργικά».

Η σύζυγος ενός γνωστού 'Αμερικανού επιχειρηματίου προετοιμαζόταν τελευταίως για ένα επίσημο γεύμα. Έβαψε λοιπόν τα μαλλιά της. 'Επειτα από λίγες ώρες καθώς τυνόταν για το γεύμα, ένοιωσε μια φαγούρα σ' όλο το σώμα της και στο πρόσωπό της. Σε λίγο, παρουσιάσθηκαν αμέτρητες φουσκάλες στο δέρμα της. Τα μάτια της πρήσθηκαν. Είπε πάθη δηλητηρίασι απ' τη βαφή των μαλλιών, η οποία περιείχε παραφαινελοιδιαινίνη.

Οι βαφές αυτού του είδους φέρουν άριστο αποτέλεσμα γιατί εισχωρούν μέσα στις τρίχες και μπορούν να πάρουν όλα τα χρώματα. Δυστυχώς όμως, δεν τις ανέχονται όλοι οι οργανισμοί.

Στην 'Εφημερίδα της 'Αμερικανικής 'Ιατρικής 'Εταιρείας έχουν δημοσιευθεί 30 περιπτώσεις δηλητηριάσεων από μια ώριμη βαφή, που περιείχε ένα προϊόν της πίσσας. Οι ειδικοί τονίζουν ότι, πριν χρησιμοποιηθεί μια τέτοια βαφή, πρέπει να γίνεται μια απλή δοκιμή. Βάζει δηλαδή κανείς λίγη από τη βαφή πάνω στο δέρμα του λαιμού του. 'Επειτα από 24 ώρες, εξετάζει το σημείο εκείνο. 'Αν έχει κοκκινίσει ή ποησθεί, σημαίνει ότι υπάρχει αλλεργία του οργανισμού γι' αυτή τη βαφή, επομένως δεν επιτρέπεται η χρησιμοποίησίς της απ' αυτό το άτομο.

Ασκέτως του αποτελέσματος της δοκιμής, απαγορεύεται απολύτως να χρησιμοποιηθούν ύγιες βαφές των μαλλιών για τα τσίνορα ή για τα φρύδια, γιατί περιέχουν σχεδόν όλες χημικές ουσίες βλαβερές στα μάτια. Σε μερικές περιπτώσεις, τυφλώθηκαν οι γυναίκες που έβαψαν τα φρύδια ή τις βλεφαρίδες τους.

Οι βαφές από πίσσα χρησιμοποιούνται σήμερα πολύ στη διουχηγία γυναικών. Όσοι λοιπόν εργάζονται σε συχνή επαφή με βαμμένα γυναιρικά, πρέπει να υποβάλλονται στην παρσπάνω δοκιμή του δέματος. 'Εξ άλλου δεν επιτρέπεται να έχουν καμιά πληγή ή γρατζουνιά, απ' όπου μπορούν να εισχωρήσουν στον οργανισμό τους τα συστατικά της βαφής.

Μερικές γυναίκες, όταν φορέσουν ένα βαμμένο γυναιρικό παθαίνουν έντονη φαγούρα στα σημεία επαφής με το δέρμα τους. Κάποτε πρόκειται περί αλλεργίας απ' τις τρίχες των γυναικών στις περισσότερες όμως περιπτώσεις οι γυναίκες αυτές έχουν μια υπερευαισθησία στη βαφή.

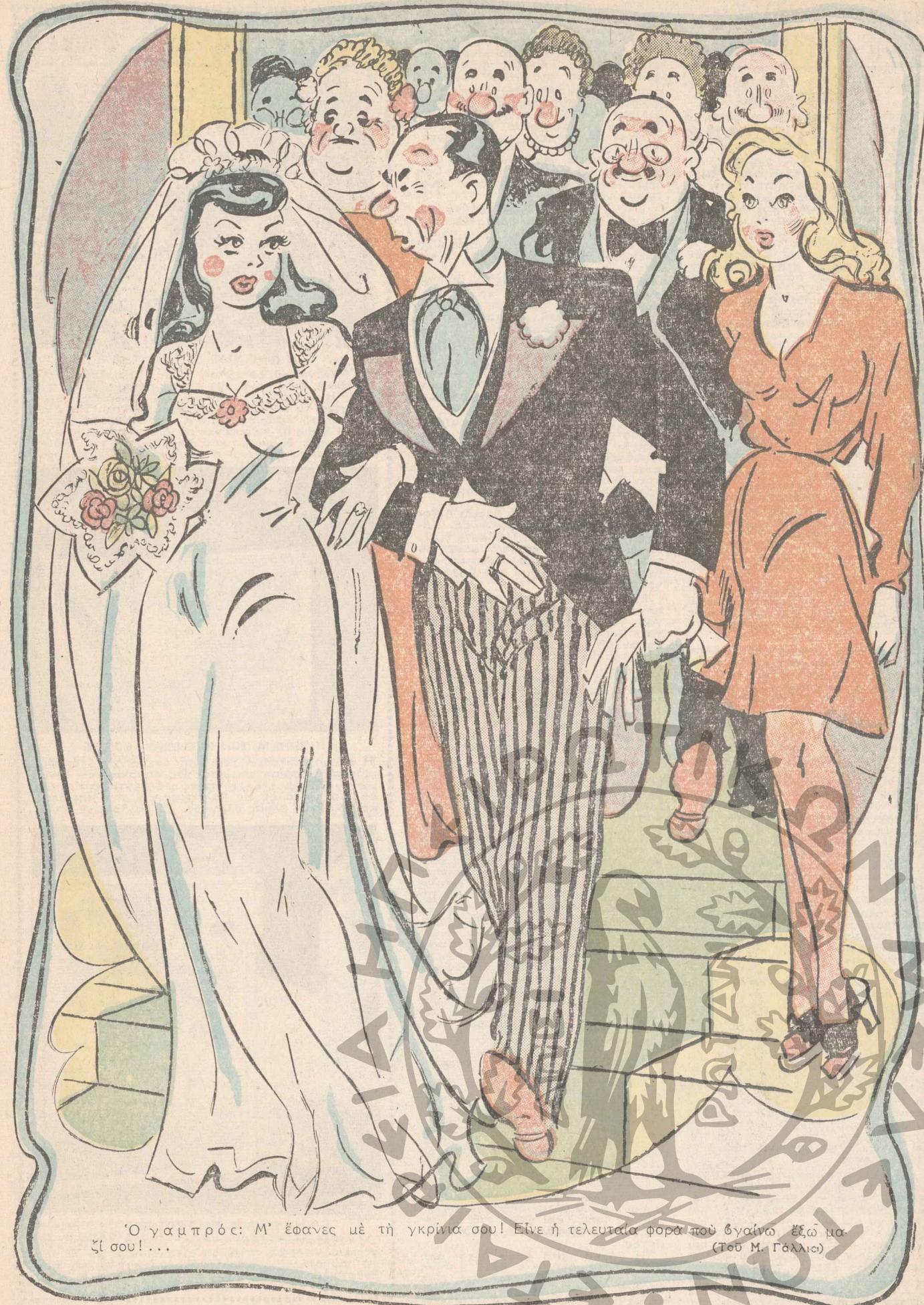
Ο δόκτωρ Χέρμαν Γκούντμαν, απ' τη Νέα 'Υόρκη, ανέκοίνωσε τελευταίως ότι δοθήκε μια καινούρια βαφή τοιχών, που έχει όλα τα προσόντα της φαινελοιδιαινίνης, αλλά χωρίς την ερεθιστική της επίδρασι. Τονίζει ωστόσο ότι, έω' όσον δεν έχει χρησιμοποιηθεί ακόμη σε γιλιάδες περιπτώσεις επιβάλλονται οι ίδιες προφυλάξεις όπως στις άλλες βαφές.

Υπάρχουν επίσης και βαφές που περιέχουν μεταλλικά άλατα αργύρου, γαλκού, σιδήρου ή μόλυβδου. Αυτές είναι ακόμη επιβλαβέστερες απ' τις προηγούμενες. Όσες περιέχουν μόλυβδο μπορεί να προκαλέσουν «μολυβδίασι», μια νοσία δηλαδή δηλητηρίασι. Τα άλατα του αργύρου φέρουν συχνά ένα μόνιμο απόχρωματισμό του δέματος.

Σημειωτέον ότι οι μεταλλικές αυτές βαφές δεν βάφουν πραγματικά τις τρίχες, αλλά σχηματίζουν μόνον ένα επίστωμα πάνω απ' την εξωτερική τους επιφάνεια. Με τη συνεχή χρήση τους οι τρίχες παύουν να φύσκουν όωι και σπάζουν εύκολα.

Οι άβλαβέστερες βαφές είναι οι παλιν φυτικές, που έχουν ως βάσι τους το «γεννέ» ή άλλες ανάλογες ουσίες.

Αυτές δε χρησιμοποιούν οι κυρίες, αλλά και οι κύριοι προκειμένου ν' αλλάξουν το χρώμα των μαλλιών τους. Είναι επαναλαυδάνουμε ακίνδυνες.

Ο γαμπρός: Μ' έφανεσ με τη γκρίνια σου! Είπε η τελευταία φορά που θγαίνω έξω μαζί σου!...

(Του Μ. Γάλλια)

Κυνηγώντας φάλαινες ΣΤΟΝ ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΟ

Εντυπώσεις του Άγγλου ωκεανογράφου Μπουρνέκ

Κάθε χρόνο, την εποχή αυτή τα φάλαινοθηρικά ξεκινούν για το ετήσιο κυνήγι της φάλαινας που διρκεί τρεις μήνες, απ' τα τέλη Νοεμβρίου ως τα τέλη Φεβρουαρίου. Το κυνήγι αυτό έχει γίνει τώρα σπουδαιότερο παρά ποτέ, γιατί τα τεραστίως κίτη δίνουν λίπη για την πεινασμένη Ευρώπη και λαδί για γλυκερίνη, για σαπούνια, για βερνίκια και για ισορραφές. Απ' το αίμα και τα κόκκαλα τους βγαίνουν εκκυσλίσματα κρέατος έλαστικό, λιπαρίνες Α, γ, Β, κτηνοτροφές, λιπάσματα. Απ' το πάγκρεας εξαγεται ινσουλίνη.

Τον παλιό καιρό, τα φάλαινοθηρικά ήταν ισοτιμωμένα. Κυνηγούσαν δέ μόνο μικρόσωμα είδη φάλαινων, που το λαδί τους εκπομπούσε για το φωτισμό των πόλεων κι οι μπαλένες τους για κοροόδες. Οι φάλαινες όμως αυτές έχουν τρομερά δόντια με τα οποία κομματιάσαν κάποτε, στην εσχάτη αμύνη τους, ανθρώπους και πλοία...

Ο ατμός άλλαξε τελείως τα πράγματα. Τα σημερινά φάλαινοθηρικά είναι ατμοκίνητα, γρήγορα κι έξω-πλισμένα με ειδικά κανονάκια και με ισχυρά βιντία. Έτσι, μπορούν να κυνηγούν μόνο τις πελώριες κυανές φάλαινες που έχουν μήκος 25-30 μέτρων και βάρος μέχρι 100 τόννων. Τα σκάφη των κητών αυτών είναι τόσο τεραστίως, ώστε χωράει μέσα ολόκληρο αυτοκίνητο. Ο λαός τους όμως δεν είναι πλατύς από ένα ανδρικό μπράτσο. Τρέφονται με τα μικρά και κοκκινωπά καλαμαράκια που υπάρχουν κατά μυριάδες στις πολικές θάλασσες. Ρουφούν μία ποσότητα νερού συγκροτούν μέσα στο στόμα τους τα καλαμαράκια και διώχνουν το νερό...

Ο Άγγλος ωκεανογράφος Άλαν Μπουρνέκ έλαβε μέρος σ' ένα κυνήγι φάλαινας και περιέγραψε κατόπιν τις εντυπώσεις του. Θα διηγηθούμε τα πιο ενδιαφέροντα σημεία της αφηγησής του:

«Το πλοίο μας ξεκίνησε απ' το Κιουράσαο. Άποικιστήσαμε τον πολιτισμένο κόσμο για έξη μήνες. Έξη μήνες άναμε στα πανόβουνα, στη μυρωδιά των νεκρών φάλαινων, στους κρυστάλλους των θαλασσοπουλιών και στη μοναξιά του Ανταρκτικού...

«Κατευθυνθήκαμε προς τη Νότιο Γεωργία, ένα νησί κοντά στο Νότιο Πόλο, όπου υπάρχει μία μόνιμη βάση απ' την οποία φυύγουν τα φάλαινοθηρικά για το κυνήγι. Η Νότιος Γεωργία έχει άνετα παραπήγματα, μία μικρή εκκλησία... κι ένα κινηματογράφο!

«Το πλήρωμα ενός φάλαινοθηρικού αποτελείται από 11-13 άνδρες, που πληρώνονται ελάχιστα, παίρνουν όμως μερίδι από κάθε φάλαινα. Ο προμηθευτής άρκηνός είναι ο πυροβολητής του πλοίου. Αυτός μπορεί να κερδίσει ως 5.000 λίρες κάθε εποχή.

«Στις 24 Νοεμβρίου φύγαμε απ' τη Νότιο Γεωργία. Άφου τοξείδωσαμε μερικές μέρες άναμεσα στα πανόβουνα, συναντήσαμε την πρώτη κυανή φάλαινα. Μόλις ο ναύτης πάνω απ' το κατάρτι την είδε κι έδωσε το σύνθημα, ο πλοίαρχος διάταξε με το τηλέφωνο τις μηχανές να ελαττώσουν την ταχύτητα. Δεν μεταχειρίστηκε το μηχανήμα με το κουδούνι, γιατί κάθε θόρυβος, κάθε δυνατή φωνή μπορεί να τρομάξει και να διώξει τη φάλαινα, που έχει οξυτάτη ακοή.

«Η πλάτη του κήτους ξεπρόβαλε κάθε τόσο απ' το νερό για μερικά δευτερόλεπτα. Ο πυροβολητής έτοιμασε το κανονάκι του. Το βλήμα ήταν ένα καμάκι μήκους 2 μέτρων. Περιείχε μία ποσότητα έκρηκτικής ύλης, που σκάει σε λίγα δευτερόλεπτα μέσα στο σώμα της φάλαινας. Με την έκρηξη, ανόιγαν κάτι άγκιστρα, έτσι ώστε δεν μπορεί πια να ξαναβγεί το καμάκι μέσα απ' τις σάρκες του κήτου».

«Ο πυροβολητής, έτοιμος πια περίμενε την κατάλληλη στιγμή. Μόλις ξαναφάνηκε η φάλαινα το καμάκι εκπομπονόσθηκε κι έπαιτα από λίγα δευτερόλεπτα, ακούσθηκε μία υπόκωφη έκρηξη. Το καμάκι είχε χτυπήσει στο στόχο του!

«Η φάλαινα έκαμε άμέσως μία άπιστευτη βουτιά, μέχρι βάθος 3 χιλιομέτρων. Κάποτε, τα κήτη κατεβαίνουν τόσο βαθιά, πάνω στον πρώτο πανικό τους ώστε πνιγνται — γιατί δεν είναι φάρια, αλλά θηλαστικά με πνεύμονες και δεν μπορούν να μείνουν πολλή ώρα κάτω απ' το νερό δίχως ν' αναπνεύσουν.

«Το σκηνί που ήταν δεμένο στο καμάκι, ζετυλιγόταν ολόταχως. Άν γάντζωνε κάπου, θάρρεπε να το κόψουν άμέσως, για να μη παρασείη ολόκληρο το πλοίο κάτω απ' τα κύματα...

«Ο πυροβολητής έτοιμασε δεύτερο καμάκι. Η δουλειά του ανθρώπου αυτού είναι δύσκολη και νεματή εύθυνη. Πρέπει να μαντεύει τις κινήσεις της φάλαινας, άκουει κι όταν δεν την βλέπει επί 5-6 λεπτά. Γιατί μπορεί να περάσει το κήτος κάτω απ' το πλοίο, να το τυλίξει με το σκηνί, να το τραβήξει και να το ρίξει πάνω σε ύψαιους ή σε παγόβουνα, που δεν διακρίνονται μέσα στην ομίχλη!

«Τέλος, μετά 5 λεπτά της ώρας, σταμάτησε το ζετυλίγματο του σκηνιού κι η φάλαινα ξαναβέθηκε στην επιφάνεια. Άρχισε να πλέει ολόταχως, σέρνοντας πίσω της το πλοίο μας. Δεύτερο καμάκι έσχισε τον άέρα και κώηκε στην θάλασσα, για να την άποτελειώση.

«Δεν είναι εύκαρη θάμα ο θάνατος μιας κυανής φάλαινας. Κάποτε, είναι γρήγορος. Άλλοτε όμως άργει ναρθεί. Το κήτος χτυπάει με την ουρά του τη θάλασσα, με φοβερή δύναμη. Το αίμα του θάφει το νερό...

«Το δεύτερο καμάκι μας είχε τρυπήσει τους πνεύμονες της φάλαινας. Το κήτος βούλιαξε για τελευταία φορά και δεν μπόρεσε πια να ξαναβεί στην επιφάνεια. Έμεινε κρεμασμένο στην άκρη των δύο σκηνιών... Το άνεγκνυσαμε με τα βιντία μας — πράγμα που δεν μπορούσαν βέβαια να κάνουν τα παλιά φάλαινοθηρικά — βεσιμασε την κοιλιά του με άέρα για να επιπλέει, και στήσαμε πάνω του μία σημαία της εταιρίας που θα μας βοηθούσε να το ξαναβρούμε άφου σκοτώναμε κι άλλες φάλαινες».

Οι στολικοί των φάλαινοθηρικών συνοδεύονται από πλωτά έργοστάσια, όπου γίνεται άμέσως η κατεργασία των κητών, γιατί έτσι το λαδί τους είναι καλλίτερης ποιότητας.

Άφου οι σάρκες του κήτους βράσουν μέσα σε καζάνια, για να βγεί όλο το λαδί, τα υπολείμματα άνακατευονται με τα κοπανισμένα κόκκαλα και δίνουν άριστο λίποςμα και τροφή για τα κτήνη. Η κατεργασία μιας φάλαινας 80 τόννων τελιώνει σε 2 ώρες.

Απ' το 1904 ως το 1939, σκοτώθηκαν 500.000 φάλαινες. Κι όμως δεν πλησιάζει να κοβή το ζωικό αυτό είδος, πρώτον γιατί το κυνήγι επιτρέπεται μόνον επί 3 μήνες κάθε χρόνο και δεύτερον γιατί, όσων λιγοστεύουν οι φάλαινες, το κυνήγι τους παύει νανε άμφορικώς άμφορον κι έτσι τους δίδεται ο καιρός να ξαναπολλαπλασιασθούν.

Με βάρικα στον Άτλαντικό

Για ν' άποδείξει ότι είναι πραγματικά άκαταβύθιστη μία ναυαγιστική βάρκα δικής του έφευρεσας, ο Άγγλος μηχανικός Χάρλντ Γκάρκιν σκεπεί να κτίσει απ' την άνα τοξείδι 2.000 χιλιομέτρων στον Άτλαντικό. Θα τον συνοδεύουν τρεις ναυτικοί. Ένα ύπερωκεάνειο θα μεταφέρει τη βάρκα στη μέση του άκεανού. Έπειτα θα έσκαλωθούν οι μηχανές της τη διαδρομή. Θα κινήται από ένα υατρό θούν 60 ίππων και θαήσι στο οαζέρ-βουάρ της βενζίνης για 2.500 χιλιομέτρα.

Η βάρκα αυτή άποτελείται από δύο σκάφη άνωμένα στην καρία τους. Κάτω των έφευρετή της, είναι άδύνατον να βυθισθεί άκου και με τη μεγαλύτερη ταχύτητα.

Ο ΑΡΜΕΝΙΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

Ο Άρμένιος θεράπευτης Άδάκ, θριαμβεύει στην Άμερικη, όπως γράφει και σε προηγουμένο τεύχος. Η μέθοδος του είναι απλή: Άκουμπει στον άρρωστο τα χέρια του και προσεύχεται. Στην εικόνα ένας Άμερικανός, ο κ. Ήολ Νέλσον (δεξιά με τα γυαλιά) περιμένει με άγωνία τα άποτελέσματα της θεραπειτικής έπιδράσεως του Άδάκ, στην άρρωστη γυναίκα του, κ. Μάρθα Νέλσον.

Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Η ειδική επιτροπή του ΟΗΕ ενέκρινε το σχέδιο μιας παγκοσμίου σημαίας, της σημαίας των Ήνωμένων Εθνών. Έχει λευκή στο κέντρο τη γήινη σφαίρα, με όλες τις θάλασσες και τις Ήπειρους και κλάδους έλπας ολόγυρα. Το φόντο είναι μπλε.

ΛΗΙΛΟΣ ΚΑΡΕΦΤΗΣ

Ο καθρέφτης αυτός, χάρις σ' ένα λεπτό έπιστρωμα νιτροκού άργύρου είναι διαφανής: Ο νέος που στέκεται και κυττάζει πίσω από τον καθρέφτη βλέπει το κορίτσι που γυαλίζεται από μπροστά.

Ένας έξυπνος έπιχειρηματίας που προμηθεύει καλλονές

Άρχίζουμε την δημοσίευση των πορτραίτων των Άμερικανών που πέτυχαν στη ζωή. Δεν πρόκειται, όπως είπαμε στη σχετική άναγγελία, για τους γνωστούς βασιλείς του χρηματός, αλλά γι ανθρώπους του λαού. Οι άγνωστοί μας άς παρακολουθήσουν τα έξαιρητικού ένδιαφέροντος άρθρα αυτά. Θα τους τέρψουν και θα τους διδάσουν πολλά πράγματα.

Ο Τζών Ρούπερτ Πόουερ άποτελεί μία έμπρακτη άπόδειξη ότι ένας άνθρωπος μπορεί να γίνει πλούσιος, ισχυρός και διάσημος στις Ήνωμ. Πολιτείες, με μία απλή αλλά πρωτότυπη ιδέα και με πενή ένεσνητικότητα...

Είναι ισλανδικής καταγωγής, ψηλός άδύνατος, με κόκκινο πρόσωπο, λεπτά γείλη και μάτια διαπεραστικά. Γεννήθηκε πρό 50 έτών σε μία φεσμα της Πενσυλβανίας. Μετά τις σχολικές σπουδές του, έπιασε δουλειά σ' έναν τσίρκο, όπου ανέλαβε να ποτίζει τους έλέφαντες! Έπειτα έγινε ήθοποιός σε διάφορα έμπολουκία, που γυρνούσαν τις μικρές έμπορικες πόλεις. Έκαμε την έμφάνισή του στο Μπροντγουάι ως «Φιγκυράν» σ' ένα έργο του Σάιξπηρ κι έπαιξε στο βωδό κινηματογράφο, αλλά χωρίς έπιτυχία.

Άφου πάλεψε έτσι επί 10 χρόνια, άσχιζε ν' αναζητή μία δουλειά σταθερώτερη. Μία μέρα, καθώς διάβαζε γι αυτό το σκοπό τις μικρές άγγελίες υιάς νεοοκέζικης έφημερίδας σταμάτησε στην άγγελία ενός φωτογράφου που ζητούσε μοντέλλα.

Έξω το λιγώτερο 30 άνέργους ήθοποιούς, άντρες και γυναίκες που θάβηλαν να ποζάρουν γι αυτό το φωτογράφο, έίπε στη γυναίκα του, Έγω υιά ιδέα. Να φτιάσω ένα άλμπουμ με τις φωτογραφίες των φίλων υας και να τις προτείνω στους φωτογράφους για να διαλέξουν.

Πράγματι, με τα λίγα δολάρια που του άπόμειναν έβαλε εις ένεργειαν την έμπνευσή του. Έδειξε δε τόσο γούστο στην έκλογη των μοντέλλων του, ώστε σε λίγους μήνες η έπιχείρησίς του σημείωσε πρωτοφανή έπιτυχία.

Τώρα το «πρακτορείο» του στενάζεται στο 10ο πάτωμα ενός ούρανούστη τη Πάρκ Άβενιου. Προμηθεύει τα ωραιότερα κορίτσια της Άμερικής για διαφημιστικές φωτογραφίες έκθέσεις μόδας εικονογραφημένα περιοδικά κλπ. Σ' αυτόν καταφεύγουν οι πασανωγοί του Χόλλυγουντ όταν νοιάζονται «φιγκυράντ». Κάποτε, του ζητούν 5 ή 6 ώραία κορίτσια, για να στολίσουν υιά δαξίωση. Τα «Πόουερ-Γκέολς» έχουν γίνει πασίγνωστα σ' όλη την Άμε-

νέες γυναίκες, όλες υγιέστατες με άψωγες γοαυμές, ύπέροχα δόντια και υαλλία περιποιημένα (ποτέ δαυμένα). Οι φωτογραφίες τους στολίζουν τους τοίχους της αίθουσής άναμωής. Γιατί πολλοί πελάτες έρχονται να κάσουν την έκλογή τους επί τόπου. Άλλοι πάλι, οι πιο μεγάλοι—οίκοι μόδας, εικονογραφημένα περιοδικά, σγεδιαστές διαφημίσεων—άγκαζάρουν τηλεφωνικώς τα υανεκέν τους. Ο Πόουερ έξεει καλά τα γούστα τους και τους προμηθεύει ό,τι νοιάζονται, χωρίς να γελαστή ποτέ. Πολλές φορές, στέλνει 20 ή 30 κοπέλλες υαζί στην άλλη άκρη των Ήνωμ. Πολιτειών για υιά έκθεσι μόδας.

Έπί πλέον, δίνει καθημερινώς με το ραδιόφωνο συμβουλές καλλονής και νορτείες σε άμέτοπτες άκορότισες, που του στέλνουν ολόκληρους τόνους έπιστολών.

Τα «Πόουερ-Γκέολς» κερδίζουν 500—3.000 δολάρια το μήνα. Δισραούν την ήμερα τους σε 36 τέταστα τις ώρας άπό τις 9 το πρωί ως τις 6 το άπόγευμα κι έχουν όοίσι πόσο πληρώνονται για το κάθε τέταρτο. Φυσικά, οι πιο ζήλιτες έχουν τις μεγαλύτερες άπαιτήσεις και ιδιοτροπίες κι άως άγκαζάρουνται πρό πολλών μηνών. Η υιά δεν έονάζεται πούν απ' τις 10 ή μετά τις 5, ούτε το Σάββατο, ούτε τις ήμέρες της κακοκαιρίας. Άλλα δεν δέχεται ποτέ να ποζάρει με κομπιναζόν ή με σουτιέν. Άλλα ζητεί 30 δολάρια την ώρα για να ποζάρει ντυμένη. 40 δολάρια με υαγιώ του υπνίου και 50 με κορόε...

Πολλές απ' αυτές έγιναν κατόπιν άστéρες του Χόλλυγουντ, όπως η Βασάρα Στάνγουϊκ, η Τζίν Τίονε, η Πολέτ Γκοντάο, η Κέυ Φράνσις, η Νάνσυ Κέλλυ ή Τζίν Άσθουρ, η Τζόαν Μπένετ... Άλλες πάλι έκααν ζηλευτούς γάμους: Μία παντρεύτηκε το διουήγανο αυτοκινήτων Κράυσλερ, άλλη τον πασίγνωστο έγγαστοίμυθο Έντγκαρ Μπέρνκεν (ένα απ' τους πιο καλοπληρωμένους ανθρώπους του ραδιοφώνου και του κινηματογράφου). Μερικές πάλιν έγιναν δημοσιογράφοι ή διαφημιστίσες.

Ο Πόουερ εισπράττει ένα ποσοστό 10% απ' τις άμοιβές των μοντέλλων του. Υπολογίζεται δε ότι κερδίζει έτσι 20.000 δολάρια το μήνα.

Προσσότερο άως απ' τα χρηματικά του κέρδη έχει σημασία η φήμη του κι η έμπνευσή του. Ο μικρός αυτός άποτυχημένος ήθοποιός κατάφερε να μεταβάλει τη γυναικεία υωροφία σε μεγάλη έμποική έπιχείρηση. Είναι ένας απ' τους «έπιτυχημένους» Άμερικανούς...

ΓΑΜΟΣ ΣΤΙΣ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ

Το ζεύγος αυτό των Αιγυπτίων έκανε εσχάτως τους γάμους του επάνω στην πυραμίδα του Χέοψ. Κι αυτό γιατί εκεί επάνω πρωτογονιζήκαν, εκεί ανταλλάζανε τα πρώτα έρωτικά λόγια κι εκεί, με τον πιο ρωμαντικό τρόπο, θέλησαν να ύπογράψουν και το γαμήλιο συμβόλαιο.

Τα πρώτα τεχνητά παιδιά

Πώς εφαρμόζεται η τεχνητή γονιμοποίηση

Γράψαμε και άλλοτε για την τεχνητή γονιμοποίηση. Τη μέθοδο δηλαδή, που επιτρέπει στις γυναίκες να γίνουν μητέρες με μόνη την «κλινική» μεταβίβαση ανδρικών σπερματοζωαρίων.

Η μέθοδος αυτή ενκαταστάθηκε πριν από μερικούς μήνες στη Σουηδία, από τον καθηγητή Φόλκε Χόλτζ, άρχιστο του νοσοκομείου Σόντεο, στη Στοκχόλμη και τα πρώτα τεχνητά παιδιά αναμένονται να ιδούν το φως κατά τις αρχές του νέου έτους.

Ο καθηγητής Χόλτζ περιώρισε ως σήμερα την εφαρμογή της μεθόδου της τεχνητής γονιμοποίησης μόνο σε έγγαμες γυναίκες που δεν υπορούσαν ν' αποκτήσουν παιδιά από ύπαισιότητα του συζύγου των.

Προσδιορίζοντας τη μέθοδο του ο Σουηδός επιστήμων έδηλωσε τελευταία τα εξής σε μία συνέντευξη που έδωσε στους δημοσιογράφους.

— Νομίζω ότι για ψυχολογικούς λόγους είναι απαραίτητο να γίνει η τεχνητή γονιμοποίηση την επομένη της ημέρας κατά την οποία οι δύο σύζυγοι ήλθαν σ' έπαση μεταξύ τους. Η στιγμή αυτή είναι κατ'αλληλη γιατί η μέλλουσα μητέρα ξενάει εύκολα ότι ο σύζυγός της δεν είναι ο αληθινός πατέρας του παιδιού που πρόκειται να γεννηθεί.

— Για την έκλογη αυτής της στιγμής συντρέχουν, όμως, και λόγοι καθαρά ιατρικοί. Η επιτυχία μιας τεχνητής γονιμοποίησης εξαστάται από ωορυσμένες προϋποθέσεις. Μία απ' αυτές είναι ότι το ωάριο πρέπει να έχει άσπασαθή και ν' αοίσινη να κατέργεται προς τον τράχηλο της μήτρας. Και αυτό συμβαίνει συνήθως έπειτα από κάθε έπαση.

— Ένας άλλος λόγος είναι ότι χρειάζεται μία «ερωτική προπαρασκευή» της γυναίκας. Πειράματα που έκανα σε θηλυκά ζώα με ώδησαν στο συμπέρασμα ότι, όταν λείπει αυτή η «προπαρασκευή», η γονιμοποίηση δεν πραγματοποιείται πάντοτε. Νομίζω λοιπόν, ότι είναι το ίδιο απαραίτητο και στη γυναίκα. Και ν' αυτό έπιμένω στο ζήτημα της προηγουμένης ερωτικής έπασης με τον άνδρα της.

Οι ένεσεις γίνονται κάθε δύο ημέρες και διαρκούν από δεκάπέντε ως είκοσι πέντε ημέρες. Η συλλήψες έπείγεται συνήθως κατά τη στιγμή της διαλύσεως του ωαρίου.

Το νοσηματοποιούμενο σπέρμα ποεί να είναι τελείως νωπό, γιατί, έπειτα από 24 ώρες νάνει την αξία του.

Είπε αυτόντο ότι για κάθε περίπτωση νοσηματοποιείται ο ίδιος άνδρας καθ' όλο το διάστημα που θα μεσολαδήσει, ως τη στιγμή της συλλήψεως.

Για το σκοπό αυτό έχει ιδρυθεί ένα ιδιαίτερο τμήμα στην «Εθνική Έταιρεία σεξου-

αλικής διαπαιδαγώγησης» της Στοκχόλμης. Οι άνδρες που έπιθυμούν να νοσηματοποιηθούν ως μεσάζοντες σε περιπτώσεις τεχνητής αναπαραγωγής παρουσιάζονται σ' αυτό το τμήμα. Η προσφορά των ή γίνεται έναντι μιας ώριμης αμοιβής ή είναι έθελοντική (χωρίς αμοιβή). Έξετάζονται όμως με εξαιρετική προσοχή (ύψισταν 93 περίπου εξέτασεις, ακτινοσκοπήσεις, αναλύσεις αίματος, σόρων κτλ.) και όταν διαπιστωθεί ότι η διαπαιγής των είναι κανονική, ότι δεν έχουν κανένα ίχνος άσθενείας, έτι η διανοητική των ανάπτυξις δεν παρουσιάζει καμιά ανωμαλία και ότι έχουν καλόν χαρακτήρα, έγγράφονται σ' έναν κατάλογο «άνανύων γονέων».

Σε κάθε περίπτωση ο καθηγητής Χόλτζ και οι βοηθοί του συμβουλεύονται αυτόν τον κατάλογο και διαλέγουν τον πατέρα που παρουσιάζει κάποια σκετική ομοιότητα φυσική, διανοητική και ψυχική με το σύζυγο της γυναίκας που έπιθυμεί να γίνει μητέρα.

Για την εφαρμογή της μεθόδου της τεχνητής γονιμοποίησης απαιτείται συναισείας και των δύο συζύγων.

Το όνομα του αληθινού πατέρα δεν ανακαλύπτεται στη μέλλουσα μητέρα. Ο καθηγητής Χόλτζ έδεδίωξε μάλιστα, ότι καμιά από τις γυναίκες, στις οποίες έφαρμωσε τη μέθοδο του δεν ζήτησε το μάθη. Από τ' άλλο μέρος ο αληθινός πατέρας άγνωσε επίσης τα πάντα σχετικά με η μέλλουσα μητέρα και δεν έγει καμιά άπληγως ένδειξη για να το μάθει ποτέ. Τέλος, η κοινωνία είναι άδύνατον να υποπτευθεί ότι πρόκειται περί τεχνητής γονιμοποίησης και έτσι άποφύονται τα δυσάρεστα σχόλια, οι παρεξηγήσεις κτλ.

Η μέθοδος έχει εφαρμωθή ως σήμερα σε 12 γυναίκες χωρίς άριστα αποτελέσματα. Όλες είναι έγκυες και οι τοκετοί, κατά τους ύπολογισμούς του Χόλτζ, θ' άρρίσουν από το δεύτερο δεκάμηρο του Ιανουαρίου. Θα έλθουν τότε στον κόσμο τα πρώτα τεχνητά παιδιά.

Οι λυγμοί μεταβάλλονται σε χρόνια άσθενεία!

Έρετες ότι οι λυγμοί καταντούν κάποτε μία χρόνια και άνιστη σκεδόν άσθενεία. Πραγματικά αναφέρονται περιπτώσεις ύστερικών άσθενών, ιδίως γυναικών, που συνέβη να καταληφθούν κάποτε από λυγμούς, έπειτα από μία δύνατη συγκίνηση και που έπί μήνες και χρόνια έζηκούθησαν να κλαίει χωρίς να υπορούν να συγκρατηθούν. Η καταληπτικώτερη περίπτωση είναι μιας Γαλλίδας χωρικής που ώλόλυξε έπί 17 συνεχή χρόνια ημέρα και νύχτα.

Το άξιοσημείωτο είναι, έξ άλλου, ότι οι λυγμοί είναι... μεταδοτικοί, χωρίς σ' ένα είδος «παράδοσης», χωρίς τους πα-

ρισταμένους να μιμηθούν τον ολόλυντα.

Οι λυγμοί όφείλονται σε σπασμούς του διαφράγματος. Ο δόκτωρ Πλίν εφαρμόζει για τη θεραπεία των, όταν καταντούν χρόνιοι, ένα ώριμένο μασάζ, που ακολουθεί τη διεύθυνση του πνευμονοσπαστικού νεύρου. Ένας άλλος Αμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Μοντεσπερνγκερ ύποστηρίζει ότι οι λυγμοί παρέχονται όταν πιέσους πολύ δύνατη τον αντίχειρα πάνω στο μικρό δάκτυλο. Η κίνηση πρέπει να γίνει ταυτόχρονα και στα δύο χέρια.

Μία άλλη μέθοδος είναι η έλξη: Ο άσθενής σταυρώνει τα χέρια του στο στήθος και πέφτει κατά γής μπρούμυτα. Οι λυγμοί παρέχονται έτσι έπειτα από λίγα λεπτά.

Το έξον δεν έχει μικροεξέκτους ιδιότητες

Νεώτερα πειράματα που έγιναν στην Ένωμένη Πολιτεία απέδειξαν ότι το έξον δεν έχει τις πολύτιμες μικροεξέκτους ιδιότητες που του άπεδοθήσαν κατά το παρελθόν.

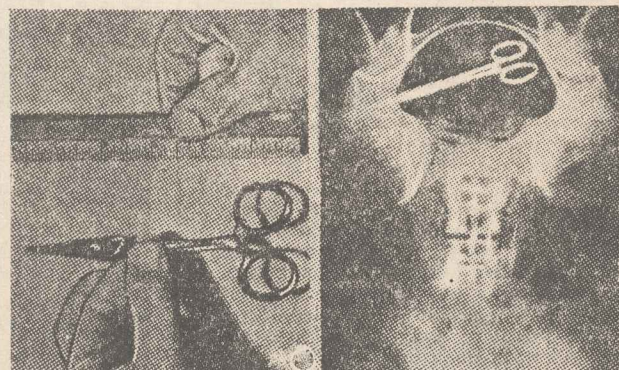
Το έξον ως γνωστόν, είναι μία ιδιόμορφη μορφή του οζονίου που περιέχεται στον ατμοσφαιρικό αέρα. Είναι εκείνο που δίδει στον αέρα τη χαρακτηριστική όσμη του, όταν πρόκειται να ξεσπάσει θύελλα. Η όσμη αυτή όφείλεται στην εξαιρετική συμπίκνωση και την ηλεκτρική υπερφόρτωση του οζονίου.

Το έξον βρίσκεται σε μικρή αναλογία στις πεδιάδες. Η ποσότης του αυξάνει όσο ανερχόμαστε σε ψηλότερα μέρη και η αναλογία του είναι αρκετά σημαντική άνω των 1000 μέτρων. Από πολλούς όρειβάτες έχει παρατηρηθεί ότι, όταν έπικείται θύελλα όποτε η αναλογία του όζοντος μέσα στον ατμοσφαιρικό αέρα είναι πολύ μεγαλύτερη, τα χρυσά αντικείμενα που φέρουν πάνω τους (δάκτυλidia, κοσμήματα, ρολόγια κ.λ.π.) όξειδώνονται. Όταν περάσει η θύελλα τα αντικείμενα αυτά άνακατούν την κανονική λάμψη τους.

Η κούρκις των ματιών

Είπε γνωστό σε όλους ότι τα μάτια μας κουράζονται πολύ εύκολα. Άλλα πώς μπορούμε να μετρώμε αυτή την κούρκις;

Κατά τον δόκτωρ Κούρτ, του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, το ανεξοκατέβασμα των βλεφάρων μέσα σ' ένα ώριμένο χρονικό διάστημα μας δίνει το μέτρον της κόπωσης των ματιών μας. Το μάτι άναίται πρώτα - πρώτα την κούρκις στον άμφιβληστροειδή χιτώνα. Οι μύες των ματιών καταβάλλουν τότε μεγαλύτερη προσπά-

ΜΕΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η χειρουργική αυτή λαβίδα (αίμοσπαστής) μήκους πεντέμιου εκατοσίων του μέτρου, βρέθηκε, όπως δείκνει η άκτινογραφία, στην κοιλία μιας γυναίκας που είχε ύποστη ένχειρην πριν από δώδεκα χρόνια. Την είχε έχασει μέσα στην κοιλία της ο γιατρός που την είχε χειρουργήσει.

θεια από πριν για να συνκεντρώσουν την προσοχή μας στην εργασία ή το θέμα που μας άπασχολεί. Επέρχεται έτσι, μία συμφορησις στον έπιπεφυκότα και τα βλεφαρά μας άρχίζουν ν' άνοιγοκλείουν.

Σύμφωνα με τα πειράματα του δόκτωρ Κούρτ, το ηλεκτρικό φως, ή όλα τα μειονεκτήματα που έχει, είναι προτιμώτερο από όποιονδήποτε άλλο φως. Πραγματικά, να πιάει είναι η κούρκις των ματιών μας, έκφραζόμενη με τον αριθμό των αντίστοιχων κινήσεων των βλεφάρων κάτω από διαφορετικούς φωτισμούς, έπειτα από μελέτες ενός βιβλίου έπί 10 λεπτά της ώρας.

Ηλεκτρικό φως 1.86 κινήσεις στο λεπτό. Φωτέριο 2.80 κινήσεις στο λεπτό. Πετρέλαιο 6.80 κινήσεις στο λεπτό.

Το ήλιο φως έπίσης, όταν πέφτει έπί ευθείας στα μάτια μας προκαλεί 2.2 κινήσεις των βλεφάρων στο λεπτό.

Η αντίληψις των χρωμάτων

Πειράματα που έγιναν τελευταία στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας απέδειξαν ότι τα παιδιά δεν αντιλαμβάνονται όλα τα χρώματα παρά μόνον όταν προχωρήσουν κάπως στην ηλικία.

Σύμφωνα με τα σχετικά πειράματα, το παιδί κατά τους πρώτους 15 μήνες βλέπει μόνο το λευκό και το μαύρο. Όλα τα άλλα χρώματα είναι άνυπαρκτα γι' αυτό. Κατά τον 16ον μήνα άρχίζει να βλέπει το κόκκινο και το πράσινο. Το κίτρινο τα παιδιά τα ξεχωρίζουν μετά το 2ο έτος και πολλά μετά το 3ο έτος και το πορτοκαλί, το κυανό και το ίωδες μετξύ του 3ου και του 4ου έτους. Τα ένδιάμεσα χρώματα ή καλύτερα τις διάφορες άλλες αποχρώσεις άρχίζουν να τις ξεχωρίζουν μετά το 5ο έτος.

Πρωτότυπη μέθοδος για τη διατήρηση των πτωμάτων

Ο Άμερικανός δόκτωρ Ρούτνερ έπενδυσε μία νέα μέθοδο για τη διατήρηση των πτωμάτων. Το πτώμα ενός νεκρού - για τη στιγμή τα πειράματα έγιναν έπί ζώων - ότν ύποβληθή σε μία ισχυροτάτη υδραυλική πίεση μέσα σε εξαιρετικά ύψηλη θερμοκρασία συμπίκνυνεται σε μία συμπαγή μάζα, που είναι άναλλοίωτη και όσμη. Η μάζα αυτή διατηρεί τη μορφή του άρχικού σώματος, αλλά είναι πολύ μικρότερη απ' αυτό. Η σκευή σ' ύπολογίζεται στα 4)5 του όγκου του άρχικού σώματος. Έτσι το σώμα ενός άνδρου ύψους 1 μ. 65 γίνεται μία μικρή μάζα 0 μ. 33 περίπου. Άνάλογη θα ήταν η μείωσις και των ύπολοίπων διαστάσεων του.

ΤΙ ΕΙΝΕ ό τέτανος

Πώς μπορεί να προληφθή ή έκδήλωσις του

Ο τέτανος είναι μία τρομερή άσθενεία, που όφείλεται στις τοξίνες που έκκρίνονται από τον ειδικό φορέα της, τον βάκιλλο του Νικολάιερ. Είναι κοινή στον άνθρωπο και μερικά ζώα.

Άλλοτε, ο τέτανος ήταν συχνότατος και συνήθιστα θανατηφόρος. Σήμερα, είναι δυνατόν να προληφθή ή έκδήλωσις του είτε χάρις στον έμβολιασμό με την αντίτοξανή άνατοξίνη του Ραμόν, είτε χάρις στον ειδικό αντίτοξανικό όρο, που έχει άμεσώτερα αποτελέσματα. Άλλά και αν δεν προληφθή έντελως, τα συμπτώματα είναι έλαφρότερα και ή αντιμετώπισις των εύκολότερη και ταχύτερη.

Ο Βάκιλλος του Νικολάιερ είναι ένα μικρόβιο άναερόβιο, άναπνέσσει, δηλαδή, χωρίς να έχει ανάγκη από τον ατμοσφαιρικό αέρα. Η άνατοχή του είναι εξαιρετική. Μία θερμοκρασία 115 βαθμών έπί ένα τέταρτο της ώρας δεν είναι πάντοτε άρκετή για να τον σκοτώσει. Βρίσκεται συνήθως ο ο έδαφος και μάλιστα στους καλλιεργήμενους άγρους. Έπίσης στη σκώλη που αιώρεται στον αέρα, στη λάσπη, στα έλη, στα πεοιττώματα ανθρώπων ή ζώων κτλ. Όρισμένες περιοχές βοίθουν κυριολεκτικά από παρούς Βακίλλους.

Η μόλυνσις προκαλείται: α) Συνεπεία τραύματος που τα χείλη του ήλθαν σ' έπαση με χώμα που περιέχει παρούς Βακίλλους ή υ' ένα υολυσμένο αντικείμενο κτλ. (είναι η συνήθεστερη περίπτωση).

β) Από τον βλενωγόνο της μήτης.

γ) Από το στόμα τα υάη ή τα γεννητικά όργανα (σπανιότατη περίπτωση).

Κάποτε, είναι άρκετο ένα νόσσημο από ένα μολυσμένο άγκάθι ή μία μικρή πληγή υ' ένα σιδερένιο όργανο που ήταν στεγνόμενο στο έδαφος και παρόελας από έκε' το βάκιλλο του τέτανου.

Συνήθεστερα, όμως, ο τέτανος εμφανίζεται συνεπεία έπασης των χείλων ενός άνοιχτού τραύματος με το χώμα. Γι' αυτό είναι συχνότερος στους τραυματίες του πολέμου ή των άεσοπορικών δουραδισμών κτλ.

Η έκκόλασις του βάκιλλου, δηλαδή ή περίοδος από της εισόδου του μέσα στον οργανισμό μένοι της έκδηλώσεως της άσθενείας, ποικίλλει 4—15 ημέρες. Όσο λιγώτερο διαοεί ή περίοδος της έκκόλασεως, τόσο βαρύτερα είναι τα συμπτώματα του τέτανου. Έναι παρατηρηθή έξ άλλου, ότι όσο μακρότερα όρίζεται το τραύμα από τα νευρικά κέντρα (π. χ. στο γέρι ή στο πόδι) τόσο μεγαλύτερη είναι ή περίοδος της έκκόλασεως.

Ο τέτανος έκδηλώνεται με μία όδυνηρή σύσπασι των σιαγώνων. Στην άρχή, ο άσθενής αισθάνεται μία δυσκολία στο μάσημα. Κατόπιν άρχίζουν οι σπασμοί. Οι σιαγόνες μιάζουν σάν να είναι κολλημένες ή μία στην άλλη και κάθε προσπάθεια

για να επιτύχουμε την άποκόλλησι των προκαλεί ένα σπασμό εξαιρετικά όδυνηρό. Οι σπασμοί έπείγονται κατόπιν από το έναν μύν στον άλλο. Πρώτα — πρώτα, συσπώνται οι μύες του προσώπου και προκαλούν ένα κλασσικό σύμπτωμα, που είναι γνωστό με το όνομα «σασιδώγειο γέλιο». Κατόπιν οι μύες του τραχήλου τραβούν με όρη το κεφάλι προς τα πίσω. Έπειτα έργεται ή σειρά των άλλων μυών. Το σώμα «ξύλιάζει» τότε και γένοι σάν μονοκόμματος όγκος πότε προς τα έμπρος, πότε προς τα πίσω, πότε προς τα πλάγια. Άλλοτε, το «ξύλισμα» είναι καθολικό και ο άσθενής μένει τελείως άκίνητος.

Όλοι αυτοί οι σπασμοί συνοδεύονται από άφόρητους πόνους. Το τέτωμα των μυών είναι τόσο ισχυρό που πολλές φορές, «σπάζουν» στην κυριολεξία.

Καθ' όλη τη διάρκεια του μαρτυρίου του, ο άσθενής έχει άόλυτη διαύγεια πνεύματος. Τα μάτια του είναι άνοιχτά και οι βολβοί κινούνται μέσα στις κόγχες φυσιολογικά. Αντίθετα με το ύπολοιπο σώμα που μένει άκίνητο.

Κατά την περίοδο αυτή, ο άσθενής είναι ταχύτατο σφυγμό, ύψηλο πυρετό και άθρονους ιδρώτες. Σε μία περίπτωση, το θερμομέτρο έδειξε 44 βαθμούς.

Ο θάνατος έπείγεται συνήθως από συγκοπή ή παράλυσι του άναπνευστικού συστήματος έπειτα από μερικές μέρες. Άλλοτε, όμως, το αποτέλεσμα είναι κεραυνοβόλο και ο θάνατος έπείγεται μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες.

Η μορφή που περιγράψαμεν είναι ή δραματικώτερη. Υπάρχουν, όμως, και έλαφρότερες μορφές, που δεν έχουν την σοβαρότητα της προηγουμένης. Άλλοτε πάλι ο τέτανος γίνεται χρόνιος, έμφανίζεται δηλαδή με τη μορφή κρίσεων κατ'άρσιά χρονικά διαστήματα.

Κάποτε ο τέτανος έμφανίζεται έπειτα από μία χειρουργική επέμβασι στο μέρος ενός παλαιού τραύματος. Φαίνεται δηλαδή ότι στο μέρος αυτό ύπρηξαν βάκιλλοι τείνου σε κατάσταση νάρκης και ότι ή πληγή που δημιουργήθηκε με την έγχισησι τους έδωκε την εύκαιρία να έλθουν σ' έπαση με το αίμα και να αναζωογονηθούν.

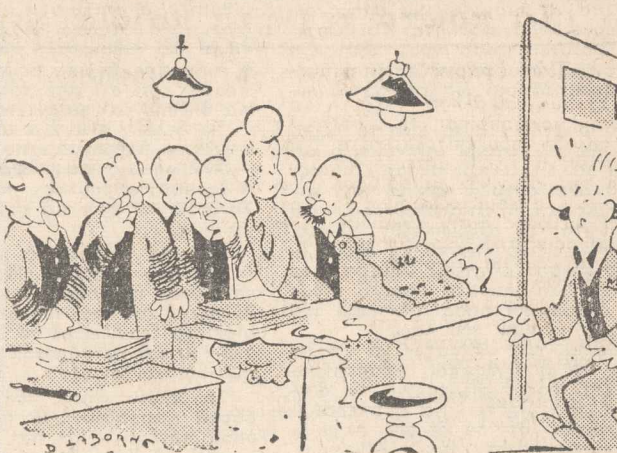
Σε ώρισμένες περιπτώσεις ο τέτανος έντοπίζεται σ' ένα μόνο μέρος του σώματος, συνήθεστερα στο κεφάλι. Έπείγεται τότε παράλυσις του προσώπου ή των κινητικών νεύρων του ματιού κτλ.

Δύο άλλες σπάνιες μορφές της άσθενείας είναι ο τέτανος του όμφαλου στο νεογέννητο έμβρυο συνεπεία μολύνσεως της άσθενείας που άνηται σ' αυτό το μέρος και ο τέτανος της ύπτης συνεπεία δυσκόλου τοκετού ή έκτοκώσεως.

Η καλύτερη θεραπευτική μέθοδος του τέτανου είναι ή πρόληψις του. Γι' αυτό όσονόθητη άσπασμική άν είναι μία πληγή, είναι άπασαίτητο να γίνεται πάντοτε μία ένεσις αντίτοξανικού όρου σε έσοκή δόσι σε τρόπο που, αν δεν προληφθή έντελως ή έκδήλωσις της άσθενείας, να περιορισθούν στο έλάχιστον τα δυσάρεστα συμπτώματα της.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

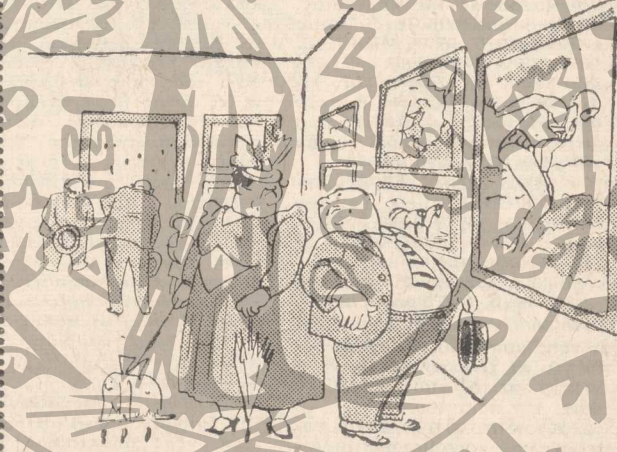
Τελωτοθεραπεία

Ο προϊστάμενος: Τί συμβαίνει έδώ; Η δακτυλογράφο: Τίποτε, κ. διευθυντά... Ίσχυρίζονται ότι δεν είχα μαυρίσει παντού από τα μπάνια...

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ: Πιάσε έσύ το σκυλί να πιάσω εγώ... δουλά!

— Δεν ντρέπεσαι να την κυττάξεις ούτην; — Την κυττάω μόνο άγάπη μου, αλλά το μυαλό μου είναι σε σένα.

Η ΑΓΡΙΟΤΗΣ του δελφιν.ου

Πώς από φίλος έγινε εχθρός
του ανθρώπου

Το δελφίνι είναι αναμφισβήτητο ένα από τα πιο γνώριμα στους ανθρώπους θαλάσσια κητώδη. Και, ωστόσο, υπάρχουν πάντα γύρω του ένα μυστήριο που ακόμα οι επιστήμονες προσπαθούν να λύσουν.

Το μυστήριο αυτό είναι το έξης: Όλοι οι άνθρωποι συγγραφείς και μέχρι του μεσαίωνα ακόμη εξυμνούν τις αγαθές σχέσεις του με τους ανθρώπους και το αποκαλούν φίλο και προστάτη του ανθρώπινου γένους. Αντίθετα, είναι γνωστό σε όλους ότι το δελφίνι αποτελεί σήμερα έναν τρομερό και μάλιστα ύπουλο εχθρό των ανθρώπων παρά την περί του εναντίον γνώμη του λαού.

Φυσικά, είναι αδύνατον να υποθέσουμε ότι οι άνθρωποι εξαπατήθηκαν επί τόσους αιώνες για τις διαθέσεις του. Πρέπει να συμπεράνουμε, λοιπόν, ότι το δελφίνι ήταν έναν καιρό φίλος των ανθρώπων. Άλλα τότε τι έμεσολάβησε για να γίνει εχθρός των ανθρώπων;

Ο πρώτος μεταξύ των αιώνων συγγραφέων που μας δίνει μερικές συγκεκριμένες πληροφορίες για το δελφίνι είναι ο "Αριστοτέλης. Αναφέρει, λοιπόν, μεταξύ άλλων, τις μυθικές εξηγήσεις της εποχής του για το θαλάσσιο αυτό κητό. Έτσι, υποθέτουμε ότι ένα δελφίνι έφερε το άσμα της "Αφροδίτης και ότι δελφίνια μετέφεραν επίσης τους Τριτώνες και τις Νύμφες στον άνακτορο της "Αμφιρότης. Από τον "Αριστοτέλη μαθαίνουμε ακόμη ότι το δελφίνι ελάτρευε στο Σούνιο, όπου συμβόλιζε τον Ποσειδώνα και στους Δελφούς, όπου παρίστανε τον "Απόλλωνα, ότι έσωσε τον Τηλέμαχο που είχε πέσει από άρροσεία στη θάλασσα και ότι ο πατέρας του, ο "Οδυσσεύς, είχαν χαράξει από ευγνωμοσύνη την εικόνα του πάνω στην άσπιδα του. Τέλος τα δελφίνια νοσητευμένα από το γλυκό τραγούδι του "Οδυσσεύς τον έσωσαν από τα μαγισμένα κύματα.

Σύμφωνα με όλους τους "Ιστορικούς συγγραφείς, το δελφίνι έφερε μια εξαιρετική ανάγκη προς τον άνθρωπο και στεκόταν πάντα θεός και συμπαροστάτης του κάθε φορέα που κινούνταν.

Το δελφίνι εικονίζεται επίσης ως φίλος του ανθρώπου στις έτοιμοις κές σασκοφάνους, καθώς και σε διάφορες τοιχογραφίες της Πομπόιας.

Έξ άλλου, δοθήκαν στο "Ιάσιο άνογια νομίσματα, που απεικονίζουν ένα δελφίνι τη στιγμή που σώζει ένα παιδί από τα κύματα. Δεν είναι λογικό να υποθέσουμε ότι η εικόνα αυτή ανταποκρίνεται σε κάποιο πραγματικό γεγονός, που συνέβη κατά τη μακρινή εκείνη εποχή.

Από τ' άλλο μέρος, είναι αξιοσημείωτο ότι οι "Οδοίτες που έπλεον τα δελφίνια και τα έρωσαν έθεωρούνται κατά την άνοιαότητα ως δάσκαροι και άσεβεις.

Και σήμερα ακόμη οι κάτοικοι της μικρής νησίδας Σάντα Μαρία κοντά στη Μαδρασκάρη καθώς και οι ιθαγενείς Κασάνια των έκβολών του "Ασάριου θωρούν τα δελφίνια ως ιερά ζώα και δεν τρώνε ποτέ το κρέας των.

Έξ άλλου όλες οι άφηνήσεις των άνατολικών λαών μιλούν για δελφίνια που σώζουν ναυαγούς βοηθούν τους ψαράδες και οδηγούν σε άσφαλείς όρους τα πλοία που κινδυνεύουν.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις άφηνήσεις του Μεσαίωνα.

Άλλα θα ήταν πολύ άφελος έκείνος που θα πίστευε αυτές τις άφηνήσεις στην εποχή μας. Γιατί σήμερα μεταξύ ανθρώπου και δελφινίου ο πόλεμος είναι άδυσωπτος.

Τι έμεσολάβησε, όμως για να γεννηθεί αυτή η εχθρότητα; Οι σφοδρά σπάζουν το κεφάλι τους για να λύσουν αυτό το άινγμα και είναι άναρτίητες οι υποθέσεις που έχουν διατυπωθεί σχετικά μ' αυτό το ζήτημα. Το πιθανότερο είναι ίσως ότι ο άνθρωπος άρχισε πρώτος ένοσποσάδες και ότι από τότε τα δελφίνια βλέπουν σ' αυτόν ένα εχθρό.

Το δελφίνι είναι ένα από τα τρομερότερα θαλάσσια κητώδη. Έχει 168—192 μακρά και κυρτά δόντια και η λαιμαργία του είναι παροικιόδης. Συνδυάζει επίσης μια εξαιρετική παυσονία.

Είναι, έξ άλλου, ο μεγαλύτερος εχθρός των ψαράδων. Παρακολουθεί τα δίχτυα που βρίσκονται μέσα στη θάλασσα και όταν ιδεί ότι έχουν γεμίσει τα ξεχνάει με το μωτερό ρύγχος του και καταδουλεύει τα ψάρια που δρίσκονται μέσα σ' αυτά.

Το δελφίνι όταν ιδεί μια μικρή δάσκα ψαράδων στο πέλαγος δεν όρμα ποτέ εναντίον των, αλλά προσπαθεί να άναποδουλεύει πρώτα τη δάσκα και κατόπιν στρέφεται κατά των ανθρώπων, που δρίσκονται πια στη διάθεσή του.

Φαίνεται, έξ άλλου, ότι τα δελφίνια τρέφουν μια ιδιαίτερη προτίμηση στους λουμένους. Είναι άναρτίητες οι περιπτώσεις δελφινιών, που έμφανίσθηκαν έσφηνικά σε διάφορες λουτροπόλεις και έκαμαν άληθινή θρασύ μετὰ έκείνων που δρίσκονταν στη θάλασσα. Πριν από μερικά χρόνια, στην "Οστάνδη, ένα δελφίνι κατεσπάρξε δύο γυναίκες και έκοψε τα πόδια ενός άνδρος από το υπορό. Σε μια άλλη περίπτωση, ένα δελφίνι άναποδούσε στα άνοικτά του Σαιν Ζαν ντε Λουζ μια δάσκα με τέσσερες νέους και κατεδούσε τον ένα άπ' αυτούς. Οι δύο άλλοι πνίγηκαν.

Το δελφίνι είναι επικίνδυνος εχθρός και πολύ δύσκολα καταβάλλεται.

Τα δελφίνια ζουν συνήθως κατά ζεύγη και δεν έχουν πιθανότατα μόνιμη κατοικία. Η άλγεια των δεν έχει σημειώσει μεγάλες ποσότητες ως σήμερα. Το κρέας τους είναι νοστινότατο. Έχουν επίσης άσθονο λίπος και τα όστα των άφου μεταβληθούν σε λεπτότατη σκόνη, χορησιποιούνται για την κατασκευή τροφών εξαιρετικά θρεπτικών για τα ζώα.

"Εξυπνη διαφήμιση

Στους "Τάιους της Νέας "Υόρκης δημοσιεύθηκε τελευταία ένα μικρό στενοδακτυλογραφημένο κείμενο. Χιλιάδες άνθρωποι ώθούμενοι από την περιέργεια έσπασαν το κεφάλι τους για να βρουν τί έσθηναι κι' όπως ήταν έπιμένο οι μεγάλοι έπιχειρηματίες άνέθσαν στις στενοδακτυλογράφους των να τους το έρυνεύσουν. Το κείμενο αυτό λοιπόν ήταν μια είδοποίησης ενός ανθρώπου, που άπευθυνόταν άκριδώς στις στενοδακτυλογράφους συνιστώντας να σημειώσουν τη διεύθυνσή του ενία την προίποση που οι προιστάμενοι των ήθελαν να στείλουν άνθη στις συζύγους των ή σ' άλλα άναπνέοντα πρόσωπα.

Η διαφήμιση αυτή γασκαρκή σθηκε σαν η έμπνευση του 1947

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ "ΕΓΚΕΦΑΛΟΓΡΑΦΟΣ

Στη Μαδρασκάρη κατασκευάσθηκε ένας νέος ηλεκτρικός "ένκεφαλογράφος". Η συσκευή ποσασοδείται σε όκτω σημεία του κεφαλιού και καταγράφει τα "κύματα" του έγκεφάλου. Το μηχανήμα είναι χημικό για τη διάγνωση έγκεφαλικών όγκων, διαταραχών και άλλης άκόμη της έπιληψίας.

ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΥΓΑ

Στη Μαδρασκάρη άνακαλύφθηκαν τα μεγάλα αυγά του κοίτου. Τα γεννούσε ένα είδος προϊστορικής στρουθοκαμήλου που ζυνίε πάνω από 300 όκάδες. Το κάθε αυγό έχει μήκος τριάντα έκατοστά και πλάτος 25 περίπου έκατοστά του μέτρου. Όρεσκο ζυνίε πάνω από τρεις όκάδες. Σήμερα ζυνίε περίπου δύο.

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

Η έπιδημία της χολέρας στην Άιγυπτο έχει άνασταώσει όλες τις μεσογειακές χώρες. Στο Παρίσι, κάθε ήμερα, συγκεντρώνεται πολλές κοίους μπροστά στο "Ινστιτούτο Ποστέο για να έμβολιασθ. Η χολέρα στη Γαλλία έχει άφηση τις πιο τρανικές άναμνήσεις...

« Η ΕΛΛΑΣ είναι η χώρα των θεών και των ήρώων » συνέπιθον να λένε οι ένοι που μας θαυμάζουν... Δεν έχουν άδικο, βέβαια, άφο από την πατρίδα μας βγήκε το φως του κοσμου. "Ισως όμως λησμονούν ότι κάθε ροδώνας έχει και τ' άγκάθια του, και κάθε λαός τα έλαττώματά του.

Ο λόγος για έναν τυχοδιώκτη, έλληνικής καταγωγής, που έθαυματούργησε κάποτε στην Ευρώπη, περιφέροντας τη χαρτοπαιχτική του έπιδεξιότητα στα διάφορα καζίνα. Τ' όνομά του "Αλέξης "Απουλος και η φημη του σπουδαία σε όλους τους χαρτοπαιχτικούς κύκλους της Ευρώπης, τρέμος των ποιντοδόρων.

Ο "Απουλος αυτός κατάρθωνε να κλέβη στα χαρτιά, με νέους τρόπους, που δεν μπορούσαν να τους άνακαλύψουν ούτε οι δεξιότεροι χειριστές της τράπουλας. "Ενας Γάλλος συγγραφέας, ο Ντεμινίς, ίσχυρίζεται ότι από αυτόν έδύθηκε ο χαρακτηρισμός "Γκρέκ" για τους χαρτοκλέφτες κ' έμεινε από τότε, μολονί οι συμπατριώτες μας, όταν παίζουν στην Ευρώπη, στέκονται τιμια μπροστά στην πράσινη τσόχα, άφου είναι "Έλληνες και φοβούνται το άδικο παρατούγκι.

Άκούστε, λοιπόν, τι συνέβη στο Παρίσι, επί βασιλείας Λουδοβίκου 14ου, με τον "Απουλο αυτό : Ο "Αλέξης ήταν εύγεστατος άνθρωπος, άρκετα μορφωμένος, κομψός και μιλούσε πέντε ζένες γλώσσες. Και έπειδή ήταν άρρενωπός, τάλμπος και φινός κ' ω ζερ, είχε κερδίσει την εύνοια των κυριών της παρισινής άριστοκρατίας, που ζετρελλαινόταν για τον "ώραιο "Έλληνα ». Τους διηγότανε άλλόκοτες ιστορίες, ήξερε τάχα να μαντεύη τη μοίρα των ανθρώπων καρδιών, και στις συγκεντρώσεις των έπεριστοιχίζαν άνιόντας την παλάμη του διασάση το ριζικό τους.

Τότε, ο "Αλέξης έπαρνε όφους άρρενικής Πυθίας, έναν τόσο μυστικοπαθή κ' έλεγε, έλεγε, και... τι δεν έλεγε ο εύλογημένος! "Ετσι, οι κατακτήσεις του πολλαπλασιάζονταν, και η έπιρροή του δυναμίσανε. Η αύλη του Λουδοβίκου μιλούσε συχνά γι' αυτόν. Οι εύγενείς τον καλούσαν στα μέγαρά τους, και όταν πια άνοιγε ο τέρας, ο τυχοδιώκτης βρισκότανε στο στοίχειο του και άλάφωνε τα βαλάντια τους από το βάρος των λουδοβικίων με το χαμόγελο στα χείλη...

Μια νύχτα, στο μέγαρο του κόμητος Ντε Βασσιάν, ο "Αλέξης έδωσε από την τσέπη του ένα λαμπρόχραιο πετράδι, που έλαμπε στο φως, το έδειξε στους συγκεντρωμένους γύρω του, και έλεε :

— Το βλέπετε αυτό ;... Τι νομίζετε ότι είναι ;

— Τουρκουάζ !, έφώναξε μια νόστιμη κυρία κατάφορη με διαμαντικά. Τι όραιο !...

— Μήνον όραιο, κυρία μου ! Αυτό είναι το λιγώτερο. Το πετράδι αυτό είναι... είναι θαυματούργο ! "Εχει τη δύναμη να θεραπεύη τους πυρετούς, να έαγινειώνη τον άνθρωπο, να άπομακρύνη τις ρυτίδες, κ' εκείνος που μού το χάρισε ήταν σπουδαίος σε όλο το Θέε !...

Η περιέργεια είχε έξαφθ. "Όλες και όλοι ήθελαν να μάθουν για το υπερφυσικό έκεينو τουρκουάζ, να άκούσουν την ιστορία του και προπάντων να το άγοράσουν. "Άλλ' ο "Αλέξης "Απουλος άφηνε να ένινηθ. ότι δεν ήταν διατεθειμένος να το στερηθ. εύκολα.

Και βιάστηκε να το εξαγκρή στην τσέπη του, λέγοντας με χαμόγελο στο πετράδι του :

— Πήγαίτε, πουλάκι μου, στη φωλιά σου να κοιμηθ. !

Από στόμα σε στόμα, λοιπόν, η φημη του μυστηώδους πετράδι έφτασε και σ' αυτιά του Βασιλιά της Γαλλίας.

Το είδες με τ' άτία σου ; ρώτησε τον ύπασπιστή του Σαιν Άνιάν ο Λουδοβίκος.

Το είδα, Μεγαλειότατε. Ξέρω από πολλές πέτρας και μάλιστα από τουρκουάζ, που είναι η άδυναστη της γυναίκας μου. Μα αυτό είναι άλλου είδους ! "Εχει ένα χρώμα άλλόκοτο, σαν να σου μιλά !...

Φοβάμαι ότι είσαι πολύ εύφάνταστος Σαιν Άνιαν, έλεε ο Βασιλιάς. "Οσός όμως θα ήθελα ν' άποχτήσω την πέτρα αυτή. Και σου άναδέτω να πς για την πάσχη. Πλήρωσε την καλά, για να τη δείχνουμε δώ στις κυρίες της Αύλης.

Άμα ο "Απουλος έμαθε τη βασιλική έπιθυμία, μεγάλωσαν τα φόντα του. "Τώρα να ιδής εσύ, πουλάκι μου, τί έχωμε να τού σκαρώσουμε του Βασιλιά της Γαλλίας, που μας κάνει τον έξυπνο ! », έλεε στο τουρκουάζ και το κύταζε καταστρώνοντας το σχέδιό του. "Ερχεται, λοιπόν, ο ύπασπιστής στο ξενοδοχείο που έμενε έ

ΑΛΕΞΗΣ ΑΠΟΥΛΟΣ ο χαρτοπαίχτης

"Ενας "Έλληνας τυχοδιώκτης που ξεγέλασε
το βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο 14ο

— "Ανι...

— "Ε, άν την παίξω στα χαρτιά και τη χάσω.

— Λοιπόν, φέρτε μια τραπουλά, να την παίξουμε άμέσως !.

Βιάζεται να π. ο αλκικός

— Με σας ; "Α, όχι !... Θέλω να την παίξω με τον ίδιο τον Βασιλέα...

— "Ιδιότητα μου ; "Ετσι, είναι ο μόνος τρόπος να δοκιμάσω την τύχη μου με την Αυτού Μεγαλειότητα και να λάβω αυτή την τιμή... Τι τα θέλετε, έμεις οι "Έλληνες έχουμε κάτι τέτοιες φιλοδοξίες, εύγεστατε !...

— Άν λοιπόν, ο Βασιλέας έδει σε στα σούδα ν' άποχτήση το τουρκουάζ του Θιδε, πρέπει να μού το κερδίση στο παιχνίδι... Καλημέρα σας !

Όταν κατόπιν ο Λουδοβίκος 14ος άκουσε την άπαίτησή του "Απουλου έμεινε έκπληχτος.

Πολύ τολμηρός είναι ο άνθρωπος αυτός και πολύ περίεργος, έλεε. Μού διηγήσαν πολλά οι κυρίες της Αύλης, και θέλω να τον ιδώ... Λοιπόν, Σαιν Άνιαν, να τού π. ότι δεχομαι. "Ας έρθη άποψε να δοκιμάσουμε την τύχη μας. "Ας όργανισθ. μια χαρτοπαίχτική βραδεία. Να βρισκονται όλοι οι εύγενείς σ' αυτή. Θα είναι πρωτοφανής η χαρτοπαιχτική αυτή μοναχία.

— Προσέξτε, Μεγαλειότατε, έλεε ο ύπασπιστής. "Ο "Έλληνας αυτός είναι φοβερός παίχτης κ' έχει μια τύχη !... Φαίνεται ότι οι θεοί της πατρίδας του τον εύνοούν !

— Είσαι πολύ εύφάνταστος. Πήγαίτε το βράδυ να μού τον φέρη !... έλεε ο Λουδοβίκος.

Η συγκέντρωση σ' "Ανάκτορα των Βερσαλλιών ήταν γράμματι πολύ ενδιαφέρουσα. "Η αίθουσα έλαμπε από τα φώτα, από τους δαντελλοφόρους σάλικους, από τις όρσιες κυρίες — όλη η μεγαλοπρέπεια της Αύλης των Λουδοβίκων.

Ο κύριος "Αλέξιος "Απουλος !, άνήγειρε ο αρχισαλμπίλος.

Και όλοι έσηκώθηκαν να ιδούν τον άρρενωπό και κομψομύνη έκείνον "Έλληνα που θα έδοκιμάζε την τύχη του με το Βασιλέα έπάνω σε τέτοιο τίμημα.

Σε λίγο ήρθε και ο Βασιλιάς της Γαλλίας. Ο "Απουλος ύποκλιθηκε με άξιοπρέπεια κ' έπαιμνε.

Ο Λουδοβίκος τον έκτύπησε καλά, τού έκανε έντυπωσι το παρουσίαστικό του και έλεε :

— Σε είδα, λοιπόν ;... Και τι νέα από την "Ελλάδα, την ένδοξη χώρα ;

— Οι άνθρωποι έξακολουθούν πάντοτε ν' άγαπών τη Γαλλία, τη χώρα της "Ελευθερίας. Μεγαλειότατε !, άπάντησε μ' άτοιμότητα ο "Απουλος.

Πήγε μιας στιγμής άσπ. Γύρω τους όρβι οι αλκικοί περίμεναν τη συνέλεια.

— Εφάρτε μαζί σας τό... περίφημο τουρκουάζ ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Και, έδειξε την... πέτρα του σκαυτάλου. "Ο Λουδοβίκος την ήπρε στα δαχτυλά του, την κύταζε και τέλος έλεε : Λοιπόν, άς παίξουμε !

Κι' έκάθονε μπροστά στο πορφυρο τραπέζι.

Τι πόσον όρίκατε ; ρώτησε τον έπιδεξιο χαρτοπαίχτη.

— Άνάσσει σκούδι, Μεγαλειότατε !

Ο Λουδοβίκος διάταξε τον ταμία του να βάλη το ποσόν.

Με τον πρώτο γύρο της τράπουλας, ο Βασιλιάς έχασε.

— Άπλυσάω το ποσόν, έλεε ο Λουδοβίκος.

Και το παιχνίδι εξακολούθησε. Το ένα μετά το άλλο, ο Λουδοβίκος έχανε τα παιχνίδια του, και οι μίζες γινόντανε όλοένα και μεγαλύτερες. Τώρα έπαιζαν με λουδοβικία, κ' ένας σωρος χρυσού είχε μαζεθ. μπροστά στον "επελαμή αυτόν της εποχής του. Κατά τα έμμερματα, ο Λουδοβίκος, κουρασμένος, άπορητιμμένος, άφηνε τα χαρτιά και έλεε στον "Απουλο :

— "Η θεά Τύχη σας προσταλεί πολύ άποψε, κ' ν' άν παραιτούμαι από το παιχνίδι. Είτε τυχερά ν' κερτίσετε το τουρκουάζ σας.

Και ο Βασιλιάς πήγε να κοιμηθ.

Το τέλος του "Απουλου ύπηρες σκρό. "Ενας "Ισπανός χαρτοπαίχτης, ο Δόν Μιράν, τον έπιασε να κλέβη στα χαρτιά κ' έτσι συνελήφθη και πέθανε στη Βαστίλλη.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

"Απουλος και του λεί :
— "Η Αυτού Μεγαλειότητας άπιθμει ν' άγοράση την πέτρα σας.
— Δεν την πούλω !, άπάνταει με τούτο ο "Έλληνας.
— Πέστε μου μια τιμή και την άγοράσω άμέσως, χωρίς πασάρια, λέει έκνευρισμένος ο "Ανιαν.
— Σας είπα, εύγεστατε : δεν την πούλω. "Ορκισθηκα στον ιερέα τού Θιδε, τού μού την έδωσε, να μην την πούλωσω, έκτος αν...

— Το βλέπετε αυτό ; Τι νομίζετε ότι είναι ; ρώτησε ο "Αλέξης
Τουρκουάζ ! φώναξε μια νόστιμη κυρία...

Κι' έκάθονε μπροστά στο πορφυρο τραπέζι.

Τι πόσον όρίκατε ; ρώτησε τον έπιδεξιο χαρτοπαίχτη.

— Άνάσσει σκούδι, Μεγαλειότατε !

Ο Λουδοβίκος διάταξε τον ταμία του να βάλη το ποσόν.

Με τον πρώτο γύρο της τράπουλας, ο Βασιλιάς έχασε.

— Άπλυσάω το ποσόν, έλεε ο Λουδοβίκος.

Και το παιχνίδι εξακολούθησε. Το ένα μετά το άλλο, ο Λουδοβίκος έχανε τα παιχνίδια του, και οι μίζες γινόντανε όλοένα και μεγαλύτερες. Τώρα έπαιζαν με λουδοβικία, κ' ένας σωρος χρυσού είχε μαζεθ. μπροστά στον "επελαμή αυτόν της εποχής του. Κατά τα έμμερματα, ο Λουδοβίκος, κουρασμένος, άπορητιμμένος, άφηνε τα χαρτιά και έλεε στον "Απουλο :

— "Η θεά Τύχη σας προσταλεί πολύ άποψε, κ' ν' άν παραιτούμαι από το παιχνίδι. Είτε τυχερά ν' κερτίσετε το τουρκουάζ σας.

Και ο Βασιλιάς πήγε να κοιμηθ.

Το τέλος του "Απουλου ύπηρες σκρό. "Ενας "Ισπανός χαρτοπαίχτης, ο Δόν Μιράν, τον έπιασε να κλέβη στα χαρτιά κ' έτσι συνελήφθη και πέθανε στη Βαστίλλη.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Πώς δικιούνται πιν 28 Οκτωβρίου 1940

μορφές ηρώων!... Έλαφρό να Σας σκεπάζει χύμα
Τό αίμα που σκορπίσατε, νωπό άχνίζει ακόμα.
'Ηρωικές Μορφές...

Ψυχές αγγέλων!... Την ήχώ, του θρυλικού σας «Όχι»
αντιλαλεί στις ρευματικές τής Πίνδου, κάθε κώχη,
ώς 'οτίς βουνοκορφές!...

Μορφές 'Ηρώων!... Κι' αν τυχόν τό Σώμα Σας, κοιμάται
στην όμορφη κι' όπέραντη, την αιώνια γαλήνη,
κάθε μας μνήμη ζωντανή, με δάκρυ δά θυμάται
πώς γράφατε με τό αίμα Σας, την 'Ιστορία 'Εκείνη!...

Η μάνα που 'έχασε τό παιδί της

Πώς τό θυμάσαι τ' άμοιρο εκείνο πρωινό...
Σειρήνες με ζυγνήσανε κι' έντύπωσι μου δίναν
πώς άντηχούσαν σαλπίνγες από τόν ούρανό
που την ψυχή μου σβύνανε!...

Στή γειτονιά μας, ζωηρά, χτυπούσε μία καμπάνα
κι' ο γυιός μου, μόλις ζύγνησε, πετάχτηκε να ιδή
νά μάθω... και γυρίζοντας, μου λέει: — Καλέ μάνα
πόλεμος έκρηκxηκε!...

Καθμένο μου παιδί...
'Απ' όλους, πρώτος έτρεξες και μ' άφησες μονάχη
φεύγοντας μ' ένα μου φιλή και πιά δέν με ξανάδες.
Μ' αν έπεσεσ αν 'Ελληνας, στής Κορυτσάς τη μάχη
μ' έκανες πιο περήφανη, από πολλές μαννάδες!...

Η μάνα που τό παιδί της γύρισε

Ναί, ναί... Θυμάμαι τη στιγμή. Χτυπούσαν οι σειρήνες
κι' έτρεξ' ο κόσμος σαν τρελλός, να μάθω τί συμβαίνει.
Τι τραγικές κι' αλέχαστες στιγμές ήταν εκείνες!
Πόλεμος... έπιστράτευσis...

Σάν τρομοκρατημένη
με την ιδέα μοναχή, παίρνω μία έφημερίδα
στην ταραχή μου νόμιζα πως είχα βουβάθω...
Στό δρομο την ξεδίπλωσα... και διαβάσα και είδα
πως είχε ο γυιός μου προσκληθώ!...

Τι άγωνίες πέρασα... Τι δάκρυ και τί κλάμμα,
στής Παναγιάς τό εικόνισμα, σαν την παρακαλούσα...
Πουλόδερ, καλτσες τούστελνα... κι' όταν μου έρχόταν
με τί χαρά τό άγκάλιασα και πόσο τό φιλούσα!...

"Εδωσ' ή χάρι του Χριστού και τό παιδί μου γύρισε
και ή αυλή μας γέλασε, τό σπύτι μωσοχούρισε
μά κι' αν τυχόν δέν γύριζε κι' έχανα καθ' έλπίδα
θάτανε θέλημα θεού, να πάω για την Πατρίδα!...

Ο Παιδωνόσ

Θυμάμ' εκείνο τό πρωί... 'Από βραδύς, έγώ
στό καφενείο τόλεγα: — Πόλεμος μου μυρίζει...
Οι άλλοι με κοροϊδεύαν, και σάς τ' όμολογώ
σαν άρχισε στή γειτονιά, σειρήνα να βουίζει
έγώ δέν έταράχτηκα... τους τόλεγα: — Θα ιδήτε
κοντά μας είναι ο πόλεμος... κοντά μας!... Τι θαρρείτε!

Τό καφενείο έρήμασε. Μείναμε μόνο οι γέρον
την πρέφα σταματήσαμε, άνοίξαμ' ένα χαρτί
κι' εκεί, με τά μολύβια μας — ή Γερουσία — στό χέρι
λέγαμε κάθε ιδέα μας... κουτσή, στραδή και σκαρτή!...

Καφέδες έφερνε ο Ταμπής, γιατί τά δυό γκαρσόνια
την πρώτη μέρα φύγανε, γιατί είχαμε κληθώ
'Ο άνεψιός μου ο λοχαγός και τέσσερά μου εγγόνια
κι' αυτά είχαν ντυθώ!...

Η άρραβωνισμένη

"Ημουν άρραβωνιασμένη κι' από έρωτα, τρελλή
θα γινότανε ο γάμος, σ' ένα μήνα τό πολύ
κι' όταν ντύθηκε στρατιώτης, ο άρραβωνιαστικός μου
ήτανε για μένα, αλήθεια, ή συντέλεια του κόσμου!...
Τά γλυκά τά όνειρά μας, σβύσανε σ' ένα πρωί
στών σειρήνων τη βοή

κι' όταν μούπε ο καλός μου: — Φεύγω, πάω να πολεμήσω
πές μου, πως θα με θυμάσαι κι' αν ακόμα δέν γυρίσω
βούλιαξε για μένα ο κόσμος, είδα την καταστροφή.
... ..

Σέ δυό μέρες είχα φύγει. Πήγα κι' έγινα αδελφή
Μέ προσέλαβαν. Φροντίζω, ενεργώ και προσπαθώ
σ' έν' απ' τά νοσοκομεία του μετώπου να βρεθώ
και με στείλανε άμέσως σ' ένα προκεχωρημένο...
Σ' ένα μήνα, πoidν μου φέρνουν και βαρεία τραυματισμένο:
Τόν δικό μου!...

Νύχτα μέρα δίπλα στό προσκέφαλό του,
φροντίζα για την πληγή του, για τό κάθε γιατρικό του
τον έκύτταζα σ' αλήθεια σαν μητέρα του σωστή
σαν να ήμουν αδελφή του, σαν γυναίκα... σαν μνηστή!...

Μιά φορά, που ήταν τό τραύμα στό πιο κρίσιμο σημείο
θέλησε να παντρευτούμε... μέσα στό νοσοκομείο
μήν πεθάνη και μ' άφισή
δίχως ίσως τ' όνομά του με παπά, να μου χαρίση!...

Τούπα: — Ναί, δειλά, δειλά...
"Υστερ' από δυό μήνες, ήταν έντελώς καλά.
Τώρα ζούμε' ευτυχισμένοι και τό μέλλον μας άνήκει.
Κάναμ' ένα κοριτσάκι...
— Πως τό λένε αλήθεια;
— Νίκη!...

Η χίσα

Πως να ξεχάσω ή φτωχή, τη μέρα την πικρή
που μ' έκανε και χήρεφα
και πόνεσα και γυρεφα
για τη μεγάλη θλίψη μου, παρηγοριά μικρή!...

Πως να ξεχάσω τη βραδυά, που ο άντρας μου, φαντάρος
μούπε: — Γυναίκα, άθρορς!...
'Εγώ πάω στόν πόλεμο... κύτταξε τά παιδιά
και πές' τους την πατρίδα μας να έχουν στην καρδιά!...

Κι' έφυγε και δέν γύρισε και μ' άφησε μονάχη
πάνω στην Πίνδο έπεσε, στην πρώτη - πρώτη μάχη
και όλ' ή παρηγορία μου
είναι να λέω σ' άγόρια μου:
— Μιά σφαίρα σαν και σήμερα, του μάτωσε τά χείλη
γιορτάζει ο πατέρας σας... άνάψτε τό καντήλι!...

Νά λοιπόν τής 'Αλβανίας κάθε χιονισμένος κάμπος
πέφτει του ήλιου τέτοιο δάμπος
και στό χιόνι άπάνω σάμψω
να φωτίζονται άνεμώνες...

Είναι άπ' τό αίμα των 'Ηρώων οι όμέτρητες σταγόνες
που κι' αν πέρασαν χειμώνες
κι' αν περάσουνε κι' αιώνες
δέν δά σβύσουν, δέν δά φύγουν, και ποτέ δέν δά χαθούν
γιατί τέτοιες άνεμώνες, δέν μπορούν να μαραδούν!...

Δ. Γιαννουκάκης

Το μαρτύριο μιας Αθώας

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ο σύζυγος και ο άγαπημένος

Επρόκειτο για την αιώνια ιστορία, το αιώνιο μυθιστόρημα των ενόχων ερώτων, κι αυτός ήταν το γελοίο θύμα.

Ναί, αυτός, ο Ριχάρδος Μπροτέλ, ο καλλιτέχνης με τις μεγάλες επιτυχίες, ο άνθρωπος του κόσμου, νέος, πλούσιος, διακεκομμένος, που η τύχη και η Δόξα του τα έδιναν άθρονα όλα, αυτός που όλοι τον νόμιζαν πως ήταν ο πιο εύτυχος σύζυγος, πως η γυναίκα του τον ελάτρευε—αυτός προδιδόταν όπως και τόσοι άλλοι, και τ' όνομά του δублиόταν στο δούκο!

Κι' αυτό, από ένα πλάσμα που το λάτρευε, από μια γυναίκα που την είχε παντρευτεί γιατί ήταν όμορφη και γιατί, προπάντων, ήξερε πως είχε καλή καρδιά και γιατί στο βάθος των ματιών της, των όμορφων εκείνων ματιών, είχε διακρίνει τόση τρυφερότητα και τόση τιμιότητα ώστε, το άοριστο αίσθημα που στην αρχή τον τραβούσε προς αυτήν, είχε μεταβληθεί σε παρόμοιο έρωτα, σε πάθος τοξικό!

Δεν είχε αγαπήσει παρά αυτήν... από την ημέρα του γάμου των!

Παρουσίαζε φαινόμενο μοναδικό ίσως στον κόσμο: το σύζυγο που έμενε πιστός στη γυναίκα του!

Δέκα χρόνια τώρα που ήταν παντρεμένος με την Αιμέ, ο Ριχάρδος Μπροτέλ δεν είχε άλλη φίλη απ' τη γυναίκα του!

Κι' αυτή η γυναίκα τον άπατούσε, αυτή η γυναίκα είχε φίλο!

Να αναβόλινε!

Αλλ' ήταν δυνατόν; Του επιτρεπόταν να το κάνει; Θάτανε σαν ν' άνοιγαν το φως της ημέρας. Θάτανε σαν να μπορούσε ν' αναβόλινε για το τρομερό μαρτύριο που του σπάρανε την καρδιά και του παρέλυε το μυαλό.

Τα γραμμάτια ήταν εκεί. Ένα όλοκληρο πακέτο. Τα γραμμάτια που της είχε γράψει. Αυτός, τα γραμμάτια που αυτή τα διάβαζε με άνοιγμα και τα φώναζε ζηλότυπα...

Αλλά πως βόσκονταν τώρα σκορπισμένα πάνω στο γραφείο του; Αν και δεν είχε περάσει ούτε μια ώρα από τότε που τα πρωτοείδε, ωστόσο δεν θυμόταν ούτε κι' αυτός πως βρέθηκαν εκεί.

Από πού προέκυπταν αυτά τα φλογερά ερωτικά γραμμάτια; Ποιος του τα είχε παραδώσει;

Εσθνικά, θυμήθηκε!

Εκείνο το πρωί, είχε λάβει αυτό το άγνωστο σημείωμα:

«Η κυρία Α. Μπροτέλ, λείπει από το σπίτι. Ο Λουδοβίκος Αρνεβίλ, Παραφυλάξετε τους και θά περυσίτη. Σήμερα, ή αν οιοσδήποτε γράμμα θά σ' αναντηθού να»

Ο Ριχάρδος στην αρχή άγριάζει: έπειτα ένα καυτό γελοίο περιφρονητικό άνοιξε στο χέλι του.

Εορίσε στη φωτιά την άνοιξη, τη συγκοφαντική εκείνη καταγγελία.

Κάποιος άγριος που φθονεί την εύτυχία μου! σκέφτηκε. Άγάπη μου, αν διάβαζες αυτό το γράμμα πόσο θά λυπόσουνα!

Και να πού, δεν είχε τελειώσει ακόμη αυτή τη σκέψη του, κι' εκείνο το δούμα: «Λουδοβίκος Αρνεβίλ» άρχισε να τον στενοχωρή.

Σκεπτότανε διαρκώς το νεαρό αξιωματικό που τόσο συχνά έρχόταν σπίτι τους. Θυμήθηκε—πράγμα που δεν είχε προσέξει ως τότε—πως ένα όπνευμα της περασμένης εβδομάδας, καθώς μπήκε ξαφνικά μέσα στο σαλόνι, δοίκε τον Αρνεβίλ ναόγειν με τη γυναίκα του, την Αιμέ.

Κι' οι δύο τους, ενώ φαινόταν ότι μιλούσαν ζωηρά, σώπασαν ξαφνικά μόλις μπήκε μέσα.

Θυμήθηκε μάλιστα πως τους είχε ρωτήσει γελώντας:

—Μήπως σάς διακόπτω;

—Καθόλου! του άπάντησε φυσικώτατα η γυναίκα του. Μιλούσαμε για την έσπεριδα της κόμπσας Μορελά.

Αυτή η έσπεριδα θά δινότανε σήμερα το βράδυ. Ένα μεγάλο δείπνο, κι' έπειτα χορός... Η Αιμέ θά φορούσε μια καινούρια τουαλέτα...

Αλλ' ασού μιλούσαν για την έσπεριδα γιατί να σπάσουν έτσι ξαφνικά;

Το άνοιγμα γράμμα είχε κάνει τη δουλειά του: Η Αιμέ τον είχε κυριέψει...

Το άπνευμα, όταν η γυναίκα του δήκε να πάη στα μαγαζιά, παρ' όλιγο να την παρακολουθήσει. Έπειτα η καταδωξί, εκείνη, αυτή η άνοιξη κατασκοπεία, τον άηδίσαν.

Δεν είχε περάσει μισή ώρα από τότε που η γυναίκα του είχε βήν και τότε μετανόησε που δεν την είχε πάρει από πίσω. Αλλά ήταν άσφα πιά...

Βγήκε κι' αυτός έξω.

Έκαμε ένα μεγάλο περίπατο, από την όδο Πορσνύ, όπου έμενε σ' ένα μικρό μαγαζό, ως το δάπος της Βουλώνης, ελπίζοντας ότι ο δρόμος θά του άκανε καλό κι' ότι, στο γυρισμό, θάταν ήσυχος.

Γύρισε πρώτος. Η Αιμέ δεν είχε γυρίσει ακόμα.

Τότε αυτός, που είχε κυριεφθ από άπδια στη σκέψη ότι θά την παρακολουθήσει, κατάντησε να πέση πιο πολύ: Αποφάσισε να ψάξη στα συρτάκια της.

Στο καπνιστήριό του δρισκόταν ένα με-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Η κρέμα

Όρσώ δεν είμαστε καλά ή πλάσι σου σε γαρναλά και δεν στο λέω ψεμα... Τι σουρθε πάλι να σκεφής πως πρέπει να παραλειφής στα μάνουλα με κρέμα;

Αν κάνη δέρμα τρυφερό, ενών γι' αυτό άδιαφορώ. Όρσώ μου άναπημένη.

Και ούτε δέχομαι νάρθη στο πλάι μου να κοιμηθής κρεμο-παραλειμένη!

Ενώ στο λέω όρεά κοφτά άσε τα κόλπα σου αυτό που μου ζυγνών το α-

Και σου τονίζω φιλικό πάψε ν' άλειψής κωμικά τα μούτρα σου με κρέμα!

Αν θές να λέμε τα σωστά την κρέμα ενών δεν τη γουστά-γι' αυτό σούρε και γι-

Την κρέμα να την πα- (φου, (ρωτή-κι' αν θές να βάλής (κατί τι, ...ρίκοναλο άλειψού!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Αν θές να λέμε τα σωστά την κρέμα ενών δεν τη γουστά-γι' αυτό σούρε και γι-

Την κρέμα να την πα- (φου, (ρωτή-κι' αν θές να βάλής (κατί τι, ...ρίκοναλο άλειψού!

γάλο κορτί με πόρσε, κλειδωμένο πάντοτε από το όπιο αυτός—που κρατούσε το κλειδί—κι' οι φίλοι του κάρνιζαν κάθε φορά που συγκεντρώνονταν εκεί μέσα.

Φώνασε τον ύπνρήτη του, τον ρώτησε αν είχε ιδή το κλειδί, προσποιούμενος πως το είχε χάσει και, έπειδή εκείνος φυσικά άρνήθηκε, τον έστειλε να φωνάξη έναν κλειδορά.

Όταν ο τεχνίτης ήθε, ο Ριχάρδος διέταξε τον ύπνρήτη του ν' άποσυρθής, έβαλε τον κλειδορά να του άνοιξη το κορτί των τούρων κι' έπειτα του έιπε να τον άκολουθήσει.

Διέσχισαν το σαλόνι, πέρασαν από το μπουντουρά της Αιμέ κι' έπειτα μπήκανε στην κρεββατοκάμαρά της.

Στα τοια δωμάτια δεν ήτανε κανένας αυτή την ώρα.

Η Αιμέ δεν είχε έπιστρέψει ακόμη κι' η κορούλα τους ήτανε στο πάρκο Μονσώ με την γκουβερνάντα της. Η καμαριέρα ήταν άπσυχολημένη στο κάτω πάτωμα.

Εδειξε στον τεχνίτη ένα έπιπλο από παλίσαντο, ένα μικρό κομψότατο γραφείο, που το κλειδί του το κρατούσε η Αιμέ πάντοτε στην τσάντα της, και του έιπε να το άνοιξη.

Ο κλειδοράς το άνοιξε προσεκτικά, έτσι που δεν φαινότανε πως ήταν παραδισμένο. Ο Μπροτέλ του έβαλε στο γέρι ένα γουό εικόσοφονγκο και τον έδιωξε.

Όταν έμεινε μόνος, έψαξε με άνυπομονσία.

Στο κάτω συρτάρι, δοίκε ένα γουτό φακέλλο σφραγισμένο. Τον έψηλάφησε: Μέσα υπήρχαν γραμμάτια!

Κίταινος σαν νεκρός, γύρισε στο καπνιστήριο, κλείστηκε μέσα και με γέλια που έτρεμαν, έσχισε το φακέλλο.

Τα γραμμάτια σκορπιστήκαν πάνω στο τραπέζι.

Τα διάβαζε όλα, από τα λιγόλογα που ζήτουσαν ή δέχονταν ένα ραντεβού ως το πιο μεγάλο, όπου το χέρι που τήγασσε έτομεε από το πάθος...

Σε πολλά από αυτά τα γράμματα υπήρχε ή υπογραφή: Λουδοβίκος Αρνεβίλ. Σα κενά ούτε μία φορά, δεν άναγνασφόταν το όνομα της φίλης του.

Ετσι η γυναίκα του μπορούσε να χάση την ερωτική της άλληλογραφία χωρίς να κινδυνεύη να έκτεθθ ή τιμή της...

Μάζεψε όλα τα γράμματα, τα ξανάβαλε μέσα στο σχισμένο φακέλλο, και τον έκρυψε νευρικά στην τσέπη του.

Κατέθηκε στο άιελί του πήσε ένα ρεβόλβερ, το γέμισε, τόκουσε κι' αυτό στην τσέπη του κι' έπειτα βγήκε έξω.

Ο Ριχάρδος Μπροτέλ ήτανε τριάντα χρονών, ψηλός, λιγερός, νερό άντρας με ώμους πλατειούς, με πρόσωπο έξυπνο, μάτια φλογερά και χέλι κόκκινα ένας από τους τύπους εκείνους που γεννιάφορες, τους ένθουσιώδεις αλλά και συγκροίως τσεμερούς στο βυμό τους τυφλούς παρόφορους.

Μια έμμονη ιδέα είχε σφηνωθ στην μυαλό του: Η ιδέα του φόνου!

Όσο κι' αν ήθελε, δυο κι' αν προσπαθούσε δεν θά κατόρθωνε ποτέ να την διώξη από κεί...

Ο έρσστης και ή έρωμένη, ο άντρας εκείνος κι' αυτή η γυναίκα, δεν ήταν πιά παρά δυο άθλιοι, δυο καθάρματα που έπρεπε να λειψουν από τον κόσμο.

Υπάρχουν προσβολές που χρειάζεται αίμα για τις έσπλύν.

Μια φωνή άδυσώπητη, άγρια, του φώναζε διαρκώς:

—Σκότωσέ τους!

Ο Ριχάρδος Μπροτέλ έπρεπε να σκοτώσει!

Τη στιγμή που έμπαινε στο πάρκο Μονσώ—ήταν Απρίλης κι' εκείνη την ώρα, πάντα το άπνευμα, το ήλιόλουστο πάρκο ήτανε γεμάτο κίνηση—άκουσε ξαφνικά να του φωνάζουν:

—Μπαμπά! Πού πές, μπαμπά!

Ένα κοριτσάκι έπτά—όχτω χρονών έτρεε άπάνω του, του έπιασε το χέρι κι' άνασκηνότανε στα ποδοράκια του—για να τον φιλήσει.

Τόπουσε σχεδόν άπότομα.

Η μικρούλα τον έκτύπαε τσεμωμένη, με χέλι που τρέμανε. Κι' αυτός πάλι την

έκτύπαε με δυσπιστία, σχεδόν με υίος. Εκείνη τραύλισε με παράπονο:

—Μπαμπά μου, τι σουάκα; Γιατί είσαι σήμερα τόσο κακός μαζί μου;

Το πρόσωπό του ξανάγινε ξαφνικά χαρούμενο.

Σήκωσε τη μικρούλα στην άγκαλιά του και την έφίλησε παρόσοφα.

Είπε θυμηθ πως ή κόρη του έμοιαζε σ' αυτόν καταπληκτικά. Δεν μπορούσε λοιπόν παρ'ό νάτανε δική του...

Μικρούλα μου Εύα... με ξάφνιασε της δικαιολογήθηκε. Συλλογίζομεν το άγαλιά μου... Εκείνο το μεγάλο, ξε-

ρεϊς, που έστειλε χθες στην έκθεσι... Δεν σε κατάλαβα...

Τα δάκρυα της μικρούλας στέγνωσαν άμεσα πάνω στα τριανταφυλλένια μάγουλά της και του χαμογέλασε.

Είπε πιαστή από το υπράστος του, σαν νήθε να περπατήση μαζί του.

Αλλ' εκείνος τράβηξε το χέρι του. Πήγαινε με τη Φαδιανή, της έιπε.

—Αφισέ με να μείνω λίγο μαζί σου, μπαμπάκι μου.

—Όχι, παιδί μου, έχω κάποια δουλειά... Και τώρα, πήγαινε...

Η φωνή του άρχισε να δείχνει άνυπομονσία. Η Εύα άσισε το υπράστος του κι' έφυγε τρέχοντας.

Η γκουβερνάντα, που στεκότανε λίγο πιο πέρα παρακολουθούσε με το βλέμμα αυτή τη σκηνή.

Η δεσποινίς Φαδιανή ντε Μπραγκού ήτανε μια νέα υπηλ, άδύνατη, με κάτασπο δέρμα, κακάμυρα μαλλιά και υατία γεμάτα έξυπνάδα.

Καταγόταν από μεγάλη οικόγένεια, αλλ' ήτανε φτωχή. Ο πατέρας της, που ήτανε συνταγματάρχης, πέθανε και την άφισε χωρίς περιουσία. Μην έγοντας κανένα στον κόσμο, έκτός από έναν άδελφό λίγα γούνα μεγαλύτερο της άναγκάστηκε, έδώ και τοια γούνα να μπή ως έσωτερική στο μέγαρο του Ριχάρδου, που της έμπιστεύτηκε την κόρη του.

Την άγαπούσαν, την έσέδονταν όλοι, γιατί έξερνε την κοινωνική της θέσι.

Το μόνο ωστόσο πρόσωπο, που με μεγάλη δυσκολία κατέκτησε τη συμπάθειά του, ήταν η Εύα.

Η μικρούλα είχε νοιώσει, ευθύς έξ αρχής μια τσεμερή άντιπάθεια για τη δασκάλα της.

Ευτυχώς μια μέρα, ή κούκλα της Εύας έσπασε κι' η Φαδιανή είχε την έμπνευσι να της την διορθώσει κοφτά. Από την ήμερα εκείνη, δασκάλα και μαθήτρια είχανε γίνει άγνώριστες.

Στο άναμεταξύ, ο Ριχάρδος Μπροτέλ βάδιζε τόσο γρήγορα και τόσο άπονημένα στο δούμο, ώστε οι διαβάτες έστοεσαν, περιεργοι και τον κυτούσαν. Δεν έσταύτησε παρ'ό στο υπουλόδο Μαλόρουπ κοιτά στην έκκλησία της Άνίας Μαγδαληνής.

Εκεί προτού υπή σ' ένα τριώροφο σπίτι, στάθηκε ν' αναπνεύση και βύθισε το γέρι του στην τσέπη όπου είχε κρύψει το ρεβόλβερ. Έπειτα πέρασε το διάδρομο, άνέβηκε μια σκάλα και ήσανε στο μεσαίο πάτωμα.

Ένας ύπνρήτης του άνοιξε.

—Ο κύριος Αρνεβίλ: ρώτησε

—Ο κύριος νύνεται. Είναι προσκεκλημένος άπόψε.

—Θέλω να τον ιδώ.

—Αν ο κύριος έγη την καλωσύνη να περιμένη στο καπνιστήριο.

—Όχι, όχι πηγαίνω στο δωμάτιό του.

Από τη άνοιγνή πότα της κρεββατοκάμαράς του, δέκονε τον άξιωματικό με μεγάλη σπολή. Εκείνη τη στιγμή φορούσε τα νάντια του.

Ο Ριχάρδος υπήκε έκλεισε πίσω του την πότα και βνάζονταν από την τσέπη του τη δέση με τα ερωτικά γράμματα τάρεξε στο νέο.

Αυτός έσκυψε το κεφάλι χωρίς να το θέλη και κλώμισε.

Σας τα φέρνω πίσω έιπεν ο Ριχάρδος Μπροτέλ. Είναι δικά σας αυτά τα γράμματα!

Μάλιστα είναι δικά μου.

Οπισθονορούσε τώρα με το κεφάλι ψηλά άνέρονος θυμωμένος. Αλλά δεν πρόφτασε να πη ούτε λέξι.

Το ρεβόλβερ του Μπροτέλ στοάφθηκε εναντίον του. Άκούστηκε ένας πυροβολισμός.

Η σφαίρα τον δοίκε κατάστημα.

Στράφηκε μια στιγμή σαν νάθελε να κρατηθ από κάπου, αλλά δεν υπόρεσε κι' έπεσε βαρεία στο πάτωμα.

Ο Ριχάρδος Μπροτέλ ξανάβαλε τα γράμματα στην τσέπη του, έκουσε το πιστόλι κι' ενώ ο ύπνρήτης, που άκουσε τον πυροβολισμό, έτοξε να ιδή τι συμβαίνει, βγήκε από τη διπλανή πότα, διέσχισε το διάδρομο, κατέβηκε από την άλλη σκάλα και βγήκε ήσυχα—ήσυχα στο δούμο.

—Την άλλη τώρα! ψιθύρισε με τσεμακτική ήρεμια.

Και την άπιστη...

Ητανε μια από τις ήμέρες που δεχότανε ή κυρία Σταρανβάλ—κι' αυτό γινότανε δυό φορές την εβδομάδα. Δευτέρα και Πέμπτη από τις τρεις ως τις έξη.

Ο άντρας της ήτανε πλουσιώτατος διουήχανος, ιδιοκτήτης μεγάλων υπησ-ουογίων και δουλευτής.

Καλιτέχνες, λόγιοι, άνθρωποι του κόσμου έσύχναζαν στα σαλόνια της.

Η γυναίκα φιλόδοξη, έλπιζε πως ο άντρας της θά γινόταν υπουργός και προσπαθούσε, για να πετύχη το σκοπό της να κάνει το σαλόνι της ένα από τα έκλεκτότερα του Παρισιού.

Εδλεπε με ίκανοποίησι ότι ή έπιθυμία της σιγά—σιγά πραγματοποιείταν: Πολοί το θεωρούσαν τιμή τους να παρουσιαστούν στο σαλόνι της. Την περασμένη δδομάδα είχε δώσει ένα μεγάλο δείπνο, για το όπιο είχε γίνει μεγάλος, δούροφος, κι' αυτή την Πέμπτη το σαλόνι της ήταν γεμάτο.

Όταν όλοι έβουαν, έβινε τελευταία ή κυρία Μπροτέλ.

Η κ. Σταρανβάλ, όταν έμειναν μόνες, άρπαξε το χέρι της φίλης της κι' ενώ στα μάτια της πενούσε μια ξαφνική άστοραπή, την ρώτησε ψιθυριστά:

—Λοιπόν;

—Θά έρθη αύριο στο σπίτι μου...

Αλλ' οι δυό γυναίκες δεν έπρόφτασαν να μιλήσουν περισσότερο.

Ο κ. Σταρανβάλ μπήκε μέσα άλλαξε λίγα λόγια με την κ. Μπροτέλ κι' όταν έκείνη σηκώθηκε να φύγη τη συνάδεσε ως την έξοδο.

Γυρίζοντας στο σαλόνι δοίκε τη γυναίκα του τόσο ώνη, ώστε άνησυχσε.

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Η Γκρέτα Γκάρμπο, που έκανε έχοάτως ένα τοξίδι άναφυής στην Ευρώπη άπογοήτευσε τους άναριθμούς θαυμαστές της με τις υπερβολικά... άκου-ώς ευφάνισιες της, θαντοσάτε ότι από έδώ και ένα χρόνο φοράει διορκώς το ίδιο καπέλλο που βλέπετε στην εικόνα μας, όφαινετα ότι το άστρο της (Βέρας βεντέττας) άρχίζει να δυή όριοτικά...

δωμάτιο της μαθήτοιας της και της έκανε μάθημα.

Η Φαβιανή ήταν ψυχρή κι' άφορημένη. Μια θανάσιμη ωχρότητα είχε απλωθεί στο πρόσωπό της.

Το ρολόι γτύπησε ξένη.

Η Εύα, σήκωσε το κεφάλι της από το βιβλίο, που είχε ανοιχτό μπροστά της και ρώτησε σιγανά:

—Μου επιτρέπετε να πάω να ιδώ τη μαμά;

Η Φαβιανή ντε Μπρονκούρ πού, με το κεφάλι σκυμένο, φαινόταν να προσέχει και τον παραμικρό θόρυβο, αντιστάθηκε.

—Να ιδής τη μαμά σου; Γιατί θέλεις να την ιδής;

—Ξέρετε ότι πηγαίνω πάντοτε και την φιλώ, κι' αυτήν και τον μπαμπά όταν πρόκειται να πάν άλλοι να δειπνήσουν...

—Πήγαυε!

Η φωνή της ήταν σκληρή απότομη.

Η Εύα σάστισε, αλλά συνήλθε άμεσα μόλις βρέθηκε μπροστά στη μητέρα της.

—Σου άρεσε, κορούλα μου; την ρώτησε η Αιμέ.

—Θέε μου! Πόσο θυμωθή είσαστε, μαμά μου! Έκαμε η μικρούλα με θάυμασμο.

Πήγε προς το παρόνιο και κύτταξε έξω.

—Φαίνεται πως θα βρέξει! είπε. Τι κρίμα! "Α, να κι' ο μπαμπάς!...

Τη στιγμή εκείνη, η Αιμέ υπήκε στο δωμάτιο της για να φορέσει τα κοσμήματά της.

Στο άπάνω πάτωμα, η Φαβιανή ντε Μπρονκούρ στεκόταν δοθια κοντά στο παρόνιο του δωματίου της.

Όταν η Εύα βγήκε έξω η νέα μπήκε μέσα στο δωμάτιό της, όπου έμεινε χωρίς ν' ανάψει φως, με τα μάτια προσηλωμένα αλάνη, προς τη μεγάλη κιγκλιωτή εσωθύρα του μενάρου.

Έξαφνα, άκουσε το κουδούνι να χτυπάει.

Απομακρύνθηκε άμεσα από το παρόνιο ταράνι, Τό προσώπο της ήτανε κάταγκρο, τα γόνατά της έλυνίζαν.

Έπειτα δίνοντας κουαγνίο στον εαυτό της, πλησίασε ξανά στο παρόνιο και κύτταξε. Εκείνη τη στιγμή ο κ. Μπροντέλ περνούσε την αυλή.

Η Φαβιανή βγήκε από το δωμάτιό της κι' άνοιξε να κατεβαίνει γοήγορα—γοήγορα—τη σκάλα.

Έφτασε στο πρώτο πάτωμα τη στιγμή που έφτανε κι' ο γλύπτης, Βορέθκαν ξαφνικά ο ένας αντίκει τον άλλον.

—Πού είναι η γυναίκα μου; ρώτησε έκκεινος με φωνή βροχινή.

—Έκείνη τον κυτούσε χωρίς ν' απαντά.

—Σας ρωτώ πού είναι η γυναίκα μου, επανέλαβε ο Ριχάρδος απότομα.

—Στο διαμέρισμα της νοιζώ απάντησε η Φαβιανή με κόπο.

Επρωξε την πόρτα της γυναίκας του απότομα και υπήκε μέσα.

Η Αιμέ ήταν σκυμένη πάνω στο ανοιχτό συστάρι του γραφείου της κι' έψαχνε με νευρικήτητα.

Ανασπώθηκε, ακούγοντάς τον να υπαίνη. Τά χαρακτοριστικά της ήταν αλλοιωμένα και, βλέποντάς τον τόσο αναστατωμένον, ταραχθηκε περισσότερο.

—Τι ζητάς να βρή; τη ρώτησε με τη φοβερή εκείνη φωνή που παγώνει το αίμα στις φλέβες.

—Ενώ;... Τά δοαχιόλια μου.

—Τά φοράς! Λες ψέματα! Τι ψάχνεις να βρή; Λέγε!

Δέν απήντησε, μόνο άνοιξε να όπισθωγού. Φαίντανε σαν ν' αναρωτιόταν ποιός ήταν άραγε ο άγνωστος εκείνος που παρουσιαζότανε ξαφνικά μπροστά της σά δικαστής.

—Θά σου πώ εγώ τί ζητούσες! επανέλαβε με διαιότητα ο Ριχάρδος. Τά νοάματα του Λουδοβίκου 'Αουβίλ.

Και, πιάνοντας την από το μπράτσο, την έτιναξε δυνατά.

—Απάντησε! φώναξε.

—Ναί! ψιθύρισε η Αιμέ, αποφεύγοντας να τον κυτάξει σά μάτια, που είχανε βλέμμα τοελλόυ.

Την άπαιε.

Η Αιμέ μόλις έπρόφτασε να ιδή την κάνην του πιστολιού που στρέφονταν έναν-

τίον της. Έβγαλε μια φοιχτή κοαυγή:

—Ριχάρδε!

Μιά άλλη σπαρακτική φωνή, αντίηχσε συγγόνως με τον πυροβολισμό:

—Μπαμπά!

Η σφαίρα βόηκε την Αιμέ στο κεφάλι.

Έπεσε σά πόδια της κόρης της μέσα σε λίμνη αίματος.

Γιά μια στιγμή, απλώθηκε νεκρική σιγή.

Ο καρπός της έκτυροσκορήσεως δέν είχε διαλυθή ακόμα, όταν σπαρακτικές κραυγές αντίηχσαν.

Η Εύα είχε πέσει πάνω στη μητέρα της, την άγκάλιασε, κι' έκλαιγε με αναφυλλιά.

—Μαμάκα μου! Χουρή μου μαμά!

Η καμαριέρα είχε τρέξει και, βλέποντας την κυρία της πεσμένη στο πάτωμα μέσα σε λίμνη αίματος, στάθηκε στην πόρτα, βιάζοντας ύστερικές κραυγές.

Κι' ενώ οι ύπνρέτες έτρεχαν από παντού κι' υπαίναν μέσα στο δωμάτιο, που η πόρτα του είχε μείνει ανοιχτή, ο Μπροντέλ πέταξε το πιστόλι του, έσκυψε πήρε την Εύα στην άγκαλιά του, πισπιλισμένη από το αίμα της μητέρας της και την παέδωσε σ' ένα ύπνρέτη, που απομακρύνθηκε άμεσα, ακολουθούμενος από τη Φαβιανή.

Έπειτα, ήρεμος, άπαθής, είπε του καμαριέρου του:

—Πηγαίνετε να είδοποιήσετε την 'Α-στνυούα.

Χαμήλωσε τα μάτια και—για πρώτη φορά από τότε που πυροβόλησε—κύτταξε τη γυναίκα που ήτανε ξαπλωμένη στο πάτωμα, με μια πληγή στο κρόταφο, από την ό-ποια έτρεχε το αίμα στο πάλλευκο νεκρο-τέ της, με το στόμα μισάνοιχτο με τα ά-τια κλειστά...

Ο έδικοπής σύζυγος ύποχώρησε τότε μπροστά στον άνθρωπο που είχε αγαπή-σει.

Δέν είχε πιά μπροστά του την ένοχο, το πλάσμα το δισταραμένο που έδινε σ' άλλον ό-τι άνηκε σ' αυτόν, αλλά, εκείνη που είχε αγαπήσει, εκείνη που έπιδέκα χο-νία ήταν όλη του η ζωή, η σύντροφός του, η μητέρα του παιδιού του, η Αιμέ του...

Έγονάτισε, πήρε σά γόνατα του τα πα-γυμμένα της χέρια κι' έψιθύρισε:

—Συγγνώμη!

Έπειτα αναζήτησε με το βλέμμα το πι-στόλι, όπου υπήρχαν άκούπη σφαίρες...

Τό όπλο βρισκόταν άκούπη εκεί όπου τό είχε ρίξει. Έτοιμαζότανε να τό πάρει, ό-ταν ο ύπνρέτης—που είχε μεταφέρει την Εύα στο δωμάτιό της και την είχε άφει-κεί στις φροντίδες της Φαβιανής—έπι-στρέφοντας, τον είδε, ύποπτευθηκε την πρό-θεσή του και πρόφτασε ν' άσπάξη το πι-στόλι.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Και, προτού ο Μπροντέλ προφτάσει να του τό πάρει μέσα από τα χέρια, έτρεξε έξω σαν τοελλός.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

κρεββάτι, όπου έσκυβε, τώρα ο γιατρός, α-ώ-πιασε:

—Πέθανε;

Ο γιατρός άνασπώθηκε συνωφρυνμέ-νος.

—Αναπνέει άκόμη, αλλά δέν πιστεύω να ζήσει ως το πρωί, απήντησε.

Ο Ριχάρδος κατέβηκε μαζί με τον ά-στνυόη και τό γοαμιασά του.

Οί τρείς άντρες πέρασαν την αυλή κι' άνέβηκαν στο άμάκι που ξεκίνησε με καλ-πασμό.

Η Φαβιανή τους παρακολουθούσε από τό παρόνιό της.

Έπειτα, όταν τό άμάκι άπομακρύνθη-κε, πλησίασε τη μική, που είχε ξαφνικά ήρεμώσει. Ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα έμεινε άκίνητη έντελε.

Η δεσποινίς ντε Μπρονκούρ έσκυψε ά-πάνω της είδε τα μάγουλά της φλογισμέ-να, να κείναι, τα μάτια της να βιάζονιν φω-τίες. Την έδυσε και την έξάπλωσε στο κρεββάτι της.

Όταν ο γιατρός άνέβηκε να την ιδή—άφου του κάκου προσπάθησε να συνεφέρει την πληγωμένη—άνησυχισε. Η Εύα ψη-νόναν από τον πυρετό.

Κι' όλη τη νύχτα στο σπύτι εκείνο, που την προπουνόμενη μέρα βασίλευε η γαλή-νη, η ετύχια, οι ύπνρέτες πηγαίνονταν από τό δωμάτιο της μητέρας στο δω-μάτιο της κόρης.

Είχαν καλέσει κατεπειγόντως ένα χει-ρούργο: άλλ' η διάγνωση του ήταν η ίδια με τού πρώτου γιατρού.

Η σφαίρα, που είχε χτυπήσει την Αι-μέ λίγο πιο πάνω από τό φρύδι είχε είσ-γαρήσει στο κρανίο. Αν η πληγωμένη ζού-σε και την άλλη μέρα, θά μπορούσαν ί-σως να εξακολουθώσουν που είχε σπληνωθή η σφαίρα.

Αλλά, ο χειρούργος δέν απέκρυψε πως θεωρούσε τη νέα γυναίκα ως μελλοθάνατη.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Η κ. Σταρανδάλ ήξερε τό δυνα το νού που η κόμηση Μορελλά θά παρουσ-σίαζε στους προσκεκλημένους της ως μνη-στήρα της Λεώνης. Αυτών ήθελε να ιδή, κι' ώστόσο αυτόν φοβόταν να συναντήσει.

—Αλλά, ο νέος δέν είχε έσσει άκούη.

Η κόμηση. Βλέποντας την κ. Σταραν-δάλ άγρη, την έρώτησε τί είχε. Της δικαι-ολογήθηκε πως είχε φοβερό πονοκέφαλο και πως ίσως αναγκαζόταν να φύνη χωρίς.

Όταν η Λεώνη πλησίασε, η κ. Σταραν-δάλ άνεσκήρισε. Τά βλέφαρά της κλεί-στηκαν, για να κρύψουνε τη φλόγα που έ-λαμψε ξαφνικά στο άμάτι της. Άλλ' η τα-ραχή αυτή ήτανε τόσο αστραπιαία, ώστε η νέα δέν κατάλαβε τίποτε. Οί δυο γυ-ναίκες αντίηλαξαν λίγα τυπικά λόγια.

Η κ. Σταρανδάλ άνοιξε να νυρίξη έ-δώ κι' εκεί, άνάμεσα στους προσκεκλη-μένους, που τους έγγνώριζε όλους.

Στό άναμεταξύ, η Λεώνη έλεγε στην κόμηση:

—Δέν ήθε άκούη, νονά μου.

—Δέν πιστεύω ν' άόγηση, παιδί μου, την καθήκονά της εκείνη. Η κ. ντε Μπρον-τέλ με τον άντρα της δέν ήσαν άκούη.

—Αν και αυτό μου φαίνεται κάπως παού-ξενο, γιατί συνήθως αυτοί οί δυο έγονται πάντοτε στην ώρα τους...

Πέρασε άκούη ένα τέτατο.

Η Λεώνη δέν γαυμελούσε, δέν μιλού-σε. Είχε τα μάτια της καρφωμένα στην πόρτα και, όσο περνούσε η ώρα, γινότανε πιο άγρη, ενώ μια φοβερή άγνία ζω-γοσφιζότανε στο πρόσωπό της.

Άλλ' η κόμηση φαινόταν άτάραχη. Κυρία του κόσμου συνθισμένη να συν-κρατή και να κούβη τις έντυπώσεις της, προσπαθούσε να φαίνεται όμυλητική με ό-λους, για να μην καταλάβουν οι προσκε-κλημένοι της πως άγοούσαν να περάσουν στην τραπεζαρία.

Άλλ' αν η κόμηση Μορελλά ή η Λε-ώνη, έπρόσχαν την κ. Σταρανδάλ, θά κα-ταλάβαιναν άμεσα πως δέν ήσαν οι υ-νες που περίμεναν με τόσο άγνία...

Καθισμένη σ' έναν καναπέ, η γυναίκα του Βιουηγάνου, μιλούσε υπηκικά με μια νύια κυρία, ενώ τα μάτια της ήσαν δια-σπασμένα στην είσοδο.

Όντω παού πέντε...

Καείς δέν φαίνεται από τους καθυστε-ρημένους.

Στίς όγτώ, οι προσκεκλημένοι πέρασαν στην τραπεζαρία, όπου άσπώσανε τ' ά-σπυικά και τα κούσταλλα κάτω απ' τό φως των πολυελίων.

Τά πιάτα εκείνων που δέν ήσαν είνα-νε σπασμένα από τό τραπέζι, κι' έτσι πολύ λίγοι έόσανε πως τότε προσκεκλημένοι δέν είσαν έσσει...

Προτού υπή στην τραπεζαρία, σπρωί-μένη στο μπράτσο ενός νέου στρατηγού, η κόμηση Μορελλά έσκυψε και είπε κου-φά στο αυτί της Λεώνης:

—Μην άνησυχης, αγαπητή μου. Θά τού έτυχε κάποιο άπρόοπτο εμπόδιο... Θά τον δούμε όπωσδήποτε άπώες.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Στό τραπέζι, η κ. Σταρανδάλ που κα-θότανε πλάι σ' έναν άκόλουθο προσβείας που την έφέλοταίριζε, προσπαθούσε με κό-πο να κούβη τη νευρικήτητα της.

δ καθαρός αέρας, γιατί εκεί μέσα βασί-
λευε άσφοδη ζέση.

Άλλ' αυτό της έκστρεψε μιά γερή πνευ-
μονία. Κι' ενώ η Λεώνη συνενοχόταν από
τον κλονισμό που είχε υποστεί έπεφτε στο
κορβότσι βαρειά ή θετή υπέροχα της.

Άλλ' ή κατάσταση της ένειοτέρωσε
διαρκώς.

Ένα πρωί με πολύ κόπο υπόρσε ν' ά-
νασκηθώ.

—Ήθελα, είπε με δυσκολία το συμβο-
λαιογράφο μου...

Και ξανάπεσε στο κορβότσι της αναί-
σθητη.

Ή κατάσταση της ήταν σοβαρή, απελ-
πιστική.

Μάταια προσπαθούσε να συγκρατηθώ
στη ζωή. Οι δυνάμεις της την εγκατέλει-
παν, δεν ήταν πια σε θέση να προσφέρει
ούτε λίγες λέξεις.

Τα μάτια της σπριγγυρίζαν εδώ κι' έ-
κει γεμάτα άγνων, τα βλέμματα της ήταν
έξαλλα απ' την τρομάρα του θανάτου, του
σκοτεινού αυτού χάους απ' το οποίο ποτέ
κανείς δεν ενύοισε.

Συγκεντρώνοντας κάθε τόσο το κουρά-
γιο της και σφίγγοντας τα δόντια της
μουρουούζε λόγια ακατάληπτα.

Όσοι έστεκαν γύρω στο κορβότσι της
μολις δειχνόσαν λίγες λέξεις της:

—Πεθαίνω!... Πεθαίνω!...

Γούριζε και κύτταζε τους ανθρώπους που
άναπαύσε και τώρα θα τους άφηνε για
πάντα. Κυρίως συμπονούσε κι' έτρεμε για
τη Λεώνη.

Τί θα γινόταν ή τόσο καλή, τόσο εύγε-
νική κι' άσφοισμένη αυτή κοπέλλα όταν
βάκλεινε τα μάτια της;

Όχι λοιπόν. Δεν θα πέθαινε, δεν θ' ά-
φηνε την καλή αυτή κόρη στους πέντε δο-
ύους. Ζήτησε να της φέρον γιαντούς, να
κάμουν το καθετί για να την σώσουν.

Οί διασημότεροι γιατροί του Παρισιού
την παραστάθηκαν, αλλά δεν υπόρσαν να
τη βοηθήσουν.

Όταν ήθελε ή κρίσι, συνήλθε για λίγο
και ξαναζήτησε το συμβολαιογράφο.

—Θέλω να κάνω τη διαθήκη μου! Ψι-
θύσιζε. Θέλω...

Άλλα δεν υπόρσε ν' άποτελειώσει τη
φορά της. Έπεσε στο κορβότσι για να
μην ξανασηκωθεί ποτέ πιά.

★

Άιέσω μετ' το θάνατο της κόρης,ας,
έλοι συλλογίστηκαν τί θα γινόταν ή
Λεώνη.

Ή περίουσία της Μορελλά προερχόταν
από τον άντρα της. Έα' όσον λοιπόν πέ-
θανε χωρίς ν' άφισε διαθήκη, νόμιμος κλη-
ρονόμος της ήταν ο στενότερος συγγενής
του κόρητος Μορελλά, ο ανιψιός του Βα-
ρώνος Γκύ ντε Μορελλά.

Ήτανε Σάββατο όταν έπέθανε ή κόρη-
σα και τη Δευτέρα θα γινόταν ή κηδεία
της.

Το βόδου της Κυριακής, ο Γκύ ντε Μο-
ρελλά έκαμε την εμφάνισή του στο μέγαρο.

Είχε φτάσει από την έπαρχία Μπερού
απ' το παλιό οικογενειακό του κτήμα, ό-
που φυτοζωούσε τα δυο τρίτα του γούνου
για να υπορέση να ζήση δυο μήνες το
γειώμα στο Παρίσι, άπολαυόνοντας τις
διασκεδάσεις της μεγαλουπόλεως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

●●

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

Φιλελλήνων 25

Διαθέτουμε τη μεγαλύτερη συλλογή δι-
θλών (έλληνικών γαλλικών κ.λ.). Παρα-
κολουθούμε όλα τα καινούρια βιβλία που
έκδίδονται. Έννοσφόμενοι συνδουμπαί
μπορείτε να διαβάσετε όσα βιβλία θέλετε
Ή συνδρομή είναι, έφ' άπαξ, δρχ. 5.000
(που επιστρέφονται όταν σταματήσετε).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΙΟ

Μια Satanki Tunaiika

12ον

—Με πάθος... Και του ύπο-
σέθηκα να γίνω δική του...
Του ζήτησα μάλιστα να με παν-
τευτεί... *

—Α! Ήταν σαν μι' κραυγή λύσσης που ξέ-
φυγε από το στήθος του.

Μιά σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του.

—Κι' αυτό το κάματε επίσης για ν'
άπομακρυνήτε περισσότερο από μένα;

—Ναί, ωστόσο ή κόρη της Ντορί-
νας.

—Ποιος είνε αυτός ο άνθρωπος;

—Έκείνος που σκότωσε τον ντε Λινιέ
σε μονομαχία.

—Ο Κάρολ Βεολάκ!

—Ο έρωτάς μου έπρόκειτο να είνε ή
έμοιδή του φόνου που ανέλαβε να διαπρά-
ξη... *

Ο Σεμπαστιάν σώπασε.

Του φαινόταν πως καμιά λέξις δεν μπο-
ρούσε να βγή απ' τα χείλη του.

Έδίδε με το κεφάλι χαμηλωμένο, τα
φουδια σουφωμένα, κι' έσφιγγε με χέρια
τρεμμένα το μαστούνη του.

Υπόφερε το φρικτότερο μαρτύριο ζή-
λειας.

—Βλέπετε, συνέχισε ή Φλαδιανή, πως
είχα δικιο που ήθελα να σας άποφώνω;

Ο Σεμπαστιάν σήκωσε το κεφάλι.

Σταμάτησε, πήρε το γέρι της Ντεά, την
ταράδιζε μπροστά του και, κυττάζοντάς την
στα μάτια της είπε:

—Μ' άγαπάτε... Μου δώσατε να το
καταλάβω... Μοι' τ' όμολογήσατε...

—Ναί!

—Λοιπόν, νοιώθω τον έαυτό μου δυνα-
τόν...

—Τί θέλετε να πείτε;

—Θέλω να πώ ότι, άφου μ' άγαπάτε
κι' άφου σας άγαπώ τίποτα δεν μπορεί
να μ' άχωρήσει στο εξής...

Την έσφιξε τρυφερά επάνω του.

—Ντεά!... Είσατε δική μου! της είπε
με πάθος και την έφίλησε. Θέλετε να γίνε-
τε γυναίκα μου;

—Γυναίκα σας; άνέκραξε ή κόρη της
Ντορίνας τρέμοντάς, ο' να ένιωθε φοίκη
για τον έαυτό της

—Γυναίκα μου, ναί! επανέλαβε ο Σεμ-
παστιάν ντε Ζονσερ. Σας το είπα: το
παραλθόν δεν ν' ένδιαφέρει. Άνήκει σε σας
μόνο σε σας... Ό,τι και να κάμω, ή
σκέψη σας ένεινε άγνή, ή καρδιά σας ένει-
νε έλεύθερη... Δεν άγαπήσατε ποτέ!

—Όχι!... Μόνον έσας... του όμω-
λόγησε.

—Λοιπόν άφίστε με να κάνω όπως ξέ-
ρω... Σας το όκρίστηκα Ντεά, πως θα
γίνετε γυναίκα μου! Σας άγαπάω!

Και την ξαναφίλησε. *

Στο δρόμο που γυρίζαν τον ρώτησε τί

σκεπτόταν να κάνει, άλλ' εκείνος δεν της
έλεγε.

Όταν θα την άφινε στη στάσι Νειγύ,
του είπε:

—Γυρίστε γρήγορα... γιατί δεν μπο-
ρώ να είμαι ήσυχη ως πού να σας ξαναίδω.

—Ναί, θάρω γρήγορα.

★

Το αυτοκίνητο του Σεμπαστιάν άφισε
ή Στεφανία μπροστά στην πόρτα του με-
γάρου της.

—Ο πατέρας μου! φώναξε μπαίνοντας
μέσα.

—Ελάτε γρήγορα, δεσποινίς! της είπε
ο θυρωρός και, χωρίς να καταλάβη πως
δεν ήταν εκείνη που είχε βγή πρό όλίγης
ώρας, την ώδηγησε ο ίδιος στο δωμάτιο
του άορώστου.

Ή Στεφανία μπήκε μέσα.

—Ο γιατρός, ή καμειόρα και ή καλό-
γρια ήταν γύρω απ' το κορβότσι του έτοι-
μοθανάτου.

—Πατέρα μου! φώναξε με λυγμούς ή
νέο σκύδοντας επάνω του και φιλώντας τον
τρυφερά.

—Εδώ και μισή ώρα, ο βαρώνος άγωνι-
ούσε.

—Άλλά, στην έπαφή της κόρης του, άνοι-
ξε τα μάτια.

Την έκτύταξε και μι' άνέκφοραστη τρυφε-
ρότης έλαμψε στο βλέμμα του.

—Έπειτα ξανάκλεισε τα μάτια και άρ-
χισε το ψυχορράγημα...

—Ήθελε κι' ο παπας.

—Ο παράλυτος δεν υπόρσε να ξαναβή
τις αισθήσεις του.

Μόνο το κεφάλι του κουνήθηκε έλαφρά
κι' έπειτα ένεινε άκίνητο πάνω στο μα-
ξιλάρι. Ήταν νεκρός.

★

Τρεις μέρες μετ' τον ένταφιασμό του
βαρώνου ντε Λοριόν, ή Στεφανία έφόρσε
τον πέπλο της καλόγιας, σ' ένα μονα-
στήρι.

Άφιέρωθηκε στο Θεό και πρόσφερε τον
έαυτό της όλοκαύτωμα για να εξαγνισή
το κακό που είχε κάνει, άθελά του, ο πα-
τέρας της.

★

Φεύγοντας απ' το σπίτι της Ντεά, ο Σεμ-
παστιάν πήγε κατ' ευθείαν στο Βεολάκ.

Ο τυχοδιώκτης τον δέχθηκε ευγενικά
άπορώνας για την άποδοκτη εκείνη επί-
σκεψη του άγνωστου κυρίου.

—Σε τί όφειλω την τιμήν της επισκέψεώς
σας, κύριε; τον ρώτησε με ύφος συγκα-
τημένο.

Ο Σεμπαστιάν τον κύτταξε με τέτοιο
μίσος, ώστε ο Βεολάκ, άθελά του όπισθο-
χώρησε.

—Ποι' τίνος πρόκειται; ρώτησε.

Για μι' στιγμή νόμισε πως ο άνωστος
έκείνος ήτανε τρελλός.

—Είσατε ο «κύριος» Βεολάκ; ρώτησε
ο Σεμπαστιάν, τονίζοντας είρωνικά, τη λέ-
ξη «κύριος».

—Μάλιστα!

—Όνομάζουμαι Σεμπαστιάν ντε Ζονσε-
ρε...

—Χαίρω πολύ!

—Μη διάλεστε να νοσήτε! παροτήθηκε
είρωνικά ο φίλος της Ντεά.

—Τί θέλετε να πείτε, κύριε;

—Θέλω να πώ ότι είσατε ένας τυχο-
διώκτης.

—Ο Βεολάκ αναπήδησε.

—Πώς; άνέκραξε κάτωγος. Τί θέλετε
να πείτε;

—Αυτό που σας είπα: Ότι είσατε έ-
νας τυχοδιώκτης κι' ένας κοινός δολοφώ-
νος.

—Κύριε, πως το λυάτε;

—Τολώ γιατί πιστεύω σ' αυτό που
λέω!

—Θα μου το πληρώσετε αυτό! ούολια-
ζε έξω φρενών ο τυχοδιώκτης.

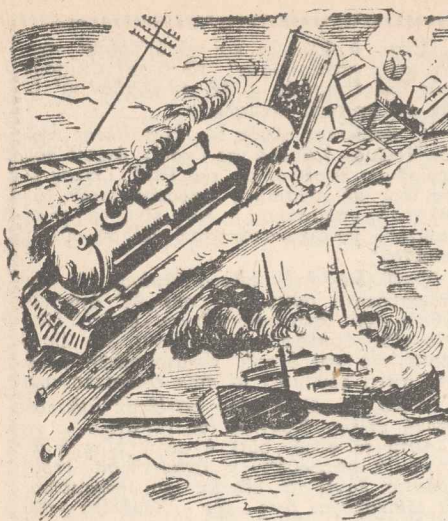
—Όποτε θέλετε.

—Με προσβάλατε μέσα στο σπίτι
μου!

—Γι' αυτό το σκοπό ήθα!

—Είσατε υπήκος τρελλός;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Στο προσεχές

Ένας τυφών που σαρώνει τα πάντα

Το καλοκαίρι του 1904 ήταν έξαιρετικά
θερμό.

Ή ύπερβολική αυτή θερμότης έπροκάλε-
σε κατά τις άρχές του Σεπτεμβρίου μι' α-
σειρά από ίσχυροτάτους τυφώνες που έε-
σπασαν με έξαιρετική διαισθησία στις χώ-
ρες που βρέγονται από τα νερά της Μεσο-
γείου και στις άκτες της βορείου Άφρι-
κής.

Υπολογίστηκε τότε ότι ή ταχύτης του
άνεμου ξεπέρασε τα 162 χιλιόμετρα την
ώρα και ότι ή πίεσίς του κατά τετραγωνι-
κό μέτρο έφτασε τα 270 κιλά.

Το πρωί της 11 Σεπτεμβρίου μι' από-
λυτη ήρεμία άπλωνόταν στη μαγευτική
ακτή του Σορέντο. Τα φύλλα των δέντρων
δεν σάλευαν καθόλου και ο αέρας ήταν
βαρύς και άποπνικτικός. Πάνω στον ούρανό
δεν ύπρχε ούτε το ελάχιστο σύννεφο.

Οί παραθεριστάι που έμειναν στο «Ξενο-
δοχείο Τάσσο» είχαν συγκεντρωθί σε μι' α-
γάλη δεράντα για το πρόγευμα, ενώ οι
πιο διασημοί είχαν τρέξει κι' όλας στο
γειτονικό εύλινο παραπήγμα για να γυ-
θουν και να πέσουν στη θάλασσα.

Ξαφνικά, ένα μικρό έδολευκο σύννεφο
άφηνε στο βάθος του δοίζοντος, προς το
νοτιοδυτικό.

—Προάγγελος βροχής! είπε κάποιος.

—Άλλα δεν ήταν σωστή ή κρίσις του. Το
μικρό αυτό όδολευκο σύννεφάκι ήταν προ-
άγγελος μιας τρομερής καταστροφής που
έπρόκειτο να ξεσπάσει έπειτα από λίγα
λεπτά.

Κι' άλλα σύννεφα άογιάσαν σ.ν.α—σιγ' α-
ν' ανεβαίνουν στον ούρανό. Έρχονταν από
όλες τις διευθύνσεις και ήσαν όλα πολύ
υψηλά, σε άπόστασι χιλιάδων μέτρων από
την επιφάνεια της γης.

Βλέποντας τις κινήσεις των, κ' άντενες
πως εκεί πάνω θάσπετε να φουσούν ίσχυρα
ρεύματα αέρος. Άλλα πάνω στη γη ο αέ-
ρας εξακολουθούσε να είνε άκίνητος και
θαύς σαν μολυβένιος.

Ξαφνικά, ακούστηκε μι' μακρινή δούη,
που δυνάμωσε όλοένα. Ή δούη αυτή έρχό-
ταν από ψηλά, από τον ούρανό κι' είχε κά-
τι το άπείσιο και το τρομακτικό. Την ά-
κουγες από παντού και θα ήσαν άδύνατον
να προσδιορίση κανείς από ποιά μέρος έε-
κινούσε.

Άλλωστε, δεν δόθηκε ο καιρός σε κανέ-
να να το προσέξει.

Σε μι' στιγμή, όλη ή ατμόσφαιρα σκε-
πάστηκε από σύννεφα λεπτότατης άμμοι
και ο τυφώνας ξεσπασε άγριος, όρμητικώς
άσυγκράτητος.

Το πέρασμά του από το Σορέντο δέ-
κάησε περισσότερο από 4—5 λεπτά.

Άλλά μέσα στο ελάχιστο αυτό διάστημα
τάσωσε κυριολεκτικά τα πάντα.

Το τρανικότερο θέαμα, ήταν του εύλι-
νου παραπήγματος των λουτρών.

Το παραπήγμα αυτό άποτελείτο από
18 καμπίνες σε σχήμα Π. Και κατά μοι-
ραία καμπίνα ήσαν όλες γεμάτες, γιατί

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

οί λουόμενοι, βλέποντας την ξαφνική άνα-
ταραχή της θάλασσης, είχαν βγή έξω και
είχαν κλεισθή στις καμπίνες τους για να
ντυθούν.

Σε μι' στιγμή, όλόκληρο το παραπήγ-
μα άνασκηώθηκε σαν να το τραβούσε ένα
δυνατό χέρι.

Μερικοί από αυτούς που βρίσκονταν στο
Ξενοδοχείο το είδαν να περνά ξαφνικά πώ-
νω από τη στέγη! Έπειτα, τώσαναν από
τα μάτια τους.

Άλλοι μόνον! Όταν πέρασε ο τυφώνας
από το παραπήγμα αυτό βρέθηκαν, μόνο
τα συντρίμια του σκορπισμένα εδώ κι' έ-
κει, καθώς και τα πτώματα εκείνων που ή-
ταν μέσα στις καμπίνες.

Τα θύματα ύπολογίστηκαν σε 25, γιατί
μέσα σε πολλές καμπίνες βρίσκονταν πε-
ρισσότεροι από ένα άτομο. Άνάμεσα στα
θύματα ήταν και μι' α υπέροχα με δύο μικρά
παιδιά.

Άλλες σκηνές φρίκης ξετυλίγονταν με-
σα στον κήπο του Ξενοδοχείου, όπου έκα-
ναν το περίπατό τους άρκετοί από τους
πελάτες.

Πελώρια δένδρα ξεροζώθηκαν από το
έδαφος και, πέτοντας ξαφνικά με όρμη,
σκότωσαν ή τραυμάτισαν πολλούς από
τους περιπατητάς.

Μόνο στο «Ξενοδοχείο Τάσσο» τα θύμα-
τα ανήλθαν σε 32 νεκρούς και 17 τραυμα-
τίες.

Ακόμη μεγαλύτερες ήσαν οι καταστρο-
φές στη μικρή πόλη.

Μιά όλόκληρη πτέρυγα του γυναικείου
μοναστηρίου του Ντρουό άποσπάστηκε
από το ύπόλοιπο κτίριο και, σωριάστηκε
σε έρείπια θάβοντας κάτω απ' αυτά έπτ' α
μοναχές.

Κάτι παρόμοιο συνέβη και στο σπίτι
του έπισκόπου. Ή πόδο-
ψίς του έπεσε από πάνω
ως κάτω. Άλλ' εύτυχώς
χωρίς να σημειωθεί κανένα
θύμα.

Ές άλλου, ή πυκνοκα-
τοικημένη συνοικία των
ψαράδων, που άπλωνόταν
στο νοτιοανατολικό μέρος
της πόλεως μεταβλήθηκε
σ' έναν άμορφο σωρό από
έρείπια. Γιατί τα καλυδό-
σπιτα που την άποτελού-
σαν δεν υπόρσαν ν' άνθέ-
ξουν στην βίαιότητα του
τυφώνος.

Πολλά απ' αυτά τα σπι-
τια βρέθηκαν σε άπόστα-
σι δεκάδων μέτρων από
την άστική τους θέση. Ο
τυφώνας τα είχαν ανατά-
σει και τα είχε διαλύσει
κατόπι σαν να ήσαν από
ναρό.

Άνάμεσα στα έρείπια
αυτών των σπιτιών βρέθη-
καν κατόπι δεκάδες πτω-
μάτων. Σε πολλές πε-
πτώσεις, όλόκληρες οικο-
γένειες είχαν τρεφί κάτω
από τον άμορφο σωρό που
άποτελούσαν οι πέτρες,
τα δοκάρια και τα έπιπλα.

Ο τυφώνας παρέσυρε επί-
σης, μερικούς ψαράδες με
τις γυναίκες τους στη θά-
λασσα.

Τα θύματα της συνοικί-
ας των ψαράδων ξεπέρα-
σαν τα εκατό. Και δεν ή-
ταν μικρότερες οι ζημιές
που υπέστησαν οι άνθρω-
ποι αυτοί του μόνου και
της σκληρής βιοπάλης.

Γιατί οι περισσότερες από τις βάρκες τους
είχαν γίνει συντρίμια.

Το θέαμα ήταν πραγματικά πρωτοφα-
νές, μεγαλειώδες, καταπληκτικό.

Ο άνεμος σφύριζε άγρια, λυσσασμένα,
σκεπάζοντας με τα φοβερά ούρλιαχτά του
τις κορυφές της φοίκης και της άπελπι-
σίας.

Στέγες σπιτιών πετούσαν στον αέρα,
μεγάλα κομμάτια εύλων, δέντρα όλόκληρα
κι' έπιπλα σαν να τα κυνηγούσε κάποιος
κακός δαίμων, σαν να είχαν έμψυχωθί ξα-
φνικά και να είχαν άπονηθείς φτερά.

Μιά δάρκα άσπαγγμένη απ' τον τυφώνα
προσέκρουσε πάνω σ' ένα σπίτι γκρέμισε
την προσώπι του κι' έγινε και ή ίδια θού-
ψαλα!

Όταν πέρασε ο τυφώνας, το Σορέντο
παρουσίαζε την εικόνα μι' άπεραντης κα-
ταστροφής. Όμοιας μ' εκείνης που άναφέ-
ρουν οι βιβλικές περιγραφές για τα Σόδο-
μα και τα Γόμορα. Ο θάνατος είχαν άπλώ-
σει τα φτερά του πάνω από τη δύστυχη
πόλη, που ήταν τώρα ένας σωρός από έ-
ρείπια και συντρίμια...

Ή «έγχρωμη άκοή»

Από πολλά χρόνια οι έπιστήμονες εί-
χαν προσέξει ότι σε ώρισμένα άτομα οι
ήχοι συνδυάζονται με μι' ταυτόχρονη άν-
τίληψη διαφόρων χρωμάτων. Το φαινόμενο
αυτό όνομάστηκε «έγχρωμη άκοή» και πα-
ρατηρείται σε άτομα έξαιρετικά ευαίσθητα.

Δυο Άμερικανοί καθηγηταί υπέβαλαν σε
έξέταση ένα μεγάλο αριθμό μαθητών των
σχολείων και έξακρίδωσαν ότι το φαινό-
μενο της «έγχρωμης άκοής» παρατηρείται
στα 30% μεταξύ παιδιών ηλικίας κάτω
των 12 ετών. Ή αναλογία κατέχεται στα
12% για τα παιδιά μεγαλύτερης ηλικίας.

Σύμφωνα με τους Άμερικανούς έπιστή-
μονας, ο ήχος του βιολοντσέλλου δημιου-
ργεί την έντύπωση του κίτρινου χρώματος,
του βιολιού του γαλάζιου, του κλαρίνου
του κίτρινου, του οβαυλού του κόκκινου
κλπ. Όρισμένες φωνές συνδυάζονται επί-
σης με αντίστοιχα χρώματα. Έτσι, ή λε-
πιτή και καθαρή φωνή μι'ας νέας δημιουρ-
γεί την έντύπωση του ροζ χρώματος, μι'ας
σοπράνο του πράσινου ενός τενορου του
γαλάζιου, ενός βαρυτόνου του γκρι-
ζου κλπ.

Ο τυφών πέρασε μερικούς ψαράδες με τις γυναίκες τους στη θάλασσα...

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ στην 'Αμερική

Από την μία πολιτεία στην άλλη

Ός γνωστόν, κάθε πολιτεία της 'Αμερικής έχει τον δικό της νόμο. Έτσι συμβαίνει πολλές φορές κάτι που επιτρέπεται στη μία ν' απαγορεύεται στην άλλη και αντίθετα. 'Αλλ' οι μεγαλύτερες αντιθέσεις βρίσκονται στους νόμους που αφορούν το γάμο και το διαζύγιο.

Στην πολιτεία της Νέας Υόρκης π.χ. αν ένας άνδρας, πγαίνοντας με μία γυναίκα σ' ένα ξενοδοχείο, γράψει στο διδλίο «ό κύριος και η κυρία τάδε», ο τρόπος αυτός της υπογραφής ισοδυναμεί με γάμο. Με απλούστερα λόγια, η γυναίκα μπορεί να επικαλεσθαι αυτό το γεγονός για να ζητήσει τη νόμιμη αναγνώριση της ιδιότητάς της ως συζύγου του άνδρος που την συνώδευε.

'Αλλ' ο γάμος αυτός ισχύει μόνο μέσα στα όρια της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Για τις άλλες πολιτείες είναι άκυρος.

Αντίθετα, οι νόμοι του διαζυγίου είναι εξαιρετικά αυστηροί στην πολιτεία της Νέας Υόρκης. Μόνον αν ένας σύζυγος αποδείξει την απειθαρχία της γυναίκας του έχει πιθανότητες να πάσει διαζύγιο.

Στην πολιτεία της Νέας Υερσέης είναι άκορη η αδικαιολόγητη σκληρότης η ή η συσφώνια χαρακτηρισμόν.

Στο Σικάγο το διαζύγιο παρέχεται σε όλους όσους το ζητούν με τον όρο ότι είναι πρόθυμοι να σεβασθούν τις υποχρεώσεις που προέκυψαν από το γάμο των π.χ. να δώσουν την απαιτούμενη διατροφή στη σύζυγό των, να μεριμνήσουν για τα παιδιά των κτλ.

Στην 'Ινδιάνα και το 'Ιλλινόις, το διαζύγιο εκδίδεται για οποιαδήποτε αιτία. Π.χ. γιατί ο σύζυγος δεν φιλάει με την απαιτούμενη τρυφερότητα τη γυναίκα του ή γιατί η σύζυγος βάζει τα μαλλιά της με τρόπο που δεν αρέσει στον άνδρα της ή γιατί οι δύο σύζυγοι δεν συμφωνούν στο είδος των επίπλων κτλ. Οι 'Αμερικανοί έχουν μάλιστα και πρωτοποριακή φορά σχετικές. Λένε ότι το τράινο σταματάει μισήν ώρα στην 'Ινδιανάπολι (πράγμα πρωτοφανές στην 'Αμερική) για να προφταίνουν οι σύζυγοι που θέλουν να χωρίσουν να τρέξουν στο δικαστήριο και αφού πάρουν το διαζύγιό τους, να συνεχίσουν κατόπιν το ταξίδι τους.

Για ν' απαλλαγεί από τη γυναίκα του

Κατά τις πρώτες ημέρες της εισόδου των συμμαχικών στρατευμάτων στο Βερολίνο, ένας Γερμανός, ονόματι Χανς Λαίντερ, εθελοντήθηκε να βάλει επείγουσα μ' έναν Άγγλο στρατιώτη και σ' εκείνους που τον συνέλαβαν δήλωσε ότι ήταν μέλος του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος από τη στιγμή της ιδρύσεώς του και ότι κατείχε ένα ανυπόγραφο αξίωμα στα 'Ες-Ες. Τον έστειλαν τότε σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως και τελευταία έφτασε να γίνει η δική του. 'Αλλ' οι Άγγλικές αρχές εξακρίβωσαν ότι ο Χανς Λαίντερ δεν ήταν ποτέ μέλος του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και ούτε άνηκε στα 'Ες-Ες. Τον ρώτησαν τότε γιατί έκαμε αυτή τη δήλωση.

— 'Ηταν ο μόνος τρόπος για ν' απαλλαγώ από τη γυναίκα μου, απάντησε. Έζησα δυο χρόνια ευτυχισμένος στο στρατόπεδο. Φοβάμαι, όμως, τώρα ότι θα βρῆτε πως είμαι άθωος και ότι θα μ' απολύσετε. 'Αλλά δεν θέλω να ξαναγυρίσω κοντά της!

Ο Χανς Λαίντερ καταδικάστηκε σε άλλα δυο χρόνια παραμονής σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως για την απάτη που έκαμε εις βάρος των Άγγλικών αρχών. Και έτσι ξαναβρήκε την ευτυχία του.

Εφημερίδες για περιτύλιγμα

Ο «'Ασθρ» του 'Ιντάχο επιπλασίωσε τελευταία το σκήμα του. Έξηγώντας αυτό το διπλασιασμό, λέει ότι πολλοί από τους αναγνώστες του παραπονούνταν ότι η εφημερίδα δεν έφτανε για να διπλωθούν τις μπουκάλες με το ούισκυ που έπιαναν μαζί τους κυριζώντας στο σπίτι τους. 'Ελπίζει, όμως, προσέθετε, ότι με το νέο του σκήμα οι... αναγνώστες του θα μείνουν ευχαριστισμένοι!

Ο γάμος
ενός Δούκ
μ' ένα τέρας

Μιά σκανδαλώδης υπόθεση κατά
τον 17ον αιώνα

Κατά το τέλος του 17ου αιώνα ζούσε στο Παρίσι, στον ήμερο δρόμο των Παλαιών Σφαγίων, ένας φαρμακοποιός, ο Μπενουά Φλεριάν, που όλοι τον έκτιμούσαν και τον σεβόνταν.

Το σπίτι που βοσκοταν απέναντι από το δικό του ήταν από πολλά χρόνια άδειο. 'Αλλά, στις αρχές του 1672, η ιδιοκτήτρια του Λουίζα ντ' Αρκιέν εγκαταστάθηκε. Ξαφικά σ' αυτό.

'Ηταν μία γυναίκα ώριμης ηλικίας που είχε περάσει μία σκανδαλώδη ζωή και που μετέβαλε τώρα το σπίτι της σε γαστροπαίγνιο και κέντρο διασκεδάσεων.

Από τη στιγμή αυτή άρχισαν οι κακές ημέρες και πού πολύ οι κακές νύχτες για το Μπενουά Φλεριάν. Γιατί, μόλις έπεφτε η νύχτα, το σπίτι της ντ' Αρκιέν γεμίζει από κόσμο: ευγενείς, γυναίκες ελαφρών ήθων ανθρώπους που ήθελαν να ευθυμίσουν και να διασκεδάσουν. Ο δυστυχισμένος ο φαρμακοποιός δεν κατόρθωνε να κλείσει μάτι ως το πρωί από το θόρυβο και τις φωνές.

Το ίδιο συνέβαινε και με μερικούς άλλους γείτονες. 'Εξ άλλου, ο φαρμακοποιός είχε μία κόρη κι έκανε τη σκέψη πως το θέαμα των δροιστικών αυτών διασκεδάσεων κάθε άλλο παρά κατάλληλο ήταν για τα άπειρα μάτια της.

Τέλος, συγκέντρωσε και μερικούς άλλους γείτονες κι όλοι μαζί πήγαν στο διευθυντή της 'Αστυνομίας ντ' Λα Ρενί για να ζητήσουν την επέμβαση του. 'Αλλ' εκείνος τους έκαμε να καταλάβουν πως δεν μπορούσε να γίνει τίποτε. Γιατί η Λουίζα ντ' Αρκιέν είχε ισχυρούς προστάτες στην πόλη. Κι' εξ άλλου πρόσθεσε, εκείνοι που ήθελαν να διασκεδάσουν ήταν ελεύθεροι να το κάνουν χωρίς αυτός να υποσεί να πη τίποτε.

Από την ημέρα εκείνη, η κατάσταση χειροτέρευσε. Γιατί οι ευγενείς που συχνάζαν στο σπίτι της ντ' Αρκιέν έμαθαν το διάζυμα του Φλεριάν και για έκδικησιν πήγαιναν τώρα κάτω απ' το παράθυρό του και ναλούσαν τον κόσμο. Και κάθε πρωί, όταν ο φαρμακοποιός άνοιγε την πόρτα του, εύρισκε στο σκοτάδι, στη σειρά... μερικά δοχεία της νυκτός, που του είχαν αφήσει οι άσπονδοι έχθοοί του.

'Αλλ' ο Φλεριάν δεν ήταν δειλός. Κι' ένα βράδυ του Αυγούστου του 1672, που ο θόρυβος ήταν μεγαλύτερος από κάθε φορά, ύρμησεν έξω, μαζί με τους τέσσαρες υπηρέτες του φαρμακείου του. 'Ησαν όλοι ώπλισμένοι με γρά οόπαλα, ενώ οι ευγενείς που θορυβούσαν κάτω από τα παράθυρά του είχαν θεωρήσει περίττο να πάρουν μαζί τους τα εφόδια τους. Μερικοί, μάλιστα, ήταν ισόγυμνοι, γιατί έκαμε μεγάλη ζέστη.

Έτσι, ο Φλεριάν και οι υπηρέτες του, όχι μόνο κατόρθωσαν να διασκορπίσουν τους θορυβητικούς, αλλά συνέλαβαν κι' έναν απ' αυτούς αίματώτο.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον 'Ιούλιο - Κάρολο ντ' Γκοντί, άνεσιό του περιφημου καρδινάλιου του Ρέντ. 'Ηταν ένας νέος με ευχάριστο παρουσιαστικό και αθλητικό παρόστηνα, που είχε τη φήμη τοσερού γυναικοκατακτητού και δεινού εφομάου.

Ο Φλεριάν ήταν ένθουσιασμένος για την απροσδόκητη αυτή λεία του. Κι' όταν οι έχθοοί του ξαναεμφανίστηκαν με τα εφόδια στο χέρι, ξανάδωκε στον Γκοντί την έλευθερία του και έτρεξε ν' άμπαρωθῇ μέσα στο σπίτι του μαζί με τους υπηρέτες του.

'Αλλά την άλλη μέρα κατέβηκε μία κανονική μύνησι εναντίον του 'Ιππότου.

Αυτή τη φορά, ούτε η αλλη, ούτε η αστυνομία μπορούσαν ν' αναμνηθούν. 'Η υπόθεση λόγω της θέσεως του μνημονεύου, θα εκδικαζόταν από την ολόμελεια του Παρλαμέντου των Παρισίων.

'Η δική έγινε στις αρχές του 1673 και η αίθουσα του δικαστηρίου είχε πλημμυρίσει από περιόγους που είχαν πάει για να παρακολουθήσουν τη σκανδαλώδη αυτή υπόθεση. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν η μαρκησία ντ' Σεβινιέ, η Ρακίνας και πολλοί ευγενείς και κυρίες της αλής.

Ο δικηγόρος του φαρμακοποιού Πιέρο Λαμπέρ άρχισε την άγωγού του μ' έναν τρόπο που έμεινε ιστορικός.

«Όταν είπε ο βασιλεύς της Σπάρτης Κλεομένης εξεδιόχθη από το κράτος του, κατέφυγε στην Αίγυπτο. 'Εκεί, τον περιποιήθηκαν πολύ στην άσχη. 'Επειτα, όμως, τον κακομεταχειρίστηκαν ως που στο τέλος κι' εκείνος επαναστάτησε...».

Όλα αυτά δεν είχαν βέβαια μεγάλη σέση με την υπόθεση, αλλά με την άγωγού αυτή ο Λαμπέρ κατατόρησε το σπινύριο του αντιπάλου του, που δεν βόηκε κανένα σοβαρό επίγειομα για να τον ύπερσπύση.

Ο ντ' Γκοντί είδε πως τα είχε άσχημα και πήρε μία ήρωική απόφαση. Σε μία στιγμή σπκώθηκε από τη θέσι του και είπε:

— Έχασα χθες το βράδυ 300 λουδοβίκεια στο «φωραώ» που έπαιξα στην αλή. 'Αλλά τόσα σχεδόν έχασα σήμερα το πρωί, πούν από τη συνεδρίαση, στο σπίτι της Λουίζας ντ' Αρκιέν. 'Υποθέτω ότι είναι αδύνατον να με καταδικάσετε σε πρόστιμο μικρότερο από 30.000 λουδοβίκεια. Νομίζω, λοιπόν, ότι υπάρχει ένας απλούστερος τρόπος για να διευθετηθούν τα πράγματα. Ο φαρμακοποιός έχει μία κόρη άσχημη, αλλοίθωρη και καμπούρα. 'Αλλ' όπως έμαθα της δίνει προίκα έκαστο χιλιάδες σκούδα... Δέχομαι, να την πάω και έπιθυμώ ή υπόθεσι αυτή να κανονισθῇ τώρα...

Το άκαταήριο ξέσπασε στα γέλια ενώ οι δικασταί κύταζαν σαστισμένοι ο ένας τον άλλον. 'Ηταν η πρώτη φορά που ο ιερος χώρος του Παρλαμέντου μεταβαλλόταν σε νυφοπάσαρο και οι δικασταί εκλούντο να παίξουν το ρόλο του προσεντού.

Στο τέλος ο πρόεδρος, θέλοντας να βγῇ από το αδιέξοδο, νόρησε προς το μέρος του φαρμακοποιού.

— Συναινείς; ρώτησε.

— Συναινώ, απάντησε ο φαρμακοποιός.

Και πρόσθεσε γεμάτος ναρά:

— Συναινώ στη μεγάλη τιμή που εύρεστέται να μού κάμη ο κύριος 'Ιππότης ντ' Γκοντί.

— Λύσει η συνεδρίασις βόναξε ο πρόεδρος του Παρλαμέντου και βγήκε βισοτικά από την αίθουσα, ακολουθούμενος από τους συναδέλφους του.

Έπειτα από έξη βδομάδες, η Μαγδαληνή Φλεριάν νινόταν σύζυγος του 'Ιππότου ντ' Γκοντί.

Η γυναίκα αυτή ήταν πολύ άσχημη, αλλ' είχε μεγάλη καλωσύνη και εξαιρετικά ψυχικά ναοίσματα. Ο ντ' Γκοντί έγινε κοντά της πρότυπο συζύγου και η ζωή τους κύλησε ευτυχισμένη και ανέσχη.

Ο Κόρνελ Ουάιλντ, ένας από τους πιο ημισυμένους ήθοποιους του Χόλλυγουντ, χάσται την έπιτυχία του στην εφασκία: 'Όταν ο Λώρενς 'Ολιβιέ και η Βίβιαν Λή είχαν πάει στη Ν. Υόρκη για να λάβουν μέρος στην παράστασι του περιφημου έργου του Σαίξπηρ «Ρωμαιός και 'Ιουλιέτα», χρειάσθηκαν ένα εφομάο για το ρόλο του Τάιμπωλτ. Και τον βρήκαν στο πρόσωπο του Ουάιλντ, δασκάλου της εφασκίας στα Κολλέγια κι' ενός από τους δυο υποψηφίους εφομάους των 'Ην. Πολιτειών για τους 'Ολυμπιακούς άγώνες. Στο έργο αυτό ο Κόρνελ μονομάχησε τρείς φορές. Πρώτα με εφος και άσπίδα, κατόπιν με εφος και έγχειρίδιο και τέλος διασταύρωσε το εφος του με τον Ρωμαιό.

Από τη Ν. Υόρκη ο Ουάιλντ πήγε μαζί με τον Λώρενς 'Ολιβιέ και τη Βίβιαν Λή στο Χόλλυγουντ για να ξαναπαίξουν το ίδιο έργο. Έτσι του δόθηκε η ευκαιρία να γνωρισθῇ με τις κινηματογραφικές εταιρίες και να κλείση τα πρώτα συμβόλαια μαζί τους.

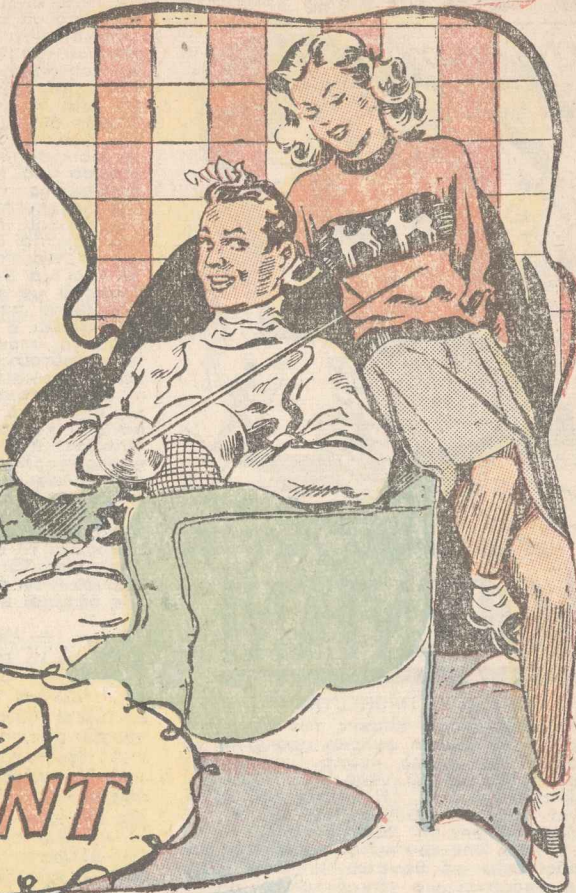
Ός τη στιγμή όμως εκείνη είχε περάσει μία ζωή γεμάτη έκπληκτικά έπεισόδια και περιπέτειες πίκρες και στερόσεις, δάκρυα και γευτικά γέλια.

Ο πατέρας του, Λούις Ουάιλντ, ήταν Ούγγρος, έγκατεστημένος στη Ν. Υόρκη, ως αντιπρόσωπος μιας ευρωπαϊκής εταιρίας άρωμάτων και καλλυντικών. Όταν ξερράγη ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, ο Λούις Ουάιλντ νόρησε στην Ούγγαρία, πολέμησε για την πατρίδα του ως ήλαρος σε μία μεραρχία ήπικου και τραυματίσθηκε από ένα θάουσια όβιδος.

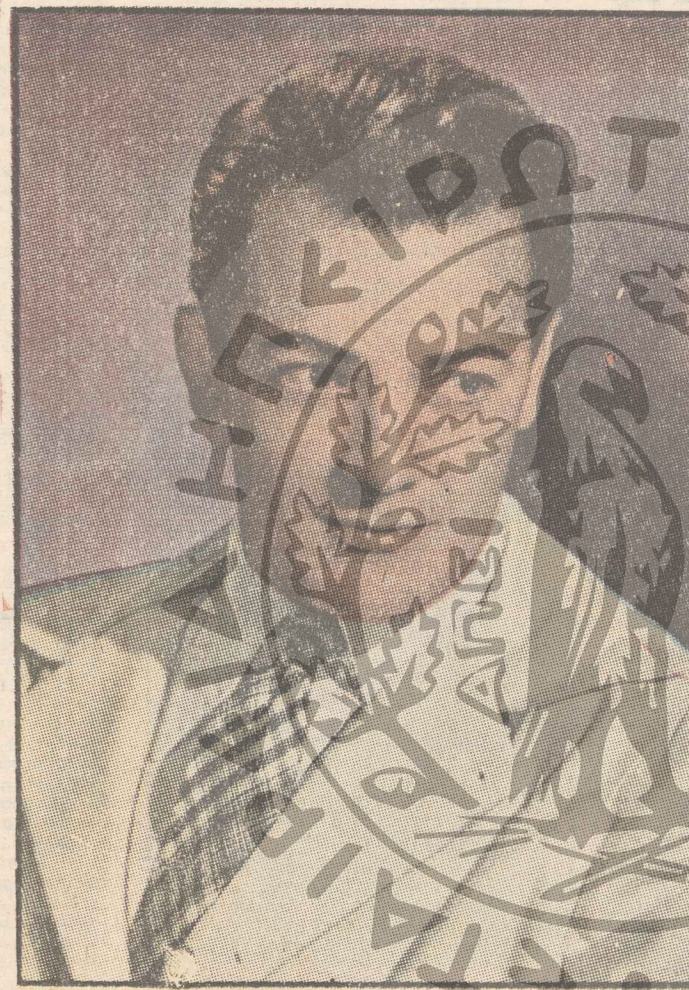
Μικρό παιδί τότε ο Κόρνελ, είχε αναγκασθῇ μαζί με τη μητέρα του Ρενέ και την αδελφή του 'Εντιθ, να ακολουθήσουν τον πατέρα του μέσα στη φωτιά του πολέμου. Το 1920 ξαναγύρισαν όλοι στη Ν. Υόρκη. Ο Κόρνελ τελείωσε το σχολείο και γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο της Κολούμπια. Το τραύμα όμως του πατέρα του είχε άνοιξει ξαφνικά κι' ο έλαρος Ουάιλντ, αναγκάσθηκε να μείνη τρία χρόνια στο κρεβάτι. Οι δουλειές δεν πήγαιναν καλά κι' η οικογένεια Ουάιλντ αναγκάσθηκε για δεύτερη φορά να ξαναγουρή στην Ευρώπη.

Ο Κόρνελ, αντί να συνεχίση τις σπουδές του, ταξίδεψε στην Τεχνολογία και στη Γαλλία και κατέληξε στην Ούγγαρία. 'Εκεί πρωτόρησε να υποβλήν εφασκία, που οι Ούγγροι τη θεωρούν ανώτερο είδος σπόρο. Νοσταλγούσε όμως τη Ν. Υόρκη, στην οποία είχε γεννηθῇ και το 1931 ξαναγύρισε εκεί. 'Ηταν φυσικά άδύνατο να συνεχίση τις σπουδές του. 'Επρεπε πούν απ' όλα να ζήσει. Για να εξασφαλίσουν τον επούσιο του έκαμε τα πιο διαφορετικά και παράδοξα επανγέλυατα: Σ' ένα κατάστημα πουλούσε παιδικά παννίδια, σ' άλλο έκανε τον σνεδιστή και τον πλασιέ στη γαλλόφωνη εφημερίδα «Ταχυδρόμος» ερόνζοταν στοιχειοθέτης και σε μία παιδική λέσην τον συμβούλο και δογανωτή. Δεν έγνωσε όμως τις σπουδές του και μόλις υπόσχεσε το 1933, γράφτηκε στο Ιστορικό τυήμα του Σίτο Κολέτζ. Έπρεσε τότε με τα υούτσα στη μελέτη. Τη μέρα δούλεψε και τη νύχτα διάβαζε. Τόση δε έδειξε έπιμέλεια ώστε αν και η φοίτησι ήταν τοιςτέ κατόρθωσε σε δυο χρόνια όχι μόνο να τελειώση αλλά και να πάρη υποτροφία για τη σχολή 'Ιστορικής Χειρουργικής του Πανεπιστημίου της Κολούμπια. Όλα έδειχναν ότι θα νινόταν ένας σπουδαίος νιατός.

Η τύχη όμως τάφεσε να συνδεθῇ με τους μαθητάς της Θεατρικής Σχολής της Θεοδώρας 'Ιοβιν. Αυτό του άλλαξε έντελως τη ζωή. Παράτησε την υποτροφία κι' άρχισε ν' ασχολήται με το θέατρο. 'Υστερα από λίγον καιρό μετάνοιωσε αλλά ήταν άανά. Το θέατρο τον τραβούσε κι' ένοιωθε πως είχε ταλέντο. Άρχισε να παίζει διάφορα έργα. 'Εμφανίσθηκε συγχρόνως σ' ένα έργο του Ο' Νήλ, που οι παραστάσεις του κράτησαν 40 βδομάδες. Άονότερα έπαιξε σ' ένα άλλ.

Κόρνελ
ΟΥΑΪΛΝΤ

λο έργο, στο οποίο έπαιζε και η περίφημη Μαρία Ουσπεϊσκαγια. Στο τέλος όμως έμεινε άνευρος κι' αναγκάζοταν να πιάνη δουλειά όπου εύρισκε και να παίξη όλους τους ρόλους.

Το Νοέμβριο του 1936 ο Κόρνελ έρωτεύθηκε... από απόστασης μία εαυθιά ήθοποιό, τη Πατρίσια Νάιτ. Δέκα μήνες άονότερα παντρεύθηκαν.

Ο γάμος τους βέβαια κάθ' άλλο παρα δελτίωσε τις συνθήκες της ζωής τους. Έπαιζαν κατά περιόδους κι' οι δυο σε διάφορα θέατρα και προσπαθούσαν να τα φέρουν όλα. Στις περιόδους της άδουλειάς, ο Κόρνελ, αναγκαζόταν να μεταφορή ένα από τα νεανικά και τα ούγγρικά, για άσχημα έω τελώς προσά. Ένα διάστημα μάλιστα μαζί με τον παγκόσμιο πρωταθλητή της εφασκίας τον Άλντ Ναντι, χωρίς μάσκες και θόρακες έκαναν έντυπωστικές εφωμαχίες σε πάρτυ και σε δεξιώσεις.

Έτσι κυλούσε η ζωή του Κόρνελ Ουάιλντ ως που έπαιξε στον «Ρωμαιο και 'Ιουλιέτα» κι' έλαβε μέρος στην πρώτη ταινία, το 1940. Από τότε έπαιξε σε περισσότερες από δέκα ταινίες και σήμερα είναι ένας αναγνωρισμένος ήθοποιός με πολυποικίλο ταλέντο. Είναι επίσης ένας από τους πιο γλωσσώμαθε άστέρες: Έκτος από τα άγγλικά φυσικά, μιλάει περίφημα την ούγγρική, τη γαλλική, τη νεμινική, την Ιταλική και την βασική γλώσσα. Έπιπλέον γράφει θεατρικά έργα κι' έχουν παιχθῇ πάνω από 150 δικά του σκέτα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στη Βενετία της εποχής των δογιδών. Μέσα σε μια φορική φυλακή προκειται να θανατωθεί ο νεαρός κομψός Γκιμάνι, ως δόλτος προδότης. Ο νεός είναι θυμωμένος, σαν τα κίτρινά του. Η ώρα και καταχρώντα Κόρνεο τον αγαπάει παρ' όλη την απειλή. Η ώρα και καταχρώντα Κόρνεο τον αγαπάει παρ' όλη την απειλή. Η ώρα και καταχρώντα Κόρνεο τον αγαπάει παρ' όλη την απειλή.

Την τελευταία στιγμή οι φίλοι του τον σώζουν και τον αντικαθιστούν με έναν νεαρό έρμηνευτή τον οποίο αρπάζουν στο δρόμο. Ο Γκιμάνι καταφεύγει σε ένα γαλλικό πλοίο για να πάει στη Γαλλία. Το πλοίο όμως πιάνει φωτιά. Την έχουν βάλει άνθρωποι της 'Ιερής Εξέτασεως που έψαχναν την απόδραση. Ο Γκιμάνι κινδυνεύει. Κατορθώνει ωστόσο, να γλυτώσει από τις φλόγες, πέφτοντας στη θάλασσα. Τον καταδύουν κι εκεί οι άνθρωποι της 'Ιερής Εξέτασεως και τον χτυπάν με ένα κουπί. Χανεται κάτω από 17ν έπιφάνια αλλά δεν πνίγεται. Σώζεται και γράφει στον πατέρα της αναπημένη του ότι βρίσκεται στη Γαλλία. Τον ίδιο καιρό ο προεδρεύς της Ρωσίας στη Βενετία, ο πλούσιος Πολωνός πρίγκιπας Πέκτορ, δίνει χορό στο μέγαρο της Προεδρείας. 'Εξάφνου τον πλησιάζει κάποιος μεταμφιεσμένος και του ψιθυρίζει: «Ζή ακούη!»

Ο Πέκτορ αποσύρεται ανήσυχος στην κρεββατοκάμαρά του ανοίγει ένα χρηματοκιβώτιο και παίρνει δυο έννοιες. Σ' αυτές αναφέρεται ότι το σώμα της Κλαίρης Μαρσίτις εστάθη. Ο Πέκτορ ονέζεται. Με πρόωσαν! κρουναίσει. Ο Πέκτορ αγαπούσε την ώρα Χριστίνα, αλλά εκείνη προτίμησε τον άνεμο του Κατόπιν αυτού δολοφονεί το σύζυγό της και την ίδια το κορίτσι του ζεύγους ή μικρή Κλαίρη πνίγεται στα χέρια ενός Άλβανου. Κι αυτός βεβαιώνει τον Πέκτορ έννοιας ότι τη σκότωσε κι αυτή. Τώρα όμως αποκάλυπται η αλήθεια. Ο Πέκτορ παύει να ξαναρχιστεί. Στέλνει το δόλτο γραμμάτιο του Πιέτρο Νικκρά και καλεί τον κατ' αρχήν και κακούργο γιατρό του. Ισαάκ Βαντά στον οποίο αναθέτει την εξόντωση της Κλαίρης. Μα πληροφορείται ότι την διασωθείσαν Κλαίρη την αγαπά ο νεαρός ευγενής Μαρίνο Κόρνεο. Προέπει να ένοσηρουν ταχιστα. Η δυστυχισμένη Κλαίρη διατρέχει κι άλλον κίνδυνο. Άσσοι στον πατέρα του αναπημένου της που την ποθεί και θέλει να την κάνει δική του. Η Κλαίρη φιλοξενείται από μια ανώτερη νοσοδό στην οποία την εμπιστεύθηκε ο καλός της, την κυρία Μάρθα Μαζού τους μένει η ανεψιά της Μάρθας, η Όσοεττα. Μια μέρα οι άνθρωποι του νέου Κόρνεο αρπάζουν την Κλαίρη. Σε λίγο φτάνουν εμπρός στο σπίτι της νοσοδού ο Νικκρά κι ο γιατρός Ισαάκ για να δηλητηριάσουν την Κλαίρη και προκαλούν σκόνη μια σκηνή. Ο Νικκρά, που εμφανίζεται ως άνθρωπος του Μαρίνο, ρίχνει κατά λάθος στη θάλασσα τη γυναική της. Η Όσοεττα λιποθυμίζει απ' την ταραχή της. Ζητούν ένα γιατρό κι εμφανίζεται ο σατανικός Ισαάκ.

Έτσι δηλητηριάζεται η άτυχη αυτή νέα αντί της Κλαίρης. Ο νέος κομψός προσπαθεί τώρα να κατακτήσει την Κλαίρη και το πετυχαίνει με ένα φίλτρο του σατανικού γιατρού του. Ο αναπημένος της καταφύγει συγχρόνως στο σπίτι, μαθαίνει τα πάντα και τρέχει να εκδικηθεί τον πατέρα του για την ατιμία του. Στο μεταξύ η Κλαίρη συναντάει με τη μητέρα της και τον αναπημένο της στον οποίο αφηνείται το φοβερό πάθος της και ξεφυλάκει. Η μητέρα της τραλλιάζεται από λύπη. Εκδικούμενος την ατιμία και το θάνατο της λατρεύτης του ο νέος σκοτώνει τον πατέρα του. Γίνονται τώρα λευθοδρομίες στη Βενετία. Βρίσκεται ο αυτός κι η Ζανέττα Λορεντάνι κι η Τζούλια Κόρνεο. Η Τζούλια βλεπεί τη Ζανέττα να μιλάει τουφεκά με τον ακόλουθο της Γαλλικής Προεδρείας υποκόμπα Ντεκουρσέλ κι αναγνωρίζει ο αυτόν τον ως νεκρό θεωρούμενο υποκόμπα Γκιμάνι. Τρέχει κατόπιν αυτού στο Δόγη, του λέει την ύποψία της και ζητάει εκδίκηση. Αναθέτουν ο ένα καταχρώντα κοκοποιό, τον Τσέκο, να κλέψη τα έγγραφα του Ντεκουρσέλ, μα δεν κατορθώνουν τίποτα αν και επιτυγχάνει η κλοπή. Μια νέα απόπειρα της κομψής Κόρνεο να πνίξη τη Ζανέττα στη θάλασσα αποτυγχάνει. Σώζει τη νέα ο λατρεύτης της ο οποίος βιάζεται πλέον να ένωθεί μαζί της. Μα η κόμψα αναγνωρίζει τη δουλοφονία του ζεύγους στην εκκλησία. Το τυφλό της όργανο ο Λεονάντο την εκδίδει πλέον φανερά και της φέρεται χυδαία.

7ον — Μα η χαρά σου λοιπόν είναι να με ταλλάινες, Σατανά;...
— Όχι δό! Απεναντίας επιθυμώ να ησυχάσετε. Κι αυτό θα το επιτύχετε μόνον αν συγχωρήσετε τους εχθρούς σας.

Η κόμψα γέλασε ειρωνικά.
— Δεν ήξερα ότι είσαι τόσο ικανός στην υποκρισία! είπε. Γιατί δεν πιστεύω να τα λες ειλικρινώς όλ' αυτά.

— Μιλώ ειλικρινέστατα!... Τι κερδίζω, άλλωστε επιδιώκοντας το θάνατο δυο ανθρώπων, που δεν με έδωσαν καθόλου; Έσείς κλίνετε μάλλον να ξεγαστείτε κάθε θυσία μου, παρόν να την ανταμειψείτε...
— Και ο έρωας μου! Δεν τον υπολογίζεις;

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Ολόκληρη η Βρετανική Αυτοκρατορία ετοιμάζεται για τους γάμους της «πρώτης κόρης» της όπως αποκαλείται η Διάδοχος 'Ελισσάβετ. Κατόντια φρεσκοκόρονται, δώρα ετοιμάζονται κόμους ολόκληροι δακείνται για να ακολουθήσει τη γυναιχία πομπή. Στην είσοδο, η τυμπανιστρία, που θα ρυθμίζει το βήμα των γυναικών της αεροπορίας, που θα μετάσχουν στην πομπή.

— Δεν είναι παρά ένα καποίτσιο! Είχα πράγματι την ανυπολόγιστη ευτυχία, να αποκτήσω το σώμα σας. Τίποτε περισσότερο όμως... Μόλις με χρησιμοποιήσετε για τους σκοπούς σας, μου δειχνετε έπειτα μια παράξενη προφρόνηση που με κάνει να μετανοώ γιατί έπαιξα τη ζωή μου για σας.

— Ξέρεις ότι είμαι καμωμένη έτσι. Έχω γαρ κληρονομιά ιδιότροπο...
— Αυτό ακριβώς με κάνει ν' ανησυχώ! Είμαι βέβαιος ότι αν κατώρθωνα αύριο να σας ευχαριστήσω, να ικανοποιήσω το μίσος σας να σας αναγγείλω ότι η Ζανέττα Λορεντάνι κι ο αγαπημένος της δεν υπάχουν πια, θα μου δειχνάτε ίσως μια στιγμή την ευγνωμοσύνη σας αλλά όμως κατόπιν θα ξαναρχίζατε να μου φέρεστε όπως σ' ένα κοινό υπηρέτη.

— Αυτές είναι προσφάσεις για να δικαιολογήσεις την ανικανότητά σου τις αποτυχίες σου!
— Ίσως!... Αποδείξετέ μου όμως ότι έχω άδικο να σκέπτομαι έτσι και τότε θα ιδίτε πως θα σας απαλλάξω από τους εχθρούς σας, με ένα μέσον αλάνθαστο!
— Πώς! Μπορείς να το επιτύχης αυτό, και δεν το κάνεις;
— Ναί, μπορώ... με ένα τρόπο απλούστατο!

— Εξήγησέ μου, Λεονάντο!... Ξέρεις καλά ότι θα ανταμειφθώ...
— Ο πανούργος γονδολιέρης έρώπησε λίγο, ενώ η κόμψα τον κτύπησε με άγανα.

— Μα ακριβώς αυτό σας έλεγα προηγουμένως... έδωσα επί τέλους. Θέλω να πεισθώ για την ευγνωμοσύνη σας.
— Μα τί θέλεις λοιπόν; Μίλησε επί τέλους!

— Να εξασφαλισθώ ότι δεν πρόκειται πια να ξαναγίνω ο γονδολιέρης Λεονάντο... Ακούστε, κόμψα. Οι σχέσεις μας είναι πια τέτοιες, ώστε μπορούμε να θεωρηθούμε νόμιμο σύζυγοι... Ω, μην ανησυχείτε! Δεν σας ζητώ με παντοφύλλια. Δεν θέλω να ταπεινωθώ, να προκαλέσετε τον οίκτο όλης της Βενετίας. Έχω όμως τις απαιτήσεις μου κι' ενώ!...

— Δηλαδή: Έξηγησού!

— Μολογώ φαίνεται οικονομικής φύσεως, δεν είναι παρόν ηθικής μόνον. Θέλω να σιμδέσω την τύχη μου με τη δική σας, έτσι ώστε να ησυχάσω για το μέλλον μου.
— Θέλεις να σου δώσω νοήματα;
— Η περιουσία σας είναι δική σας. Μπορείτε να την κρατήσετε. Επιθυμώ μόνον να μεταγερσώ τα νοήματά σας έτσι ώστε να σ' έξαναγκάσω να με σέβεστε έφ' όσον ζώ, και να μη με ξαναπετάξετε ποτέ στην τάξη του υπηρέτη.

— Μα δεν καταλαβαίνω που θέλεις να καταλήξεις...
— Σας ζητώ να μου κάνετε άμεσως μια δωρεά όλης της περιουσίας σας ή τουλάχιστον ενός μέρους της. Αλαμυδάω σε να μη την βίξω καθόλου έφ' όσον δεν με διώχνετε. Ας καλώσμε άμεσως να συμβουλευθώ. Έσείς θα κάμψτε το σωστό ή όχι, κι' ενώ θα υπονοώ τη ζήλωσή, τι δεν θα άγγιζω ούτε πεντάκι από την περιουσία σας όσο θα μείνω κοντά σας.

— Και όταν δεν θα είσαι πια κοντά μου;
— Αυτό ακριβώς είναι το ουσιαστικό σημείο! Όπως βλέπετε, η περιουσία θα εξακολουθήσει να είναι δική σας έφ' όσον θα με σέβεστε. Έξαρτάται λοιπόν από σας να τη διατηρήσετε.

— Μα πως μπορώ να σε εμπιστευθώ;...
— Α αυτό είναι άλλη κουβέντα... Αν δεν μου έχετε εμπιστοσύνη δεν γίνεται τίποτα! Αφίστε με τότε ήσυχο και τελειώστε μόνον σας τις δουλειές σας. Θα έγω έτσι λιγότερες τύψεις συνειδήσεως και θα υπορέσω, την ημέρα των γάμων να παρακαλέσω το Θεό για την ευτυχία των νεογύμων...

— Σώπα! ούρλιασε η κόμψα. Μη το ξαναπείς, αυτό!

— Έμενε αναποφάσιστη, εμπρός στο δίλημμα που της είχε θέσει ο γονδολιέρης. Όταν όμως τον είδε να διευθύνεται προς την πόρτα φώναξε:

— Όχι, όχι, στάσου!...
— Γιατί να χάνω τον καιρό μου, ωραίε

μου κυρία; Σας είπα τους όρους μου. Δεν ζητώ τίποτε σχεδόν... μόνον την εξασφάλιση της ευγνωμοσύνης και της αγάπης σας.

Η κόμψα έμενε διστακτική ακόμη.
— Μα υπήκουε δεν τα έχω δώσει ήδη όλα σ' αυτόν τον άνθρωπο;—εσκέφθηκε.—Δεν του έδωσα την τιμή μου, το σώμα μου; Δεν του φανέρωσα τα μυστικά μου; Δεν εμπιστευθήκα στα χέρια του το περσμένο μου; Μπορώ λοιπόν να του παραχωρήσω κι' αυτό που μου ζητεί. Τι θα μου κοστίσει, έφ' όσον πάντως θα τον κρατήσω διαρκώς κοντά μου, γιατί δεν μπορώ να τον διώξω χωρίς να διακινδυνεύσω τη ζωή μου από τις αποκαλύψεις του;»

— Έσφιξε δυνατά το χέρι του Λεονάντο και του είπε αποφασιστικά:
— Καλά λοιπόν, δέχομαι!

— Εκείνος κοπίασε πολύ για να κρύψει τη χαρά του.

— Σας ευχαριστώ! απάντησε. Τώρα είμαι ήσυχος πια.

— Πες μου λοιπόν τί σκοπεύεις να κάνεις!

— Α, όχι. Ας υπογράψουμε πρώτα τα δυο χαρτιά... Αν διάζεστε να μάθετε, δεν έχετε παρά να καλέσετε το γρήγορο-τερο το συμβολαιογράφο.

— Όταν, λίγο αργότερα η κόμψα κι' ο Λεονάντο έδωσαν τις υπογραφές τους κάτω απ' τα δυο συμβόλαια, που είχε ετοιμάσει ο συμβολαιογράφος, η πρώτη κάλεσε και πάλι στην αίμαρά της τον διαβόλεμο γονδολιέρη, στον οποίο είχε δώσει ολόκληρη σχεδόν την περιουσία της. Τώρα που έγινε το θέλημά σου, του είπε, μη μ' αφήνεις πια σ' αυτή την αγωγή! Πρέπει να δαράς άμεσως, γιατί οι γάμοι πρόκειται να γίνουν σε τρεις ημέρες.

— Έννοια σας! Έχω το σχέδιό μου... Δεν έχω τώρα δυσκολία να σας το εξηγήσω. Αφού είδα ότι αποτυγχάνουν όλα τα τεχνάσματα, πεισθήκα ότι μόνον το στιλέτο μπορεί να σας προσφέρει την εκδίκησή σας.

— Το στιλέτο;...
— Ναί! Οι δυο εχθροί σας θα δολοφονηθούν μέσα στην εκκλησία, την ημέρα του γάμου, έφ' όσον εκεί θα τους δρούμε και τους δυο μαζί. Μερικοί άνθρωποι μου εμπειρο μαχαιροβγάλτες, θ' αναλάβουν να τελειώσουν τη δουλειά, και θα μπορέσουν να ξεφύγουν, μέσα στον τόμο και στη σύγχυση που θα προκαλέσει η δολοφονία.

— Θαμμάσια! φώναξε η κόμψα με ένθουσιασμό. Έχεις βοή τους ανθρώπους αυτούς;

— Θα φοοντίσω την παραμονή των γάμων! Είναι επικίνδυνο να εμπιστευθώ ενώριτερα ένα τέτοιο μυστικό σε υποκείμενα του σκηνιού και του παλαιοκίου συνθημα να να μεθοκοπούν και να μη ξέρουν τότε τί λένε!

— Σωστά! Σκέψου όμως ότι θα έχετε να κάμψτε με ένα τρυφερό αντίπαλο.

— Αυτή τη φορά, δεν θα μου ξεφύγει. Η γενναίότητά του δεν μπορεί να τον σώσει απ' το στιλέτο!

Πραγματικά, την παραμονή του γάμου, ο Λεονάντο βόηκε τους ανθρώπους που του νρεϊάζονταν. Οι δυο απ' αυτούς ήταν «άσσοι» στο μαχαίρι.

— Προσοχή! τους είπε ο Λεονάντο. Αν δεν μείνουν στον τόπο τα πιοσερόκια μας, είμαστε γαμμένοι! Αν όμως τα νάξουν άμεσως θα ξεφύγουν εύκολα... κι' έπειτα σας έγγωμαι έγω ότι η Δικαιοσύνη δεν πρόκειται να μ' ένοχηλήσει. Είναι κομψός πόθος του Συμβουλίου των Τριών να λείψω απ' τη μέση ο αντιπαθητικός αυτός Γάλλος!

Τους έδωσε ακόμη οδηγίες πως να γυμνάζουν το ζευγάρι τη στιγμή της αλλαγής των δαχτυλιδιών. Τους συνέστησε να βιάσκωνται στην εκκλησία από ένωρίς για να μελετήσουν τα κατόπια και να κανονίσουν από πού θα έφευγαν μετά τη δολοφονία.

Οι άλλοι σύντροφοί τους ανακατευμένοι με το πλήθος, πάνοπλοι κι' αυτοί θα αναλάμβαναν να τους βοηθήσουν για να ξεφύγουν. Ο Λεονάντο, μεταμφιεσμένος σε ψοφά, θα βρισκόταν εμπρός στην εκκλησία και θα παρακολουθούσε την εκτέλεση του σχεδίου του.

Αφού κανόνισε έτσι κάθε λεπτομέρεια, ο γονδολιέρης έπληνε να δοή την κόμψα, που περίμενε με αγωνία, και να την πληροφορήσει ότι όλα ήταν έτοιμα. Κανείς δεν θα μπορούσε τώρα να γλυτώσει τον υποκόμπα και τη Ζανέττα!

— Τί κοίμα να μην είμαι κι' έγω μπουστά!... ψιθύρισε η κόμψα.

— Γιατί να μην έλθετε;
— Είμαι προσκεκλημένη, αλλά φοβόμαι μήπως η χαρά μου με προδώσει...

— Και τί μ' αυτό; Δεν έχετε με το μέρος σας το Συμβούλιο των Τριών;...

Η κόμψα σκέφθηκε λίγο, κι' έπειτα είπε:

— Έχεις δίκιο! Δεν πρέπει να χάσω μια τέτοια άεχαστη συγκίνηση! Θασθώ κι' έγω...

Και, για να δείξει στον έραστή της την ικανοποίησή της, τον αγκάλιασε και τον φίλησε με πάθος.

— Α, έγάγα το σπουδαιότερο! φώναξε εκείνος, χτυπώντας το μέτωπό του. Πρέπει να στείλετε ένα γραμματάκι στο φίλο σας Μεγάλο 'Ιεροεραστή. Θα του το πώ έγω... Θα τον παρακαλείτε να είδοποιήσει τους καλόγερους της εκκλησίας να μην απορήσουν και να μη διώχνουν δυο συναδέλφους των, που θα παρενσεθούν στην τελετή του γάμου... Να μη τους φανή περίεργο ότι δεν θα τους έχουν ξαναϊδή ποτέ...

— Κατάλαβα! είπε η κόμψα. Κι' έσπευσε να ετοιμάσει το γράμμα που της ζήτησε ο Λεονάντο.

— Ο γάμος έπρόκειτο να γίνη σε μια μικρή εκκλησία, κοντά στη Γαλλική Προεδρεία. Την είχε διαλέξει ο Ντεκουρσέλ, για να αποφυγή τους κινδύνους κάθε αποπείρας.

— Ένα άοριστο προαίσθημα του έλεγε ότι οι προειρέτες του δεν είχαν τελειώσει. Είχε λοιπόν λάβει όλα τα μέτρα του εναντίον μιας καινούργιας ένδερας. Η πρώτη του φοοντία ήταν να εγκαταστήσει στην πόρτα του μεγάρου Κόρνεο δυο ή τρεις κατασκόπους, εμπίστους της Γαλλικής Προεδρείας, που του ανέφεραν κάθε κίνηση που υπηρετών της κομψής Τζούλιας. Έπειτα είχε αναθέσει σ' έναν άνθρωπό του να επιβλέπει, οτι συνέβαινε στην εκκλησία, όπου θα γινόταν ο γάμος.

— Έτσι, υπόρρεσε να μάθει έγκαιρως όλες τις ένέργειες του Λεονάντο για τη στοατολογία των δολοφόνων. Έπίσης οι κατάσκοποι του παρακολουθούσαν τον γονδολιέρη όταν έπληνε στο Δογικό Μέγαρο όπου μπήκε από μια κρυφή πορτίτσα. Τον είδαν να φεύγει απ' εκεί σε λίγη ώρα. Άμέσως κατόπιν, έδωκε ένας άπεισταλμένος του Συμβουλίου και διευθύνθηκε βιαστικά προς την εκκλησία, στην οποία θα γινόταν ο γάμος. Εκεί, ψιθύρισε μια διαταγή του Συμβουλίου—έξομε ποιά—στο αυτί ενός από τους καλόγερους που θα παρενρίσκοντο στην ιεροτελεστία. Κι' εκείνος απάντησε μόνο με μια βαθεία υπόκλιση, ξέροντας ότι η έλαχίστη παρατήρηση μπορούσε να του στοιχίσει ακριβά...

— Όλα ήταν έτοιμα πια. Σε δυο ώρες περίπου, θα γινόταν ο τριακίς γάμος...

Οι άνθρωποι του Λεονάντο άρχισαν να σπάνουν ένας—ένας προποιούμενοι ότι δεν γνωρίζονταν μεταξού τους. Κι' έκοσαν βόλτες εμπρός στην εκκλησία, αδιάφοροι δ' ήσαν, παρακολουθώντας όμως προσεκτικά κάθε κίνηση και κανονίζοντας πως θα έφευγαν μετά το έγκλημα.

Ο Λεονάντο ήλθε κι' αυτός μια ή δυο φορές στην πλατεία, σαν να περνούσε τυχαίως απ' εκεί. Βεβαιώθηκε ότι όλοι οι άνθρωποι του βρισκόταν στην εκκλησία.

Τη δεύτερη φορά έσοιξε μια ματιά μέσα στην εκκλησία, απ' την ανοιχτή πόρτα. Και είδε ένα καλόγερο να ανάβει τη κερί.

Τοια πρόσωπα έμπήκαν, τη στιγμή εκείνη, στην εκκλησία: Ήταν οι δυο ψευτοκαλόγεροι και η κόμψα Κόρνεο.

Η τελευταία είχε ντυθεί και στολισθεί σαν να ήταν αυτή η νύφη. Στάθηκε σε μια σκοτεινή γωνία, απ' όπου μπορούσε να τα βλέπει όλα, χωρίς να φαίνεται.

Οι καλόγεροι, που μπήκαν σχεδόν συγχρόνως μ' αυτήν, κρατούσαν το κεφάλι τους σκυμμένο ταπεινά για να κρύβουν τις απάσεις φυσιογνωμίες τους. Αφού κρυφά κτύπησαν γύρω τους, προνόησαν προς το 'Αγιο Βήμα. Εκεί, γονάτισαν δεξιά κι' αριστερά και πήραν στάσι προσευχής. Το χέρι τους όμως, γυμμένο κάτω απ' το οάσο, γάιδεψε τη λαβή των μαχαίριών τους.

Οι άλλοι καλόγεροι, οι πραγματικοί, είχαν αναταλαιανήσει από φόβο, όταν αντίκρισαν τα πρόσωπά τους. Ξέροντας όμως την κρυφή διαταγή του Συμβουλίου των

Τοια πρόσωπα μπήκαν στην εκκλησία.

Τριών τους δέχθηκαν δίγως καμιά παρὰ-
τήση.

★
«Έφτασε πιά η ώριμμένη ώρα της τελε-
τής. Κι' όμως η στολισμένη και κατάφωτη
ἐκκλησία έβριζε άκούη άδειαν. Έκτός απ'
την κόμπησα Κόρνε, μισοκρυμμένη στη
γωνία της δεν υπήρχαν παρὰ μερικές γυ-
ναίκοιες της γειτονιάς, που είχαν υπή
από περιέργεια οι δύο ψευτοκαλόγεροι.
γονατισμένοι πάντοτε και άκίνητοι, και δύο
γονδολιέρηδες με τα γιορτινά τους ρούχα,
που στεκόντουσαν κοντά στην πόρτα και
φλυαρούσαν ζωπα, κυττάζοντας έξω κάθε
τόσο, σαν να περίμεναν για να ιδούν και
να θαυμάσουν τους άριστοκράτες προσκε-
κλημένους. Έξω απ' την ἐκκλησία δυο
πλανόδιοι πωληταί, φανότουσαν κι'
αυτοί ότι περίμεναν να φτάση ο κόσμος,
για να πουλήσουν το εμπόρευσμά τους.
«Όλοι αυτοί ήσαν οι μαγαυρογάτες
του Λεονάντο. Ο ίδιος στεκόταν λίγο μα-
κριύτερα και κόνιζε αμείριμα.

«Όστόσο η ώρα περνούσε, χωρίς να έρ-
χεται κανείς. Η κόμπησα Τζούλια άρχιζε
να άνυπομονή και να κυττάζει το ρολόι,
με μεγαλύτερη διαρκώς άγωνία...
Μά τί συνέβαινε λοιπόν;... Δεν μπο-
ρούσε να φαντασθή καν ότι ήταν δυνατόν
να άποτύχη ένα τέτοιο κόλπο διωργανω-
μένο με τόση μαεστρία. Και όμως...
Μή υποκρίνεται πιά να κρατηθή. Βγήκε
στην πόρτα της ἐκκλησίας κι' έκαμε ένα
νόημα στο Λεονάντο. Έκείνος πλησίασε,
άτάραχος.

—Μά πώς μπορεί λοιπόν να έμπιστεύ-
ωμαι σ' εμένα; του είπε η κόμπησα χα-
μηλόφωνα. Με γέλασες και πάλι! Η ώρα
πέρασε, χωρίς να παρουσιάσθ κανείς!

—Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έπρόκει-
το να γίνουν εδώ οι γάμοι. Το λέει καθα-
ρά η πρόσκλησις καθώς κι' οι προετοιμα-
σίες της ἐκκλησίας... Μην άνυπομονήτε,
κυρία μου! Έτσι καθυστερούν πολλές φο-
ρές αυτά τα πράγματα. Έίσως η νύφη άρ-
χισε λίγο να κάνει την τουαλέττα της...

—Μά αν αιωαυθή το σχέδιό μας;
—Αδύνατον! Πώς σάς ήλθε τέτοια
ιδέα;... Έγώ πηγαίνονόμουν απ' εδώ
ως το σπίτι του γαμπρού και ως το μέ-
γαρο των Λορεντάνι. Είδα τον υποκόμπη
να πηγαίνει στο σπίτι της αραβωνιαστι-
κής του, με έπιστημότητα, μαζί με άρκε-
τούς φίλους του. Έπίσης έφτασαν κι' άλ-
λοι πολλοί προσκεκλημένοι στο μέγαρο
των Λορεντάνι. Δεν μπορεί παρὰ να γίνη
ο γάμος! Αδύνατον πιά να άναβληθή...
Καθησυχασμένη απ' τα λόγια εκείνα
του Λεονάντο η κόμπησα θέλησε να εα-
ναγυρίση στη θέση της.

Την ίδια στιγμή όμως, παρουσιάσθηκε
στην πλατεία μια μεγάλη συντροφιά από
νεαρούς άριστοκράτες. Έπί κεφαλής τους
Βοισκόταν ο υποκόμπης Ντεκουρσέλ.
Κι' η νύφη που ήταν; Τί συνέβαινε; Πώς
έρονταν μόνος ο γαμπρός στην ἐκκλησία;
Είχε άναβληθή ο γάμος; Για ποιο
λόγο;

Η κόμπησα δεν μπορούσε να βοηθί
πάντησι σ' αυτά τα ερωτήματα, που της
σφυροκοπούσαν το μυαλό και την καρδιά.
Έμενε σαν παράλυτη, άνίκανη να κινηθή...
Ο Ντεκουρσέλ την πλησίασε, συνοδευό-
μενος απ' τους φίλους του, περήφανος και
γαυρογελαστός. Υποκλήθηκε βαθεία έμ-
πρός της, με μια κομική έπιτήδευσί, και
της είπε, κυττάζοντάς την ειρωνικά:
—Λυπούμαι, κυρία κόμπησα, που υπο-
βληθήκατε σε τόσον κόπο για να παρεν-
ρεθήτε στους γάμους μου με τη Ζανέττα
Λορεντάνι. Σας εύχριστώ θερμότατα. Δεν
θα ξεχάσω ποτέ την ευγένειά σας... ού-
τε κι' η Ζανέττα μου η οποία θα ευγνω-
μονή πάντοτε όσους συμμερίσθηκαν την
σημεινή εύτυχία της!

Η κόμπησα άλλαξε χίλια χρώματα και
κατέβαλε υπεράνθρωπη προσπάθεια για
να κρατηθή στα πόδια της, να μιν πείσει...
—Οφείλω να σας πληροφορήσω ότι έ-
γινε κάποια μικρή μεταβολή, συνέχισε ο
υποκόμπης με περισσότερο σαρκασμό.
Πράγματα που συμβαίνουν συχνά... Αν
δεν έρόχασσε απ' ευθείας στην ἐκκλησία,
άλλα περιούσατε πρώτα απ' το σπίτι της
νύφης, όπως ήταν γραμμένο στην πρόσ-
κλησι κι' όπως έκαμαν όλοι οι άλλοι προσ-
κεκλημένοι, δεν θα λαμβάνατε τον κόπο να

περιμένετε εδώ άδίκως. Και θα ξέρατε ό-
τι τώρα που σας μιλώ έχουν τελειώσει ό-
λα, κι' ότι η Ζανέττα Λορεντάνι έχει γίνει
πιά υποκόμπησα Ντεκουρσέλ!

—Πώς;... έφώναξε η κόμπησα με φω-
νή πνιγμένη.

—Σας φαίνεται παράξενο; Απλούστα-
τα την τελευταία στιγμή, μαζί με την οι-
κογένειά της νύφης και τους προσκεκλημέ-
νους, άποφασίσανε να γίνη ο γάμος στο
παρεκκλήσιο του μεγάρου Λορεντάνι, και
όχι εδώ στην ἐκκλησία... Έτσι, τώρα έ-
χω την τιμή να σας άναγγείλω ότι η Ζα-
νέττα Λορεντάνι είνε νόμιμος σύζυγός μου.

Μια τέτοια είδησις κεραυνόβλησε την
κόμπησα. Έγινε άσπρη σαν πεπαιμένη, κι'
ακούμπησε στην πόρτα για να μιν πείσει.
Δυο από τους φίλους του υποκόμπης έ-
σπευσαν να τη συγκρατήσουν και να τη
μεταφέρουν, στα γέλια σχεδόν έως ένα
στασίδι της ἐκκλησίας.

—Αυτή τιμωρήθηκε! φώναξε ο Ντε-
κουρσέλ. Οί άλλοι τώρα...

Οι σύντροφοί του διευθύνθηκαν προς το
«Άγιο Βήμα.

Οι γονατισμένοι ψευτοκαλόγεροι δεν εί-
χαν καταλάβει άκόμη τι συνέβαινε. Ακού-
οντας βήματα πίσω τους, νόμισαν ότι έ-
φταναν οι προσκεκλημένοι. Και προσποιή-
θηκαν ότι συνέχιζαν εύλαδικά την προσευ-
χή τους.

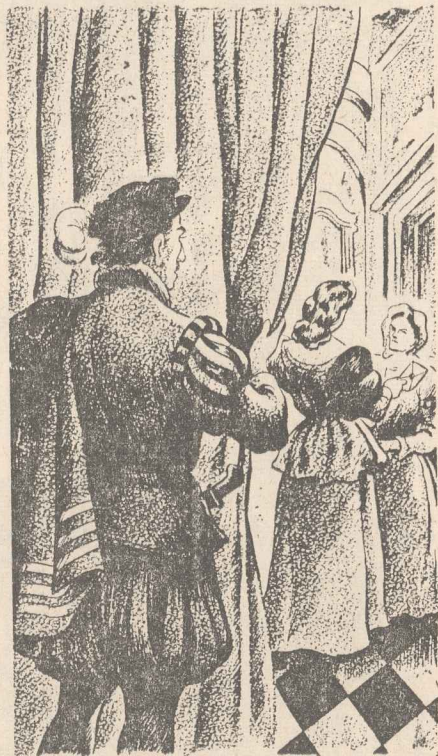
Τρεις ή τέσσερες νέοι τους πλησίασαν
από πίσω, τους άσπαξαν έξωφανα, πνι-
πολάβουν να κάμουν μια κίνησι για να
άμυνθούν, τους έβγαλαν το ράσο και βρή-
καν από κάτω τα στιλέτα τους περασμέ-
να στη ζώνη τους. Αφού τους άφάπλισαν,
τους άρρισαν στις γοοθίδες, ως ότου τους
άφισαν αμείωητους και μισοτεθαμμένους.

Οι άλλοι τέσσερες σύντροφοί τους, μα-
ζί με το Λεονάντο, είχαν καταλάβει άμέ-
σως τί έτορχε και είχαν ποολάβει να εξα-
φανισθούν και να γλυτώσουν από ένα πα-
ρόμοιο μούημα.

Η κόμπησα έμεινε για πολλή ώρα λι-
πόθυμη, στο στασίδι της ἐκκλησίας. Ο-
ταν συνήλθε σπκήθηκε, πιά έξαγριωμένη
από πνι. Μια ιδέα τρομερή είχε περάσει
απ' το μυαλό της.

—Πρέπει να έκδικηθώ έγώ μόνη μου!...
ψιθύρισε, τρίζοντας τα δόντια της.

1.
«Ό-αν η κόμπησα Κόρνε νύρισε στο
μέγαρό της, ξέσπασε πάνω στο Λεονάν-
το.
—Δεν κάνεις για τίποτε! ούρλιασε.

φώναξε την καμαριέρα της και της έδω-
σε ένα νουμά.

Υποσέσεις, λόγια, και τίποτ' άλλο! Ό-
ταν πρόκειται να τα πραγματοποιήσης
άποδεικνύσαι άνίκανος, τιποτένιος!

—Μά, ωραία μου, προσπάθησε να δι-
καιολογηθεί εκείνος, πώς μπορούσα να προ-
βλέπω ότι αυτός ο δαιμονισμένος Γάλλος
θα έκανε τους γάμους στο σπίτι του, και
όχι στην ἐκκλησία; Τί φταίω έγώ;

—Ρωτάς τί φταίς, ήλίθιε; Πώς κατώ-
θωσε ο υποκόμπης να μύθη την ένέδρα που
είχαμε στήσει; Γιατί το έμαθε, άσφαλώς...
άλλοιώς δεν θα άλλαζε το πρόγραμμα.

—Ξέρω γώ πώς το έμαθε; Δεν είμαι
μάντις.

—Απλούστατα; Δεν έκανες τίς δου-
λειές σου άρκετά κουφά κι' έτσι το μυρί-
σθηκε αυτός ο νέος. Ήξερες ώστόσο τί
πρηπός που είνε... Πρέπει να μίλησες
σε κάποιον...

—Σας όρκίζομαι ότι δεν έφανέρωσα σε
κανένα το μυστικό μας!

—Τότε δεν θα διάλεξες καλά τους βο-
ηθούς σου. Θα έμπιστευήκες σε άνθρώ-
πους που έχουν το ελάττωμα να μεθούν
και να φλυαρούν.

—Μά το είχα προβλέψει κι' αυτό. Τους
έδωσα λοιπόν τις οδηγίες μου λίγη ώρα
μόνον πνι από τους γάμους.

—Όραίες οδηγίες!... Τα κατάφερες
να άποτύχουν και να γελοιοποιηθώμε έμ-
πρός σ' έκείνους τους νέους Βενετσιάνους,
οι όποιοι θα έχουν διαδώσει κιόλας το πά-
θημά μας σε όλη την πόλι... Φάνηκες ά-
νάξιος της έμπιστοσύνης και της άγάπης
μου!

—Μά το ήξερα έγώ ότι θα γινόταν έ-
τσι; Ότι θα ούφ'φερόσαστε μ' αυτό τον
τρόπο, αφού πρώτα θα είχα κινδυνεύσει,
για να σας εύχριστώ... Σας είχα
προειδοποιήσει ώστόσο ότι δεν μπορεί κα-
νείς να τα βάλη με το πεπρωμένο!

—Έτσι μιλούν οι άνίκανοι όπως έσύ,
για να δικαιολογηθούν... Αν ήσουν άν-
θρωπος με θάρρος, όταν είδες ότι απέτυ-
χε το πρώτο σχέδιό μας, θα όρμούσες με
τους δικούς σου επάνω στον υποκόμπη,
που ήλθε να με κοροϊδέψη στην πόρτα της
ἐκκλησίας. Έτσι έπρεπε να κάνης, για
να προστατεύσης την άξιοπρέπειά μου!

—Και τί μπορούσα να κάνω έγώ έμ-
πρός σε τόσοις νέους, ώπαισμένους; Δεν
έχασα τα μυαλά μου, τόσο ώστε να θέλω
ν' αυτοκτονήσω!

—Δεν ούφ'μιλούσες όμως έτσι, όταν
μου ζητούσες να σου κάμω τη δωρεά της
περιουσίας μου! Ήθελες τότε να φτάσης
στο σκοπό σου...

—Εύτυχώς που πήρα αυτό το χατί!
Αλλοιώς, θα με δώνωνες τώρα σαν πα-
λίσκο. Ένώ νάσις σ' αυτό άναγκάζε-
σε να με άνεχθήτε για να μιν πείσετε στη
φτώχεια. Τα κατάφερα λοιπόν καλύτερα
από σας!

Και ο Λεονάντο νέλασε είρωνικά. Η
κόμπησα κατάλαβε τώρα ούδον το λάθος,
στο όποιο είχε πέσει καταντώντας υπηρέ-
τρια του υπηρέτη της. Πνιγμένη από μα-
νία, κύμψε επάνω στον πανούργο γονδο-
λιέρη, ούρλιαζοντας:

—Έγώ όμως πάντα τη δύναμι και το
θάρρος να σου βγάλω τα υάτια με τα γέ-
νια σου!

Αλλά ο Λεονάντο πρόλαβε να άμυνθί.
Δυνατός και γυμνασμένος της ξέφυγε,
άπαψε σφικτά τα γέλια της και την έ-
τράνταξε βάνασα λέγοντάς της σακα-
στικά:

—Δεν μπορεί να τα βάλη μαζί μου μια
γυναίκο. Δεν είμαι για τα δόντια σας
κυρία μου!

Η κόμπησα προσπάθησε να τον δαν-
κασί στο πόσσωπο. Δεν είχε πιά τίποτε
το άνθ'πνι. Φανόταν σαν λυσσασμένο
θηρίο. Από τα νύλη της έδιναν άσφοι.
Ο Λεονάντο νέλασε άκούη λίγο μα-
ζί της, μεγαλώνοντας τη μαγία της. Έπει-
τα, καθώς η κόμπησα εξακολουθούσε τις
βοισιές και τις φεβές της έλασε την ύ-
πομονή του της έδωσε μια σπαρτιά και
την έπέταξε στο κορββάτι όπου έμεινε λι-
πόθυνη για πολλή ώρα.

Όταν η κόμπησα συνήλθε κι' άνοιξε τα
μάτια της ήταν μόνη. Κατάλαβε τότε σε
ποιο σημείο είχε έπεσει, με την έκδικη-
τικότητα του το μίσος της. Κατάλαβε πώς

δεν ήταν πιά κυρία της περιουσίας της, ού-
τε του πεπρωμένου της...

Μια σκέψις καρφώθηκε στο μυαλό της:
Να πεθάνω, για να γλυτώσω!

Έτσι κι' έτσι, θα πέθαινε πάντως από
άπειλίσια, δεν θα μπορούσε πιά να βοη-
ήσυνια κι' άνακούφισι στο δυνατό της
πνι...

Πνι πεθάνω όμως, έπρεπε να έκδικηθί!
Σκέφθηκε για πολλήν ώρα, έτοιμάσε το
σχέδιό της. Η φαντασία της φλογιζόταν
από μια τελευταία, τρομερή σκηνή, που
θα της στοίχιζε πιθανώτατα τη ζωή της,
άλλα θα της έδινε άσφαλώς την υπερτάτη
χαρά της έκδικήσεως.

—Με τα χέρια μου! μούγκρισε. Με τα
ίδια μου τα χέρια!... Αυτή τη φορά δεν
θα ούφ'εξούνη!

Φώναξε άμέσως την πιστή καμαριέρα
της και της έστειλε να δώση ένα σημείω-
μα στην έπιστάτισσα κάποιου έξονικού
κτήματός της.

★
Ο ύποουλός Λεονάντο είχε βγή από το
δωμάτιό της κομήςσης, αλλά δεν είχε πά-
σει ούτε στιγμή να την επιβλέπει. Σκυμ-
μένος έξω από μια πόρτα της κάμαρας
της, παρακολουθούσε κάθε κίνησή της.

Κατάλαβαινε ότι η ημέρα αυτή θα ή-
ταν κρίσιμη, άποφασιστική...

Είχε στο χέρι του πιά το μεγαλύτερο
μέρος της περιουσίας της κομήςσης. Αν
κατώθωνε να τη σπρώξη σε κάποια τρέλ-
λα, θα έμεναν πιά για πάντα δικά του το
πλούτη της.

Ήταν άπαράιτητο αυτό, γιατί καταλά-
βαινε ότι δεν θα μπορούσε πιά να ζήση
δίπλα στην εξαγριωμένη εκείνη γυναίκα
που θα τον βασάνιζε διαρκώς ήμερα και
νύχτα.

Έπρεπε λοιπόν να δώση ένα τέλος.
Πώς όμως; Με ποιο τρόπο;...

Δεν μπορούσε, βέβαια, να σκεφθί να
τη σκοτώση γιατί καταλάβαινε ότι, μόλις
παρουσίαζε κατόπιν το δωρητήριο, θα
μάντευαν όλοι το έγκλημά του.

Έπρεπε λοιπόν να σπρώξη έπιτήδεια
την κόμπησα στον έπικίνδυνο δρόμο της
έκδικήσεως. Αυτό συλλογιζόταν, όταν την
άκουσε να προέβη την τρομερή άπειλή
της:

—Με τα χέρια μου!... Αυτή τη φο-
ρά δεν θα ούφ'εξούνη!

«Έν τάξει!... σκέφθηκε τότε. Η
κόμπησα έτοιμάζει κάποια καινούργια
τρέλλα. Πρέπει να την επιβλέπω! Έίσως
να πείσει μόνη της σ' άναμμένα κάδου-
να, δίγως να το καταλάβη!».

Έξακολουθούσε να την κατασκοπεύη.
Όταν την είδε να δίνι το γράμμα στην
καμαριέρα της, έτρεξε και στάθηκε στην
έξωπορτα του σπιτιού, πνι να βγή η πι-
στή υπηρέτρια. Την καιρέθηκε έγκάδια,
σαν να μιν ήξερε τίποτε, και τη ρώτησε:

—Πού πηγαίνετε, καλή μου Ίζάουρα;

—Μ' έστειλε η κυρία στο κτήμα της,
στο Μέστρο, για να δώσω ένα γράμμα
στην έπιστάτισσα άπάντησε εκείνη.

—Όραία! Πρόκειται να κάνω ένα γύ-
ρο με τη γόνδολα προς τα εκεί. Θέλετε
να σας συνοδεύσω;

—Γιατί όχι; Κάνετε όμως γρήγορα,
γιατί η κυρία βιάζεται.

—Ξέρετε καλά ότι δεν έχασα την πα-
λιά μου δουλειά του γονδολιέρη κι' ότι έ-
χω άκούη υπάργα γερά, που τραβούν
κουπί καλύτερα από κάθε νεαρό.

Ο Λεονάντο έτοιμάσε μια γόνδολα, έ-
πηρε την καμαριέρα και ξεκίνησε μαζί της
για το Μέστρο.

Ήταν παών, όταν η έπιστάτισσα έπή-
ρε το γράμμα της κυρίας της. Παρακολού-
θηκε ότι έγινε κατόπιν και φάνηκε ότι
κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο.

Όταν ένύρισε στο μέγαρο κλεισθηκε
στο ιδιότερο δωμάτιό του κι' έγραψε με
πολύ κόπο ένα σύντομο γράμμα. Έπειτα
στάθηκε στο παράθυρο σαν να περίμενε
κατι ή κάποιον.

Πραγματικά έπειτα από άρκετή ώρα,
είδε να βγαίνει απ' το μέγαρο μια γωριά-
τισσα με τα γιορτινά της, που άποσκρυν-
θηκε βιαστικά και γάθηκε στα στενά δρο-
μάκια της πόλεως.

Τότε ο Λεονάντο κατέβηκε τρέχοντας

στο Ισόγειο, φώναξε ένα νέο γονδολιέρη,
έξυπνο και πνιρό, τον έπήρε παράμεσα
και του ψιθύρισε στο αυτί:

—Πρέπει να πάς να δώσης αυτό το
γραμματάκι... γρήγορα όμως, πολύ γρή-
γορα! Θα έγης ένα καλό δώρο, αν φτάσης
έγκαιρος... Τρέξε λοιπόν!

—Σε ποιόν θα το πάω;

—Στον υποκόμπη Ντεκουρσέλ... στα
χέρια του όμως! Αν βοηθί δυσκολίες έσύ
που είσαι έξυπνος παιδί, θα καταφέρεις να
φτάσης ως αυτόν. Μή φοβηθίς μήπως σε
τιμωρήσουν; Όταν διαβάση αυτά που
γράφει εδώ, θα ιδίς πόσο θα σ' εύχρι-
στήση.

—Ένωια σας! Σε δέκα λεπτά, ο υπο-
κόμπης θα έχη πάσει το γράμμα, αν βοι-
σκειται στο σπίτι του.

Και ο νέος έφυγε βιαστικά.

Ο πνιρός Λεονάντο έτοιψε τότε τα
χέρια του με ίκανοποίησι και μουρμούρισε:

—Αν πάνε καλά όλα, άπώμε θα γινή
δική μου η περισσότερη περιουσία των
Κόρνες!

Το σπίτι του υποκόμπης ήταν γεμάτο
από έπισκέπτες. Όλοι οι Βενετσιάνοι και
οι ξένοι άριστοκράτες περνούσαν απ' εκεί,
για να συγγασούν το νεόπαντρο ζεύγος.
Η Ζανέττα άκτινοβολούσε από χαρά.

Έπειτα από τόσα βάσανα που είχε περά-
σει, ένιωθε επί τέλους εν εαυτώ της ευ-
τυχισμένο κι' άσφαλισμένο.

Οι φίλες της την έτοιγούριζαν και της
ζητούσαν με περιέργεια λεπτομέρειες της
καινούργιας ζωής της.

Σ' ένα άλλο δωμάτιο, ο υποκόμπης κου-
θένιαζε λωρα και φαιδρά με τους φί-
λους του.

Διάφοροι χωρικοί και άνθωποι του λα-
ού, που έρόντουσαν από μέρη μακρινά,
από τα κτήματα των Λορεντάνι, έφεραν
λουλούδια, φρούτα κι' άλλα δώρα στους
άγαπημένους των κυρίους, όπως ήταν τό-
τε η συνήθεια. Ήθελαν να δείξουν έτσι την
άφοσίωσή τους στη νυφούλα, και συγγέ-
νος είχαν μια μεγάλη περϊόγεια να γνω-
ρίσουν τον καινούργιο τους άφέντη.

Ανάμεσα στους άλλους, έμπήκε και μια
ώμορη γωριάτισσα, λαμπροστολισμένη,
που φανόταν έπιστάτισσα κάποιου κτήμα-
τος. Κρατούσε στο χέρι της ένα κομψό
καλαθάκι. Το πρόσωπό της ώστόσο, το
χρώμα της, το δέρμα της, έδειχναν μάλ-
λον γωριάκι της πόλεως, παρὰ χωρική.

Στην πόρτα, ζήτησε να ιδί την νέα υ-
ποκόμπησα, για να της δώση ένα δώρον
από κάποια καλή φίλη της. Ο θυρωρός
της έπιασε με θάρρος το μάγουλο και της
είπε χαμογελώντας:

—Το κοκό είνε ώμορφούλα μου, ότι
βοίσκεται τώρα άπασχολημένη με τους έ-

πισκέπτες της. Πρέπει να περιμένετε, γιό
να μπορέση να σας δεχθή... Έκτός αν
προτιμάτε ν' άφίσετε σ' έμένα το καλαθί...
—Όχι, όχι! άπάντησε εκείνη, προσπα-
θώντας να κάνει σταθερή τη φωνή της. Έ-
γω διαπαγή να το παραδώσω στα χέρια
της. Πρέπει άλλωστε να της πώ κάτι εκ
μέρους της κυρίας μου.

—Τότε λοιπόν... περιμένετε μιν
στιγμή!

Ο θυρωρός φώναξε έναν υπηρέτη και
του άνέθεσε να συνοδεύση την ωραία χω-
ρική.

Τα μάτια της νέας γωριάκις πέταξαν
μια λάμψη. Φάνηκε ίκανοποιημένη και ά-
κολούθησε τον καμαριέρη.

Ανέβηκαν μαζί τη σκάλα και πέρασαν
από διάφορα δωμάτια άδειάνα.

Όλο το σπίτι άνηχούσε από γέλοια
και φωνές. Οι έπισκέπτες ήταν μαζεμένοι
στη μεγάλη αίθουσα, όπου έπρόκειτο να
προσφεροούν άναψυκτικά.

Ο υπηρέτης ώδήγησε τη χωρική σ' ένα
γειτονικό άδειονό δωμάτιο και της είπε:

—Περιμένετε εδώ. Πηγαίνω να είδοποι-
ήσω μια καμαριέρα.

Έπειτα έπεγέισσε να την άγκαλιάση
και να τη φιλήση στο στόμα. Εκείνη ά-
μύνθηκε, ντροπισμένη, αλλά δεν μπόρεσε
να άποφύγη το φιλή.

Αυτό είνε μια μικρή προκαταβολή,
είπε ο καμαριέρης. Τα υπόλοιπα θα σας
τα δώσω έπειτα όταν θα έχετε τελειώσει
τη δουλειά σας και θα ντρέπεσθε λιγώτερο.

Φώναξε κατόπιν μια καμαριέρα, της πα-
ρέδωσε τη χωρική και την παρακάλεσε να
βοή τον τρόπο να την παρουσιάση στην
κυρία της.

—Αφού σας στέλνει μια φίλη της, θα
σας δεχθί άμέσως, της είπε εκείνη. Είπε
τόσο ευγενική η κυρία μας! Περιμένετε
μια στιγμή να την είδοποιήσω.

Και έφυγε, άφίνοντάς την μόνη.

★
Την ίδια στιγμή σχεδόν, συνέβη κάτι ά-
πρόοπτο στην έξωπορτα και, στις σκάλες
του μεγάρου. Ακούσθηκαν από παντού
φωνές δυνατές:

—Πιάστε τον!

—Αυποδύτης θα είνε!

—Έχει κακούς σκοπούς!

—Διαβολόπαιδο! Αν το τσακώσω, θα
του δώσω το μάθημα που άξίζει!

Η τελευταία φωνή ήταν του θυρωρού
που φανόταν πιά θυμωμένος απ' όλοι
τους άλλους.

Ο θυρωρός μεγάλωσε, άπλώθηκε σ' έ-
λο, το μέγαρο, έφτασε ως τη μεγάλη αί-
θουσα, τη στιγμή ακριβώς που η καμαρι-
έρα...

ΜΑΚΡΥΣΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ
—Σοκάρετε λίγο, άλλα είνε σικ, χουστ' μου!...